

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 3

(CONTRIBUȚII DE LIDER CULTURAL)

•
Articolele de fond din M.C.R.

•
Editoriale din ziar, 2020

Editura PIM
Iași, 2020

**TIMPUL N-ARE RĂBDARE NICI CU FRUMUSEȚEA,
NICI CU INTELIGENȚA... NICI CU VIAȚA NOASTRĂ!**

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

OPERA MAGNA 3

„Dragostea și inspirația creativă nu pot fi de poruncea...”

Dumitru V. MARIN

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

OPERA MAGNA 3

(CONTRIBUȚII DE LIDER CULTURAL)

*

Articolele de fond din M.C.R.

*

Editoriale din ziar, 2020

*

**Editura PIM,
IAȘI, 2020**

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin opera sa de prof. dr. D.V. Marin.

El este cel mai veritabil lider cultural al acestei generații.”

*Mihai BATOĞ-BUJENIȚĂ,
scriitor, Iași, 2020*

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

OPERA MAGNA 3

(CONTRIBUȚII DE LIDER CULTURAL)

*

Articolele de fond din M.C.R.

*

Editoriale din ziar, 2020

*

**Editura PIM,
IAȘI, 2020**

Răspund:

Nimeni și niciodată nu va mai putea să realizeze asemenea operă... și așa evenimente. Poate, în altfel...

Fiecare carte e o floare la monumentul scriitorului în viață sau în eternitate.

Concurența către vârful scării e din ce în ce mai mică. Cred că sunt acolo, în vârf.

Contemporani de aceeași valoare nu pot, nu vor, nu au curajul, să se exprime despre aceste unice realizări. Dar ele trebuie cunoscute înspre avantajul generațiilor:

ACESTA ESTE SCOPUL CĂRȚII.

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

CUVÂNT ÎNAINTE (INTRODUCERE)

O lume adunată într-o (altă) carte.

O revistă de cuprindere universală la „comuna Vaslui” a ținut de domeniul fantasticului dintotdeauna, pentru că pe aici lipsește elita culturală, nici „caracudă” ca la Junimea nu există, atmosfera provincială desființează dintotdeauna valori și aspirații, se adaugă revigorarea spiritului comunistoid (omisiunea ca politică social-culturală) și se adaugă lipsa spiritelor independente (care să aibă stare materială și independență de spirit). Acestea plasează Vasluiul în zona ternă și gri, sau a luptei cu morile de vânt a oricărui îndrăzneț. Am avut noroc și spirit de întreprinzător, susținute de familie și mare putere de muncă. Am trăit mai intens clipa din marea mea trecere.

O revistă începută pe 8 februarie 2015, după reunirea în redacția ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, de către D.V. Marin, Val Andriescu, Valeriu Lupu, Mihai Batog-Bujenița și doamna sa Cornelia Ursu, cu economista Anca Moldoveanu-Savin. Dacă vă uitați la conducere și Colegiul de redacție veți vedea încă de la primul număr apărut pe 15 martie 2015 nume mari și foarte mari ale culturii naționale. Toți ne-am integrat repede în sistemul de valori de rang înalt.

Se observă repede cine a fost „spiritus rector” în tot acest timp și trebuie să declar că din cele aproximativ 4000 de pagini tipărite n-a trecut un rând fără să-l citesc eu. Concomitent cu ziarul și reportajele lui, cu eforturile financiare și umane, cu tipărirea celor 42 de cărți ale mele, cu reprezentarea socială și

politică, cu o viață de familie hrentuită de cerințele publice. Vorba lui A.D. Tudosie: „când le mai faci pe toate, omule?” M-am odihnit mereu după muncă prin altfel de muncă.

Direcționarea oricărei publicații înseamnă dificultăți și rezolvări, iar în Meridianul Cultural Românesc au colaborat peste 628 de personalități din toată lumea. Oare, asta n-a însemnat nesomn, muncă și preocupare, chiar talent ?

Ne aflăm în plin front din bătaia pentru Limba Română.

Ne aflăm la limita rezistenței financiare, pentru că nici o instituție de stat care cheltuie miliarde pentru sinecure nu ne ajută cu nimic, dimpotrivă, ne sabotează cât pot. Un primar acultural și un comunistoid în fruntea Consiliului Județean nu ne-au sprijinit câtuși de puțin și ne-au împiedicat să obținem vreun sprijin oficial. N-au vrut ei...

Ne ajung și pe noi neputințele omenești...

Dar:

Până în prezent voința de a învinge este întregă, puterea de muncă nealterată. Sperăm să reușim și mai mult în viitor.

Cele 23 de editoriale și-au avut locul lor nu numai în economia revistei ci și în atragerea și orientarea colaboratorilor pentru că nimeni nu-și risipește creațiile într-o publicație fără valoare și nimeni nu depune eforturi creative neplătite dacă nu are cel puțin nădejdea că e citit, apreciat, difuzat. Noi n-am avut senatori de drept la revistă dar „am prins” segmentul **jurnalism cultural** chiar în momentul potrivit. Că, în 6 ani spiritul public își modifică opțiunile din cauza computerului, a telefoniei și a videoculturii e ușor vizibil, așa cum noua cultură existențială e deja manifestă. Lupta pentru limba română și menținerea „tipografică” par a fi determinante pentru afluxul de materiale de pretutindeni. Dar nimeni nu poate crede că acestea au durată lungă în epoca online când chiar sistemul de

comunicare și educație se modifică. Deci nu putem previziona o perioadă de apariție.

Putem, însă, să constatăm rezultatele de până acum care, absolut sigur:

1. Sunt peste normal chiar în plan global;
2. Contribuie la buna imagine a spiritualității românești;
3. Încurajează talente și consacră NUME.
4. Oferă inițiatorului satisfacția unei munci cu totul peste rând. Să adăugăm că acesta hrănește încă un număr de persoane, tipărește un număr de cărți (43, la data de azi), are activitate social-culturală remarcată în massmedia, nu numai cea personală (TV-online, ziar Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, revista M.C.R., internet-blog, facebook) ci și în lume.

A pune la îndemâna cititorilor de pretutindeni (aproape toată opera noastră e și on-line) editorialele din Revista internațională M.C.R. și doar o parte dintre editorialele din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, din anul 2020, ni s-a părut o idee foarte bună, o necesitate, considerând că orice număr de revistă ca și orice carte are traseul său social-cultural, „colecția” editorialelor având nu numai rol programatic ci de oglindă a evoluției publicației și a colectivului redacțional sub asaltul factorilor care schimbă lumea: televiziune, computer, telefon. Tot din cauza acestora suntem și noi în piață și mai puternici.

Nu ne-am zbatut pentru recorduri ci am susținut și încurajăm bătălia pentru LIMBA ROMÂNĂ pe toate meridianele globului și mai ales la noi acasă, aici unde nu putem înregistra nici un sprijin al autorităților care fug de

cultură ca dracul de tămâie, dar asigură sinecure groase câtorva privilegiați cu opera de ultimul raft al unei biblioteci.

Să mai precizăm că „ne bucurăm” de tot felul de bețe în roate și mai ales de dușmăniile feroce și de izolare. Cred că ne situăm pe treapta de sus, fără concurență...

Prin existența noastră dovedim că jurnalismul cultural mai poate trăi o bună vreme. Dar, cu ce preț...

Poate ar fi fost de oarecare importanță vreun fel de clasificare, re-ordonare, interpretare. Poate. Dar:

Materialul brut al momentului cultural dintr-un mediu extins spre universalitate pare cea mai bună „înfățișare” pentru viitor. Pentru că trebuie să credem într-un viitor al spiritului chiar dacă înregistrăm grava decădere a lecturii, a limbii române, chiar. Globalizarea nu va aduce nimic bun în acest domeniu.

Un gând absolut personal: am scos destule cărți care nu pot fi toate slabe; și, dacă măcar una va fi pe masa unui învățat cu spirit liber care să-i constate valoarea? După ½ secol de activitate în domeniul cultural (destui spun că sunt cel mai important din această perioadă), nădăjduiesc să fiu cel puțin cronicarul cel mai autorizat pentru sfârșitul/începutul secolelor parcurse. Mileniul va avea nevoie de informație.

Până în prezent voința de a învinge este întregă, puterea de muncă nealterată. Sperăm să reușim mai mult în primul rând cu MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, revistă internațională tipografiată și online. Suntem, însă, în plină pandemie și nu se știe ce se poate întâmpla.

Volumul de față reia cele mai importante contribuții care-și păstrează actualitatea...și mulți ani de acum încolo. Oricum, orice cititor are ce citi, la ce medita și mai ales, ce

învăța. Am înconjurat lumea să le pot transmite alor mei ce-am văzut, suferit, simțit și învățat pe acolo.

Articolul program care deschide primul număr schițează drumul de urmărit de către noi sau colaboratori ; nu ne-am abătut de la el.

Câteva dintre editoriale au devenit introduceri la unele cărți scoase în răstimp, evident îmbunătățite. Ele au atras atenția asupra noilor producții tipografice personale dar și au rezumat conținutul unor volume de importanță majoră ; Jale și eroism românesc la Cotu Donului ...și după (!) rămâne o carte pentru istoria națională, Paralela Pamfile-Marin rămâne unică prin mărturiile personale noi, adevărate documente de epocă pentru un timp ireversibil. Un alt editorial devine un eseu folclorico-etnografic rezumativ la această dată dar cu nota clară, peremptorie asupra „firișoarelor de aur” de care vorbea Tudor Pamfile, extinsă și asupra destrămării tradițiilor la impactul cu unificatoarea cultură occidentală bazată pe dominația banului. Descoperim ușor că fiecare articol de fond este justificat și de cerințele de lectură ale timpului. ...Cât se va mai menține această cultură înalt-intelectuală în forma scrisă, din ultima parte a perioadei dominației cărții- galaxia Guttenberg.

Ținând cont de reacțiile scriitorimii din cele 4 părți ale lumii, apariția Meridianului Cultural Românesc își are rolul delimitat în articolul program și dezvoltat ulterior ; din 32 de țări ale lumii, de pe 4 continente, s-au adunat 628 de colaboratori în peste 5 ani și jumătate. Aici, la Vaslui, pus astfel pe harta culturală a lumii.

Pentru omul care a reușit atâtea cărți (poate nu toate bune, dar nu toate rele), o Revistă cu circulație între granițele limbii române, o presă locală cu atribute de deschizătoare de

drumuri naționale (cu recorduri mondiale și naționale), să-i zicem și „sincretică” prin presă video, prin radio (culoare, sunet), ziar și revistă (scripta manent), net, pare o realizare cu mult peste timpul prezent. Avem credința că sunt destule „cărămizi” pentru Pantheon. Noi am avut grijă să lăsăm aceste dovezi de muncă, talent, vizionarism.

O revistă mai altfel s-a impus atenției mediului cultural dintre granițele limbii române, adică din toată lumea. Iată față în față precizările de pe coperta a IV-a și coperta a II-a cu conducerea și Colegiul de redacție între care pe 160 de pagini se susține hotărât **BĂTĂLIA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ**.

I
O REVISTĂ DINSPRE
JURNALISMUL CULTURAL

***„Revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC
urmărește nu să distrugă vise, ci să le creeze! Nu
greșim niciodată, visând.”***

Dumitru V. MARIN

DOCUMENT PENTRU ISTORIE

PROCES – VERBAL

Încheiat astăzi 1 februarie 2015 ora 10:00 și are ca scop consemnarea întâlnirii dintre prof. dr. DUMITRU V. MARIN, directorul Revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC și o parte din echipa redacțională a revistei, respectiv, comandor Mihai Batog Bujeniță, poetul Val Andreescu, Anca Moldoveanu și dr. Valeriu Lupu.

Această întâlnire are rolul de a se discuta propuneri despre formatul revistei, numărul de pagini al revistei, colaboratori, secțiuni pentru publicare (poezie, proză, umor, istorie, medicină, știință, etc), capitole, rubrici permanente de actualitate.

Revista se propune a fi tipografiată la data de 1 martie 2015, în mod excepțional, la 15 martie 2015, cu scopul de a fi scoasă și de a se integra pentru perioada primului trimestru al anului 2015.

Organigrama (proiect) revistei este formată din următorul colegiu de redacție și colaboratori: Mihaela Băbușanu, Simion Bogdănescu, Constantin Chirilă, Costin Clit, Calistrat Costin, Ioan Dănilă, Daniel Dragomirescu, Cornel Galben, Mihai Haivas, Ionuț Horeanu, Emilian Marcu, Sergius Marin, Codruța Marin, Vicu Merlan, Mihai Miron, Dan Ravaru, George Stoian, Ben Todică, Constantin Toma, Avram D. Tudosie, Marcel Buzea, Theodor Codreanu,

Alexandru Ionescu, Eugen Deutsch, Roni Căciularu, Mihai Apostu, Daniel Barbu, Georgeta Resteman, Dorin Cozan, Petruș Andrei, Cătălin al Doamnei, Leonard Ciureanu, Alina Tănasă, Luminița Scotnotis, Nicolae Mihiu, Liviu Apetroaie, Horia Zilieru, Cassian Maria Spiridon, Dan Teodorescu, Ioan Baban, Marius Nițică, Maria Cozma, Constantin Chirica, Ionel Miron, Dorel Schor, Virginia Popescu, Vasile Larco, Vasile Vojoagă, Valeriu Cercel, Luminița Cozmei, Letiția Oprișan, Ioan N. Oprea, Ștefan Racovitză, Gheorghe Clapa, Radu Marin, Î.P.S. Corneliu, Marcel Proca, Lucian Valeriu Lefter, Adrian Lungu, Cosmin Preda, Petru Brumă, Gheorghe Bălăceanu, etc.

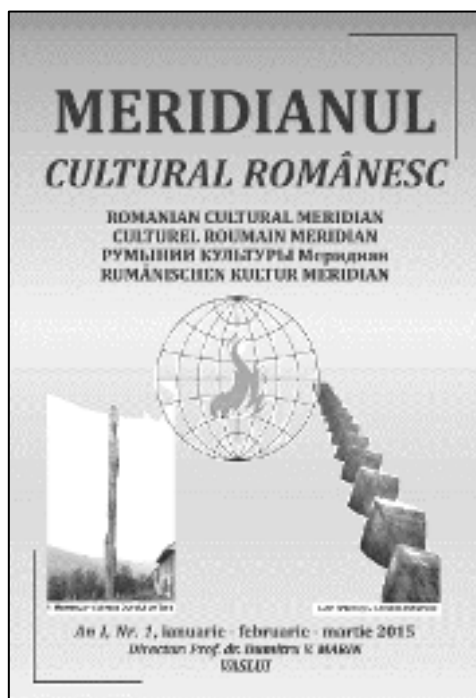
Proprietarul moral și material al revistei M.C.R. este prof. dr. Dumitru V. MARIN, care și hotărăște eventuale premieri.

Drept care s-a încheiat procesul verbal în data de 1 februarie, prima ședință de redacție M.C.R.

**EDITORIAL MCR. NR. 1
IANUARIE-FEBRUARIE-MARTIE, 2015**

O REVISTĂ DINSPRE JURNALISMUL CULTURAL

Ce facem noi!

O REVISTĂ ca DOVADA SCHIMBĂRILOR impuse de istoria lumii care influențează evoluția limbii.

Este clipa noastră, a celor de astăzi, vii, spre consemnarea stadiului modificărilor în exprimare – scriere – comportament – aspirații. Cred că e și zbaterea unui organism viu (care este limba unui neam) nevoit să lupte pentru „limba veche și-nțeleaptă” invadată din ce în ce mai serios de împrumuturi lingvistice sau

tehnice.

Acum 100 de ani, Tudor Pamfile consemna (în cărțile lui și în revistele conduse) „firișoare de aur” din folclorul autentic, cel care nicicum n-ar dispărea... (zicea Ov. Desunsianu) dar, care nu mai este astăzi de loc același.

Procesul de modernizare de atunci, globalizarea de astăzi impun alte moduri de comunicare deci și alte instrumente lingvistice: o limbă din ce în ce mai conformă cu condițiile politico-economice, deci, mereu alterată, tehnicizată, foarte sigur alta decât acum un secol, în viitor previzibil alta decât cea de azi! Efortul nostru, ar putea fi, însă, nu doar arhivă într-un „joc” al grupului unic și mic de limbi în circulație.

Meridianul Cultural Românesc e astăzi o oglindă a momentului românesc într-un timp al prefacerilor, al creatorilor crescuți eminescian, într-o societate caragialiană cu aspirație blagiană în exprimare personală: talente ale unui mediu și ale unui moment anume: 15 ani din mileniu III!

Ce sperăm:

O revistă mai altfel, mai vie (venind din multiculturalitate), cu prezențe din toată lumea deci dintre granițele limbii române. Se observă rolul scăzut, astăzi, al Academiei Române (acum un secol încuraja consemnarea folclorului și înființa colecția „din vieța poporului român” + anale) care nu mai e un for, nici forum pentru zecile de publicații și nicidecum pentru miile de „lucrători” pe internetul care devine puternic instrument de modificare. Dacă lumea va fi alta, cum să nu fie și limba de comunicare altceva?

Vom salva și noi „firișoare de aur” dintr-un „azi” pe care-l avem?

Am deschis, deci, un nou front în bătălia pentru maica noastră LIMBA ROMÂNĂ.

JURNALISMUL CULTURAL RĂMÂNE MIJLOC IMPORTANT DE COMUNICARE

Când în cadrul manifestărilor culturale Festivalul

Internațional de Literatură și Traduceri (FILIT), Iași, 2014, în cadrul consfăturii care s-a referit la Jurnalismul cultural în epoca new-media, organizată de revista de cultură contemporană TIMPUL - serie nouă, de pe scena primitoare a Bibliotecii Universitare

„Mihai Eminescu” din Iași, moderator Daniel Șandru, mai mulți profesioniști în domeniu - Carmen Mușat, redactorul-șef al revistei Observator cultural, Alexandru Lăzescu, președinte la Ziarul de Iași, fost șef al Televiziunii Române și autor al revistei „22”, Marius Chivu, scriitor și publicist, George Bondor, lector universitar ieșean și Daniel Cristea-Enache, critic literar și frecvent publicist, discutând tema propusă, ajung la concluzia că jurnalismul cultural s-a deprofesionalizat, și-a pierdut conținutul de calitate, care e important în domeniu, fie și ca simplu cititor de presă, firește, semnalul te îngrijorează.

Cum s-a întâmplat și cu subsemnatul, care vede diferit lucrurile. De aceea, referitor la rostul ziarelor, dar și la revistele culturale, pe care aceiași, dar numai în parte, le văd editate fără ca publiciștii să le știe de la început mesajul, m-am adresat presei scrise, iar revista Luceafărul-Botoșani din 9 octombrie a bisat publicarea articolului meu cu titlul: „Anchetă printre cititori - Revista culturală formează oamenii?”, în ideea publicării ulterior în volum a răspunsurilor primite.

Poșta mi-a adus acasă scrisori care spun: jurnalismul cultural rămâne și va fi mereu un mijloc important de comunicare, el contribuind activ și eficient alături de reviste la formarea oamenilor. Jurnalist cu activitate de peste 30 de ani, conducător de ziare și reviste, cu consistente rubrici literare, Vasile Filip din Iași îmi scrie tranșant: „Da, presa formează oamenii!”

Nici nu ar putea fi altfel, publicațiile la care lucrează cei de pe canapeaua sălii „Mihai Eminescu”, în calitate de condeieri ori conducători de publicații, Alexandru Lăzescu, de exemplu, împreună cu colaboratorii, foarte mulți universitari, publică frecvent cronici care prezintă și recomandă cărți de citit, piese de teatru, spectacole la operă și la filarmonică, spun ce au întâlnit la bibliotecile vizitate... locuri unde oamenii culeg fructele scrisului. Toate demonstrând tocmai contrariul susținerilor - că jurnalistică și activitatea de presă, făcute profesionist, are mare importanță dintotdeauna și indiferent de suportul pe care sunt puse gândurile.

Că așa este, ca un „act de mândrie și publicistică”, un intelectual, prof. dr. Dumitru V. Marin, conducătorul singurului Grup de presă din județul Vaslui, care scrie și editează ziarul Meridianul, cu distribuție în județele Iași, Vaslui și Bacău, notează în numărul săptămânalului de joi 8

ianuarie 2015, 12 pagini, 1 leu: „Au trecut peste 18 ani de la apariție (1996) și realizăm o publicație bună cu apariție tipografică și online: Meridianul... Avem o trupă bună, bună în grupul nostru printre care un doctor în științe, un doctorand, un scriitor și poet remarcabil, o graficiană remarcabilă și mulți colaboratori de valoare”.

Dintr-o recentă carte a sa, „Om, operă, prezență”, Editura PIM, Iași, 72 de pagini, cu deviza „Am muncit, am învățat, am învățat pe mulți alții”, Dumitru V. Marin, însoțit de poetul Val Andreescu, redactor-șef la Meridianul - și încă vreo câțiva creatori de proză și poezie bună, ba și epigrame și caricaturi, aproape săptămânal, după apariția ziarului, aleargă prin comune, organizând și participând la ceea ce, noi, în tinerețe, numeam „Consfătuiri cu cititori și ascultătorii” a ceea ce realizează și răspândesc cei ce la Singurul Grup de presă, Vaslui, este cultura în mase, adusă la ei acasă.

„Fac parte dintre aceia care umblă prin țară, ieri am fost la o întâlnire cu vreo sută de cetățeni și astăzi suntem aici, unde doresc să ne vorbim de la suflet la suflet! Ziarul Meridianul împlinește 17 ani de existență și este cel mai vechi săptămânal din țară, după știința mea, este un ziar care n-a publicat nici fata de la pagina 5, goală, nici știri de scandal sau alte elemente de acest fel, care înseamnă înjosirea omului. Ziarul, pe lângă vechime, are calitățile sale, știrile, reportajele, interviurile sunt mereu pozitive și în condițiile în care în alte ziare găsim atâtea și atâtea știri care urmăresc și cuprind numai mizeria umană, noi rezistăm tentației și prezentăm elemente pozitive ale societății noastre”, le spunea Dumitru V. Marin participanților de la Consfătuirea de la Căminul cultural Bârnova, Iași, martie 2014.

Despre ziar el mai spunea. „Nu sunt ziarist, sunt jurnalist, ziarist poate fi și un oricine care scrie și el o știre, dar noi, la Meridianul avem jurnaliști de foarte bună calitate iar datorită scrisului lor ziarul este premiat trei ani, la rând, ca cel mai bun săptămânal... suntem și vom fi purtătorii de cuvânt al oamenilor și al primăriilor care realizează lucruri deosebite”.

Și, despre rolul cultural al ziarului sublinia. „Ziarul are, așa cum vedeți, diferite rubrici, iar una dintre ele este extrem de importantă pentru că prezintă cultura sub diversele sale aspecte, o pagină care apare de 17 ani, fără întrerupere”.

Cum în majoritatea cazurilor articolele publicate în reviste sau ziare devin mai târziu cărți ale autorilor, așa și profesorul Dumitru V. Marin, adunându-și o parte din ceea ce oamenii îi zic Operă și-a realizat volumul „Primarii, ca niște oameni acolo, și ei’ (Iași, 2014) și cu el a mers și la Căminul cultural Ciortești-Iași, unde „s-a lăudat”: „Cartea cuprinde 50 de interviuri cu primari, cei mai deștepți din județul Iași... Valoarea cărții rezidă din valoarea inteligenței și muncii primarilor și este un document de epocă. Vrem nu vrem, cartea rămâne pentru că realitatea din edituri este că nu se prea fac asemenea cărți”...

La întâlnirea cu elevii Colegiului „Gheorghe Vrânceanu” din Bacău, unde profesorul le-a vorbit despre cărțile și Grupul lui de presă, - radio, televiziune, ziar, - pentru promovarea Limbii Române, le-a prezentat și o intimitate privitoare la începutul carierii sale de scriitor: „eram la o adunare a cititorilor și se puneau întrebări, gen „cine știe, câștigă”. nu aveam curajul să răspund dar am ridicat mâna... și am răspuns. Am primit drept premiu o cutie de bomboane, acela a fost primul meu premiu literar... prin muncă și curaj am reușit să fac tot, și voi la fel puteți face”...

„Limba română, le-a mai spus el, identificându-se cu existența milenară a acestui popor, cu momentele cruciale ale istoriei prin care a trecut dar și pentru păstrarea și vorbirea corectă a limbii naționale care de 25 de ani este supusă unui bombardament de influențe străine, de schimbările din viața socială, obiceiuri dar și de percepția nouă a valorilor naționale”, trebuie cu grijă și responsabilitate promovată...

La Românești-Iași, 15 ianuarie 2014, la Hârlău - dar la 23 ianuarie 2014, la Prisăcani, la 30 ianuarie 2014, cu ocazia triplei sărbători - Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan, dar și a sărbătoririi nașterii lui I. L. Caragiale, la Bârlad de 13 martie 2014, în sala de lectură a Bibliotecii Liceului „Mihai Eminescu”, în „Zilele ziarului Meridianul de Iași-Vaslui” a surprins auditoriul când Dumitru V. Marin, spre deosebire de foarte mulți alții, „a avut îndrăzneala să-l prezinte pe N. Ceaușescu așa cum era, cu secvențe de unde nu reiese că ar fi fost un tiran, un dictator ci, că ar fi fost un adevărat patriot, realizând o apropiere între destinul lui cu acel a lui Ștefan cel Mare”...

Interesant este că scriitorul D.V. Marin le oferă celor pe care-i prezintă „dreptul la replică”, chiar în cartea pe care o publică, p. 45. Celor de la comuna Lungani, în ziua de 23 septembrie 2014 le-a făcut chiar o făgăduință: „împreună cu actorul Sergiu Tudose, vă promit că vă voi duce la spectacolul de la Teatrul Național, Iași, nu va fi ușor dar eu promit că vă voi duce la spectacol!” Și mulțumit de modul cum „primarul comunei Gh. Pricopie știe să adune și să organizeze valorile culturale din comuna sa, chiar în aceeași adunare i-a înmănat o Diplomă de onoare”...

În „Prima Clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului” (Ed. Pim, Iași, 2014), Mircea Varvara, prof. univ.

dr. emerit, asociat, Facultatea de Biologie, Iași, în calitate de fost profesor al prof. dr. director, Marin Dumitru, în respect pentru ce este cultura, îi reamintește ceea ce scrie marele, talentatul și longevivul actor, românul Radu Beligan: „Nu vorbi despre tine, scrie despre tine”.

Însuși Dumitru V. Marin, împingător la „vagonul culturii” vasluiene, de ani buni, încurcat în stabilirea ierarhiilor valorice ale celor pe care crede că i-a și întrecut, el numărându-se, firește, un competitor avizat, reține sfătuitor, pentru „roata istoriei”, ceea ce ne spunea încă de la 1829 Ion Heliade Rădulescu: „faceți și nu stricați”, completare, poate, la ce tot el sfătuia „scrieți băieți, numai scrieți”, ca să educăm oamenii, nu oricum, completez eu.

Ion N. OPREA
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 1, ianuarie - februarie - martie 2015)

CEI CARE AU FOST, DAR ȘI EXISTĂ!

Publicăm aici numai creatori în viață, cu ceva excepții impuse de recunoașterea indiscutabilă a valorii: Mihai Eminescu, aripile sale lucifere ne acoperă pe toți; Ioan Iancu Lefter, mare poet dar stins prea devreme, ca și Ion Enache, recunoscut haiduc al poeziei. S-a dus C. Clisu din Bârlad la Toronto... sub cruce!

E superfluu să ne gândim la vârsta biologică dat fiind că metafora nu poate avea vârstă. Dar... nici nu putem să nu mișcăm gânduri mai aparte către unii dintre semnatarii revistei

care și-au pus sub papuc (în ghiozdan sau în spate) peste 75 de primăveri... sau toamne...

Pentru activitatea sa excepțională, acad. C.D. Zeletin, mereu tânăr de când a țipat la lume prima oară, avem și afirmăm venerația necesară. Ne onorează orice cuvânt al dumisale. A. D. Tudosie nu e decât profesor, doctor, inginer, dar pe câți a îmbătat el, la Huși... În vreo 1.000 de pagini ale monografiei sale, aproape nu mai are loc. Poți să nu-l iubești?

Acad. Constantin Toma se dă foarte tânăr și viguros. Și e și sprinten la vorbă, deci, iute la răspunsuri (deh, biolog, deci, forță de viață). Ionel Miron, membru al Academiei oamenilor de știință, e tare și mare în specialitate și educație: o școală din județul Vaslui îi poartă numele! Ion Baban pritocește cuvintele și metaforele încât pe lângă un valoros Dicționar al personalităților, scoate numeroase volume de versuri și proză. Eugen Deutsch, blând și subțirel, „tras printr-un inel” poate preda teoria creației poetice, iar Ion N. Oprea e gata să mai scrie vreo 50 de volume pe lângă raftul mare de personale pe care le are.

Întindem „acordeonul” la limita de jos, unde s-ar ivi speranțe ca Alexandra Mihalache, Teodora Medeleanu, Lucian Iliescu, iar dintre consacrați, Leonard Ciureanu (deja membru al Uniunii Scriitorilor), Laurențiu Chiriac (doctor în științe), Lumina Cozmei (doctorand), Vasile Larco, Emilian Marcu, Dumitru Brăneanu, Mihaela Băbușanu ș.a. ș.a.

Ne aliniem deci, cât mai mulți în acest front al apărării Limbii Române.

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 1, ianuarie - februarie - martie 2015)

FIȘE DE AUTORI

Prof. ing. dr. Avram D. TUDOSIE

Prof. ing. dr. Avram D. TUDOSIE, specialist în viticultură și enologie, a împlinit 50 de ani de profesorat la centenara Școală de Viticultură din milenara podgorie Huși, devenită în timp Colegiul Național Agricol „Dimitrie Cantemir”, „o mică academie vitivinicolă unde s-au pregătit peste 10.000 de absolvenți

și unde se învață și se face cercetare ca în orice alt centru universitar” (acad. Valeriu D. Cotea, vicepreședinte al Academiei Române).

Această evoluție spectaculoasă a unității școlare s-a datorat unui colectiv de cadre didactice unit, înfrățit și dirigit de Avram D. TUDOSIE, realizându-se peste vreme câteva obiective școlare de anvergură națională:

– Muzeul Viticol, unicat, îmbogățit în 50 de ani cu 600 de piese și vestigii vitivinicole și 150 de figuri zoo și antropomorfe din bătrâni butuci de viță-de-vie, devenind astfel „o instituție națională” (acad. prof. Milu Oșlobeanu);

– Vechea cramă-pivniță-vinotecă, zidită din piatră cioplită, a fost extinsă, restructurată și modernizată și pe dinafară sculptată cu motive vitivinicole din care „răsar chipurile domnitorilor noștri, de la Ștefan și Cantemir, până la Cuza și Kogălniceanu, care în clipe de restriște cu vinurile și

ospitalitatea din Huși și-au înviorat elanul...” (acad. I. C. Teodorescu).

– În ambele vinoteci (Vinoteca națională a Școlii) se înobilează în eternitatea timpului 30.000 de sticle de vinuri vechi, din toate podgoriile României.

– Celebrul soi și vin de Busuioacă de Bohotin-Huși (BBH), „a podgorie vocație și a Școlii Viticole creație-revelație”, a fost revitalizat, selecționat și modern tehnologizat, redat producției ca o valută forte în circulație. Acest vin și dar miraculos a fost mondial premiat la Atena și Paris, ca „un elixir regal și de vis”. Mireasma sa a fost savurată de Nicolae Iorga, marele nostru savant, Nicolae Titulescu, marele lumii diplomat, de regele Carol al II-lea, puțin cam prea-mult amoretat, dar și pe regina Maria, „mama răniților”, de mulți alți oaspeți și notabilități (peste 2000), considerând-o „a opta minune a lumii vegetale” (acad. C. C. Giurescu).

– O „modestă” operă personală, publicată de Avram D. TUDOSIE, începând cu teza de doctorat și alte 20 de cărți (și sute de articole) vitivinicole științifice dar și literaturizate, fac deliciul oricărui cititor (acad. prof. univ. Nicolae Ștefan, vicepreședinte al Academiei de Științe agricole și Silvici).

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Aprilie, 28. Giurgiuoana - Podu Turcului, Bacău: se naște Dumitru V. Marin, publicist, eseist, romancier și etnolog. Studiază limbi străine, doctor în filologie (UB, 1998). Debut ca ziarist la „Steagul Roșu”, Bacău (1958).

Editează revista Vlăstarul (1990), ziarele „Teleradioeveniment” (1994) și „Meridianul” (din 1996). Înființează primul post de televiziune din Vaslui (TVV, 5 dec. 1990), primul post de radio (Unison Radio Vaslui, 1992, din 1994 și la Bârlad). Fondează Grupul de presă Cvintet Te-ra, căruia îi consacră și una din marile cărți ale sale, „TVV-15 în explozia cultural-informațională din județul Vaslui” (roman cronică editat în 2006). Președinte de cercuri și cenacluri literare, vicepreședinte al UZP și președinte pentru filiala județeană Vaslui, promotor al Uniunii Presei Balcanice. Director general și editorialist pentru cele patru instituții mass-media din cadrul grupului. MPB

**(Istoria Jurnalismului din România
în Date, 2012, pagina 655)**

„... examinează condițiile formative ale rev., contribuția ei la realizarea unui corpus al folc. rom., compartimentele rev. „Incursiunea în lumea operei lui Tudor Pamfile” - apreciază pref. - operă în care revista „Ion Creangă” ocupă un loc de prim ordin, propusă în acest studiu dens, documentat, scris cu mare grijă pentru adevăr, dar și pentru „mai dreapta cinstire” a folcloristului de la Țepu...”

**(Jordan Datcu, „Dicționarul Etnologilor Români, II”,
Ed. Saeculum I.O., București, 1998, p. 65)**

Patron al Grupului de Presă CVINTET TE-RA Vaslui
(www.tvv.ro, Unison Radio Bârlad și Ziarul Meridianul Iași -
Vaslui - Bacău)

Val ANDREESCU

Născut la 25 03 1949 în loc. Siretu Bacău; locuiește în

Vaslui, Jud. Vaslui, România. Este membru al Academiei Libere de umor „Păstorel” Iași; membru al Cenaclului Literar „Poesis Moldaviae” Vaslui; CĂRȚI PUBLICATE: „CALUL CU POTCOAVE ROZ” 2005; „FLORETE MELANCOLICE” 2007; „FIORII ZBORULUI TANDRU” 2008; „FABULE” 2009; „LINIȘTE ÎN FA

MAJOR”; 2010; „MILENII, ANOTIMPURI ȘI IUBIRI” 2011; „ÎNVIEREA PĂMÂNTEANĂ” 2013; „ȘAUA CAILOR DE ȘAH” 2014 (coautor); „PEDEAPSA IUBIRII” 2015. Este inclus în mai multe antologii de poezie și umor; a publicat în mai multe reviste din țară și străinătate. Este publicist la ziarul Meridianul Vaslui. Are în pregătire volumul „PLANARE ASCENSIONALĂ”.

Dr. în medicină Valeriu LUPU

Născut la 15 aug 1945 în localitatea Dragalina, comuna

Cristinești, județul Botoșani. Părinții Vasile și Maria, de profesie agricultori, refugiați din ținutul Herței (Bucovina de Nord). Absolvă cursurile secției reale a liceului Hurmuzachi din Rădăuți în

anul 1966, după care va urma cursurile Facultății de Pediatrie din cadrul Universității de Medicină din Iași (1966-1972). Își va continua pregătirea ca intern clinic prin concurs (1972-

1974), optând la sfârșitul internatului pentru cariera universitară printr-un concurs de asistent universitar, anulat pe motive de origine socială în toamna anului 1974, după care se va specializa în domeniul pediatriei, pe care o va profesa din anul 1975 la Spitalul Județean Vaslui timp de aproape 40 de ani.

În anul 1994 va obține titlul științific de Doctor în Științe Medicale a Universității de Medicină și Farmacie din Cluj Napoca, cu teza „Aspecte clinico-biologice și fiziopatologice în deshidratarea acută gravă la copil” lucrare ce se constituie în corolarul cercetărilor personale în domeniul patologiei digestive la copil publicate de-a lungul anilor.

Cea mai importantă latură a activității sale, dincolo de exercitarea profesiei, a fost activitatea științifică și publicistică. În domeniul științific a publicat peste 60 lucrări științifice în revistele de specialitate autohtone; Fiziologia, Pediatria, Revista Română de Pediatrie, Revista Medico-chirurgicală, Viața Medicală, Terapeutică și Toxicologie Clinică, Gastroenterologie Pediatrică, Pagini Medicale Bârlădene. Medica Academica, Revista Română de Bioetică, Medicii și Biserica, Revista Română de Istoria Medicinii „Victor Gomoiu” etc.

Tematica abordată este dominată de patologia digestivă, respiratorie, patologia malformativă, neonatologie, toxicologie, hematologie, coagulare sangvină, nefrologie, neurologie, bioetică, istoria medicinei etc. A publicat 15 lucrări ample legate de sănătatea publică și alte teme privind starea de sănătate, sub formă de studii sau eseuri medicale.

A scris 8 cărți între care trei cărți de specialitate; 1. Știința Creșterii și Dezvoltării Copilului (Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996), 2. Genetică și Embriologie (Ed Cutia Pandorei

Vaslui 1996), 3. Urgențe în Pediatrie (în colaborare cu universitari ieșeni Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996) și cinci cu tematică medicală, istorică, filosofică și sociologică; 1. Reflecții peste timp (Ed Pim Iași, 2007), 2. Monografia „De la Spitalul Drăghici la Spitalul Județean de Urgență Vaslui” (în colaborare, Ed Pim Iași, 2010), 3. Compendiu de preocupări științifice în Pediatrie (Ed Pim Iași, 2011), 4. Paulescu: între Știința Vieții și Metafizica Existenței (Ed Pim, Iași, 2013), 5. Medicină și Societate (Ed Pim Iași, 2014).

A publicat peste 100 articole de istorie literară, iatroistoriografie medicală, critică literară, critică de film, evocări, recenzii etc. Colaborează la reviste și publicații; Pagini Medicale Bârlădene, Permanențe, Medica Academica, Elanul, Arheu, Meridianul, Revista de istorie a Medicinii „Victor Gomoiu” etc.

Comandor Mihai BATOG - BUJENIȚĂ

Născut la 25.10.1945; ALDEȘTI, jud. GALAȚI.

Grad: comandor de aviație

● Profesii: Pilot militar pe avioane de vânătoare supersonice.

Studii:

● Academia de Aviație și Academia de Înalte Studii Militare.

● Absolvent al Facultății de Comunicare și Relații Publice, Universitatea Apollonia, Iași, 2013.

● Membru al Uniunii Epigramiștilor din România; 2002.

● Membru al Uniunii Scriitorilor din România; 2007.

● Membru al ACSR - Asociația Canadiană a Scriitorilor Români.

● Membru al Societății Culturale „Junimea 90”;

● Membru legitimat al Uniunii Jurnaliștilor Profesioniști din România, 2014.

● Președintele Asociației Literare „Păstorel” Iași (persoană juridică).

● Președintele cenaclului: Academia Liberă „PĂSTOREL” Iași.

● Director al revistei „Booklook” , Iași.

● Redactor coordonator la revista de cultură „Cronica” din Iași.

● Redactor-șef adjunct la revista „Rapsodia” din Sibiu.

● Colaborator la peste 30 de revistele de cultură din țară și de peste hotare

● Cicluri anuale de conferințe (unele publicate) în școli, licee, Fundații, comunități, societăți, etc...

● 22 de tiluri editate (poezie, proză scurtă, roman)

● 8 studii și comunicări științifice publicate, unele dintre acestea premiate.

● Prezent în peste 50 de antologii de proză, poezie și dicționare ale scriitorilor români.

● 45 de premii literare și științifice inclusiv premiulUSR-filiala Iași pentru proză scurtă în anul 2007 și pentru roman în 2014.

● Diploma și Ordinul „Cavaler al cetății” în grad de Ambassador (acordată în 2013 de Administrația Proiectului: Cititor de proză-Republica Artelor-Dublin).

Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU

Dumitru Brăneanu, născut 26 octombrie 1953 în Com.

Hârtop, Jud. Suceava, a absolvit școala generală în Com. Hârtop, liceul la Fălticeni și a urmat cursurile Institutului Agronomic Ion Ionescu Iași pe care le-a absolvit în 1978. De profesie inginer horticultor, căsătorit cu Felicia Brăneanu de profesie economist, doctor în științe agricole.

A fost deputat în Parlamentul României, 2 legislaturi în perioada 1990-1996, vicepreședinte a Consiliului Județean Bacău în legislaturile 2000-2004, 2009-2013, consilier parlamentar pe probleme de cultură. Este membru fondator a mai multor ONG-uri, cum ar fi Asociația Culturală Octavian Voicu Bacău, Asociația Culturală Generația Următoare București, Asociația Culturală Stele Românești Bacău, fondator al revistei „Plumb” Bacău, membru al Uniunii Scriitorilor din România și membru în comitetul de conducere a filialei Bacău U.S.R., membru al Societății Scriitorilor Bucovineni, vicepreședinte al Asociației Bucovina, filiala Bacău.

A publicat numeroase articole în ziare și reviste naționale și locale dintre care „Cronica Română”, „Jurnalul Național”, „Deșteptarea” etc și a publicat poezie în diferite reviste cum ar fi „Prosecolum”, „Ateneu”, „Clepsidra”, „Plumb” etc .

De asemenea a semnat câteva volume de poezie printre care: „Însemnări pe acoperișul vieții”, „Vară târzie”, „A obosit lumina”, „Pe muchie de poem”, „Pelerin la templul cuvântului

”, „Condamnat la dragoste ” ș.a. De asemenea a editat împreună cu un colectiv de autori „Monografia Comunei Hârtop Jud. Suceava”. Este și managerul Festivalului Național Toamnă Bacoviană, Bacău.

POȘTA REDACȚIEI

RĂVAȘE CU SUFLET... LA ACEST ÎNCEPUT DE DRUM!

Într-o lună, de când am hotărât revista de față, iată, ne-am strâns gata de luptă.

Câteva cuvinte pentru unii, având în vedere că cei care împingem vagonul cultural... suntem aici. Dar:

Val Andreescu: Mare-ți este voința, să te înhami la asemenea sarcină. Mare. Precum talentul tău..

Petruș Andrei: Ai sărit cu poezia ta de viața lungă. Fie-ți prietenia veșnică!

Ioan Baban: Nu fi Toma... Ioane; în metaforă sau în brazda prozei, te tot așteptăm.

Leonard Ciureanu: Nu știi la ce roabă împingi la Roma. E admirabil ce metafore mânuiești.

Mihai Batog-Bujeniță: Chiar dacă ai părăsit supersonicul, comandorul... e tot comandant (în litere).

Mihaela Băbușanu: Poezie, frumusețe și ambiție, rarități la altcineva. Cu strălucire la tine, Mihaela.

Gheorghe Bălăceanu: Zic să ai grija bisturiului, să nu intre în epigramă! A ta, a altuia...

Simion Bogdănescu: Greu te prind, dar repede te aprinzi. Mă tem de sabia ursinelor tale, dar aștept.

Dumitru Brăneanu: La câte te obligă viața să faci... numai poezie n-ar trebui. Dar și aceasta e cu adevărat bună!

Laurențiu Chiriac: Doctore, minte ai, tânăr ești, noi deja te prețuim...haida, hai !

Costin Clit: Dar cu slabele-ți mijloace... faptele-s de admirare. Rămânem oșteni vajnici !

Theodor Codreanu: La umbra lui Eminescu vor mulți!
Tu, sigur rămâi!

Luminița Cozmei: Ai valoarea între Iași și Istanbul. Așteptăm gradele recunoașterii.

Ioan Dănilă: Învățătorule: te recunoaștem tocmai ca să ne înveți din cartea pe care o știi.

Eugen Deutsch: Bădiță din Epigramă! Poate-i bine și prin crămă! (Aia a lui A. D. Tudosie).

Mihai Haivas: Stai mai bine cu epigrama sau matematica? O întrebare pentru un spirit ales.

Vasile Larco: Eu nu sunt „singur printre președinți” (mulțumesc de introducere la volum), domnia ta nu ești singur printre poeți. Dar, ești mare!

Valeriu Lupu: Își poartă inima din care ne dă și nouă, prin străinătăți, așa e el, fără astâmpăr!

Emilian Marcu: Aspru ești, zgârcitule; numai poezii ne-ai trimis!

Dumitru V. Marin: Pofțiți la vagoane! Fiecare cu steaua lui, poate vreunul cu luceafărul lui.

Vicu Merlan: Ai deja 7 ani... cu LOHANUL. Peste alți 7 sărbătorim MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC. Hotărât!

Ionel Miron: De la Ivănești... în lume; de la batiscaf spre înaltul cerului; nu cred că poți să ruginești.

Ion N. Oprea: Ioane, rămâi tânăr și la 110 ani. Ne chemi la aniversare? Liniște... I. N. Oprea lucrează !

Letiția Oprișan: O... mignonă. Numai imaginație și talent. Spune drept: ai contabilizat declarațiile de dragoste? Mai ai una.

George Stoian: Din Slobozia, via Vaslui, pleci din nou în lume. Călător pe cuvânt românesc.

Ben Todică: Noi icnim la acest vagon cultural. Tu tragi un tren întreg prin îndepărtata Australie.

Constantin Toma: Un academician adevărat veghind la regnul... uman(!) ca universitar și om deosebit.

Avram D. Tudosie: Avi, câtă „Ambrozie și nectar” amesteci în vinul tău de viață lungă! Pariem pe iubire, prețuire, suflet și lumină.

V. Vajoga: Te văd cam din depărtare; dar vii tare bine!

CUVINTE CĂTRE:

Pagini românești (Canada): Vă trimitem și tipografie și online M.C.R. Cu plăcere schimbăm materiale.

Lumină lină (New York): Domnului Dan Anghelescu: Te așteptăm din nou în România. Dar așteptăm și materiale pentru nr. 2.

Căminul Românesc (Geneva): Am primit ultimele numere. Bune.

Domnule Ștefan Racovitză: un cuvânt mai cald decât pentru oricine!

Diana Popescu-Stuttgart: Desigur frumoasă la minte, la suflet și în expresie.

Vă mai așteptăm!

REMEMBER:

PRIMUL, PRIMA! Acum: județul Vaslui

- Atestare documentară 1375 (Vasziulak)
- Prima școală de „slavonie și lătinie”, 1803, Bârlad.
- Prima școală publică, Bârlad, 1832 (primară).
- Prima școală publică, Huși, 1833.
- Prima școală publică, Vaslui, 1841.
- Clasă reală al Codreanului, Bârlad, 1846 (gimnaziu).
- Biblioteca Vaslui, 1861, 22 noiembrie, donație înv. G. Hrisoscoliu școlii publice nr. 1.
- Ziar la Bârlad - 1870, Huși - 1873, Vaslui - 1875.
- Gimnaziu Vaslui 1890, liceu 1923.
- Bibliotecă publică, 1906, Bârlad.
- Primele posturi radio: 1916-18 în parcul Copou, radio România (emițător), apoi apare rețeaua Unison (1993).
- 1951, Biblioteca raională Vaslui.
- 1968 s-a înființat județul Vaslui (orașe, Bârlad, Huși, Vaslui).
- 1-3 iulie 1970 - Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”.
- Casa de Cultură Vaslui, 1972.
- 18 octombrie 1974, Muzeul județean de Istorie Vaslui.
- Post TVV, 5 decembrie 1990, Vaslui, prima emisiune
- 24 dec. 1990.
- Monografia Liceului „Mihail Kogălniceanu” 1990.
- Rețeaua UNISON Radio, 1993, Vaslui și Bârlad.
- Primul săptămânal (și astăzi) 1996, MERIDIANUL.

ÎNTREBARI PENTRU DIASPORA:

– Dat fiind că emigranții nu plătesc nici un fel de taxe și impozite Statului Român, ce obligații ar avea acesta, inclusiv la alegeri?

– Cât ne mai ține Limba Română uniți în cuget și simțiri?

– Ce așteptări aveți de la Statul Român, sau de la noi, în perspectiva globalizării?

SEMNAL

Semnalăm existența unei formații artistice profesionalizate condusă de peste 40 de ani de prof. Nicolae Popa, un împătimit activist cultural.

PRIVIGHETORILE ZELETINULUI susține un fel de stagiune pe tot parcursul anului școlar.

NOTĂ FINALĂ:

Puteți observa ce-am reușit într-o lună de zile, ca zestre, valoare, creație, intelectualitate, dispersie și esențializare.

Nu e destul, nu e tot, nu putem decât să visăm la mai mult și mai mulți ani... Mulțumesc tuturor colaboratorilor de azi și de mâine.

N-am reușit să includem nume ca Alexandra Prisecaru, Lucian Iliescu, Andrei Culidiuc și mulți alții în care avem în continuare încredere. Vor fi în numerele următoare.

Nici măcar în răvașe nu i-am învăluit pe toți cu bucata mea de suflet pentru fiecare. Cine vrea să ne critice, chiar s-o facă, îi găzduim scrisa: quot capita...

Deși am putea face nr. 2 cu materialele pe care le avem, așteptăm însă, orice fel de contribuții (de profil!), din partea oricărui a știe, vrea și poate. Valoare să aibă!

Fără muncă nu se poate... **deci alt start!**

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC **(An I, nr. 1/ 2015)**

O revistă cu unic grad de universalitate pleacă în martie 2015 de la Vaslui, sediul grupului de presă care susține TVV.RO, Unison Radio Bârlad - eter și online, ziarul Meridianul - tipografic și online. Acum și revista de cultură cu titlul de mai sus care, însă, este administrată de societatea nonprofit UJPI ECOMAR Vaslui.

Zestrea intelectuală: 3 academicieni, 18 profesori doctori, 60 de colaboratori cu operă în spate, multă voință și fantezie. Și debutanți!

Apariție: trimestrială. Deja sunt materiale pentru trimestrul II. Expediați-ne, oricând, materiale.

Difuzare: 4 continente (Europa, Africa, Australia, America) peste 20 de mari orașe ale lumii (Montreal, New York, Sidney, Ierusalim, Paris, Geneva, Stuttgart, Roma etc.) colaboratori români și străini.

Componente: Poezie, proză, eseuri, pictură, viață spirituală, știință, istorie, umor (capitol... PĂSTOREL), informație la zi etc.

Particularitate: vine dinspre jurnalismul cultural, deci nerv și comentarii. Revistă... mai altfel !!!

Deschidere: Către orice creator dintre granițele limbii române, adică de pretutindeni. Vom avea grijă și de noi posibile talente.

●

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN (Year I, no. 1/ 2015)

A single degree of universality magazine goes from Vaslui in March 2015, registered media group that supports TVV.RO, Unison Radio Vaslui - ether and online newspaper Meridian - printing and online. Now and culture magazine with the title above which, however, is managed by the nonprofit company UJPI Ecomar Vaslui.

Intellectual dowry: 3 academicians, 18 professors doctors, 60 employees with work in the back, a lot of will and imagination. And beginners!

Published: quarterly. Already there are material for the second quarter. Send us anytime materials.

Distribution: 4 continents (Europe, Africa, Australia, America) more than 20 major cities (Montreal, New York, Sydney, Jerusalem, Paris, Geneva, Stuttgart, Rome etc) Romanian and foreign collaborators.

Components: Poetry, prose, essays, painting, spiritual life, science, humor (chapter ... Păstorel) to date information etc.

Feature: comes from cultural journalism, so nerve and comments. Magazine ... more otherwise !!!

Open: To any creator of the Romanian language boundaries, from everywhere. We'll take care of possible new talent.

AȘA S-A PORNIT LA DRUM:

*Învățăm unii de la alții, să putem învăța
pe cei care mereu vin ! (D.V.M.)*

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC - TRIMESTRIAL -

Director și editor: **prof. dr. Dumitru V. MARIN**

Redactor șef: **Val Andreescu**

Redactori șefi adjuncți: - **comandor Mihai Batog Bujeniță - Iași; dr. ing. Dumitru Brăneanu - Bacău; dr. în istorie Laurențiu Chiriac - Vaslui; dr. în medicină Valeriu Lupu - Vaslui.**

Secretar de redacție: **ec. Anca Moldoveanu**

Secretar de redacție adjuncț: **Andrei Lucian Anton**

Colegiul de redacție: **Mihai Apostu: poet - Vaslui; Mihaela Băbușanu: expert, poetă - Bacău; Simion Bogdănescu: poet - Bârlad; Constantin Chirilă: dr. ing. - Prisăcani (Iași); Costin Clit: istoric - Huși; Ioan Dănilă: conf. univ. dr., critic literar - Bacău; Cornel Galben: scriitor - Bacău, Mihai Haivas: scriitor - Iași; Ionuț Horeanu: doctorand în istorie - Iași; Alexandru Ionescu: prof. dr., scriitor - București; Emilian Marcu: poet, scriitor - Iași; ing. Sergius Marin - Montreal (Canada); Vicu Merlan: dr., istoric - Huși; Ionel Miron: prof. univ. dr., biolog - Iași; Dan Ravaru: scriitor - Vaslui; George Stoian: publicist, scriitor - Slobozia (Ialomița); Ben Todică: cineast, scriitor - Melbourne (Australia); Doru Tompea: prof. univ. dr., rector Univ. „Petre Andrei” - Iași; Constantin Toma: acad., biolog - Iași; Avram D. Tudosie: dr. ing., monografist - Huși.**

Tel/ fax redacție: 0235 361 236; 0744 231 380

Email: marintv@gmail.com

Semnături ai acestui număr: Val ANDREESCU, Petruș ANDREI, Andrei ANTON, Liviu APETROAIE, Mihai APOSTU, Ioan BABAN, George BACOVIA, Mihaela BĂBUȘANU, Gheorghe BĂLĂCEANU, Simion BOGDĂNESCU, Dumitru BRĂNEANU, Petru BRUMĂ, Mihai BATOG - BUJENIȚĂ, Mihai CABA, Roni CĂCIULARU, Valeriu CERCEL, Laurențiu CHIRIAC, Constantin CHIRICA, Constantin CHIRILĂ, Leonard CIUREANU, Gheorghe CLAPA, Costin CLIT, Theodor CODREANU, Daniel CORBU, P.S. Episcop CORNELIU, Dorin COZAN, Maria COZMA, Luminița COZMEI, Ioan DĂNILĂ, Eugen DEUTSCH, Cătălin al DOAMNEI, Mihai EMINESCU, Năstasă FORȚU, Cornel GALBEN, Ioan Petre GĂRDA, Emil GNATENCO, Mihai HAIVAS, Ionuț HOREANU, Alexandru IONESCU, Vasile LARCO, Lucian - Valeriu LEFTER, George LETEANU, Adrian LUNGU, Valeriu LUPU, Emilian MARCU, Codruța MARIN, Dumitru V. MARIN, Radu MARIN, Sergius MARIN, Alexei MATEEVICI, Teodora MEDELEANU, Vicu MERLAN, Cristina MIHAI, Nicolae MIHAI, Alexandra MIHALACHE, Nicolae MIHU, Ionel MIRON, Marius NIȚICĂ, Ion N. OPREA, Letiția OPRIȘAN, Constantin POPA, Gheorghe POPA, Maria Diana POPESCU, Virginia POPESCU, Cosmin PEDA, Marcel PROCA, Constantin PROFIR, Ștefan RACOVITZĂ, Cleopatra RAVARU, Dan RAVARU, Georgeta RESTEMAN, Dorel SCHOR, Luminița SCOTNOTIS, Gheorghe SION, Cassian Maria SPIRIDON, George STOIAN, Alina TĂNASĂ, Dan TEODORESCU, Zoltan TERNER, Ben TODICĂ, Constantin TOMA, Doru TOMPEA, Avram D. TUDOSIE, Sorinel TRUFIA, Bogdan ULMU, Cornelia URSU, Vasile VAJOGA, Grigore VIERU, Nicolae VIZITEU, Paula VRÎNCEANU, Horia ZILIERU.

Tehnoredactor: Anca MOLDOVEANU
Adresă sediu: Str. FRUNZELOR, Nr. 2, Vaslui
Tel./ Fax: 0235 361 236
Email: marintvv@gmail.com

Fiecare semnatar răspunde pentru afirmațiile din materialul său, nu redacția.

**EDITORIAL MCR NR. 2
APRILIE-MAI-IUNIE, 2015**

**PREVIZIUNE, EXAGERARE SAU...
ASTA NE AȘTEAPTĂ!**

Chiar e de prevăzut dispariția Limbii române, când secole, de la formarea ei, se tot păstrează?

Discuție lungă și foarte lungă! În perioada de transformare a limbii latine în română, nici vorbă de așa mijloace eficiente de comunicare.

Globalizarea înseamnă și unificarea sau cel puțin armonizarea comunicării directe, inteligibile, pragmatice, rar afective! Limbajul sau vocabularul UNIC nu e departe datorită televiziunii și mai ales computerului.

Fondul de bază al oricărei limbi este afectat în măsuri diferite iar îmbogățirea limbii se face prin importuri tehnice și ideatice.

Nu vor fi multe zeci de ani (nici vorbă de sute) până când urmașii sau urmașii urmașilor noștri vor putea culege doar firișoare din Limba română, ca mineral diamantifer într-un sol universal-hrănitor cu mai puține metafore, mai puține alimente naturale, mai puțin umanism și mai puțină simțire, și tot în schimbare!

Nu noi am alcătuit lumea, dar creația omului, calculatorul și multiplele realizări tehnico-științifice vor remodela comunicarea. Dacă măcar câteva cuvinte românești vor pătrunde în VOCABULARUL de bază INTERNAȚIONAL și tot va fi ceva pentru etnicii români de

pretutindeni; cei care vor mai purta dorul specific de azi, vor fi din ce în ce mai puțini, mai ales că vor uita Doina și Luceafărul.

Frișoarele de simțire autentică și de limba română vor rămâne și prin M.C.R.

Până la urmă asta va fi contribuția acestei generații la menținerea unui neam încă o vreme în parametrii producției lingvistico-metaforice într-o unitate în diversitate! Necesitățile de bază ale ființei umane vor determina un mod de comunicare rapid, eficient, practic dar și sărac-metaforic și imaginativ.

Omul este corpul fizic bazat pe combinații materiale care să producă (variabil) elemente spirituale: voință, idei, dragoste, vis.

Nu ne putem închipui că nu vor exista întotdeauna posibilitățile umane de comunicare.

Așa e! Dacă dragostea încă nu prea are niște legi, umanismul înseamnă și metaforă, umanitatea înseamnă și creație, toate înseamnă speranță ca alt motor social.

CUVÂNT DE LĂMURIRE... ?!

Prof. dr. Dumitru V. MARIN a fost remarcat că are un acut simț al posterității.

Fiecare carte a avut firește, și detractori care însă, n-au îndrăznit să și scrie. Revistele locale, chiar conduse de „prieteni”, au evitat publicarea fragmentelor trimise, cu atât mai mult exprimările critice (vezi Ecouri literare sau Baaadul literar) iar ziarele (3 de toate) dacă n-au scris ceva împotriva, au aplicat legea tăcerii: „nimic despre Marin” deși prea mulți s-au ajuns de sub bagheta profesorului de la TV.V. - Unison

Radio - Ziarul Meridianul. Binele făcut s-a concretizat în acțiuni fățișe împotriva (spre exemplu - la lansări de cărți, cuvântul său - omis) de denigrare la colțuri și oriunde, de sabotare a Filialei UZP.

Deceniul Dușmăniei a continuat cu fervoare până astăzi. Pe măsura apariției cărților s-au împuținat prietenii, cărora astfel le-ar fi fugit gloria de sub picioare. De altfel, nimic nou sub soare în această lume „a scriitorilor” adesea zmângăliților de meserie. Dintre atâtea dușmăanii, putea răsări o statuie?

În cercul mai larg al Moldovei sau cel național D.V.M. a avut parte de aprecieri măgulitoare chiar entuziaste. Adică prilej de bucurie (vezi prof. Nicolae Constantinescu, acad. C. D. Zeletin, poetul, scriitorul Emilian Marcu, Cornel Galben etc.)

Să precizăm: e nevoie de 3 vieți pentru a realiza cât a reușit profesorul-jurnalist. Să se impună în publicistică (vezi Istoria Jurnalismului), să fie un etnolog de valoare (vezi Dicționarul folcloriștilor), să-și scrie o operă variată și interesantă (inclusiv istorie culturală, vezi alte 10-11 dicționare), să participe la viața societății (inițiator de evenimente, cercuri, cenacluri, vicepreședinte UZP etc.), să fie și un politician activ (șef de partid 18 ani și candidat în electorale). Însuși și-a turnat statuie, însuși a realizat o operă durabilă. Credeți că romanul său, primul din arealul vasluian, și teza de doctorat „Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ”, nu vor tot rămâne? Dar TVV - 15... ? Dar evocările din volumul „CEAUȘESCU -... -BĂSESCU, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu, Regele Mihai I”?

Mai mult... copii foarte buni, 5 decenii de conviețuire cu... doamna profesor Iulia.

Credeți că s-a putut fără mulți dușmani și anume cei mai puternici din județ?

Adversarii se topesc dar opera rămâne.

Reacții la ce a scris, aveți în față.

La această oră este, fără îndoială, cel mai complet om de cultură din județul Vaslui, în viață !

Da, **MARIN A AVUT SIMȚUL POSTERITĂȚII: A SCRIS PENTRU CEI CARE MEREU VIN!**

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 2, aprilie - mai - iunie 2015)

POȘTA REDACȚIEI

GÂNDURILE CELE MAI BUNE, DE ÎNCEPUT

Mai întâi 2 întâmplări:

Pe unul dintre colegii mei de facultate l-am găzduit, hrănit și mai ales l-am încurajat și ocrotit, când era într-o mare nenorocire, gata de divorț... Omul ăsta nu s-a putut vreodată obișnui cu ideea că pe parcurs aș putea realiza lucruri și fapte deosebite, ca interviuri cu 9 președinți de stat, 14 prim-miniștri, sute de miniștri și parlamentari, cărți de autor (multe), televiziune, radio, ziar și acum MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.

Pentru el și doctoratul la care am muncit peste un sfert de secol, n-ar fi existat.

– „Da, nu-l știu eu...?!” Dar el n-are nici o realizare în viață!

Unuia dintre angajații mei, căruia i-am salvat viața, l-am făcut om (chiar în defavoarea fiului meu), nu-i trece în vreun fel ura la intensitate maximă nici după 20 de ani: nu există dușman mai mare (în presa locală). Pe cine nu lași să moară...

SUFLETUL meu se îndreaptă mereu către cei talentați, sau nu, dar care muncesc și doresc să facă ceva cu adevărat. Desigur că am influențat existența a vreo 500 de oameni care au trecut prin „Școala de presă T.V. Marin”, câțiva au ajuns condeieri de mare nădejde și autoritate: Cătălin Striblea, Lucian Pârvoiu, Mihai Ursu și alții. Și mai mulți au ajuns scriitori și poeți adevărați cum e Daniela Oatu, Leonard Ciureanu, Mihaela Băbușanu. Păstrez respect și recunoștință profesorului meu, poetul Iancu Grama, învățatului conf. univ. dr. Ioan Dănilă, poezilor Val Andreescu, Petruș Andrei, Mihai Apostu, Simion Bogdănescu, Dumitru Brăneanu, seniorilor condeiiului ca Avi Tudosie, Gheorghe Vasilache și mai ales Alexandru Ionescu, foarte recentului meu tovarăș de suflet, acțiune (și umor!) Mihai Batog - Bujeniță, criticilor Cornel Galben, Grigore Codrescu, universitarilor Ionel Miron, Mihai Miron, cu punctaj special pentru jurnalistul, scriitorul și omul de cultură George Stoian cu care „am construit” în 1970, Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”, pe care de atunci îl promovez și încurajez. Ion N. Oprea e un prieten mai mare, uneori aspru, P.S. Corneliu Episcopul Hușilor și Costin Clit îmi sunt prieteni apropiați. Și mulți alții, mai mari sau mai mici într-o alcătuire spirituală pe care dumneavoastră o vedeți și în numărul 2/ trim. II 2015.

Esențialul:

- Facem și nu stricăm;
- Ilustrăm un moment din evoluția (de fapt, involuția față de limba veche și înțeleaptă) unei limbi - română - ale cărei final numai Domnul îl cunoaște;

– Ne-am strâns un grup numeros, chiar neașteptat de mare, din toate colțurile lumii. Ce ziceți de sufletul larg al lui Ștefan Racovitză (Geneva), frumusețea Dianei Maria Popescu (Stuttgart), neastâmpărul lui Georg Barth (Passau), adâncimea cugetării și creației atâtor colaboratori? Ce ziceți de relevanța criticii dr. Valeriu Lupu, a tânărului Lucian Valeriu Iliescu din Iași (cu siguranță mai presus de vârsta sa)?

– Observați că avem nume noi (față de numărul 1), Theodor Codreanu și acad. Constantin Toma sunt prezenți, Ben Todică e... iar, acasă!

– Alte nume noi, ca debutanți... (așa ne trebuie!!!)... valori noi.

Noul număr e bine acoperit pentru ambiția noastră de a străbate continente, țări, capitale, orașe, teritoriu național, provincia!

Uimiți că reușim atâtea, vechii colegi pot să-și cumpere... icoane! Chiar că nu putem ține cont de dușmăni, invidii, neputințe, nonvalori. Până la urmă, e bine că împrejurul unei hore aprinse, mai există babe la gard!

Hora noastră cea mare e însă însoțită de gândul cel mai nobil cu putință: să promovăm, să apărăm (cât se poate, că progresului nu ne putem opune), să creem, să fim în primul rând al bătăliei pentru maica noastră, limba română.

– Dinspre jurnalismul cultural;

– Dinspre cei care-o venerază;

– Dinspre atâtea locuri, ale lumii întregi, adică dintre granițele limbii române;

– 92 de combatanți pun metafora... la luptă!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 2, aprilie - mai - iunie 2015)

**EDITORIAL MCR NR. 3
IULIE-AUGUST-SEPTEMBRIE, 2015**

CRIMĂ CULTURALĂ ÎN FORMĂ CONTINUATĂ ÎMPOTRIVA LIMBII ROMÂNE!

Revista M.C.R. s-a declarat de la bun început apărătoare și promotoare a limbii române, oriunde se vorbește aceasta. Cum granițele limbii române nu se pot delimita, cum atacurile la existența sa sunt pretutindeni, dar mai ales pe teritoriul României, ne vedem nevoiți să asistăm la modificări în structură, în vocabularul de bază, în fonetică.

Globalizarea cu promisiunile ei de viață mai dulce, modifică granițe, populează mări și oceane, provoacă migrații și războaie. Criza emigranților (din Siria spre Germania) spre un alt El Dorado (modul de viață european) este interpretată defetist drept victoria rasei galbene, după ce destui negri au năpădit continentul. Și ei vor aduce schimbări în limbile și obiceiurile popoarelor gazdă.

Limba română suportă în acești ani „atacul tehnologic”, adică impunerea unor termeni tehnici sau combinații lingvistice anglo-saxone, atacul demografic, adică scăderea numărului de vorbitori, atac la autoritate, respectiv mai puțină importanță pentru comunicare.

Exemple-s tare multe, foarte vizibile și mai ales... sonore. În locul franțuzescului „mersi” (și el un neologism de acum peste un secol) s-a instalat „thank you”, pentru „da”

folosim „O.K.”, pentru Dumnezeu, „my God”, se amestecă mother, father și destule cuvinte tehnice din I.T.

Și fără calculator, nu mai putem, nu se poate concepe vreun fel de progres. Numai că progresul în limba română duce la desființarea ei în formă încetățenită, actuală.

Desigur, ultraconservatorii vor spune că limba latină → română n-a dispărut, ci s-a păstrat cu toate „atacurile” asupra ei de atâtea secole...

Evoluționiștii vor argumenta că limba e un organism viu, în continuă schimbare și dezvoltare, că acceptarea schimbărilor e... modernă, actuală, necesară. Dar... vor mai fi dintre cei care-i apără ființa în timp ce se deznaționalizează?

Ar mai fi ceva legat de transmodernism ca teorie fără realizări palpabile pentru că arta literară înseamnă imagine artistică deci, metafora, sugestia, sonoritatea, prezența naturii și comuniunea cu aceasta și cu lumea.

Păstrarea omenescului ține de sentiment, sugesție și metaforă. „*Ia-mă în brațe dacă vrei să zbori/ Aripile la preț de un sărut...*” (G. Balan)

Acum vreo 50-60 de ani se încerca schematizarea comunicării (V.I. Propp) și reducerea la esențe, o frază suprasistemată.

Calculatorul nu permite metafora (încă), populația flămândă nu are timp de înflorituri; drept care vocabularul sărăcește, împrumuturile-s acceptate mai ușor.

Încerc să sugerez un paradox: globalizarea diminuează modalitățile culturale de comunicare, elimină elemente prețioase de patrimoniu, îndepărtează oamenii între ei. Mă întorc la Tudor Pamfile, consemnatarul, culegătorul „firișoarelor de aur”. Ca etnolog, afirm încă o dată că folclorul românesc actual nu e nicidecum același cu cel de acum 100 de ani. Deci un pilon de bază al

existenței și continuității, precum și individualitatea sa au dispărut; identitatea națională se estompează obligatoriu pe alte tărâmurii (trebuie să facem ce și cum spun angajatorii).

Amestecul limbilor e mai accentuat în mediul orășenesc. Cum toată lumea visează să ajungă în străinătate sau să întrebuințeze computerul, downloadează, dă share, link sau „împrăștie” dragostea pe Facebook. Pierderea particularităților și apoi în întregime a limbii române, e o chestiune de decenii și nu de secole: populația bătrână dispăre, tineretul multilingv sau multicultural e cu sensibilitate din ce în ce mai redusă, conducători analfabeți – toate împlinesc un tablou al destrămării. Până și noul curent – plagiatul... e semn de sărăcie lingvistică și ideatică.

„*La Podu Turcului nu mai citește nimeni*”, afirmă primarul. „*Biblioteca noastră n-are nici o achiziție nouă*”, declară senin mulți primari. „*N-am citit nici cartea mașinii, dar la ce-mi trebuie cartea dvs.*”; „*ce să fac cu el?*”, întreabă un polițist sau o soră medicală când i-am oferit gratuit un ziar.

Și toțiăștia vorbesc (și gândesc) tot mai stricat românește. Așa se poate explica și quasi-absența tineretului într-un nou val cultural care există ASTAZI prin generația a-III-a.

Poate fi o întrebare de tipul: nu ne batem noi cu morile de vânt? Dacă ăsta e mersul vremii, că, de, imperiul lui Alexandru, Imperiu Roman și alte multe imperii au ilustrat felurile de societăți și soluții „civice” în evoluția lumii.

Putem noi să ne împotrivism acestor vremuri? Dumneavoastră cum considerați: pierdem bătălia pentru limba română?

Inactivi fiind, nu devenim la rândul nostru părtași la această crimă culturală?

Ce părere aveți?

RÂNDURI DESPRE M.C.R.

DOUĂ MERIDIANE CULTURALE

Meridianul este una din liniile imaginare care rezultă din intersecția suprafeței Pământului cu semiplanul sprijinit pe axa geografică..., conform DEX, care acum, devenind și CULTURAL, înseamnă că în jurul lui sunt adunate valorile materiale și spirituale create de om, o parte dintre acestea sunt cuprinse în prestigioasă

revistă: MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.

Această revistă apare la Vaslui, este trimestrială, s-a ajuns la numărul doi, primul număr a apărut în luna ianuarie 2015, fiind inițiată și condusă de scriitorul și prof. dr. Dumitru V. Marin, care este director și editor, iar redactorul șef este scriitorul Val Andreescu, ambii din Vaslui. „Timpul n-are răbdare nici cu frumusețea, nici cu inteligența...nici cu viața”, spunea același Dumitru V. Marin, iar eu pot spune epigramatic: Un fapt de condamnat rămână - / Învinuit e-ntr-un popor:/ Prezentul îl avem în mână/ Și-i dăm adesea cu piciorul//.

Cel de-al doilea număr, aferent trimestrului al doilea este recent apărut, la fel ca primul, are peste 150 de pagini, îngrijit și de un colectiv de redactori șefi adjuncți, printre care scriitorii: Mihai Batog-Bujeniță, Dumitru Brăneanu, Valeriu Lupu etc., dar și de un număr considerabil de poeți, istorici și scriitori care fac parte din colegiul de redacție sau care își pun

semnătura în paginile revistei, enumerând numai pe câțiva, într-un mod aleatoriu: Calistrat Costin, Emilian Marcu, Mihai Apostu, Theodor Codreanu, Theodor Pracsu, Cornelia Ursu, Mihai Batog-Bujeniță, Dan Ravaru, Cornel Galben, Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă, Bogdan Ulmu, Val Andreescu, Dan Teodorescu, Mihai Haivas, Eugen Deutsch, Gh. Bălăceanu, Vasile Vajoga, Constantin Profir, Ioan Toderașcu, Ioan Hodaș, Petruș Andrei, Vasile Larco etc. Secretar de redacție este ec. Anca Moldoveanu, ajutată de Andrei Lucian Anton.

Am citit aceste două numere care, consider, și-au îndeplinit menirea de a „salva firifoare de aur dintr-un azi pe care-l avem”, după cum își propunea scriitorul Dumitru V. Marin, parafrazându-l pe remarcabilul etnolog, Tudor Pamfile, chiar de la primul număr al revistei. După cum spuneam, inima, sufletul, creierul și directorul MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC este prof. dr. Dumitru V. Marin, născut în localitatea Podu Turcului, vorba vine că-i al „turcului”, că de o viață aparține românului, publicist, eseist, romancier, etnolog și ziarist, debutând la publicația „Steagul Roșu” Bacău în anul 1958, editează revista „Vlăstarul”, ziarele Teleradioeveniment în anul 1994 și „Meridianul” în anul 1996. Are o îndelungată și variată activitate în domeniul publicisticii, este vicepreședinte al UZP din România, în al cărei Uniune este membru de mulți ani. Desigur, după cum se știe din C.V. ul dumnealui, este membru al mai multor „comitete și comiții”, vorba lui Caragiale, dar citind aceste „Meridiane” le veți descoperi aproape pe toate.

Revista ne răsfață cu o gamă de scrieri remarcabile, semnate, după cum spuneam, de personalitățile de mai sus, ne plimbă cu deosebit interes prin multe domenii: istorice, culturale, sociale, religioase, cuprinde cronici, reportaje,

interviuri, fotografii, iar creația literară deține capul de afiș prin lucrări în proză, inclusiv satirico-umoristice, poezii în versuri clasice sau, așa zis, moderne, eseuri, traduceri, panseuri și aforisme, lucrări de grafică și de pictură, acestea din urmă fiind semnate de artiștii: Gabriela Cucinschi, Eduard Mattes, Nicolae Viziteu etc. Foarte interesante sunt lucrările prezentate în capitolul „Istorie”, semnate de: Luminița Cozmei, Laurențiu Chiriac, Dan Ravaru, Vicu Merlan, Lucian-Valeriu Lefter etc. Nicolae Iorga spunea: „Un popor care nu își cunoaște istoria, este ca un copil care nu își cunoaște părinții”. Tot marele istoric spunea că „fiecare localitate ar trebui să aibă monografia proprie”.

Este bine venită ideea de a însera în revistă și câteva citate celebre, pentru noi, meditative, amintind doar trei: „Viața nu are subtitrare, ori o înțelegi ori nu...” (Wolf Wildfire); „Poți afla mai multe despre o persoană prin ceea ce spune ea despre ceilalți, decât prin ceea ce spun ceilalți despre ea”. (Andrey Hepburu); „Poezia este un veșmânt în care ne îmbrăcăm iubirea și moartea”. (Lucian Blaga).

Așadar, fiind cu gândul spre cititori și la această revistă, dar și la directorul ei, domnul prof. dr. Dumitru V. Marin, afirm:

Din pământ, din iarbă verde,
Faceți rost, n-aveți ce pierde,
De revista dumnealui
Ce apare la Vaslui!

Felicit pe toți cei care și-au adus contribuția la realizarea acestor „MERIDIANE”, cititorii, sunt convins că deja, sunt cu gândul spre celelalte! Mult succes!

Iași, 27 august 2015

Vasile LARCO

(Meridianul Cultural Românesc,

An I, Nr. 3, iulie - august - septembrie 2015)

APRECIERI PENTRU REVISTA MERIDIANUL CULTURAL ROMANESC

Iată încă o revistă românească de cultură, înființată în acest an în orașul Vaslui, prin strădania, entuziasmul și competența unui cunoscut cărturar moldovean - prof. dr. Dumitru V. Marin, a cărei operă scrisă este unanim apreciată. Ca director al publicației „Meridianul Cultural Românesc”, filologul și directorul cotidianului vasluian „Meridianul” a reușit să capteze atenția unui

larg public dornic de cunoaștere, încă de la apariția primelor două numere. Ceea ce impresionează la această revistă este diversitatea ei tematică (poezie, proză, eseuri, istorie, arheologie, știință, pictură, viață spirituală, umor, interviuri, medalioane, comentarii politice ș.a.), numărul mare (peste 90) de colaboratori (mulți cu o bogată operă în spate, dar și debutanți) de pe toate meleagurile țării, dar mai cu seamă din Moldova și în mod special din județul Vaslui. Câtă muncă din partea directorului revistei pentru a atrage colaboratori din 15

orașe românești, dar și din 20 orașe din alte țări europene, ori de pe alte continente, în care trăiesc români; așa se și explică diseminarea revistei atât în țară cât și în 20 orașe de pe 4 continente. Deși preocupările mele științifice sunt din domeniul Biologiei, găsesc timp și îmi face plăcere să aflu informații din alte specialități deosebit de interesante pentru cultura mea generală. Ca om născut și școlit în ținutul Vasluiului, apreciez valoarea revistei la care m-am referit și în care public, revistă care se adaugă altora două ce apar în județul Vaslui: „Prutul” (editor C. Clit) și „Lohanul” (editor V. Merlan). Felicit cu toată sinceritatea pe domnul prof. dr. Dumitru V. Marin pentru acest nou început.

Constantin TOMA - Iași
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 3, iulie - august - septembrie 2015)

MCR – O PUBLICAȚIE DIN CATEGORIA „RARA AVIS”

În urmă cu ceva timp, citeam în „Meridianul” că va apărea MCR. Mi-am zis: un fapt minunat! „Cultura este puterea popoarelor” (M/ Eminescu). Bănuiam că va fi o publicație de calitate pornind de la două premise:

1. Calitățile intelectuale, exigența și seriozitatea directorului publicației - prof. dr. Dumitru V. Marin;
2. Componența colectivului de redacție: intelectuali de primă mână (academicieni, profesori universitari etc.).

Încă de la apariția primului număr al MCR (și ulterior la apariția celorlalte) am constatat că presupunerea mea a devenit

realitate. MCR este o publicație care interesează și atrage prin ineditul său. Este instructivă și se adresează unui segment larg al populației.

MCR trebuie citit „cu creionul în mână”. Citindu-l, înveți multe, nu neapărat pentru școală, dar să ne amintim cuvintele lui Seneca: „NON SCHOLAE, SED VITAE DISCIMUS”.

Mă bucur că, în lumea românească, postdecembristă, postmodernă, confuză și uneori ingrată, mai sunt și intelectuali ca Dumitru V. Marin, animatori de frunte ai manifestărilor culturale care-și respectă blazonul: noblesse oblige.

Gheorghe POPA – Iași

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN

Îeșim cu numărul 3.

Adică suntem iar cu câteva zeci de talente în exprimare directă!

Dar,

Mai ales, suntem niște luptători într-un front invizibil, de-alungul întregului glob, hotărâți și romantici.

Din 4 (patru) continente răzbate câte o vorbă neaoș românească, o metaforă dinspre visurile noastre, o comparație despre viața de aici (că cea de „dincolo” n-are de ce să ne intereseze), un epitet inspirat la adresa cuiva și de ce nu, atâtea poezii cântând FEMEIA, adică visul cel frumos al oamenilor dintotdeauna. Sclipirea talentului, aici, este VISUL.

Numărul 3 are epigrame să ajungă la toată lumea! Poate pentru că am considerat că „producătorii” de la ALPI Iași, sau

din lume, se adresează cu o poantă care să înveselească pe toți. Eu cred că românii din țară sunt mai necăjiți, mai săraci, mai impozitați decât oricare alții. Măria sa IMPOZITUL e la mare apreciere pentru guvernanți.

Răsplata creatorilor?, epigrame, epigrame și alte texte umoristice.

Dar și de prin alte părți ne-au venit creații notabile, valoroase, poate nu geniale ci, oricum, interesante.

Îl salut pe Grauenfels, cel recomandat de Gabi Ana Balan. De fapt, pe toți, dar absolut pe toți trebuie să vă îmbrățișăm pentru acest al 3-lea bulgăre de aur, doar cu firisoare din maica limbă română. Nu știu cum să-l cuprind cu sufletul pe acest ziarist model din Passau, Georg Barth, care ne asaltează cu excerpte din presa lumii. Georg, dacă „mă auzi”, să ții la îmbrățișare!

În primele două numere au semnat 184 de autori (câțiva, în repetiție). Îi puteți număra pe cei din paginile alăturate, peste 70, și să observați în același timp ambiția și talentul lor. Zic ambiție pentru că nu pot fi plătiți. Deocamdată!

Talentul se vede, meșteșugul se observă, comunicarea (simplă) e evidentă. Ca observație generală: Metafora le conferă harul. Ne străduim să-i prezentăm pe cei cu har.

Îndreptăm un gând de prețuire deosebită pentru reprezentanți ai **Curentului Cultural Informațional** din județul Vaslui: Avi Tudosie - oenolog și creatorul Busuioacei de Bohotin (cu destin universal), Valeriu Lupu - doctor în medicină, dar și mare critic literar, aș zice, pe urmele lui C.D. Zeletin, poezilor Simion Bogdănescu (iar și-a lansat o carte), Petruș Andrei (vivace în poezie și în viață), poetei Gabriela Ana Balan (ce forță poetică are!), unor prozatori adevărați ca Ion Gheorghe Pricop, Val Andreescu, George Stoian, lui Gruia

Novac, un critic bârlădean care n-are egal în toată țara, unic la fel ca Theodor Pracsiu (fost mare ziarist, acum ales critic, promotor de talente). În teatru nu prea avem autori, deși vrem să-i publicăm.

Din cauză că venim dinspre jurnalismul cultural, îmi las locul de cel mai mare jurnalist vasluian, să-l ocup mai târziu, autoritar...

Am cuvântul cel mai ales pentru comandorul Mihai Batog Bujeniță cu care sufletul meu rezonează, ales intelectual, conducător al ALPI Iași, excepțional autor de literatură și cu adevărat adjunct în prezenta încercare... de realizare a unei reviste – MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC – cu reprezentativitate între granițele limbii române.

De la Bacău, Dumitru Brăneanu, organizatorul „Toamnei Bacoviene”, a Zilelor George Bacovia, mare poet, Cornel Galben discret ca o „melodie” simfonică, Mihaela Băbușanu o creatoare aparte dar care nu-și uită Băbușa natală (județul Vaslui). Din Bacău e învățătorul nostru de limba română Ioan Dănilă. Universitarul acesta... pică studenții? Pentru că e bun ca azima caldă din grâul românesc!

Istoricul Costin Clit e un lacom: și-a rezervat o parte din inima mea (și i-o rezerv pentru munca neobosită și talentul său). De aceeași mare calitate arheologul și promotorul revistei „Lohanul”, Vicu Merlan. Îl adaug pe Laurențiu Chiriac.

Vedeți dumneavoastră, nu-i pot nominaliza pe toți cei aproximativ 250 de colaboratori. Dar le împart la toți măcar o rază luminoasă dintr-un suflet unde-și găsesc reazem toți acei de bună credință.

Mihai Apostu e mare poet, Ioan Baban e poet, filosof, istoric literar, frații Bichineț au valori diferite dar ferme, Daniela Oatu e chiar mare poetă (și profesoară!), Ion N. Oprea

e extraordinar, mă mândresc să fiu prieten cu o asemenea forță a scrisului.

Dintr-o carte din 2009, **„MERIDIANUL (Vaslui - Bârlad) Axă cultural - Informațională”** lipsesc unii care s-au bucurat de medalioane: i-a luat Cel de sus sau au tot plecat ei ca neprieteni.

Am muncit, am învățat, am învățat pe mulți alții. Am umblat în lume ca jurnalist (cu record mondial la interviuri cu președinți de stat), am îndrăznit, am slujit limba română și neamul românesc. Mie nu mi-a dat nimic absolut nimeni!

Deci, dacă am tot adunat un suflet întreg, de ce să nu-l împart la ceilalți? Tocmai pentru că împreună slujim limba ROMÂNĂ...

P.S.: a) Ion Măcnea: te-am îmbrățișat la 80 de ani. Lasă-mă să-l îmbrățișez și pe Gruia Novac. Pentru 80 și pentru Baaadul Literar, revista lui, chiar dacă-i plătită de primărie.

b) Un alt gând bun: Petru David, Timona Balmuș, Emil Lupu, Anca Moldoveanu și mai ales Val Andreescu...

c) „Dintre sute de catarge...” care mă vor mai sprijini peste 10 ani?

d) Ioan Toderașcu (epigramist), dr. Lucian Valeriu Lefter, pe unde sunteți?

*

e) Cititorilor... să ne scrieți!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 3, iulie - august - septembrie 2015)

IANUARIE LA ROMÂNI – DATE FOARTE IMPORTANTE

6 ianuarie – **Boboteaza**; Botezul Domnului în apa Iordanului, mereu respectat și aniversat – sărbătorit (este) dovada creștinismului în România (și nu numai). Se asociază cu gerul Bobotezei, o culme a frigului de peste an, cu crucile de gheață, cu sfințirea apelor, aghezmuirea bunurilor, animalelor, câmpurilor (Originile se pierd în negura timpului).

10 ianuarie (1475) – Bătălia de la Podul Înalt, Vaslui, cu consecințe importante pentru toată Europa. Armata moldovenilor conduși de Ștefan cel Mare era de 3 ori mai puțin numeroasă... În urma împrăștiării oștenilor ca răsplată: localitatea Cântălărești – Cântălărești (com. Ștefan cel Mare), la 15 km de Vaslui; Muntenii de Sus (oastea formată dintre cei veniți din Carpații Răsăriteni și Cetatea Brașovului; Muntenii de Jos – pâlcul venit din Țara Românească; Băcăoani (com. Muntenii de Jos), pâlcul format din zona Bacăului; Secuia (com. Muntenii de Jos) unde au luptat secuii (5000) conduși de Anton Secuiul, Delenii, Bogdana (pe cealaltă parte a văii).

15 ianuarie – **Nașterea lui Mihai Eminescu (1850 - Ipotești, Botoșani, m. 15 iunie 1889).**

Ziua CULTURII ROMÂNE.

Opera celui dintâi poet național, l-a impus pe fiul lui Gheorghe Eminovici ca pe farul călăuzitor în poezia românească, reprezentantul nostru în Pantheon și printre cei mai mari poeți ai lumii alături de englezul William Shakespeare, neamțul W. Goethe, francezul V. Hugo, italianul Dante Alighieri, rusul A. Pushkin, americanul Walt Withman etc.

Varietatea și importanța creației sale în frunte cu binecunoscutul poem „Luceafărul” îl impun peste secole ca emblema creativității românești.

De peste un veac și jumătate Eminescu este mereu întâiul într-o constelație care mai cuprinde pe Vasile Alecsandri, George Bacovia, Tudor Arghezi, Ion Barbu, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Mircea Cărtărescu ș.a.

24 ianuarie (1859) – Unirea Principatelor românești Moldova și Țara Românească. Prima încercare de unire a fost realizată de Mihai Viteazu (la 1600) iar Marea Unire a fost desăvârșită în 1918. Unirea reprezintă o piatră de hotar în istoria României. Primul domn român Alexandru Ioan Cuza este simbol al secularelor aspirații istorice, de unitate națională, încă ne-realizate pe deplin datorită vitregiei vremurilor care păstrează despărțită o parte a Moldovei (...)

26 ianuarie – Nicolae Ceaușescu (n. 1918), a ajuns Președintele României, după moartea lui Gheorghe Gheorghiu Dej. Momentul de mare glorie a fost revolta sa și a poporului român împotriva invadării Cehoslovaciei, în 1968. După care realegerea sa mereu cu 99,9% și măsurile impopulare l-au făcut odios, astfel că executarea sa prin împușcare pe 25 decembrie 1989 a fost primită cu mare satisfacție de români.

Conducătorul României timp de aproape un sfert de secol, cu bune și rele, va fi reabilitat destul de curând ca și mareșalul Ion Antonescu, pentru că istoria românilor în perspectiva secolelor, nu poate fi nedreaptă până la sfârșit!

30 ianuarie (1852) - Sf. Ierarhi (Vasile, Grigore și Ion) dar mai ales:

– NAȘTEREA lui Ion Luca Caragiale, dramaturg („O scrisoare pierdută” ș.a.), nuvelist și autor de „monumente” și schițe, mare om de spirit, excepțional observator al realității (perene) românești, cu operă foarte actuală și astăzi.

Dacă Ștefan cel Mare a fost declarat „prin referendum” personalitatea reprezentativă pentru românism, în decursul istoriei, poetul Mihai Eminescu reprezintă culmea strălucitoare a poeziei, Ion Luca Caragiale își păstrează emblema de observator „sentimental” al realității valabil și realist înfățișate peste generații, iar prietenia lor literară rămâne unică. Ambii rămân nepereche în istoria cultural - social - literară românească.

Pentru sărbătorirea acestor uriași ai LIMBII noastre, am organizat pe 15 ianuarie 2016 un Simpozion interjudețean, la Vaslui, cu scriitori de mare importanță și prestigiu din Iași, Vaslui, Bacău, în trei licee vasluiene: Colegiul Economic „Anghel Rugină”, Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”. Vom avea mențiuni în cuprinsul revistei și mai ales al ziarului Meridianul.

P.S.:

Dintre cei născuți în luna ianuarie din județul Vaslui, trebuiesc neapărat amintiți medicul și naturalistul Anastasie Fătu (Mușata - Berezeni - 2 ianuarie 1816), pictorul Ștefan

Dimitrescu (n. la Huși, 18 ianuarie 1886), Ștefan Procopiu (Bârlad, 19 ianuarie 1890), mare fizician, inventatorul magnetonului și al efectului Bohr - Procopiu.

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN

Înceiem un an de la apariție, deci cu numărul 4.

Aș avea cuvinte speciale pentru fiecare în parte, pentru că, iată, la un loc, mai construim un edificiu al limbii atât de amenințată astăzi de implacabilul val al istoriei !

Putem să ne plângem? „O luptă-i Viața/ Deci te luptă” (G. Coșbuc). Până la urmă, facem fiecare ceva doar pentru sufletul nostru, dar și al altora! Dacă e cu talent, cu atât mai bine, dacă e cu meșteșug, servește la mai mulți...

Mai păstrez câteva fraze din numărul trecut, pentru a le da și altă formă: Mai ales, suntem niște luptători într-un front invizibil, de-alungul întregului glob, hotărâți și romantici.

Din 4 (patru) continente răzbate câte o vorbă neaoș românească, o metaforă dinspre visurile noastre, o comparație despre viața de aici (că cea de „dincolo” n-are de ce să ne intereseze), un epitet inspirat la adresa cuiva și de ce nu, atâtea poezii cântând FEMEIA, adică visul cel frumos al oamenilor dintotdeauna. Sclipirea talentului, aici, este VISUL.

Îl salut pe Grauenfels, cel recomandat de Gabi Ana Balan. De fapt, pe toți, dar absolut pe toți trebuie să vă îmbrățișăm pentru acest al 4-lea bulgăre de aur, doar ca firisoare din maica limbă română. Nu știu cum să-l cuprind cu sufletul pe acest ziarist model din Passau, Georg Barth, care ne asaltează cu excerpte din presa lumii.

Talentul se vede, meșteșugul se observă, comunicarea (simplă) e evidentă. Ca observație generală: Metafora le conferă harul. Ne străduim să-i prezentăm pe cei cu har.

Păstrăm un gând de prețuire deosebită pentru reprezentanți ai Curentului Cultural Informațional din județul Vaslui: Avi Tudosie - oenolog și creatorul Busuioacei de Bohotin (cu destin universal), Valeriu Lupu - doctor în medicină, dar și mare critic literar, aș zice, pe urmele lui C.D. Zeletin, poezilor Simion Bogdănescu (iar și-a lansat o carte), Petruș Andrei (vivace în poezie și în viață), poetei Gabriela Ana Balan (ce forță poetică are!), unor prozatori adevărați ca Ion Gheorghe Pricop, Val Andreescu, George Stoian, lui Gruia Novac, un critic bârlădean care n-are egal în toată țara, unic la fel ca Theodor Pracsiu (fost mare ziarist, acum ales critic, promotor de talente). În teatru nu prea avem autori, deși vrem să-i publicăm.

Din cauză că venim dinspre jurnalismul cultural, îmi las locul de cel mai mare jurnalist vasluian, să-l ocup mai târziu, autoritar... Am cuvântul cel mai ales pentru comandorul Mihai Batog Bujeniță cu care sufletul meu rezonază, ales intelectual, conducător al ALPI Iași, excepțional autor de literatură și cu adevărat adjunct în prezenta încercare... de realizare a unei reviste - MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC - cu reprezentativitate între granițele limbii române.

De la Bacău, Dumitru Brăneanu, organizatorul „Toamnei Bacoviene”, a Zilelor „George Bacovia”, mare poet, Cornel Galben discret ca o „melodie” simfonică, Mihaela Băbușanu o creatoare aparte dar care nu-și uită Băbușa natală (județul Vaslui). Din Bacău e învățătorul nostru de limba română Ioan Dănilă. Universitarul acesta... pică studenții? Pentru că e bun ca azima caldă din grâul românesc!

Istoricul Costin Clit e un lacom: și-a rezervat o parte din inima mea (și i-o rezerv pentru munca neobosită și talentul său). De aceeași mare calitate arheologul și promotorul revistei „Lohanul”, Vicu Merlan. Îl adaug pe Laurențiu Chiriac.

Vedeți dumneavoastră, nu-i pot nominaliza pe toți colaboratorii. Dar le împart la toți măcar o rază luminoasă dintr-un suflet unde-și găsesc reazem toți acei de bună credință.

Am muncit, am învățat, am învățat pe mulți alții. Am umblat în lume ca jurnalist (cu record mondial la interviuri cu președinți de stat), am îndrăznit, am slujit limba română și neamul românesc. Mie nu mi-a dat nimic absolut nimeni!

Deci, dacă am tot adunat un suflet întreg, de ce să nu-l împart la ceilalți? Tocmai pentru că împreună slujim limba ROMÂNĂ...

„Dintre sute de catarge...” care mă vor mai sprijini peste 10 ani?

*

Cititorilor... să ne scrieți!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 4, octombrie - noiembrie - decembrie 2015)

EDITORIAL MCR NR. 5
IANUARIE-FEBRUARIE-MARTIE, 2016

CARAGIALE – CEL DE PÂNĂ AZI!

În procesul de schimbare=alterare a Limbii Române, când e expresia nouă sau de-a dreptul alta în exprimarea românească, mesajul clar din opera sa riscă să nu mai poată fi înțeles corect, așa cum s-a întâmplat cu opera lui Ion Creangă. Cel puțin în Canada am observat că re-scrierea Amintirilor de la Humulești, în scopul percepției de către copiii din Diaspora este o modă, desigur dictată de un scop nobil: adaptarea la limba vorbită de românii de acolo.

Despre limba lui Ion Luca Caragiale putem vorbi de o mai mare anduranță, dar, cum și condițiile social-economice, culturale și mai ales politice se modifică rapid (valul globalizării), tot mai mult și dramaturgul trebuie actualizat. E un proces firesc în teatru, foarte curând va fi și în creația literară românească în ansamblul ei. Până astăzi însă, opera lui Caragiale este cumplit de actuală. Dar peste 10 ani? Iată-l pe autorul „Scrisorii pierdute”... în lumea noastră!

Caragiale Ion Luca reprezintă în fața lumii, de vreo 13 decenii, societatea românească mereu actuală și... contemporană, spre deosebire de Eminescu propovăduitorul, lira de aur a aceluiași neam, modelul expresivității poetice. Dacă-i adăugăm și pe ceilalți mari clasici (Creangă, Slavici),

poate înțelegem mai ușor că MULȚIMEA având calitățile, defectele și umorul native e în opera dramaturgului și scriitorului născut în apropierea Ploieștiului; o „mulțime” de Limbă Românească, într-un segment de timp (istoric) care avea nevoie de un Luceafăr pe care să-l asculte pururi! Dar și de „croitorul” care să le ia măsura caracterului și epocii.

Redivivus observatorul fidel pentru anii de frământări, redivivus umorul de calitate chiar când cultura video pare să întunece vechile orizonturi.

Născut de „Sf. Vasile, Grigore și Ion”, adică la 30 ianuarie, acest Ion (prenume românesc reprezentativ alături de

Gheorghe) este cel mai mare dramaturg, în limba națională („O scrisoare pierdută” e mereu regăsită, „O noapte furtunoasă”, nu e numărul 9, ci, mereu NOUĂ, celelalte-s bijuterii comice, iar drama „Năpasta” e mereu adevărată!), e prozator reprezentativ, cel mai mare pentru secolul lui (și nu-i putem nicicum uita nuvelele), iar pentru posterioritate ... MOMENTE ȘI SCHIȚE sunt monumente pentru secolul XX și tot modele pentru secolul XXI. Pare un truism să afirmi că opera-i cuprinde mai toate sectoarele vieții sociale într-un stil fluent și spumos, chiar și când evocă împrejurări tragice. Tot așa afirmația că „neica” e mai actual ca niciodată.

Sfântul umorului românesc tipărit, țipând prima dată, de alți trei sfinți (Vasile, Grigore și Ion) îndreptându-și bunăvoința către o națiune mereu bogată și tristă („la noi sunt codri verzi de brad/ și câmpuri de mătase,/ la noi atâția flutură sunt/ și-atâta jale-n casă”, zicea Octavian Goga, un geniu al poeziei despre viața tristă a unei națiuni).

Spre deosebire de Eminescu (cel din Doina), marele dramaturg n-a scris nici un rând împotriva vreunei naționalități și totdeauna e împotriva năravurilor timpurilor; că prin teatru a satirizat mai acid, aspecte mai multe („Prin el năravuri îndreptați/ Dați ascuțiri de minte” – Iancu Văcărescu) și cu talent desăvârșit este, sigur, de atributul geniului. Al său, al poporului român...

În ianuarie s-au născut mai multe genii printre care: cel tutelar (la mijloc), cel reprezentativ în fața secolelor (la sfârșit), de ziua sfinților între care vor intra și ei în cele din urmă. Pentru că cei trei sfinți din calendar care nu știu ce și când au făcut ceva pentru românism (mai toate biografiile sfinților fiind legende făcute și refăcute după sute de ani; hm, o discuție foarte lungă!) nu pot concura sfinții literelor, limbii și simțirii

românești care, iată, exprimă și înnobilează viața și astăzi. Să nu uităm vreun moment că „involuția limbii” este înspre pieirea ei în câteva zeci de ani.

Ca pietre prețioase, monumentele de limbă lăsate de Eminescu și Caragiale sunt izvoare reîntineritoare, autorii fiind BRILIANTELE dintr-un lanț al valorilor care trebuie să fie fără sfârșit. Mulțimea imensă (care soarbe slovele eminesciene), omenirea dintre granițele Limbii Române a lui Caragiale nu trebuie re-creată, încă, ci doar încurajată să existe! Câtă vreme există Caragiale, există limbă, simțire, popor, educație, umanism și... distracție!

Existăm, deci!

Limba Română va evolua, probabil înspre tehnicism, oamenii robotizați, alergători aprigi după „ochiul dracului”, țara înspre o instabilitate (dispariție) așa cum s-a întâmplat cu indienii amerindieni, dar spiritul ar trebui să fie veșnic.

Să nu creadă cineva că plângem de pe acum pentru cei care vor veni și a căror viață va fi cu totul altfel. În 1927 inventatorul român Tesla proorocea că încă în mileniul trecut vom avea centură de transmisie radio liberă (și o avem prin telefon, radio, televizor, calculator) iar Pământul va fi înconjurat de o centură electrică gratuită. George Călinescu „vedea” ceva din caracteristicile limbii actuale. L. Blaga vedea prin metaforizare, creștere în expresivitate. Nu știm cât ne-ar mai înțelege vreunul dintre cei amintiți.

Dar: Atâta vreme cât Limba Română ne exprimă felul de a fi (cam pe oriunde în lume), borna de orientare numită „opera lui Caragiale” rămâne ca o flamură tricoloră pe munții Himalaya. O vor vedea mai puțini (în special cei plecați „afară”), dar acolo sus reflexele diamantelor acestei limbi vor ghida pururi eforturile slujitorilor ei.

Caragiale cel de acum un secol și autorul dramatic și scriitorul transpus cinematografic (ce mari servicii face televiziunea națională cu arhiva sa!!!) ori mereu reluat pentru public, ca adevărat prototip, este idol, mentor sau model fără uzură.

În condițiile de astăzi când televiziunea și computerul substituie cartea pentru inspirația sau viața dintotdeauna normală, **TREBUIE** să ne întoarcem spre dramaturg și prozator. Pentru că și-a păstrat contemporaneitatea, pentru că inspiră întoarcerea la omenie, umor, pace, el ar trebui preaslăvit între granițele Limbii Române. Să sperăm că așa va fi și că sanctificarea sa nu e departe.

Cât mai citim noi, publicul obișnuit, despre sfinții din calendar inclusiv despre cei trei de mult aerisiți?

Caragiale ne-sfântul e viu, ne alină sufletele, simțurile, viața. Îl citim în cărți, îl vedem în filme, ne gândim (când vrem)

cu recunoștință: trăim de peste un secol în ZODIA CARAGIALE! Până azi e mereu prezent în existența noastră intelectuală.

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN - UN FEL DE BILANȚ -

Cu peste un an în urmă, Duminică, pe 8 februarie 2015 ne-am strâns (și în brațe), poetul și prozatorul Val Andreescu, ec. Anca Moldoveanu, comandorul Mihai Batog - Bujenița, - conducătorul ALPI Iași, doctor în medicină Cornelia Ursu - Iași, prof. dr. Dumitru V. Marin - conducătorul Grupului de Presă Cvintet TE-RA, deci și al ziarului Meridianul de Iași - Vaslui - Bacău, doctor în medicină Valeriu Lupu din Vaslui, hotărâți să scoatem Meridianul Cultural Românesc, cu sediul în Redacția ziarului Meridianul Iași - Vaslui - Bacău, str. Frunzelor, nr. 2.

Treabă serioasă! Ne-am hotărât responsabilitățile și am trecut la treabă. În decurs de o lună am strâns creații de la 94 de colaboratori în cele 150 de pagini ieșite la lumină în martie 2015, nr. 1, fiind lansat la Casa Corpului Didactic Iași, pe 10 martie 2015, cu vreo 100 de invitați și peste 20 de autori, mult tineret.

Succes deplin. Dar... au urmat eforturi de mobilizare, organizare, tipăritură, difuzare, cam toate rămase în sarcina directorului fondator, a secretarului de redacție Anca

Moldoveanu și a redactorului șef Val Andreescu, până la urmă cei de la roate - altfel nu se poate!

Telefoanele au tot zbârnâit de atunci, mail-urile au funcționat și la sfârșitul anului 2015 ne-am declarat mulțumiți. Au fost eforturi mari pentru editarea celorlalte numere, mai ales din lipsa fondurilor, suportate de fondator. Singurul care a contribuit cu 200 de euro a fost domnul Ștefan Racovitză din Geneva (Elveția).

Colaboratorii sunt din toată țara și destui din străinătate. A fost alături de noi, din prima secundă, domnul prof. dr. Alexandru Ionescu din București, mare prieten, domnul Mihai Batog - Bujeniță, excepțional coleg de echipă, care și-a luat rolul în serios, ca și domnul Dumitru Brăneanu, confrate de suflet, rolul de șefi - adjuncți. (Deci, de la Iași - Bacău - București - Vaslui - Geneva).

Nu-mi pot închipui prieteni mai buni și susținători mai aprigi, chiar dacă „aici, la roate” mai totul cade în sarcina Ancăi, a lui Val, a subsemnatului. Esențial e că iată, dovezile: facem treaba cea mai bună.

Dacă ne uităm la colegiul de redacție, chiar că avem dintre cei mai valoroși creatori din țară, iar cu Ben Todică din Australia comunicăm la fel de bine, îndeaproape, sufletește !

Nu vreau să-l uit pe Avi Tudosie, tânărul de 85 de ani, pe 14 martie, care se interesează îndeaproape de munca noastră și nici de Gabriela Ana Balan, care ne-a apropiat de mai mulți colaboratori în frunte cu Adrian Grauenfels, Lucian Dumbravă.

După cum citiți, noi pomenim doar o parte dintre împătimiții **Meridianului Cultural Românesc**, pentru că numeric au colaborat 186 de oameni la cele 4 numere. Nu credeți că e o mare realizare?

Distribuția pare altă mare reușită: în 4 continente, peste 20 de capitale și alte sute de locuri din țară și de peste hotare, unde M.C.R. ajunge online. Domnul Savin de la Bacău mi-a „reproșat” că revista noastră i-a venit online din Canada, că (deci) nu i-am expediat-o! Așa e! Îl asigur pe prietenul nostru și coleg că ne reparăm... lista de expediție. Ne va ajuta pentru Bacău și Cornel Galben și Petru Isachi, Ioan Dănilă și... și..., de la Iași, Ionel Miron, Constantin Chirilă, acad. Constantin Toma și... și..., de la Slobozia...

M.C.R. a stârnit uimire la Râmnicu Vâlcea unde am fost la Conferința anuală a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România și a fost o surpriză pentru Jean Portante - Paris (Franța), Drazen Katunaric - Zagreb (Croatia), Claudio Pozzani - Genova (Italia), pe care poetul și traducătorul ieșean Valeriu Stancu i-a prezentat în ziua de 7 martie 2016, la sediul filialei USR Bacău. Poetul, scriitorul și omul de acțiune Dumitru Brăneanu „a deschis ușa” unei serii de poezie franco - română, cu participarea unor numeroși și valoroși scriitori băcăuani, invitați de noi să colaboreze.

Vă vom prezenta, cu plăcere, multe alte gânduri, evenimente, realizări.

Nu uit să vă îndemn să urmăriți ziarul Meridianul Iași - Vaslui - Bacău și să încercați să vă procurați ediția tipografică a **Meridianului Cultural Românesc**. Chiar că aveți mult de pierdut (intelectual) dacă nu le citiți!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An II, Nr. 5, ianuarie - februarie - martie 2016)

**EDITORIAL MCR NR. 6
APRILIE-MAI-IUNIE, 2016**

**PARISUL CEL FRUMOS = DE ZI,
CEL URAT = DE NOAPTE**

Deși ar putea fi și invers, deoarece seara și noaptea e alergătura după plăcerile carnale și băutură. Dacă ziua nu-i vezi, noaptea ies la vedere negri, mulatri și români. Dar mai ales, ies niște „fecioare” frumoase încât și sfinții de la Notre Dame s-ar da repede jos.

Capitala lumii culturale și, pentru 2016 a fotbalului, e poluată și ziua și noaptea și în restul timpului, de milioane de mașini, printre care se strecoară motociclete și biciclete, de milioane de oameni care nu prea bagă de seamă nici la cele mai durabile monumente arhitectonice, la cărți sau la concertele date de formații (uneori 20 - 30 de persoane) sau de artiști însingurați care cântă și cântă pentru 1 euro cu care să-și astâmpere foamea.

Împrejurimea de la Notre Dame e de pe la 10:00 la ora 1:00 aglomerată de grupuri de excursioniști care nu poposesc și în cele câteva librării mari unde nici nu se îngrămădesc cumpărătorii. Anticarii și buchiniștii de pe Sena sunt interesați să-și vândă câteva cărți pe zi.

În raport cu traficul de carne vie, cel cu cartea înseamnă vreo sutime. „Frumoasele parizience” sunt românce, ucrainience, cehoalice, nordice, negrese (sculptate, nu alta) și

mulatre din diverse țări ale globului, toate preocupate de ale trupului și nu de ale minții.

Și, româncele sunt din poporul slugilor de tot felul, pentru că noaptea se face curățenie pe străzi sau mai funcționează baruri; românii, la împins tomberoane sau la măturat!

Turnul Eiffel este o construcție faimoasă pe schelet de oțel din Paris ce măsoară 324 m înălțime. Turnul a devenit simbolul Franței cel mai răspândit la nivel mondial.

Parisul cel frumos e plin de grupuri de excursioniști (ăștia-s cu ceva bani), e fastuos, spectaculos și mereu interesant, sub oblăduirea unui simbolic Tour D'Eiffel. Deși e vorba de sfinți, tot pe pământ e Catedrala, halele, castelele, podurile, sălile de tot felul, iar sub pământ Metroul. Mii de kilometri, Garre du Nord e IMENSĂ: încape în el Vasluiul cu câțel și purcel; o agitație năucitoare.

Pe Stade de France, zeci de mii de oameni au strigat, scandat, aplaudat, încurajat echipele și pe jucătorii la meciul

Franța - România, de deschidere a Campionatului European de fotbal, pe 10 iunie (2008) începând cu ora 21:00, respectiv 22:00 la noi. Am fost acolo, am fost pătruns de patriotismul francezilor, m-am integrat în cel al românilor.

Stade de France - Saint Denis e o bijuterie arhitectonică și un simbol ca o ciupercă, lăsând doar deasupra ierbii spațiul de aerisire. Are o acustică perfectă, gazon așîșderea, cameră tv mobilă deasupra, organizare ireproșabilă. Ne-a părut rău tare că am luat golul victoriei lor cu 3 minute înainte de un rezultat de excepție. N-am răgușit degeaba pentru că ai noștri au jucat bine contra prognozatei campioane europene. Și am sperat...

Spectacolul de dinaintea meciului: o alegorie pentru puritate, pace, înțelegere și muncă, la secundă pus la punct. Ora oficială de începere a meciului a fost respectată deși pe iarbă s-a întins un covor imens, și pe el erau peste 1.000 de copii. Cam 1/5 din tribune a fost ocupată de românii în galben; cu steaguri, vuvuzele și tot arsenalul suporterilor, cu vocile intacte! și... speranțe. Toți au fost aspru controlați la intrarea în stadion.

Spectacol civilizată și de mare calitate cu exaltarea sentimentelor patriotice, atâta cât mai există. N-a fost nimeni împiedicat să strige, păzit de oșteni înarmați până-n dinți și de „volontieres”, vreo 3.000 în total!

Subliniez, organizare perfectă, explozie sentimentală specifică, înțelegere între participanți... supravegheați din aer și de pe pământ, ba și în metrou!

O imagine durabilă: cei 80.000 de spectatori revărsându-se spre Tour D'Eiffel! Noapte cu torțe! Magnific!

Parisul și... visul: până la urmă, faimoasa metropolă atrage ca un magnet deși viața e foarte scumpă, nesigură, chinuită. Aurul și monumentele durabile sunt la vedere pentru

a aduce alți bani, alți turiști, alte speranțe. Pentru strălucirea asta vizitatorul nu mai observă foșgăirea șobolanilor în părculețe sau prin metrou. Distanțele se topesc „la talpă” pentru că circulația auto e bine dirijată fără ca poliția să se vadă, dar se aude permanent și continuu, continuu sirenele poliției, salvărilor, pompierilor imprimare în urechi (și în subconștient săptămâni întregi). Visul unui Paris „intelectual” și liniștit mai există poate, în lăuntru chateaurilor, bibliotecilor, în cărțile vechi!

Există o mare legătură între fotbal și noua cultură existențială.

Oricât de tacticizat, oricât de organizat, jocul pe teren este al unor gladiatori moderni care-și frâng oasele izbindu-se unul de altul cu chip că învinge cel mai puternic sau își rup picioarele unul altuia în efortul disperat de a lovi - recupera - trimite altundeva balonul cu „puteri magice” care adună milioane de oameni ca spectatori. Se cunoaște destul de bine că fotbaliștii nu-s cei mai deștepți oameni de pe gazon sau dimprejur. Nu comentez acum această realitate rezumată sub sloganul „arta/ sportul cere sacrificii” care înseamnă un mai mic volum de timp pentru cunoaștere...

Cine știe dacă vreodată se va vorbi de un geniu în... orice sport, ci doar de talent (aplecare, aptitudini) și nu de genii cu capetele sparte.

Lumea cea multă care se adună împrejurul arenelor de fotbal, n-are cine știe ce carte, nicidecum nu e genială. Sportul golanilor de pe maidan se transformă în bătălia pentru bani cu mijloace fizic - omenești și nu cu arme de orice fel, adică nici cu arme mentale - intelectuale. Aici e și partea bună a competiției, necesara înfruntare umană în ecuație cu un balon... „universalizat”!

La Paris am văzut spectatori de toată mâna, dar fotbaliști de mare calitate, performeri cu exacte roluri sociale, ei, actori principali, restul trăind acceptabil pe o scară de 1 la 100.

În acest iunie, la Paris, am văzut lume vie și lume putredă, am observat capitala lumii culturale, frumoasă ziua, urâtă noaptea, poluată „multiplu”, aglomerată, foarte zgomotoasă, nemiloasă, cu Sena măloasă.

Parisul de zi e bogat, cel de noapte sărac, cu hoți, curve, sânge, cu alarmele polițiștilor și pompierilor.

„Ochiul dracului” domnește printre catedrale (multe), prin mișcarea de la suprafață, dar și sub pământul unde „zburdă” metrourl. Ca și New York-ul, e absolut impresionant cât de mult e săpat și circulat în adâncime!!! Până și Sena cea maiestuoasă, e subtraversată în câteva locuri! Noile catacombe ale Parisului le completează pe cele descrise de Victor Hugo!

Trăim existența unei noi forme de comunicare între oameni și intrăm vertiginos în sfera unei noi culturi existențiale bazată pe însingurarea personală. Parisul demonstrează mai mult decât orice alt oraș, asta. În incinta Hallei pe banca centrală erau 32 de persoane pe scaune. Toate butonau celulare, inclusiv 4 soți care se sprijineau spate în spate.

Cum mai e cu „proletari din toate țările, uniți-vă”? (?!)

Cum mai gândim noi... cultura națională?

La Praga, Roma, Ierusalim, Montreal, New York limba română este îndestul vorbită de emigranții români. Oficial, în nici un alt stat din cele 32 vizitate, nu e recunoscută ca limbă de comunicare.

Parisul cel frumos înfățișat e o lume a visului. În întunecime are germenul alterării umane. Dar... e... Paris din Franța, din Europa, cu o excepțională individualitate, deci și mare atractivitate: Metropolă visurilor frumoase!

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN

Se cuvine să mulțumesc mai întâi tuturor celor care au participat la sărbătorirea celor 75 de ani cu urări din capitolul din M.C.R., cu urări și considerații în volumul „75 - D.V. MARIN, - jurnalism - istorie - cultură” și respectiv, celor care, în frunte cu doamna Gabriela Ana Balan, inițiatoarea, mi-au oferit un volum cu omagii ale colegilor din Bârlad.

Au fost astfel, binișor peste o sută de personalități care s-au străduit să-și exprime considerația pentru „cel mai de seamă jurnalist vasluian din toate timpurile” și să analizeze aspecte concrete ale muncii diverse, diversificate și susținute în aproape 60 de ani de activitate. Cele 15 secțiuni ale tabloului sintetic pentru opera mea au căpătat consistență sporită prin condeie autorizate și prin entuziasmul aspiranților.

Nu cred că există om să nu se bucure de un asemenea val de simpatie, prețuire, considerație, afecțiune. Îndatorat n-aș rămâne dacă aș putea să reproduc măcar câte o propoziție de la fiecare. La fel dacă aș putea mulțumi nominal la fiecare dintre cei 98 care-s consemnatori în „75 - D.V. MARIN - jurnalism - istorie - cultură” și 19 în Omagiu!

Întorc deci pentru fiecare în parte și tuturora (la un loc, deci) cu asupra de măsură aceleași sentimente pe care le-au revărsat în textele lor.

Simpozionul Național din 21 aprilie 2016 a încununat sărbătoarea celor 75 de ani prin prezența celor aproximativ 200 de spectatori în Sala mare a Casei de Cultură Vaslui, a celor 41 de scriitori și a numeroși prieteni noi și vechi.

La concurență cu instruirea de la Biblioteca județeană și la sabotajul unui oarecare ajuns președinte de Consiliu județean, la faptul că autoritățile n-au sprijinit deloc material și moral momentul, doar prefectul Daniel Olteanu a trimis un delegat cu mesajul său, totul a fost bine. Cum să nu fie așa, când a venit floarea intelectuală a județului, au venit grupuri din Bacău, Iași, București?

Petru Maior avea o expresie de reținut: „măgariu pre măgariu se scarpină”.

Am observat că există asemenea... care se scarpină la ordinul șefului = președinte pentru care Consiliul județean nu este „fabrică de diplome”, dar oferă o plachetă pe șest pentru un alt sărbătorit! Deh, vrajba și invidia omenească!

Urme ale acestor urări aniversative mai sunt și în numărul de față. Așadar, tuturor grațitudinea mea, Dumitru V. Marin.

După cum vedeți, am inițiat o modalitate scrisă de a recunoaște valoarea prietenilor și colaboratorilor noștri: acordarea Diplomei M.C.R. pentru Cetățenii de onoare - creatori celor dimprejurul ei.

Deocamdată 6: prof. univ. dr. Alexandru Ionescu, Val Andreescu, Dumitru V. Marin, Avram D. Tudosie, Mihai Batog - Bujeniță, Adrian Grauenfels.

Observați că-s cam mulți din județul Vaslui (4), acum doar unul din București (dar un excepțional prieten și colaborator) și Adrian Grauenfels din Israel (ne e tare drag omul acesta, ca și Georg Barth din Germania).

În viitor, fiecare număr își va alege alte personalități de **ONOARE**.

Vă asigur că aceste stimulente morale nu vor fi pentru atragerea cuiva, ci pentru recunoașterea valorii indiscutabile!

● Am înțeles că domnul Adrian Grauenfels a fost la București la începutul lunii iunie. Mi-am propus să-l întâlnesc, dar... am fost în Franța! Dragă Adrian, scrie-ne cum a fost la Bookfest?

● Revista ilustrată Booklook scoasă de ALPI (adică Asociația literară Păstorel Iași), condusă de Mihai Batog - Bujeniță, a apărut împănată de umor, foarte mult bun gust, considerații pentru noi, cei de la roate(le) M.C.R. Vom încerca să reproducem câte ceva dintre mențiuni și... epigrame! Acum constat cu plăcere că grupul de la ALPI e tare valoros și ambițios!

● Primim Revista trimisă de Nicolae Băciuț, „Vatra Veche”. Avem toate și cele mai bune aprecieri pentru Nicolae Băciuț și ai lui. E MUNCĂ, MUNCĂ, acolo, iar recunoașterea noastră pentru valoare este cât se poate de normală și confraternă!

● Glumeț: după cum vedeți, câțiva prieteni ai noștri ne-au trimis două sau mai multe materiale. Cam avari, noi le-am publicat cam pe toate pentru ca să-i avem la mână și pentru numerele următoare.

Nu vă lăsați domnilor și doamnelor, trimiteți cât mai multe materiale, mai ales că la noi nu se pierd, ci le păstrăm ca lucruri de preț pentru mai târziu!

● Ecomondia București ne acordă constant atenție. Mulțumim!

● Vă îndemn hotărât să publicați la noi și să cereți revista tipărită, pe care v-o trimitem ca drept de autor!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An II, Nr. 6, aprilie - mai - iunie 2016)

EMINESCU ÎN STAREA LUI DE AZI

„Pe cât se poate omenеște prevedea literatura românească..., va începe sub auspiciile geniului eminescian”
– T. Maiorescu. La un secol distanță, profeție valabilă.

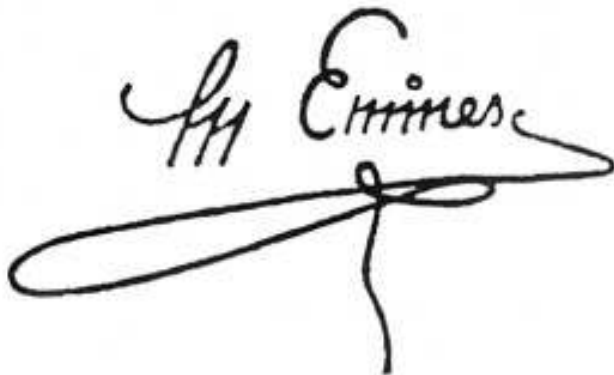
Nu cred că după 60 de ani de muncă împreună cu elevi și tineri, ar putea cineva să mă bănuiască de... neștiință într-ale recepției (și difuzării) actului de cultură și punctual, actualitatea celui mai mare poet român, emblemă creatoare a neamului pe care-l reprezentăm. ÎNCĂ! Ce-i drept, mai sunt unii care nu văd atacul criminal asupra limbii naționale, disoluția națiunii, întunecarea statalității, dispariția specificului românesc într-un europenism imediat și o globalizare într-un orizont clar vizibil; îi tot dau înainte cu „oaza de latinitate” care s-a tot menținut peste 2000 de ani, că „poporul român nu pierе”! Parcă n-am avea la îndemână relativ recenta istorie a dispariției amerindienilor, pieilor roșii, indienilor americani, a altor popoare sau grupuri etnice... (Când încă nu erau asemenea

mijloace de comunicare, propagandă și impunere a forței banului!).

Ce se întâmplă acum este surparea fundamentului unui edificiu de simțire și creație clădit sub furtunile istoriei milenare, când, totuși, s-a păstrat unitatea de limbă, de teritoriu, de tradiții, mai precis a fost posibilă păstrarea acestor componente social-culturale individualizatoare. Dezvoltările tehnico-științifice din ultimele decenii deschid foarte larg porțile comportamentului uman etalon, a unui limbaj comunicațional model (și unificator), a unor cerințe publice neindividualizate, a aplatizării nivelurilor de gândire și creație. Ce se va mai inventa în viitor nu va mai putea fi fără computer, telefon, imagine video. Ce se va crea în domeniul spiritual-afectiv (arte vizuale, creație literară, folclor, sport, chiar) va fi sub cerința nevoii de înțelegere peste tot în lume, deci o sărăcire voită a nuanțelor, particularităților, dialectelor, individualităților. Pentru că toți trebuie să se facă înțeleși, cunoscuți, apreciați, receptați, comercializați, pe un întreg pământul, din ce în ce mai mic. Banul nu mai este astăzi „o patimă” ci scop și necesitate pentru existență, prin urmare preocupările care n-aduc subzistența sunt pe cale de dispariție. Preocupările literare devin expresii absolut individuale și clar, neprofitabile într-un capitalism din ce în ce mai consolidat. Așa putem constata lesne cultura video în rândurile populației, lipsa ambițiilor și visurilor în mulțimea școlară, tocirea îndrăznelilor vârstelor. Cu greu descoperim că vreun tânăr visează să ajungă alt Eminescu?! Foarte greu implementăm dorința de cultură personală când ideea de pregătire multilaterală lipsește. Tot cultura banului e la putere!

Sărbătorim Poetul nepereche într-un câmp de indiferență din ce în ce mai cuprinzător: școala face cât poate

(din ce în ce mai puțin), societatea civilă rămâne activă și chiar foarte productivă prin generația expirată, statul nu asigură destul pentru rezistență împotriva curentului. Generația nouă nu are timp de poezie și nici n-o să-l mai aibă! E evident că NE ÎNDREPTĂM SPRE UN NOU TIP DE CULTURĂ. Va cuprinde și imaginea artistică, la noi îl va include și pe Eminescu? Iarăși poate fi clar: importurile cultural-creative vor elimina multe valori autohtone, chiar mari valori ca Alecsandri, Blaga, Camil Petrescu și mai ales, Mihail Sadoveanu (că nu mai avem nevoie de o istorie a neamului, un limbaj „învechit” oricât ar fi el de expresiv, devenit nefuncțional). Tematica bogată (cosmogonia, istoria, iubirea, natura, folclorul - condiția geniului), dar mai ales poezia eminesciană își poate păstra actualitatea? Până la urmă aceasta e problema cu EMINESCU cel care, sigur, ne poate reprezenta

A handwritten signature in black ink, reading "Mihail Eminescu". The signature is written in a cursive, flowing style. The first part "Mihail" is written in a smaller, more compact script, while "Eminescu" is larger and more prominent. The signature ends with a long, horizontal stroke that loops back under itself, followed by a vertical line extending downwards.

o vreme în Agora lumii; unde și Dante, Goethe, V. Hugo, Shakespeare etc., etc., tind să dispară în competiție cu fotbalul sau industria sexului... „De ce ritmul nu m-abate cu ispita-i de la trebi...”, de ce banul impune îndepărtarea de condiția umană, de ce nu putem influența acest mers către modificarea

esenței umane... iată, ne întrebăm, acum când ne gândim la Statuia creativității naționale (un Eminescu uriaș) la baza căreia sunt ape tare învolburate. Cine nu vede, cine nu poate să priceapă, cine nu reclădește simbolul menit să ne asigure cel puțin o părticică din nemurirea românească (...ce o să pățească?), nu e de-al nostru, nu e român !?

Pe 15 ianuarie (2017) să mai depunem flori și spirit la POETUL care ne reprezintă în ISTORIA culturală a lumii cu simțirea noastră a tuturor celor dintre granițele limbii române!

Fără îndoială, CARAGIALE este cel mai mare creator de tipuri umane din cultura română!

Am scris, cu câțva timp în urmă, următoarele constatări:

„Caragiale Ion Luca reprezintă în fața lumii, de vreo 13 decenii, societatea românească mereu actuală și... contemporană, spre deosebire de Eminescu propovăduitorul, lira de aur a aceluiași neam, modelul expresivității poetice. Dacă-i adăugăm și pe ceilalți mari clasici (Creangă, Slavici), poate înțelegem mai ușor că MULȚIMEA având calitățile, defectele și umorul înnăscut, este reală în opera dramaturgului și scriitorului născut în apropierea Ploieștiului; o mulțime de Limbă Românească, într-un segment de timp (istoric) care avea nevoie de un Luceafăr pe care să-l asculte pururi! Dar și de „croitorul” care să ia măsura caracterului, de observatorul fidel pentru anii de frământări și istorie; redivivus umorul de calitate chiar când cultura video pare să întunece vechile orizonturi, mai ales spirituale.

Născut de „Sf. Vasile, Grigore și Ion”, adică la 30 ianuarie 1852, acest Ion (prenume românesc reprezentativ alături de Gheorghe) este cel mai mare dramaturg, în limba națională („O scrisoare pierdută” e mereu regăsită, „O noapte furtunoasă”, nu e numărul 9, ci, mereu NOUĂ, celelalte-s bijuterii comice, iar drama „Năpasta” e mereu adevărată!), e prozator reprezentativ, cel mai mare pentru secolul lui (și nu-i putem nicicum uita nuvelele), iar pentru posterioritate... **MOMENTE ȘI SCHIȚE** rămân monumente pentru secolul XX și tot modele pentru secolul XXI.

Pare un truism să afirmi că opera-i cuprinde mai toate sectoarele vieții sociale într-un stil fluent și spumos, chiar și când evocă împrejurări tragice. Tot așa afirmația că „neica” e mai actual ca niciodată.

Sfântul umorului românesc tipărit, țipând prima dată, de alți trei sfinți (Vasile, Grigore și Ion) și-a îndreptat bunăvoința către o națiune mereu bogată și tristă („la noi sunt codri verzi de brad/ și câmpuri de mătase,/ la noi atâția fluturi sunt/ și-atâta jale-n casă”, cum zicea Octavian Goga, un geniu al poeziei despre viața tristă a unei națiuni).

Spre deosebire de Eminescu (cel din Doina), marele dramaturg n-a scris nici un rând împotriva vreunei naționalități dar întotdeauna e împotriva năravurilor timpurilor; doar că prin teatru a satirizat mai acid, aspecte mai multe („Prin el năravuri îndreptați/ Dați ascuțiri de minte” – Iancu Văcărescu) și cu talent desăvârșit care este, sigur, de atributul geniului. Al său, al poporului român...

Ca pietre prețioase, monumentele de limbă lăsate de Eminescu și Caragiale sunt izvoare reîntineritoare, autorii fiind **BRILIANTELE** dintr-un lanț al valorilor care trebuie să fie fără sfârșit. Mulțimea imensă (omenirea dintre granițele

Limbi Române) a lui Caragiale (care soarbe slovele eminesciene) nu trebuie recreată, încă, ci doar încurajată să existe! Câtă vreme există Caragiale, există limbă, simțire, popor, educație, umanism și... distracție!

Existăm, deci!

Limba Română va evolua, probabil înspre tehnicism, oamenii robotizați, alergători aprigi după „ochiul dracului”, țara înspre o instabilitate (dispariție) așa cum s-a întâmplat cu indienii amerindieni, dar spiritul ar trebui să fie veșnic.

După acești câțiva ani reconstatăm atacul pernicios asupra limbii strămoșești, disoluția națională, dispariția tradițiilor și obiceiurilor autohtone. Să nu creadă cineva că putem plânge acum pentru cei care vor veni și a căror viață va fi cu totul altfel, subliniez, ALTFEL, cu altă cultură. În 1927, inventatorul român Tesla proorocea că în mileniul acesta vom avea centură de transmisie radio liberă (și o avem prin telefon, radio, televizor, calculator) iar Pământul va fi înconjurat de o centură electrică gratuită. George Călinescu „vedea” ceva din caracteristicile limbii actuale; L. Blaga vedea prin metaforizare, creștere în expresivitate. Nu știm cât ne-ar înțelege vreunul dintre cei amintiți, care au făurit podoabe de limbă dar care devin nefuncționale într-un pragmatism capitalist.

Dar:

Atâta vreme cât Limba Română ne exprimă felul de a fi (cam pe oriunde în lume), borna de orientare numită „opera lui Caragiale” rămâne ca o flamură tricoloră pe munții Himalaya. O vor vedea din ce în ce mai puțini (în special cei plecați „afară”), dar acolo sus reflexele diamantelor acestei limbi vor ghida eforturile slujitorilor ei. Caragiale cel de acum un secol și autorul dramatic și scriitorul transpus

cinematografic (ce mari servicii face televiziunea națională cu arhiva sa!!!) ori mereu reluat pentru public, ca adevărat prototip, este idol, mentor sau model fără uzură. În condițiile de astăzi când televiziunea și computerul substituie cartea sau chiar inspirația, sau viața dintotdeauna normală, TREBUIE să ne întoarcem spre dramaturg și prozator. Pentru că și-a păstrat contempora-neitatea, pentru că inspiră întoarcerea la omenie, umor, pace, el ar trebui preaslăvit mereu între granițele Limbii Române. Să sperăm că așa va fi și că sanctificarea sa nu e departe.

Cât mai citim noi, publicul obișnuit, despre sfinți inclusiv despre cei trei (Vasile, Grigore și Ion)?

Caragiale ne-sfântul e viu, ne alină sufletele, simțurile, viața. Îl citim în cărți, îl vedem în filme, ne gândim (când vrem) cu recunoștință: trăim de peste un secol în ZODIA CARAGIALE!

**(Meridianul, an XVII, nr. 4 (1.078),
joi, 29 ianuarie 2015, editorial ușor adaptat)**

Realitatea dură a momentului este, însă, scăderea accentuată a interesului pentru lectura care să provoace emoțiile artistice proprii creației, invenției, fanteziei, inclusiv la populația școlară, și ea în scădere numerică (plecări și slabă educație în școli) și mai ales deturnată de la spor intelectual prin rețele de socializare, computer, televiziune, radio (din ce în ce mai puțin urmărit). Cum am tot scris se făurește o nouă CULTURĂ, din care e de dorit să nu lipsească spiritul, cultura, modelele înaintașilor. Ca și în cazul folclorului, a poeziei, a tra-dițiilor, a educației în familie lanțul valoric specific peste ani se menține tot mai greu. Trebuie să ne plecăm în fața

vremurilor, iar cât mai avem limba română (cu valorile ei clasice), mai putem zice: sunt român!

Spre meditație.

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN

Scurt cuvânt:

– ...de mulțumire pentru cei care ne-au trimis materiale. Cei 72 de autori care au publicat în acest număr au dezvăluit câte ceva din talentul lor, din viața lor, din sufletul lor. Exprimarea omeniei creatorului de pretutindeni este liantul pe care ne-am străduit să-l asigurăm tuturor.

După cum se vede M.C.R. nu e o adunătură de texte, de persoane, indiferent de loc și culoare. Mozaicul obținut prin această revistă ilustrează creativitatea și... unicitatea autorilor. Ne mângâiem cu gândul că și aici e fiecare cu steaua lui, poate vreunul cu Luceafărul lui.

– ...respectuos pentru străduința fiecăruia de autodepășire.

N-am putea susține că toate textele sunt inedite; dar toate alcătuiesc un „covor” de sentimente, pasiuni, visuri, prin care pulsează expresivitatea limbii române din toată lumea. Licuricii aceștia care invită lumea la creație, la speranță, la viață, nu sunt toți, așa că-i invităm să ne trimită materiale pentru a-i învinge în rezistență.

– ...ca invitație.

M.C.R. nu e un bazar deși are aspect de almanah universal. El este expresia talentelor de pretutindeni care se află într-o bătălie permanentă pentru limba română.

Și **Ben Todică** și **Georg Barth** și **Grauenfels** și... restul, ne strângem simțirea într-o pulsație românească.

Să tot fie așa!

– ... ca scrisoare personală adresată lui **Ben Todică** de la antipozi. M-am bucurat enorm că m-ai sunat și acum îți pot asocia vocea cu portretul tău... nebărbierit. Am trecut pe la Iezărel-Puiști și te-am proiectat ca un vis pentru ceilalți. Îmi place că rămâi măcar cu amintiri de pe aici! Pe blogul tău sunt subiecte fără număr. Te rog să alegi unul-două special pentru noi.

Vă mulțumesc tare mult...

*După cum știți, eu nu am „fost“ și nici nu am „lucrat“
contra persoanei dvs. Ați avut și aveți toată stima și tot respectul
din partea mea...*

*Referitor la titlul – hai să-i zicem articolului – scris de mine,
a fost dorința exprimată în scris în coloanele ziarului VOCEA TA -
pe care l-am citit doar sub forma de PDF – deocamdată...*

*O să primesc și eu câteva exemplare – pentru cei originari
din România - din zona Passau.*

*Stimate d-le profesor, vă doresc multă sănătate și toate cele
bune.*

Sunteți un adevărat pion al culturii românești.

Georg Barth - Germania

Georg Barth – cred că rămâi unic. Om și mare personalitate. Pe mine m-ai câștigat definitiv.

Din Noua Zeelandă am primit vești noi. Vă pregătim o surpriză, sperăm, plăcută.

Notă:

Cu asupră de măsură, recunoștință celor care ne-au încurajat în vremea grea din urmă.

În iulie am pierdut 3 din cele 4 picioare de sprijin: Anca a trebuit să-și schimbe locul de muncă. E o fată extraordinară și o felicităm cu prilejul căsătoriei. Val Andreescu s-a îmbolnăvit, luându-mi și un sprijin foarte serios și o bucată de suflet. Semnele de revenire pe care ni le arată ne bucură foarte tare. La rândul-mi am fost foarte bolnav (și cu inima nu-i de joacă!). Sper că m-am stabilizat și... cum am un chef grozav de muncă, sper să fie totul normal.

Adică, tot la muncă, la fapte, la rezultate!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An II, Nr. 7-8, iulie - decembrie 2016)

EDITORIAL MCR NR. 9
IANUARIE – FEBRUARIE – MARTIE 2017

VALORI NAȚIONALE...
VALIDATE LA VASLUI

Valorile naționale actuale înregistrate pe acest teritoriu (tradițional) aparținător României, simultan cu recunoașterea în Europa al acelor cu merite cu totul excepționale, sincronice privind, în așa fel încât să afișăm în fața vremurilor care vin a unui modul al cunoașterii mediului, „timpului” și locului, un eșantion social-spiritual... în ideea apărării culturii, limbii și ființei naționale cu opere și oameni cel puțin pe picior de egalitate cu ceea ce se promovează pe continent, și care țin de dreptul istoric al sprijinului real pe concret și nu pe aspirații, acesta ar fi obiectul rândurilor de mai jos.

Vorbim, dar, de realizări CONTEMPORANE, despre oamenii vii ca promotori în acțiune, despre opere EXISTENTE ca un zid românesc în fața acestei distrugătoare invazii economice, cultural - lingvistice și tehnice (mai ales tehnice), care schimbă concepte, realități, manifestări umane, visuri de viitor. Nici o perioadă istorică de până acum nu s-a schimbat mai repede, mai profund, mai vizibil ca aceasta produsă de calculator și explozia video. După 500 de ani, Ștefan cel Mare trezit la viață încă s-ar fi înțeles cu moldovenii secolului trecut, dar aceștia din urmă se înțeleg greu-greu cu cei de astăzi și nu se vor putea înțelege deloc cu cei de peste 30 de ani. Ne gândim la opera lui Sadoveanu, sau Creangă, devenită nefuncțională

(nicicum nu mai este model de limbă, ci doar arhivă), a altor mari prozatori și poeți recunoscuți de acele generații. Se mai păstrează (cât?) modelul EMINESCU (poezie) și Caragiale (proză, dramaturgie). Cele mai mari schimbări, ireversibile, în actualitate sunt cele lexicale, limbajul tehnic (al computerului) eliminând mari eșantioane din fondul principal lexical al limbii române. E NEVOIA de a fi înțeleși în Europa și în lume (prin limba engleză și ea în schimbare), comunicarea deci, schimburile comerciale, culturale (ca sărăcirea nu îmbogățirea „sinonimică”) a întregii vieți sociale, deci din nevoia de integrare, o bună parte din lume renunță la frumusețile subiectiv–afective native.

Cum s-ar mai putea menține în viață astăzi un popor izolat, când nici insule virgine nu mai sunt, păduri, animale, oameni, dispar?

Ieșirea românilor în Europa după 1989 s-a produs cu mari pagube de simțire, înțelegere, metaforizare, doruri specifice (ca ex., câți români-poeți, nu-s azi doar personal de serviciu în Apus?).

Recunoașterea valorilor europene și naționale dintre creatorii vii, unii în plină activitate (pe profile), așa cum e plasarea unor personalități vasluiene (locale) în elita națională, tocmai pentru că sunt reprezentative în aceste contexte, este datoria celor de aici, din arealul „analizat”. Că, altfel, cine să recunoască valoarea alor noștri când trebuie să se pună pe ei în prim plan? (De fapt, paradoxal, chiar ai noștri ne vor putea nega primii!).

S-a discutat că primul, și actualul Grup de presă (CVINTET TE-RA, cunoscut și afirmat ca TVV) și singurul din această parte a României este unul dintre briliantele perene pentru neamul românesc la cumpăna dintre secole (XX – XXI)

și milenii (II-III). El, grupul acesta (televiziune, radio, ziar, revistă) există în 2017 cu difuzare în 4 continente! Activ, deci.

Înființată pe 5 decembrie 1990, prima televiziune privată din România (Licența 001/TV/1993) a devenit ELEMENT DE PATRIMONIU (jurnalistic, cultural, istoric, social) și e susținut cu argumente de numeroase articole și tipărituri consacrate: 25 TVV – 2015; Meridianul axă cultural-informațională - 2009; TV Vaslui – România – Europa - 2011; Editoriale valabile din vremuri regretabile - 2013, 75 - D.V.Marin - 2016, ș.a.

Realizările acestui singular grup de presă nu mai pot fi contestate vreodată. Neutilizate... da !

1) Pe ziua de 28 aprilie, către asfințit, D.V. Marin adaugă mereu ani de la primul țipăt în lumea asta. E oricum, o zi importantă, măcar pentru familia acestuia. După mesajele primite și respectul afixat nu numai de câteva mari personalități ale Moldovei și ale țării pare o zi de aniversat de către jurnaliști, scriitori, politicieni (hm!), folcloriști, de manageri etc., etc. Până la urmă nu e ambiția unui om ci încercarea de a găsi elemente de acțiune, de comparație și de stabilitate, mai ales, de referință.

2) În noianul de indiferență, invidie, ură care înconjoară o personalitate, trebuie o structură „de fier” pentru rezistență, altfel „Te-or întrece nătarăii,/ De ai fi cu stea în frunte;” (M. Eminescu). Păi, când sunt „doruri vii și patimi multe” cârâitul găinilor, bâzâitul muștelor, indiferența animalelor, pot fi înfruntate în numele unui ideal, al drepturilor de viață, al necesității de a exista prin acțiune („o luptă-i viața; deci te luptă”, (G. Coșbuc).

3) Nu e vorba de a semăna vânt spre a culege furtună! E capacitatea de a face în pofida celor care nu știu, nu vor, nu

pot, dar cârtesc, uneltesc, denigreză sau înnegresc. Cum s-ar zice, cârcotași acționând, analfabetizați născuți supărați și negativiști care dacă nu fac (ceva, orice) ei, nici nu lasă pe alții, iar în cazul unor mărimi locale, aceștia se comportă ca antimateria: demoralizanți, mincinoși, jigodii, care n-au meritat și nici nu merită vreun cuvânt de mulțumire ori apreciere. Pentru ce?

S-a iscat o discuție despre cel mai de seamă jurnalist vasluian din toate timpurile. Susțin ideea dr. ing. Avram D. Tudosie, poeta Gabriela Ana Balan, jurnaliști din Iași, Bacău, București. Sunt rezervați, unii vasluieni obișnuiți sau chiar dintre cei cu oarecari merite culturale! Ba, unii cred că-și pot atribui lor asemenea înălțime, oarecum amețitoare pentru ei. Negația simplă, vulgară, analfabetă, e „dar ce-a făcut ăsta, bre...?”

Iată, cam ce:

a) Ca personalitate, D.V. Marin n-a fost niciodată glugă de coceni în peisajul județean. Pe vremea comunismului n-a trecut la bacalaureat pe fiica secretarului II, Țolescu, pe alți copii de ofițeri, polițiști și alte loaze! Nu cumva a fost îndelung ostracizat, deși era singurul doctorand în științe dintr-un județ?

b) Niciun ziarist în lumea asta nu întrunește multe simpatii. Un arbitru de fotbal mulțumește o echipă, un om al legii acordă câștig cuiva, un polițist... e și el om. Ziaristul încearcă să arate un adevăr și, de regulă, sfârșește înjurat de toți! Se poate deci vorbi de o particularitate umană, de un mod de a privi și acționa în societate.

c) Iată criteriile de analiză pentru stabilirea unei ierarhii locale cu implicații naționale, tocmai ca publicul să-și poată întări o părere:

– *pregătire pentru meserie*: dacă omul are pregătire superioară (deci facultăți și doctorate) vizibilă în activitățile sale absolut diversificate și afișate (publicate);

– *vechime*: debut în 1957, deci 60 (șaizeci de ani!), iar în ultimii 26 conduce cel mai complet grup de presă din Moldova (o mai fi vreunul în țară?) cu tv, radio, ziar și chiar o revistă de cultură, ... i se pot nega meritele? Nu îndrăznesc nici aplaudacii, nici postacii, nici mărunțeii dimprejur care adoptă poziția comunistă cunoscută: omisiunea!

– *DURATA* de muncă în domeniu: MARE. Au mai fost lucrători în domeniu, cel mult 17 ani, dar peste un sfert de secol, niciunul! Niciodată! Cu cea mai mare siguranță, pentru că între 1944 - 1989, la singurul „Vremea nouă” șefii erau schimbați des pentru că nu se putea respecta întotdeauna disciplina de partid. Ca să reziste într-o redacție (și era doar una singură) trebuia să aibă vreunul mari deficiențe de gândire. Să dau nume? V. Avram, P.Necula, P. Iosub, C. Jomir și alții, care-au dispărut după 1989 (ca ziariști).

Grupul de presă, repet de presă, rezistă în piață din 5 decembrie 1990. Și totuși se mai găsește câte un scelerat să nu-i recunoască existența deși i se pune sub nas ziarul, poate asculta radio Unison, se poate vedea pe tvv.ro și chiar poate publica în M.C.R.

Un sfert de secol e o perioadă mare? Este! E dovadă de muncă? Sigur! E dovadă de competență? Este mai ales... mare autoritate!

– Calitatea muncii în presă. Dacă de peste 25 de ani face editoriale în ziar (e cel mai vechi editorialist din România) a fost vicepreședinte a U.Z.P.R. și președinte a filialei Vaslui din 2003, dacă a publicat articole și cărți, dacă a fost reprezentant inclusiv al națiunii române la întâlniri internaționale (2

decembrie 2001), e dovadă de calitate. Dar interviuri de Guinness Books cu președinți de stat, prim-miniștrii și cele dintâi fețe bisericești (Papa, Patriarhii, mitropoliți, episcopi...) e dovadă de înaltă calitate?

CINE, CÂND și CUM vor mai putea alții realiza vreodată acestea?

– Complexitatea preocupărilor, vasăzică omul este șofer, reporter, manager, reprezintă un GRUP DE PRESĂ, UN JUDEȚ, O ȚARĂ, în 32 de țări ale lumii (ca să nu spunem că mai ales în România), e dovadă de valoare?

IMPORTANTĂ acestei activități, de la simplu, la complet:

– După Revoluție au mai fost încercări de a scoate publicații, dispărute repede, însă. Nu spun că Gazeta de Est cu cele câteva numere n-ar fi fost importantă. Nu se poate nega rolul ziarelor locale ca Vremea nouă, Monitorul, Obiectiv care se mai mențin în 2017. Ba, și un Informatorul Moldovei trebuie pomenit, că există. Dar ele reprezintă unul câte unul actanți în piață! Important e că mai rezistă și mai au și ziarști buni ca Mihaela Zărnescu, sau Simona Mihăila (Est News), Cristi Lapa sau Clara Bișoc (de la Obiectiv de Vaslui).

Dar...

Când rezistă Grupul de presă cu toate secțiunile lui, nu cumva e cu totul mai IMPORTANT?

Nu cumva rezultatele jurnalistice sunt reale și autoritare prin participări internaționale, simpozioane naționale, interjudețene, locale, prin lansările de carte, prin cultura (pagina cultural - literară) difuzată permanent; deci joacă un rol mai aparte?

Și:

Într-un peisaj valoric interjudețean locul fiecăruia și toate la un loc reprezintă vârful piramidei? Care ar mai putea fi situat în vârf și pe ce criterii?

ALTE DOVEZI de ÎNALTĂ VALOARE:

– În frunte e un doctor în științe filologice. Deci atestare și de către comisii dedicate.

– Tot în frunte e un poet, un romancier, și un epigramist ca Val Andreescu.

Alți colaboratori de valoare mare și verificată ca Anca Moldoveanu, Cătălin Sîmpetru, Timona Balmuș, Emil Lupu, P. David și mai ales ALPI, adică o grupare literară de excepție din Iași, condusă de Mihai Batog-Bujeniță, la care adăugăm băcăuani excepționali ca poetul Dumitru Brăneanu, profesorul dr. și criticul Ioan Dănilă, criticul Cornel Galben... ca super-recunoaștere Ben Todică - Australia, Georg Barth - Passau - Germania, Adrian Grauenfels - Israel ș.a, ș.a. Ce ziceți? Cine a făcut sau poate face mai mult? Dar că D.V. Marin a realizat prima și singura Școală de presă (peste 500 de persoane), contează? Că toate mijloacele sale de presă au fost martore și ilustrează 25 de ani de frământări sociale - culturale - literare și nu numai... pot fi merite?

...Dar când suntem într-o horă internațională cu mari personalități ca Georg Barth (Germania), Adrian Grauenfels (Israel), Ștefan Racovitză (Geneva), M. Rusu (New York), N. Dabija (- Chișinău) și mulți, mulți alții. Ce poate zice un oarecare? Primul A.C.V.- Asociația Creatorilor Vasluieni – din istoria locului cu rezultate notabile, a fost o altă și frumoasă realitate.

Dumneavoastră ce spuneți, e mai important un ziarist care scrie despre violuri, bețivi, hoți pe plan local și numai de

rău, sau că... LUMEA AFLĂ de valorile Moldovei și ale țării de la persoane autorizate prin munca lor de o viață?

Cum e cu cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile? Au dreptate Avi Tudosie, Gabriela Balan, poetul Petruș Andrei, Georg Barth (Germania), Ben Todică (Australia) și atâția alții (chiar) de peste hotare care afirmă aceasta?

Analiza noastră poartă emblema obiectivității! Dintre cei pe care-i nominalizăm sunt și contestatari și... neobiectivi (ca să fim eleganți!). Va recunoaște vreun zmângălator de hârtie care se crede și ziarist că jignirile-i scrise la beție sunt nedrepte? Autorașii cu vreun volumaș, două, chiar nouă nu se vor la înălțimea celor de mai jos?

Și, totuși...

În ultima perioadă am meditat asupra valorilor care ne reprezintă astăzi și care cu destulă siguranță vor rămâne reprezentative pentru acești ani, embleme culturale, sociale, jurnalistice, ale începutului de secol și mileniu.

Am zis să aplicăm niște criterii de valoare, printre care:

1) În ce măsură munca sau produsul muncii fiecăruia sunt cunoscute în plan european, național sau măcar în Moldova; 2) Activitate cultural-socială, economică, politică sau de altă natură care să fie benefică acestui județ, cunoscută, recunoscută (sau, mai puțin), comentată, domenii aplicate. 3) Durată de activitate și 4) Influență în rândul populației (reacții).

Desigur, e o întreprindere dificilă, cu reacții imprevizibile, comentarii și negări. Dar, bazat pe o destul de vastă experiență, pe o analiză cât de cât obiectivă, pe articole din presă și manifestări publice directe, ne putem permite măcar aceste scurte păreri. M-aș bucura să existe comentarii

care să conducă la adevărul acestui timp, pe care-l parcurgem. Nu cred în fantasmagoria că „istoria va decide...”.

Personalitățile timpului care se impun atenției, la prima vedere, sunt: Gh. Alupoaie (prof., sculptor afirmat), Val Andreescu (poet, prozator, jurnalist, epigramist), Petruș Andrei, un poet care adună volume, Mihai Apostu (poet, cu mai multe volume publicate), I. Baban (poet, prozator, profesor - fost inspector, autorul câtorva cărți importante), Gabriela Ana Balan - poetă, Simion Bogdănescu poet bârlădean recunoscut, Laurențiu Chiriac (dr. în istorie, cu studii și volume), Costin Clit (prof., cercetător istoric, îndrumător al unor reviste, printre care “Prutul”), Th. Codreanu (profesor dr., prozator, filozof al culturii, unul dintre cei mai mari eminescologi ai României), P.S. Corneliu, episcopul de Huși, dr. în teologie, autor de prestigioase lucrări în domeniu, profesor și îndrumător al Seminarului din Huși, păstor spiritual pentru circa 500000 de oameni, mai marele preoților din cele 5 protopopiate vasluiene, Năstase Forțu (pictor suprarealist), Lucian Lefter – istoric, Marcel Guguianu (sculptor de renume internațional), Valeriu Lupu (dr. în medicină, cu volume publicate, dar și excelent analist și comentator al fenomenului literar istoric, cu inedite comentarii despre M. Eminescu), prof. dr. Dumitru V. Marin (mare jurnalist, autor al primului roman reușit din istoria culturală a Vasluiului, peste 25 de volume publicate, conducătorul celui mai important grup de presă din toate timpurile, organizator de unice evenimente culturale), Ion Măcnea, poet, romancier, Vicu Merlan, arheolog, dr. în științe istorice care scoate și revista LOHANUL, Gruia Novac (profesor, conducător al revistei “Baaadul literar”, autor de importante eseuri, prezentator de spectacole), Daniela Oatu, poetă, Th. Pracsiu

(profesor, fost inspector, autorul câtorva cărți, exeget și cunoscut critic literar), Ion Gheorghe Pricop (poet și mare romancier), Dan Ravaru (activist cultural cu lungă activitate, istoric „transcriptiv” al culturii locale, responsabil pentru câteva mărunțele publicații sătești), Avram D. Tudosie (prof. dr. inginer, oenolog, autor de cărți și monografii, creatorul vinului “Busuioaca de Bohotin”), Nicolae Viziteu, caricaturist. Și, poate, Valentin Silvestru (+) sau Marcel Guguianu, sculptor de renume mondial (+), decedați de curând.

Consider că cele mai cunoscute valori din județul Vaslui, care au reprezentativitate națională, și chiar de referință europeană sunt: în afară de Grupul de presă, eminescologul Prof.dr. Th. Codreanu, cel mai valoros jurnalist din toate timpurile, prof. dr. Dumitru V. Marin și creatorul “Busuioacei de Bohotin”, prof. dr. ing. Avram D.Tudosie.

Argumente:

Toți 3, îndeplinesc cu prisosință toate cele 4 condiții;

Toți aceștia au realizări apreciate peste hotare: “Busuioaca de Bohotin” se vinde în Europa și se află în rafturile unor magazine din Canada. Cărțile lui **AVRAM D. TUDOSIE** se citesc și azi, unele au rețete pentru producerea de vinuri, altele cuprind meditații legate de viticultură sau snoave, glume, întâmplări cu mari personalități ale neamului. A fost îndrumătorul multor generații de elevi. “Podgorii și vinuri în județul Vaslui”, “Studiul comparativ al soiurilor...”, “Via și vinul în literatură”, ar fi doar câteva dintre cele aproape 20 de cărți publicate. Vinoteca de la Huși e unicat național!

THEODOR CODREANU, este un creator efervescent, prodigios și neașteptat în asocierile sale, uneori prezent la manifestări culturale în toată țara. Ca profesor în Huși a îndrumat generații de elevi către studiul aprofundat al limbii române, iar cele peste 65 de cărți sunt dovada înaltelor sale preocupări științifice, filo-sofice și de scriitor: “Eminescu - Dialectica stilului”, “Complexul Bacovia”, “Caragiale-abisal”, “Transmodernismul”, “Dialoguri pilduitoare” ș.a. sunt dovezi pentru un monument Codreanu.

DUMITRU V. MARIN ca **recordmen mondial** prin interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, papa, patriarhi români etc., transmisii din peste 32 de țări din 4 continente, își depășește în mod evident contemporanii, chiar din România. Opera sa vastă – de la reportaj, la roman, de la editoriale la istorie culturală, de la studii literare la volume etnofolclorice cu valoare definitivă, n-au atras destul de mult atenția. Dar cele peste 25 de volume tipărite, “Tudor Pamfile și Revista Ion Creangă”, “Zăpadă pe flori de cireș”, “Prima clasă”, “Ceașescu... Băsescu... regele Mihai”, „TVV - istorie și cultură” și altele... rămân reprezentative pentru un mediu și un moment anume din Istoria României; adăugăm Grupul de presă înființat, unic prin durată și complexitate în Moldova, toate acestea îi conferă autoritatea de a fi cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. Dintre toți vasluienii prof. dr. D. V. Marin a avut cea mai mare prezență și reprezentare internațională ca om de presă, ca politician, ca întreprinzător media cu singura școală de presă din țară (vârfuri: Cătălin Striblea, Lucian Pârvoiu ș.a.). Prezența la BBC n-a fost decât una dintre confirmări, în Canada - Montreal sau New York, Berlin, Ierusalim, altele.

Desigur, încercarea noastră de sinteză și ierarhizare poate suporta amendamente, mai ales că se referă destul de strict la valori contemporane, deci la persoane în viață (2017). Anii care vor urma vor prilejui afirmarea și a altor personalități acum nominalizate sau nu. A se observa că nu am făcut referiri la cei plecați peste graniță, din lipsă de informații. Din rețelele de socializare care cuprind mii de creatori, de valori diferite și cu siguranță neclasificabili ... poate, se va anunța vreun reprezentant și dintre aceștia. Până la urmă, demersul nostru este menit să provoace, chiar să provoace discuții și alte opinii de la cei care mereu vin să-și alimenteze fie localismul creator, fie și noua formă de patriotism, în contextul globalismului, a modificărilor în substanța limbii române, a făuririi unei alte culturi existențiale și o altă organizare statală.

În materialul de față, noi, doar, am schițat ultimele elemente ale Curentului Cultural Informațional Vasluian despre care am publicat mai multe materiale; în speranța că vom reveni cu completări mult mai pe larg.

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN

Adunăm, aici, gânduri, pagini, nume și mai ales TALENTE

Am trecut în anul III și suntem mulțumiți de treptele către înălțimile visate, cu multe eforturi (de toate felurile) personale. Nu voi înceta să întorc totdeauna cu asupră de

măsură cele mai frumoase, sincere (și valabile) aprecieri la adresa atâtor colaboratori ai noștri de pe cele 4 continente. Încă n-am ajuns în Asia dar visăm să atingem Everestul (măcar ca metaforă!). Ce reușim să facem nu e simplu, nu e ieftin, nu e deloc profitabil dar ne simțim răsplătiți de cvasitotalitatea aprecierilor de pretutindeni.

Observați că am ajuns la 333 de colaborări? Nu cumva ne apropiem și aici de un record mondial? Doar în acest număr avem peste 77 (fără să pomenim multe despre Denisa Grădinaru clasa a IV-a, Naomi Ranghiuc (Iași) clasa a VII-a, Alexandra Comisarschi- are deja stofă... veți vedea!- pe care le descoperim ca talente în formare).

Observați ce colaboratori de mare valoare publică aici, în M.C.R.?

Nu ne-a prins vreun fel de euforie. Ba, poate o supărare presantă pentru că nimeni, absolut nimeni, nu ne ajută bănește; e nevoie să scriu apăsător că ne este greu – greu și foarte greu...?

Și totuși...

Un „prieteni” șnapan după ce m-a furat „substanțial” mi-a prezis că voi încheia repede cu apariția revistei, pentru că n-am eu atâția bani...

Înștiințez, ca prezentare, că ne apropiem de alt record mondial după cel cu 9 –nouă- șefi de stat intervievați, și anume record absolut de susținere, respectiv de număr de colaboratori, doar după doi ani de apariție. Am pășit cu bine în An III, deci la mulți ani, tuturor!

Numărul 1 pe an III, deci nr.9 este garnisit substanțial cu poezie bună după ce, în precedentul am avut proză valoroasă.

Am dorit și dramaturgie dar... mai așteptăm.

Țin să scriu câte ceva despre mlădițele care, sper, să rămână în arta „cuvântului”.

Denisa Grădinaru din Lungani.

O inimă de mamă pentru această elevă-mic poetă este dna Marieta Gâmbuță din Lungani care mi-a atras atenția că poate fi o foarte tânără talentată. Am selectat o poezie de când era în clasa a IV-a ,dar o aștept cu alte și alte creații. Ce a publicat în volumul întocmit de scriitorul ieșean Aurel Andrei „Copilul căzut din poveste” nu poate fi decât o virgulă dintr-un text amplu și expresiv.

Semne bune... textul are.

Cred că fără primarul Gheorghe Pricopie fiu al comunei, inginer de profesie inițială și fără economista Marieta Gâmbuță „semnele” ar lipsi. Ori nici un filon aurifer nu se poate valorifica fără oameni cu asemenea suflet. Ca în sport: Hai, Denisa Grădinaru!

Pisicuța mea

Am acasă o pisică
Neagră și e foarte mică
Zghihuită, năzdrăvană
Varsă laptele din cană.

Pisicuța neagră a mea
S-a suit pe canapea
Se joacă cu ghebele
Și descoase pernele.

Când o chem la mine-n-coa
Sare de pe canapea
O răsfăț cu un lăptic
Și îi zic „Hai la somnic”

Mai face câte-o belea
A furat plăcinta mea!
O mai iert și-i zic așa:
– Pisicuță fii cuminte
– Și nu mai fura plăcinte!!!

Denisa GRĂDINARU cl. a IV-a

Doamna prof. dr. Luminița Cozmei, documentaristă la prestigiosul liceu Negruzzi din Iași mă atenționează asupra

„prințesei” Naomi Ranghiuc, o copilă de clasa a VII-a frumoasă și isteată. Am văzut că e așa la lansarea revistei Meridianul Cultural Românesc la Casa Corpului Didactic Iași, pe 27 martie, când Naomi a filmat, a citit un text interesant, a întrebat și s-a afirmat, s-a arătat lumii. Drept care îi publicăm un fragment ca încurajare și atestat pentru începuturile ei... în metaforă și în viață! Curaj, Naomi!

De ce scriu...

Pentru mine a scrie înseamnă să cedez autoritate stiloului. De fiecare dată când penița atinge foaia, lumea mea interioară se dezlănțuie. Cele mai adânci idei și gânduri, ies la suprafață, și se cer să fie făcute cunoscute lumii, se cer să fie descoperite. Penița scrie și scrie, fără să-și cunoască limitele, fără să ia în calcul varianta de a se opri. Nu mai este loc de lipsă de inspirație. E ca și cum timpul s-ar opri, toți și toate ar încremeni, exceptându-l pe unul: stiloul. În acele clipe simt că nu mai am controlul, în acele clipe, deschid cutia Pandorei: nu mai este cale de întoarcere.

Încercând să explic ce înseamnă a scrie, pentru mine, e ca și cum aș încerca să îi explic unui orb culorile, ca și cum i-aș cânta unui surd, și aș vrea ca un mut să-mi vorbească... Mă simt de parcă aș țipa la un perete, și m-aș îmbufna că nu îmi răspunde, că nu mă înțelege. E un sentiment de nedescris. Rațiunea mea mă părăsește, și inima mea este la comandă: gândesc cu inima. Toate emoțiile și toate simțirile mele se coboară pe hârtie și își spun oful. În momentele acelea, foaia de hârtie îmi este cel mai bun prieten, doar ea mă înțelege, doar ea este gata să ia asupra ei frământările mele și să le păstreze pe vecie. E un magnetism între mine și fila de hârtie. Ideile curg pe foaie și uneori mă surprind și pe mine însămi

.....

Pentru mine, a scrie înseamnă să cedez autoritate stiloului, cărților, sufletului meu...

Naomi RANGHIUC

Clasa a VII-a B

Îndrumător, prof. Alina Fintînaru

Alexandra Comisarschi pare o adoratoare a filosofiei și metaforei. Se află pe o treaptă ceva mai sus și ca vârstă și ca manifestare a talentului. Înțeleg că va fi de profesie... militar.

Poeții sunt, însă, peste tot unde oamenii speră să rămână oameni, adică măcar în părți egale trup și suflet. Pe internet unde Alexandra Comisarschi își pierde din talent, o puteți vedea și dumneavoastră. Dar, niciodată bârfa de la colțul străzii (sau de la banca minciunilor) n-a consacrat talente; cel mult le-a stins!

Dintre milioanele de creatori de pe rețelele de socializare vor fi consacrați = recunoscuți = valorificați doar acei din jurul unor reviste (deocamdată tipărite) mai mult sau mai puțin coordonate de critici literari. Numele mari pot promova alte nume care să devină mari. Împletitura continuității se face din zale aurifere sudate de mâini (minți) de calibru

Cândva erai divină - mi te aduc aminte pură, fără orgolii și fără dureri, caldă ca un răsărit de august, cu ochii, deși neschimbați, mai dulci, mai răbdători, și buzele, deși aceleași, erau perfect chibzuite. Aveai sufletul mai blând, mai iertător, fără principii ori năzuințe înalte.

Cândva erai alta - te-au îmbătrânit anii, oamenii și țelurile prea înalte, te-au răcit iernile pe care le-ai lăsat să îți inunde sufletul și ai devenit o alta, chiar sub ochii mei...

Prin ce mări îți înnecei anii?

Acum ești - demonică, tot frumoasă, dar rece ca un cer nesărutat de soare, ești apăsătoare, cu ochii mai întunecați și grei de atâta povară.

De ce-mi ești neînțeleasă?

Alexandra COMISARACHI

Nu trebuie să uităm că toate marile spirite ale lumii întorc recunoștința lor către îndumătorii lor.

În condițiile făuririi unei alte culturi a vieții, cu altă limbă română, altfel de popor euro-român și creatorii reprezentativi vor purta alte peceti, alte buzdugane, alte... metafore. Din convingerea că sufletul omenesc nu poate exista fără esență a spiritului care e metaforă, afirmăm că

permanența (câtă are să fie) va fi asigurată de dragoste și... metaforă.

Dacă totul se modifică și omul mereu modern trebuie să cugete și să simtă... la timpul lui.

Așa că vorba lui Sadoveanu adaptată: Denisa Grădinaru, Naomi Ranghiuc, Alexandra Comisarschi: faceți-vă și voi ce-ați putea dar numai poete să ajungeți!

Ați pornit și prin MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC pe acest drum: succes și spor la METAFORĂ!

Dumitru V. MARIN

(Meridianul Cultural Românesc,

An III, Nr. 9, ianuarie - februarie - martie 2017)

VĂ DAU CUVÂNTUL... VOSTRU:

Sunt născut într-o zi de decembrie 1956 – la SIGHIȘOARA.

Așadar, se poate spune că, am împlinit șaiszeci de ani...

Din anul 1990 locuiesc în orașul situat la confluența DUNĂRII cu vijeliosul râu INN (vine din Elvetia – via INNSBRUCK / Austria) și ILZ-ul cel negru – care izvorăște în Pădurea Bavareză. Motiv pentru care, orașul PASSAU este cunoscut și sub denumirea de “DREIFLÜSSESTADT”.

Dar fiindcă am vorbit despre Dunăre, să vedem ce a spus, între altele, renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării :

„Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Da, cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. **Prof. Dr. Dumitru V. MARIN** din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “**MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**” - în lb. germană: **RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN**

Recent am primit revista Nr. 3-4 (7-8), iulie-decembrie 2016

Cele peste 150 de pagini, oferă **CULTURĂ** la cel mai înalt nivel, - cu “contribuții” naționale dar și ... internaționale!

Îmi este foarte greu să “evidențiez” pe cineva, dar totuși, chiar dacă fac acum o greșală, mi-a plăcut enorm articolul “Cristale de gânduri poetei Gabriela Ana Balan”

Poate (și) din următorul motiv: am locuit 33 de ani la Sibiu!

Închei cu ce-a scris cândva “The Times” - cel mai vechi ziar din Marea Britanie

„Orice fel de-a scrie este permis, doar cel plictisitor nu.”

Georg BARTH / PASSAU, Germania, 22. 02. 2017

Dragă dle Marin,
Am primit Meridianul, pentru care vă mulțumesc, inclusiv
pentru publicarea articolului meu despre Noam Chomsky.

Lectura este foarte plăcută.

Vă urez sănătate, toate bune și continuarea succesului dvs.
jurnalistic.

Cu multă stimă și prietenie

Ștefan RACOVITZĂ / 20.02.2017 GENEVA, Elveția

Prietene, am rumegat cu saț și acest MERIDIAN de talie măcar
europeană. Dă-i bătaie tinere - EȘTI BUN!

PS:

Muierea mea, Maria, șoldoveancă din LESPEZI, epicentrul lui
1907, cică să mă feresc de tine că...ești OM!!!

George FILIP / 05.04.2017 MONTREAL, Canada

VĂ MULȚUMESC PENTRU SUPERBA REVISTĂ, MAESTRE!

19.02.2017

Mulțumesc pentru ziar stimat domnule director general Prof. dr Dumitru
V. Marin!

Vă citim cu mult interes aici în Australia!

Cu doriri de bine,

Ben TODICĂ / 06.04.2017 SIDNEY, Australia

Stimate Domnule Director,

Prof. dr. Dumitru V. Marin

Din Bănie, colegul Dumneavoastră, prof. dr. Dumitru Gheorghina, director
fondator al Revistei **DIDACTICA NOVA**, vă transmite cele mai sincere urări de
bine, sănătate, viață îndelungată și prosperitate...

Vă felicit pe dumneavoastră și, implicit, întregul colectiv de redacție pentru
travaliul pe care-l depuneți să scoateți una dintre cele mai importante și mai complexe
reviste de cultură (națională și universală) – unicat în peisajul revuisticii românești...

Dumitru GHERGHINA / 28.03.2017 CRAIOVA

CULTURĂ PARALELĂ ÎN ROMÂNIA(?)

Cultura de bază adică cea promovată prin limba română de acasă nu mai e câtuși de puțin, azi, bazată pe folclor, pe vechile bucoavne, pe literatura istorică (Alecsandri, Sadoveanu) pe metafora scânteietoare după model clasic deși își menține amprenta eminesciană și caragialeană.

Cultura națională presupune existența unor piloni puternici ai unui imens arc de triumf al existenței în timp: 1) creația populară și 2) cultura și arta cultă. Monumentul spiritual de acum e insistent atacat de elementele noii culturi existențiale, așa de puternice încât îi afectează stabilitatea și permanența de la o zi la alta. Limba de comunicare și artistică se deosebește destul de clar de cea bisericească dar fără a se crea încă falii pentru înțelegerea lor.

IDEOLOGIA Ortodoxă este destul de permisivă și prin urmare suportabilă. Disciplina este însă cumplită. Tot cinul preoțesc trebuie să respecte canoanele (bisericești) și să se roage pentru sănătatea și existența „stăpânilor” lor începând de la episcop în sus. Ca să cârtească vreun preot împotriva superiorilor? Nu se află! Comunicarea se face, însă, respectând normele academice cu particularități lingvistice, gramaticale și de vocabular.

Vorbind despre structura acestui sistem paralel, el este foarte eficient, foarte unitar și foarte necesar! Perfecționarea sa a fost și ar fi mereu de actualitate și are în cel mai înalt grad

atuul vechimii. Se considera cândva că existența unui popor însemna unitatea de limbă și tradiții, proprietatea teritoriului și se neglija faptul că fără BISERICĂ nu era posibilă romanitatea noastră. Acum însă, cu globalizarea și biserica își mai schimbă dogmele și chiar modul de existență.

ADERENȚA POPULAȚIEI la modul de manifestare și propovăduirea ortodoxiei este remarcabilă, dar în mare scădere. Până și preoții, adică slujitorii necondiționat sunt ademeniți de „ochiul dracului” care face legea în capitalismul din ce în ce mai bazat pe câștigul material, și cu totul ocazional pe cel spiritual (și numai dacă aduce profit!). Dacă celelalte orânduirii sociale n-au ucis credința în Dumnezeu, nici biserica, acum există un dușman din ce în ce mai periculos, lacom și neînduplecat (e)... capitalismul.

Cultura paralelă impune o limbă și o comunicare paralelă. Actualmente ambele sunt în destule modificări, fiecare căutându-și „luntrea” să reziste în fața englezismelor tehnice (în primul rând), a transformării ne-simțite, dar înrobitoare! Cine poate rămâne în actualitate fără să știe ceva din ”limba universală” a computerului cu acel limbaj nou?

O „ambarcațiune” cu trecut, prezent și mai puțin clar viitor, limba română își ia în sprijin limba vechilor ceasloave dar și arsenalul muzicii populare al obiceiurilor și tradițiilor a oricăror forme de comunicare care nici ele nu se simt prea bine.

Conștienți sau nu cântăreții, interpreții sunt ca aripi unduitoare în sprijinul limbii, literaturii, poeziei, exprimărilor „etnografice”.

Costumul popular are și el un rol mic în păstrarea identității naționale: salutară sărbătoarea iiei românești din zilele trecute, de Sânziene. (iie, nu ie)

Dar nici cântecul popular, nici portul, nici arheologia din partea ei spectaculoasă, comercială și cu atât mai mult în întregimea ei cultura scrisă (cu scriitori contemporani de mare valoare) nu pot rămâne în același pas cu modificările tehnice din limbă care hotărăsc perimarea limbii naționale și inclusiv a culturii tradițional - istorice.

Bătălia pentru limba română se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoare ale globalizării ca latură a istoriei lumii cu elemente specifice culturii existențiale încă în definitivare!

ANIVERSĂM UN NUMĂR ROTUND DE APARIȚII.

Chiar credem că e o mare realizare pentru noi, pentru prăpăditul județ Vaslui, pentru Moldova, chiar pentru țara românilor. Aici și-au găsit mod de re-cunoaștere dintre cei plecați sau care, doar, au auzit de România.

Pe cine să evidențiem?

Fugim de răspundere dacă nu oferim nume?

Mulțumiri călduroase: prof.univ.dr. Alexandru Ionescu – București (vechi și adevărat prieten), lui Ștefan Racoviță din Geneva, Gabriela Ana Balan de la Bârlad, Val Andreescu - Vaslui, Mihai Batog Bujeniță din Iași (unic), Ioan Dănilă, Cornel Galben, Dumitru Brăneanu din Bacău, A.D. Tudosie - Huși, Ben Todică din Australia, Georg Barth din Passau-Germania ești grozav (și om și prieten!).

Între granițele limbii române sunt atâtea sute de colaboratori care ne-au onorat cu rodul minții lor. Putem să nu le mulțumim, tuturor?

Ne plângem, totuși, că nu avem nici un sprijin financiar, că asemeni oricărui act cultural, pe plan local „nu se poate” pe plan național nu încăpem, din străinătate... nu.

La valoarea deja dobândită Meridianul Cultural Românesc trebuie să continue! Poate și trebuie!

10

Zece numere ori zece realizări majore!

1) Prima revistă românească dinspre jurnalismul cultural.

2) Echipă mai rară prin valoare și perseverență .

3) Mobilizare de excepție din toată lumea: 351 colaboratori.

4) Difuzare în 4 continente, peste 20 de capitale, peste 500 de locuri în România.

5) Diversitate tematică și... de colaboratori (76 străini).

6) Rubrici permanente bine susținute cu încurajare a tinerelor talente.

7) Mozaic spiritual; australieni, americani, canadieni, italieni, portughezi, israelieni, basarabeni, români etc.

8) Întâlniri, dezbateri, lansări în județele Moldovei – România.

9) Peste 1600 de pagini cu creații valoroase, ilustrații, arte vizuale.

10) Bătălie pentru LIMBA ROMÂNĂ de la academician până la tinerele talente!

POȘTA REDACȚIEI

RAZA GÂNDULUI BUN

Aniversăm ori sărbătorim un moment dintr-o apariție a unei reviste de profil ceva mai diferit, cu mai mulți creatori decât oriunde, cu desfacere în toate colțurile lumii (mai puțin China, Japonia ș.a.) reunind oameni de spirit de toate culorile, toate orientările politice, până la urmă cu O IDEE însuflețitoare, unificatoare: creație-metaforă în limba română sau în sprijinul ei.

Ramele acestui stup sunt cele 10 numere tipărite și online, albinele creatoare zboară fără opreliști, zămislesc metafore, idei filozofice, stimulează omenire.

Să fie pace pentru că știm că inter arma silaent musae, să lăsăm ceva pentru cei care mereu vin și care pot folosi din experiența și munca noastră.

SCURTĂ ISTORIE

AU existat doi oameni hotărâți, unul sceptic și un invitat. Dar și două ființe feminine care s-au obligat la muncă și nu numai la fotografiat. Când Mihai Batog Bujeniță a fost invitat la Vaslui, deja era un bun prieten ca și acum, „haide, domnule, s-o realizăm, de ce nu?”. Ei, nu plecam noi la drum fără să avem cele trebuitoare, pentru că în aceeași redacție prindea viață ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, (din 26 sept. 1996), era online TVV (din 5 dec.1990), era condus Unison Radio din 1993. Parcă mai lipsea ceva... o revistă! Și, cum

întotdeauna inițiativa nu ne-a lipsit, am acționat imediat după sărbători deși aveam ceva îndoieli la echipa redacțională și la... fondurile bănești, îndoieli prezente și astăzi, chiar dacă ne mândrim că așteptăm nr.11. Comandorul, conducător la „Păstorel” Iași, m-a asigurat de rubrica mereu prezentă „Ridentem dicere verum și colaborările proprii, Val Andreescu de producție proprie cât trebuie, dr. Valeriu Lupu de colaborări și sprijin. Anca Moldoveanu era colaboratoare de mult timp, doamna doctor Cornelia Ursu... cu opera! Hai la treabă!

Cam greu, cam greu, pentru că nu aveam experiență redacțională la revistă, nu aveam destule creații, n-aveam programe, ba de unele, ba de altele... Dar era destulă hotărâre.

La sfârșitul lunii martie era gata nr. 1 pentru că au sărit în ajutor băcăuanii Dumitru Brăneanu, Cornel Galben, Ioan Dănilă, creatori și oameni adevărați. Când a auzit vechiul meu prieten, prof.univ.dr. Alexandru Ionescu: „păi... cum să nu v-ajut?”. Mobilizați, au sărit și vasluieni, ieșeni, gălățeni, bucureșteni, ialomițeni, și tot așa: de la număr la număr tot mai mulți.

Am scris pe coperta fiecărui număr câți s-au adăugat acelor... semnatori din primul op.

Am încercat ceva unic, dar cu reușită parțială, să realizăm C.D. cu vocile semnatarilor, eventual citind din propria operă, acțiune practică tare grea, cu prea multe eforturi și cheltuieli. Oricum există un număr cu C.D. încorporat, deci cu o parte dintre vocile personale ale autorilor, ca stare de unicitate. S-a ivit și o colaboratoare de care sunt tare mândru pentru că este o poetă cu mare forță artistică: Gabriela Ana Balan, cea care ne-a adus grupul italian. Ștefan Racovitză din Geneva e acasă și aici. A venit și Ben Todică din Australia lui, a sărit în ajutor Georg Barth din Passau-Germania, G. Filip din

Montreal și buni creatori și prieteni din Israel... și suntem pe calea unui record mondial: doar după 10 –ZECE– numere înregistrăm 347 de colaboratori, cu ceva mii de creații, adesea dublu publicați și în ziar și în revistă.

Ce n-am făcut? Multe!

Ce mai avem de făcut? Și mai multe!

Acum vă înfățișăm numărul aniversar cu valoarea și „fața” lui. Vă așteptăm cu cât mai multe și variate creații pentru continuitate și urcuș valoric. Ce facem noi, nu e la îndemâna oricui, ce faceți Dvs. va fi la îndemâna multor generații. Dacă se menține sfânta limbă românească, și noi o susținem cu toate forțele, fiecare are propriul monument în nemurire. Edificiul spiritual pe care-l realizăm cu fiecare număr merită și trebuie desenat tipografic și online cât mai durabil în viitor!

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An III, Nr. 10, aprilie - mai - iunie 2017)

De la stânga la dreapta: Val Andreescu, Anca Moldoveanu, Mihai Batog-Bujeniță, Cornelia Ursu, Dumitru V. Marin, Valeriu Lupu. Februarie 2015 - La „nașterea” M.C.R.

MERIDIANUL *CULTURAL ROMÂNESC*

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN

P. Mateescu - Colona Dorului de Târziu

C. de Grăncuș - Colona Institutului

An III, Nr. 2, (10) aprilie - mai - iunie 2017

Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN

VASLUI

EDITORIAL MCR NR. 11
IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2017

PROMOTORI – ORAȘE – PERSONALITĂȚI **(Centenar 1918-2018)**

Destine paralele despărțite de un secol

1 august 1908, Tudor Pamfile (n. Țepu, 10 iunie 1883) scoate, la Bârlad, România, cea mai importantă revistă de folclor din toate timpurile, ION CREANGĂ inaugurând și impunând curentul romantic în etnofolcloristică.

5 decembrie 1990, Dumitru V. Marin reușește să înființeze prima televiziune privată (licența 001/TV), din România, apoi radio, ziar, revistă, ca deschizător de drumuri în presa modernă și mass-media.

Ofițerul folclorist născut la Țepu, lângă Tecuci „vine” la Bârlad, repartizat la Regimentul 3 Roșiori (vara, 1906) și într-un deceniu și jumătate desfășoară o activitate unică prin bogăție, varietate, valoare, importanță națională și apreciere europeană. Folclorist, etnograf, istoric, literat, manager, ofițer de carieră apreciat, participant la două războaie, acesta lasă lumii MITOLOGIE

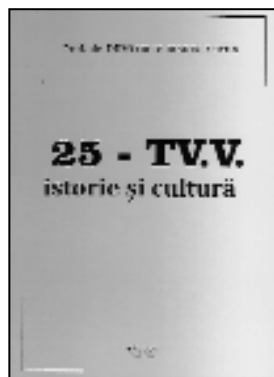
ROMÂNEASCĂ, revista ION CREANGĂ și operă personală impunătoare.

Profesorul la licee din Vaslui, pedagog, etnolog, romancier, editorialist, manager, reporter în 32 de țări din toată lumea, reușește 2 recorduri mondiale în jurnalistică, 6 naționale, 19 întâietăți în județul Vaslui, ajungând cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. Conducător de cercuri și cenacluri literare, autorul primului roman realizat din istoria Vasluiului, întemeiază și conduce aproape 3 decenii cel mai important și complet grup de presă de la sfârșitul sec.al XX-lea și primele 2 decenii ale mileniului 3, televiziune, radio, ziar și revistă de reprezentativitate globală, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (înf. 8 febr. 2015).

În condiții precare din învățământul local, fără teatru, universități și cu firavă tradiție culturală autohtonă, strângând în jurul său personalități și intelectuali de valoare, adunând 276 de colaboratori la revista de folclor ION CREANGĂ (excepțional record), mulți alții la alte 12 publicații pe care le-a condus direct și indirect, Tudor Pamfile devine emblematic pentru localismul creator dintr-un oraș de provincie, ajuns și datorită lui imediat autoritar cultural după Iașul (fost capitală) cel de câteva ori mai mare, cu tradiție istorică, politică și culturală (și) de cercetare afirmat prin marile sale valori naționale formate aici. Reprezentativitatea lui Tudor Pamfile este indubitabilă.

În condițiile în care un oraș de 17.000 locuitori se populează cu tot felul de venetici, adică muncitori, țărani, elevi, specialiști, cadre didactice și alți relocați din satele apropiate, o comună ceva mai dezvoltată cu potențial dobândit prin instituții (înființat ca centru de județ în 1968) și valori importate, activitatea în care se afirmă D.V. Marin a fost cea didactică, după ce 4 ani a fost inspector în domeniul culturii

(răstimp în care a efectuat variate cercetări folclorice în teren și a participat la simpozioane, conferințe, jurii). A debutat ca ziarist în 1957, a colaborat la numeroase ziare și reviste, a susținut un doctorat (Importanța revistei Ion Creangă în folcloristica românească), a avut o activitate de excepție în domeniul presei după 1989, când a înființat Studioul de radio și televiziune pe 5 decembrie 1990. A realizat câteva cărți importante pentru istoria culturii locale (TVV–15... Explozia cultural – informațională, Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”, Meridianul de Vaslui – Bârlad, axă culturală, Prima clasă- personalități de pe Valea Zeletinului, romanul Zăpadă pe flori de cireș... monografia L.M.K., Editoriale valabile din vremuri regretabile, Învățământ și merit vasluian, Ceaușescu... Băsescu, Cu Eminescu, dascăl de suflet, 25-Tvv– istorie și cultură, etc., etc.)

A strâns împrejurul său tineri (Școală de presă, aproximativ 500) și ceva mai vârstnici cu scopul dovedit de a face presă modernă, nouă, de valoare ridicată, în care scop a fost prezent la mari evenimente naționale și din străinătate (colaborator la BBC, Deutsche Welle, Vocea Americii, invitat al televiziunii canadiene etc.).

Prin acțiunile sale unice, dar și prin reacțiile firești și necesare după Revoluție când se restabileau relațiile capitaliste de după comunism, profesorul născut la Giurgioana – com. Podu-Turcului, jud. Bacău (28.04.1941), stabilit din 3 martie 1970 în Vaslui, a determinat și influențat curentul cultural – informațional din județ și, parțial, din Moldova.

ION CREANGĂ

Revistă de limbă, literatură și artă populară

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACȚIA:
T. Poniște, str. Ștefan cel Mare 157
Bărlad

ADMINISTRAȚIA:
M. Lupasco, Gara Zerloni (Tulova)

ABONAMENTUL ANUAL:
In țară 5 lei
In străinătate . . . 6 .

Ținta noastră

Vrem, laolaltă cu alte publicații de acest fel, să sporim tot mai mult cu noușterea minunatelor produceri ale poporului, adevărate comori de gândire și de simțire, de credinși și de datini gospodărești, în cari se oglindește sufletul și viața neamului nostru.

Oricine vrea să cunoască poporul deplin, așa cum este el, trebuie să cerceteze cu deamănuntul și aceste comori ale sale.

Și-s atât de bogate aceste comori, atât de măndre și de felurite și, mai ales, s'au dat la iveală atât de puține din ele, că ar mai trebui încă multe publicații cari să lucreze cu stăruință și cu folos pe acest ogor, pe cât timp „civilizația” nu va fi stâns lumina vechilor noastre datini.

Ne facem și noi datoria.

Rugăm, din toată inima, tot pe frații preoți și învățători, cari totdeauna au făcut jertfe pentru ridicarea poporului, să pună umărul și aice: Să arătăm prin însuși producțiile noastre cine suntem.

Tipărim povești, cântece, descântece, legende, credințe, ghicitori, strigături în joc, obiceiuri, descrieri de unelte și datini privitoare la gospodăria țaranului, cuvinte localnice din toate părțile românești, vorbe cu tâlc și tot ce-i fărâș de popor în limba sa curată și neprefăcută. /

Am botezat revista noastră „Ion Creangă” pentru că în scrierile acestui țaran din Humuleștiu Neamțului, căruia i-au fost dragi ca ochii traiul și obiceiurile dela țară, se arată mai bine și mai cu meșteșug sufletul țaranului român.

Intemeietorii

Tudor Pamfile rămâne unic în istoria culturii românești prin opera sa, în special MITOLOGIE ROMÂNESCĂ (3 vol), culegerile de Jocuri de copii, prin rolul său dinamizator la începutul secolului al XX-lea și mai ales prin cei 14 ani de apariție ai revistei (nu numai de folclor) ION CREANGĂ. „Academia Bârlădeană” înființată pe 1 mai 1915, împreună cu George Tutoveanu și Toma Chiricuță, a fost un cenaclu complex care mai „trăiește” și astăzi.

D.V. Marin rămâne unic în istoria jurnalismului românesc (9 mențiuni în enciclopedia Istorie a jurnalismului), prin grupul de presă întemeiat, condus și susținut 3 decenii, prin interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea (la Krakowia), P.F. Teoctist și Daniel - mitropoliți, episcopi, parlamentari de pretutindeni, cu mii de intervievați, cu mii de articole și sute de EDITORIALE. Este la al doilea record mondial prin REVISTA dinspre jurnalismul real cultural MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, care, până la nr.11 înglobează 351 de colaboratori din toată lumea, cu difuzare în 520 de locuri în țară. Este o bătălie (scrisă) pentru limba română care este supusă unui atac absolut criminal în condițiile globalizării.

Dacă între 1900 – 1920, Tudor Pamfile se zbătea să mai adune „firișoarele de aur” ale creației populare, conștient de dispariția folclorului (cel puțin în dimensiunile momentului) ușor de constatat în realitatea de astăzi, iată însăși limba română este în cel mai mare pericol, prin depopularea țării, prin limbajul computerelor, prin cultura video, prin reformele din învățământ, prin migrația creierelor, prin uitarea limbii în diaspora. Sunt așa de mari transformări (unificatoare) în comunicare, că, nu numai Ștefan cel Mare, ci chiar marele Mihail Sadoveanu (realizatorul romanului istoric) dacă s-ar

întoarce pe pământ nu ne-ar mai înțelege (noi, da, ei... nu). Probabil, acesta este mersul lumii, acum, la această nouă migrație. De aceea M.C.R. este într-o crâncenă bătălie pentru limba română, și iată de ce folclorul viu pe timpul lui Pamfile, după un secol nu ne ajută prea mult în aceste eforturi ale noastre, susținute prea puțin de populația dintre granițele limbii române, deci de pretutindeni, din toată lumea.

Tudor Pamfile reprezintă un modul dintr-o epocă din istoria națiunii noastre. Bârladul cultural al timpului său (un târg mai bine organizat, fostă capitală a Moldovei de Jos, cu prima școală în 1803) rămâne prin locul de naștere al lui Al.I. Cuza și Gheorghiu Dej, prin contribuții substanțiale la cultura noastră semnate de istoricul Gheorghe Ghibănescu, poetul G. Tutoveanu, folcloristul Tudor Pamfile, episcopul și istoricul Iacov Antonovici, familia de cărturari Codreanu, folcloristul Mihai Lupescu, mulți cu prezențe autoritare în învățământul public sau și în politică/ știință/ administrație. Începutul secolului XX marca o notabilă dezvoltare a învățământului, o importantă afirmare a culturii (prima revistă literară de după Război, Florile Dalbe) și ziaristicii (prin Vocea Tutovei, Lumina, ș.a.) cu ceva mai mult decât Fălticeni, și evident mai puțin decât Iașul universitar și ca număr de populație, aproape dublu.

La doar 50 de km distanță, Vasluiul nu conta prea mult în arealul cultural. Erau câteva școli publice, din 1890 un Gimnaziu, cu primul liceu care funcționează destul de târziu, după primul Război Mondial. Pe la 1910, după ce la Bârlad se înființase din 1846, Clasa reală al Codreanului (liceu), la 1870 apăruse primul ziar Semănătorul, și exista aura unui centru cultural – spiritual, Vasluiul abia depășea cu puțin 10.000 de locuitori și înregistra câteva apariții de publicații

efemere, școli în dezvoltare și puține personalități reprezentative (se ridicau matematicianul Gh. Vrânceanu, actorul Constantin Tănase, Emil Racoviță, min. Const. Angelescu ș.a. care cresc și se afirmă departe de Vaslui).

Se observă că la începutul secolului trecut Bârladul este mult-mult mai reprezentativ în context național, în timp ce după un secol, în cel de al XXI-lea, raportul se inversează: mult mai multe personalități, mult mai bine reprezentat în mai multe domenii, mult mai prezent în competiția românească este Vasluiul. Am organizat aici centrul unui Curent cultural – informațional, unde colaborează teatrologul Valentin Silvestru, se afirmă istoricul și criticul literar Theodor Codreanu, criticul Th. Pracsiu, poezii Ion Iancu Lefter, Mihai Apostu, Val Andriescu, Gabriela Ana Balan, dr. Valeriu Lupu, prozatorul Ion Gheorghe Pricop, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile Dumitru V. Marin, cercetătorul Vicu Merlan, istoricul Costin Clit, inginerul oenolog Avram D. Tudosie, istoricii Lucian Valeriu Lefter, Laurențiu Chiriac, istoricul local Dan Ravaru, alți poeți, prozatori, istorici, actori, cu prezențe la nivel de țară. Observație importantă: aceștia sunt oameni care AU ACTIVAT AICI, în condiții de exil la țară, cu greutăți generate de spiritul provincial, fără vreun sprijin financiar, sabotăți, adesea. O altă adnotare specială: Sunt notabile (azi și aici) CENTRE CULTURALE în localități mai mari care sunt susținute=reprezentate de nume importante, la Alexandru Vlahuță (poetă de excepție Gabriela Ana Balan), Berezeni (scriitorul Mihai Andon), Codăiești (epigramistul Ioan Hodaș), Costești (epigramistul Ion Toderașcu), Dodești (poetul Mihai Apostu), Duda Epureni (prozatorul și poetul Ion Gh. Pricop), Ivănești (cântăreața Sivia Ene), Munteni de Jos (cantautorul Romică Brunchi), Pogonești (rapsodul Andrei

Dumitru), Puiești (poetul Petruș Andrei), Roșiești (istoricul I. Onel), Vetrișoia (poetul, prozatorul și realizatorul unui grup statuar unic în țară, Ion Mâcnea), Vutcani (istoriograful Ion Diaconu). Acest rapid inventar ce evidențiază cele mai pregnante personalități locale dintre alte sute de creatori de suprafață mai redusă (v. numeroase articole și cărți) e fapt care ne îndreptățește să vorbim de un veritabil curent cultural-informațional din jurul ziarului Meridianul și revistei Meridianul Cultural Românesc, al posturilor de radio +Tvv.

Bârladul este reprezentat astăzi de poetul Simion Bogdănescu, alt poet retras, Cristian Simionescu, conducătorul revistei Baaadul literar, Gruia Novac, alți câțiva istorici printre care Elena Monu, Oltea Gramaticu.

În domeniul presei mai există la Bârlad, (la 55.000 de

locuitori), Est News, iar la Vaslui (54.500 locuitori), Vremea nouă, Monitorul, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, cu câțiva combatanți de merit: Cristian Nicolae Lapa, Loredana Ciobanu, Aurina Petrea-Știrbu, Simona Mihăilă ș.a. Posturile de radio UNISON, televiziunea Vaslui completează acest sector, de unde s-au ridicat Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea. În domeniul artistic există Teatrul Victor Ion Popa (Bârlad) și Ansamblul Trandafir de la

Moldova (Vaslui) cu interpreți tineri valoroși: Cosmina Adam, Denisa Ciobanu, Raluca Radu ș.a. Dintre oamenii de afaceri stabili în aceste decenii, familia Ghiorghii Safir, Adrian Porumboiu, patronii turci de la Rulmentul-Bârlad, ș.a. .

Toți aceștia, absolut toți, au fost promovați și cultivați de Grupul de presă și cultură (S.C. CVINTET TE-RA SRL) condus de prof.dr. D.V. Marin.

Am schițat astfel contextul social cultural actual în care cele două orașe fanion ale județului Vaslui rămân ca reprezentative, puncte luminoase în harta spirituală a României pentru vecie, dar despărțite de un secol distanță în timp, cu evoluție mai favorabilă pentru Vaslui, datorită organizării sale ca centru de județ și a... calculatorului, respectiv, circulației informației pe internetul văditul dușman al limbii române.

Este, de asemenea lesne de constatat că Tudor Pamfile are mari reușite în condiții de feudalism românesc, adunând folclor și conservând elemente etnografice, pe care nici firișoare nu le mai găsim astăzi, provocând o mișcare (și literară) remarcată de Nicolae Iorga dar și de Weigand, Tiktin, Friedwagner ș.a de la Berlin, Viena, Londra, New York etc. dar realizări RĂMASE în fondul spiritual național.

Pentru astăzi, la Vaslui, putem argumenta în plus că întreaga mișcare social-cultural-literară, cumva și științifică locală, (de astăzi) adică în primele 2 decenii ale mileniului III, în primul rând performanțele jurnalistice care au diseminat valorile pe alte continente, prin Ben Todică din Sydnei – Australia, mulți colaboratori din Israel, Germania, (excepționalul Georg Barth ș.a.), Italia, Basarabia, Vasile Filip, Codruța Marin din Montreal – Canada și mulți alții fiind purtători de cuvânt autorizați, în lupta cu metafora pentru

ființă particulară în lume au pornire din organizarea TVV, din 5 dec. 1990. Cele 16 licee din județ sunt baza de recrutare a intelectualității locale, evident, foarte puțin, dacă nu s-ar fi reușit atragerea atâtor valori de pretutindeni. Toate acestea au permis „paralela” Pamfile – Marin ca promotori ai unor momente culturale unice, reale, strălucitoare, surprinzătoare, pentru cele mai importante orașe din județul Vaslui, oameni care au muncit și s-au afirmat aici, în județ, nu aiurea.

Acum, la Centenarul Marii Uniri (1 decembrie 1918), când Pamfile se afla cu misiune culturală în Basarabia, la Chișinău, (de unde a trimis un grup la Alba Iulia), încercând și acolo o mișcare cultural – politică înspre România Mare, putem și noi, cei de azi și aici în Moldova din Regat, să prezentăm elemente ale strălucirii cultural-naționale prin aspecte de luat în seamă: folcloristul – folclor, jurnalistul – presă și cultură vasluiană, în ambele cazuri depășind rangul național.

Noi încă mai reprezentăm o altă lume, un alt mediu dintr-o curgere nesfârșită a vieții pe pământ în acest timp al formării unei noi culturi existențiale. TIMPUL ca stăpânul lumii, n-a avut răbdare cu Pamfile și, sigur, nici cu noi! Ciclicitate sau nu, în secolul care ne desparte nu se pot consfinți decât importante realizări omenești (perisabile, oare?), elemente de patrimoniu național deja arhivate, poate, cândva, de folos celor care mereu vin. O cerere de senatori la dreapta măriei sale TIMPUL care trebuie să păstreze în coloana infinitului spiritual românesc aceste pâlpâiri ale existenței umane.

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

Revista cu acest titlu a fost fondată în martie 2015 la Vaslui de către prof.dr. Dumitru V. Marin, directorul grupului de presă care susține TVV.RO, Unison Radio Bârlad și ziarul Meridianul.

Profesorul dr. D. Marin, directorul singurului Grup de Presă din județul Vaslui, este considerat de către dr. ing. Avram D. Tudosie „un destin cultural unic ce reprezintă, alături de Theodor Codreanu, Turnurile Gemene ale vieții spirituale vasluiene”. „Meridianul Cultural Românesc”, ajuns acum la cea de-a 10-a apariție, „vine dinspre jurnalismul cultural” și, după cum afirmă fondatorul lui, este „*Revistă... mai altfel, având nerv și comentarii*”.

Difuzat în 4 continente: Europa, Africa, Australia și America, în 20 de mari orașe ale lumii printre care menționăm Montreal, New York, Sydney, Ierusalim, Paris, Geneva, Stuttgart, Passau, Chișinău, etc. și în peste 500 de locuri din România, „Meridianul Cultural ...” are o largă deschidere către „orice creator dintre granițele limbii române, adică de pretutindeni”.

Caracterizată, ca orice revistă de autentică cultură, printr-o apreciabilă diversitate tematică, ea include poezie, proză, eseuri, științe, istorie, artă, umor și în cele peste 1.600 de pagini apărute până acum a adus laolaltă creații valoroase

ale celor 351 de colaboratori, dintre care 76 străini precum: australieni, americani, canadieni, italieni, portughezi, israelieni, basarabeni, români, etc., ce alcătuiesc un minunat mozaic cultural cu atrăgătoare irizații coloriste și multiple străluciri spirituale.

În permanență, în cei 3 ani de apariție, „*Meridianul...*” a militat în mod constant pentru „*Cultura de bază adică pentru cea promovată prin limba română, inspirată din folclor și din literatura istorică deopotrivă, păstrând amprenta eminesciană, caragialeană, etc.(...) o „ambarcațiune” cu trecut, prezent și mai puțin clar viitor, limba română își ia în sprijin limba vechilor ceasloave dar și arsenalul muzicii populare, al obiceiurilor și tradițiilor...*” (Dumitru V. Marin)

Din cadrul rubricilor permanente bine susținute remarcăm rândurile deosebit de interesante și bine documentate dedicate de Mihai Caba poetului, prozatorului, memorialistului și publicistului George Topârceanu, “chiriașul grăbit” al Ieșilor, la comemorarea a 80 de ani de la trecerea sa în eternitate.

Autorul arată că inconfundabilul „spirit topârcean” va rămâne de-a pururea și în vecii vecilor în sufletele noastre de ieșeni și de buni români. (...)Aflându-ne și în perioada sărbătoririi Centenarului Marii Uniri a Neamului Românesc, realizată prin jertfa de sânge a Eroilor români în Primul Război Mondial, la care George Topârceanu a fost combatant și prizonier de război, se cuvine să ne aplecăm cu luare aminte peste paginile memoriilor sale de război, adevărată mărturie vie a acelor timpuri crâncene și zbuciumate, pe care autorul ni le-a lăsat spre neuitare”.

Poeta Gabriela Ana Balan, membră a Colegiului de redacție a revistei prezintă punțile magice româno-italiene,

punți înălțate prin poezia ce unește prin frumoase prietenii poeții din două spații geografice apropiate și prin spirit și simțire românească. Acum, la ceas aniversar ea își exprimă mândria pentru acest proiect de colaborare ce a adus succes internațional, recunoaștere și prestigiu revistei și a promovat, prin cultură, fața frumoasă a Vasluiului în lume.

În capitolul „Știință și educație”, în articolul „De ce nu mai aude bunicul?”, conf. dr. Cornelia Ursu vorbește despre presbiacuzie definind-o ca o surditate de tip neurosenzorial ce afectează inițial frecvențele acute și apoi celelalte frecvențe, simetrică, progresivă, fără simptome vestibulare asociate (vertij), dar în unele cazuri însoțită de acufene. Concluzionând, autoarea subliniază că, presbiacuzia presupune pe lângă măsurile preventive, protezarea auditivă și tratamentul cronic cu antioxidanți, măsuri ce vor contracara tendința izolării de societate ce apare în momentul în care auzul este deteriorat.

La aceeași rubrică prof. dr. ing. Avram D. Tudosie, în articolul “Primele expoziții agricole-horti-viticole”, ne documentează, cu aplomb și chiar cu acribie, importanța expozițiilor și concursurilor naționale de vinuri care veșnesc valoarea de neegalat a vinurilor și mâncărilor românești cunoscute și recunoscute în lumea largă.

Vieții și activității prof. dr. Avram D. Tudosie îi este dedicată lucrarea „Simfonia Hușilor”, ca un omagiu la împlinirea vârstei de 85 de ani și a primirii sale ca membru al Academiei Oamenilor de Știință din România.

„Simfonia Hușilor”, scrisă de prof. Gheorghe Clapa este prezentată de prof. univ. dr. Liviu Dejeu care remarcă: „Cartea se constituie ca un omagiu adus distinsului profesor, ea este o invitație la înțelegerea corectă a vinului, a rolului acestuia în lărgirea noțiunii de convivialitate, știut fiind faptul că

inteligența, longevitatea și sănătatea se corelează cu consumul rațional de vin”.

Scriitorul Adrian Grauenfels, în articolul “Muntele și Revelația”, face observația că marile revelații ale religiilor monoteiste se întâmplă la înălțime, pe munte, departe de tribul căruia profetul îi aparține și sunt percepute de subiect care simte sau aude o prezență, percepe o lumină deosebită, vederea unei figuri, teamă.

În acest sens autorul apreciază: „Este evidentă azi, legătura între altitudine și experiențele mistice relatate în decursul istoriei. Mecanismele neurale susținute de ramuri ca neuroimaging și tomografia computerizată descifrează secretul legendelor din care civilizația noastră își trage seva și credința”.

La rubrica „Librăria Meridianul”, Teodor Pracsiu prezintă volumul renumitului eminescolog Theodor Codreanu, volum ce poartă titlul „Fragmente despre Eminescu”, apreciind: „Scriitura lui Theodor Codreanu atestă un larg orizont cultural, capacități asociative și disociative, intransigență și spirit polemic. Judecată global, opera lui de critic și istoric literar se dezvoltă în cercuri concentrice, prin conexiuni pluridisciplinare (literatură, istorie, sociologie, politologie, estetică, religie, științe). Chiar dacă nu ești de acord cu toate supozițiile criticului, nu poți să nu admiri spectacolul de idei ce ni-l oferă, ceea ce-l plasează-păstrând proporțiile-în câmpul critic al unui triumvirat esențial: Ibrăileanu-Călinescu-Ralea.(...) Pentru confrăți, Theodor Codreanu este alergătorul de cursă lungă, întotdeauna singur, întotdeauna pe cont propriu. Noi ceilalți am rămas în urmă...”.

În paginile revistei sunt publicate fragmente din romanul „Milenii, anotimpuri și iubiri” de Val Andreescu,

„Zăpadă pe flori de cireș în spațiul pentru iubire” de Dumitru V. Marin și piesa de teatru scurt „Protecția animalelor” de Mihai Batog-Bujeniță. Acestea oferă cititorilor plăcute momente de lectură, dându-le posibilitatea evadării temporare din obișnuitul universului cotidian.

Criticul Magdalena Brătescu prezintă impresii de lectură asupra volumului „Exerciții de goarnă pentru mâna stângă” de Mihai Batog-Bujeniță reliefând că: *„Este o carte de proză scurtă, scrisă de un om cult, cu păreri personale, absolut originale și cu fantezie debordantă, cu inteligență scâpărătoare, cu umor de bună calitate, într-o limbă de o bogăție și de un pitoresc încântător.(...) Cartea lui Mihai Batog-Bujeniță se citește cu nesăț, cu înfiorare în fața adevărurilor vieții, râzând și luând aminte, cu admirație pentru autorul său talentat și atotștiutor”*.

„Umorul, este un lucru mareț, salvator” așa cum ne spune Mark Twain: „În momentul în care se relevă, toate iritațiile și resentimentele dispar și sunt înlocuite de un spirit solar.

Acest număr al „Meridianului...” conține încântătoare pagini de umor grupate în rubrica “Ridentem dicere verum!” unde regăsim semnăturile unor cunoscuți autori din “breaslă” precum: Mihai Batog-Bujeniță, Dorel Schor, Eugen Deutsch, Sorin Cotlarciuc, Carmen Antoaneta Marcian, Vasile Larco, etc. Totodată revista este presărată cu numeroase epigrame, sonete, rondeluri și fabule, reușite creații de literatură umoristică semnate de membrii ALPI și nu numai: Georgeta Paula Dimitriu, Mihai Haivas, Constantin Profir, Vasile Vulpașu, Ioan Gligor Stopița, Val Andreescu, Ioan Mugurel Sasu, I.V.Maftei Buhăiești, Mihai Stancu, Elena Mândru, Dumitru Ivas, Angela Pistol, Gheorghe Bălăceanu, Ene Veron,

Neculai Donțu, Aurel Baican, Vasile Larco, Mihai Caba, Aurel Popescu, etc.

Scriitorul Mihai Batog-Bujeniță ne recomandă „Terapia prin răs” și ca „prim medicament de urgență” ne prescrie cartea „**Chemați Doctorul!**” cuprinzând povestirile dr. Dorel Schor. Comandorul M.B.-Bujeniță totodată recomandă bancherilor o „investiție pe termen lung în umor” prin achiziționarea acestei cărți și punerea ei la păstrare subliniind că „*acest gen de teaurizare va duce în timp la o creștere a valorii ei mult peste ceea ce se vorbește în legătură cu vreo companie petrolieră sau, mai nou, de soft-uri sofisticate depășite numai după o lună de la vânzare*”.

Specialitatea dr. Dorel Schor este aforismul, domeniu în care, afirmă cu toată răspunderea autorul articolului, că nu prea are rival, însă și specificul prozei scurte pe care o practică îl face cu totul deosebit față de alți autori din aria acestui dificil gen literar.

Mihai Batog-Bujeniță ne îndeamnă „*să punem cartea aceasta, la îndemână, pe noptieră și să citim măcar o pagină din ea atunci când credem că viața este mai grea decât știam până acum. Vom vedea că lângă noi sunt și alții care știu însă că un zâmbet sau chiar un hohot de răs, alungă orice nor din fața ochilor noștri*”.

Alexandru Ionescu, scrie despre „**Rochia de seară**”, volumul de sonete și rondeluri publicat de Vasile Larco la Editura PIM din Iași apreciind că este „o alcătuire de observații, povești și reflecții despre oameni, obiceiuri și viață, înglobate în mantia versurilor care, adesea, nasc frumosul”.

Vasile Larco, relevă autorul acestor „Note de cititor” publicate la rubrica „Librăria Meridianul” este „*un poet care se citește cu plăcere, aducând cu sine, pretutindeni acolo unde*

scrie (poate, adesea, fără să vrea!), spiritul epigramistului de excepție, care-l urmărește ca însăși umbra ființei. Cărțile sale, multe, frumoase și folositoare pentru minte și suflet, merită atenția și prețuirea noastră, a cititorilor și locul onorabil ce le va fi hărăzit, fără îndoială, în literatura română”.

Tot la rubrica „Librăria Meridianul”, Constantin Mănuță în articolul „Iubire și destin” ne prezintă romanul lui Val Andreescu „Învierea pământeană”. În prefața „Fetele rele” scriitorul Liviu Apetroaie „a surprins cel mai bine structura, profilul și textura narativă a acestui roman care face parte din ciclul <<Milenii, Anotimpuri și Iubiri >>.

Autorul articolului precizează „*din capul locului că Val Andreescu posedă certe și reale calități de prozator, structurând bine suita de povești formată din nuclee narrative.(...) Personajele sunt bine conturate de către autor, procesele psihologice sunt trăite la cote maxime.(...).* Indiscutabil este faptul că Val Andreescu este un prozator de un real talent, cu virtuți epice deosebite, sensibil la suferințele și frământările personajelor surprinse în tablouri vaste ce oferă prozei dinamism și armonie lirică”.

Despre autorul acestui roman, scriitorul Emilian Marcu afirmă: „Val Andreescu este un prozator de reală vocație care prezintă viața în toată splendoarea și frumusețea ca într-un fel de muzeu”.

În comentariile politice având ca temă „România și globalizarea-implicații demografice și spirituale”, Valeriu Lupu punctează o serie de concluzii, precum: globalizarea este un trend istoric impus de civilizația timpurilor noastre care nu mai poate fi oprit și care atentează la identitatea națională a fiecărui popor; demografia rămâne o problemă strict națională care nu concordă cu viziunea globalizantă; națiunea și

naționalismul sunt adversare ale globalizării prin faptul că sunt valori specifice fiecărui popor și se definesc prin apartenență etnică, limbă, tradiție și cultură; în fond fiecare cultură are un suport lingvistic, spiritual și tradițional care o diferențiază și o particularizează în contextul mai larg al națiunilor lumii, etc.

Sunt încă numeroase pagini foarte interesante pe care nu le-am semnalat pentru că am dorit să le descoperiți prin lectura integrală a acestui număr aniversar.

Profesorului dr. Dumitru V. Marin, directorul singurului Grup de Presă din județul Vaslui și principalul „arhitect” al Meridianului Cultural Românesc îi doresc să ducă mai departe, ani mulți, această „întreprindere” deloc simplă sau ușoară.

Urez tuturor realizatorilor și colaboratorilor, editarea în continuare a multor numere interesante și atractive și... să ne întâlnim, cu bine, cu pace și cu sănătate și în „Meridianul Cultural Românesc” nr. 20, 30...120!

Martha EȘANU

**(Meridianul Cultural Românesc,
An III, Nr. 11, iulie - august - septembrie 2017)**

POȘTA REDACȚIEI

SĂ TRAGEM LINIE...

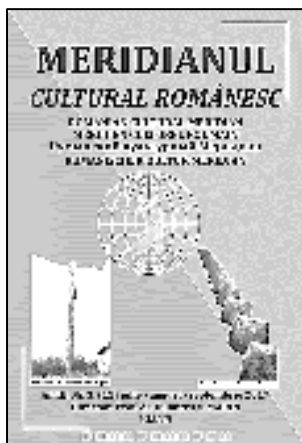
Acum aproape 3 ani, când am hotărât să scoatem o revistă dinspre jurnalismul cultural, eram foarte optimiști, mai ales eu și Bujenița, Val având neîncrederea pe față, dr. Lupu

surprins, iar cele două ființe dragi nouă ne-au sprijinit necondiționat... Puteam să reușim...

Dintotdeauna făcutul cărților și revistelor a fost o treabă serioasă, pornită cu nădejdi nu într-o realizare neclară ci mereu ca o chemare spre cultură a unei generații. Mijloacele financiare rămâneau sarcină de viitor; colaboratorii puteau fi cooptați sau ruși de la alte treburi sau publicații, materialele nu puteau să nu apară la câți se dau scriitori (lac să fie...). Dintotdeauna, zic.

Dat fiind că eu mi-am asumat finanțarea (director, nu,?) și cum până acum am tot reușit în ce-am întreprins, m-am bazat pe prietenii, afinități, ambiții, voințe și operele celorlalți, pentru că niciunul nu era prins de pe râu, mai toți, chiar toți, înregistram realizări și în domeniu. Am publicat fișe de autor, bibliografii, mă rog, material de prezentare, dar nu bănuiam că vor veni lângă noi peste 350 de colaboratori, din atâtea țări, din atâtea continente. Chiar că trebuie să înregistrăm ca record mondial cei 358 de susținători cu operă până acum, la nr 11. Pe câțiva i-am descoperit și lansat noi, destui ne-au descoperit... ei. Până la urmă vreau să scriu că chiar am reușit

ceva deosebit prin revistă. Dau cuvântul prietenului meu de suflet, poetul și prozatorul Dumitru Brăneanu: „*Apărută cu peste doi ani în urmă revista Meridianul Cultural Românesc, s-a dovedit o inspirată inițiativă a inimosului profesor, ziarist și scriitor Dumitru V. Marin. S-a dovedit în timp că apariția revistei nu a fost numai pentru a completa o nișă, era necesară pentru a acoperi o plajă mult mai mare cu privire*

la activitatea de informare și atitudine în zona culturală, dar și socială, psihoculturală, și cetățenească în domenii diverse ale existenței românești contemporane. În același timp revista reflectă și o atitudine despre evoluția culturală, științifică, de istorie, de istorie literară și estetică, de creație în domenii artistice, muzicale și literare. Este o revistă despre trecut, prezent și viitor cu privire la cultura românească de pretutindeni. Dincolo de formă fondul este unul la înălțimea momentului. După zece apariții revista s-a maturizat și deja nume consacrate ale mediului cultural și științific românesc publică în această revistă. Inimosul dar și talentatul manager de revistă prof. dr. Dumitru V. Marin reușește parcă printr-o aplicație de magician să atragă spre reviste lucrări în premieră în domeniul cercetării literare românești dar și internaționale, în domeniul istoriei artelor, dramaturgiei. Valoroase articole de eseistică dar și lingvistică publicate de specialiști de primă mână. Foarte importantă este și promovarea creației autentice românești și străine în domenii precum poezia, proza, dramaturgia. Tinere talente își găsesc în această revistă exprimarea talentului și a drumului spre consacrare. Revista a crescut număr de număr și acum este deja un nume în spațiul cultural românesc de pretutindeni. Ca în orice activitate de management cultural meritul pentru succese sau insuccese revine echipei manageriale a revistei. Și totuși, dirijorul este factorul cheie care face ca orchestra să nu cânte fals și să aibă succes. Felicitări domnului Profesor Dumitru V. Marin și echipei sale redacționale pentru reușită și credem că revista are un viitor de succes. Din păcate susținerea financiară poate face diferența.”

Dumitru BRĂNEANU

Să mai adunăm ceva:

– Aprecieri cu care ne înfățișăm în fața lumii: Georg Barth – Germania, excepțional prieten și extraordinar ziarist, Ben Todică – Australia, mare om de presă și cinematografie, Ștefan Racovitză – Geneva, de o prietenie care mă cucerește, grupul „Scriviamo” din Italia, marele grup din Israel, grupul de la Chișinău iar din țară dl prof.dr. Alexandru Ionescu, Mihai Miron, „bombardierul” Mihai Batog-Bujeniță, cu tot neamul lui de la ALPI, (Larco, mi-ai promis niște epigrame dedicate), Ioan N. Oprea, Ionel Miron, Gheorghe Popa, acad. Constantin Toma, băcăoanii mei dragi Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă, Cornel Galben, ș.a., vasluienii, Valeriu Lupu, Th. Pracsiu, Gabriela Ana Balan, Daniela Oatu, Costin Clit, Simion Bogdănescu, Ion Gh. Pricop, Petre David, acad. A.D. Tudosie, Vicu Merlan ș.a., ziaristul Cătălin Sîmpetru – iată o echipă de mare valoare națională și globală (pentru că mai toți au operă și titluri științifice ori academice, dar mai ales har, știință și talent); și mai pot adăuga vreo 30 de nume... Vă întreb, la MCR, s-a construit o echipă bună?

Dumitru V. MARIN

Vă dau cuvântul vouă:

Meridianul Cultural Românesc,... și-a câștigat largă audiență cam pe toate meridianele lumii, rezonând prin multiculturalitatea sa promovată cu consecvență și dăruire.

Felicitări Domnului Dumitru V. Marin și întregului colectiv redacțional al MCR pentru demersuri mereu amplificate și strădanii strălucit împlinite!

Cu aleasă prețuire:

MIHAI CABA – Iași

Să trăiești, stimate domnule prof. dr. Dumitru V. Marin! ...Felicitări de mai multe ori pentru: continuitatea volumului, calitatea și diversitatea materialelor, efortul depus (financiar și de timp înglobat) etc. De câștigat au toți cititorii.

Cu deosebită prețuire:

VASILE LARCO – Iași

Fără a greși și fără a diminua calitatea altor reviste de cultură, MCR, este de o calitate și amploare fără concurență...

Mai în glumă, mai în serios, locul 1 este așadar „ocupat”.

Cu deosebită stimă și respect:

GEORG BARTH – Passau, Germania

Sunteți la înălțime! Ca de obicei, numere foarte bune. Se vede că munciți foarte mult.

BEN TODICĂ – Sydney, Australia

**EDITORIAL MCR NR. 12
OCTOMBRIE - NOIEMBRIE - DECEMBRIE 2017**

DATINE – OBICEIURI LA SĂRBĂTORILE DE IARNĂ. ESEU – SINTEZĂ, DECEMBRIE 2017

Rolul actual al obiceiurilor de la Sărbători este acela de spectacol, golit de orice fel de semnificație cultico-magică sau religioasă, indiferent dacă acesta este la fereastra gospodarului sau pe scenă publică. Consistența scenică din ce în ce mai scăzută este vizibilă de la mare distanță, indiferent dacă „regizorul” sau interpretul de ocazie afirmă ritos că așa l-a apucat de la mama, bunica sau alți strămoși, că partea etnografică (costum, dans, mască, muzică) ar fi de mare vechime și, mai ales „e autentică”, adică așa-i pe la ei. Se produce, astăzi, o eroare colectivă voită, în scopul de a trezi interes ori de a-și vinde profitabil inițiativa de a colinda. În copilărie, umblam cu plugușorul împreună cu cei doi frați, Gică și Victor care hăiau, băteau în dobă, scuturau cârcee sau clopoței, talângi, sunau din corn, în scop clar de a crea sincretism folcloric, adică spectacol cu semnificații, chiar dacă eram numai 3. Am învățat repede că aveam un câștig substanțial mai mare (după An Nou ne cumpăram câte un costum) dacă improvizam chiar la fereastra celui colindat sau urat un text adaptat pentru el, așa că aveam grijă să mă gândesc la text și subtext, chiar la modalitate de comunicare, imediat ce eram primiți de gazdă. Tatăl nostru, Vasile Marin era un

gospodar de frunte, dar avea și o mare mândrie să aibă asemenea (unici) urători; ne desfășuram artistic doar până către miezul nopții, ca să nu ne ia banii, traista cu colaci, nuci, alte daruri, vreun goblizan pus la pândă. Până la ultima clasă de liceu (1959) am „umblat” cu toate datinele-obiceiuri, chiar în formă autentică, pentru că ne învăța bunica, vreo bătrână-bătrână căreia îi duceam apă sau un braț de lemne, care nu ne lăsa până nu știam bine rolurile de colindători, mascați sau urători. Uneori, ne asculta și mama, tata nu prea, frații mai mari niciodată, pentru că ei aveau grijă de ale lor și nu de noi. Erau și presiuni ideologice, dar invizibile în satul destul de izolat, Giurgioana – jud. Bacău: a nu se uita că era atunci prigoana comunistă, maximă.

Prin asta, spun că am fost purtător de folclor, fapt care m-a ajutat enorm când m-am apucat serios de studiul acestuia; și chiar puteam vedea nu numai stratul creativ – metaforic (text literar de analizat) ci substratul mitologic, urme arhaice străvechi (spre exemplu, interpretul caprei nu era primit în biserică 40 de zile, preotul nu primea niciodată în curtea bisericii, drept-credincioșii își făceau cruce când îl vedeau pe „antihristul-capră” deși îl acceptau la fereastră). Pentru acea vreme nu prea erau primite texte noi (cu slogane prosovietice sau ode proletare, obligatoriu plugușoare vechi dar foarte variate, inclusiv satirice, măști de la an la an, clopoței, tălângi, brebenei, paie în opinci, costume populare, cojoace, căciuli, hadarag cu cap sculptat, corn, fluier); poate de aceea prindeau mult textele noi, în spirit tradițional, ale noastre, de sub fereastră.

O delimitare: de Ajunul Crăciunului se (mai) umblă cu colindul laic sau religios, în partea de sud-vest a țării, pițărâii au textul simplu „ne dați ori nu ne dați”, în zilele Crăciunului

umblă Steaua a cărei text cântat e asemănător, sau chiar același cu Trei crai de la Răsărit, Dubașii, și cu colinde în zeci de variante, mai ales în Ardeal. De ANUL NOU se manifestă plenar Jocurile dramatice cu măști, Teatrul folclorizat (Haiducii, Jienii etc.) și mai ales plugușorul, în sute de variante.

Mascați din Vaslui cu măști de gumilastic, netradiționale, 17.XII.2017, Vaslui

Prof.dr. Vasile Adăscăliței, cercetător la Iași, un mare folclorist, tipărea începând cu 1971, volume reprezentative pentru județele Moldovei, în urma studierii pieselor folclorice culese, la unele participând și eu (am văzut la Vlădeni-Iași, la Șipote, la Plugari, „calul țigănesc” astăzi dispărut, ca și unele

execuții de căiuți, urși, cerb, capră purtată, nemai aflătoare acum; plugușorul cântat de la Țepu-Tecuci a dispărut definitiv. Folclorul literar legat de sărbători este în cea mai mare suferință, spre dispariție astăzi. Mai am în arhiva proprie circa 3.500 de texte culese personal, vechi de o jumătate de secol, din care doar o singură concluzie pot trage: nu mai există așa ceva astăzi și nu mai interesează pe nimeni, mitologia românească nefiind în vreun fel în atenție. „Eu mă duc, mă prăpădesc/Ca un cântec bătrânesc.” îi cânta poetului Vasile Alecsandri, la conacul său din Mircești, când avea oaspete pe cunoscutul compozitor maghiar Franz Liszt, robul țigăn gurist, vestitul Barbu Lăutarul (înainte de 1890).

Am deosebit încă de la începutul studierii mai aprofundate a etnografiei și folclorului românesc că de Sărbătorile de iarnă, ÎN MOLDOVA și foarte puțin sau deloc în alte provincii, reprezentative sunt Jocurile dramatice cu măști și Teatrul folcloric propriu-zis, precum și unele colinde cu elemente particulare (între cele două Războaie Mondiale, s-au tipărit peste 200 de titluri de cărți cu colinde, doar câteva laice, fapt analizat în altă parte). JOCURILE DRAMATICE CU MĂȘTI au reprezentări **antropomorfe** (măști sau fața liberă, vopsită sau nu, urători, An Nou, paiate, moșnegi, roșiori, chirieci – țigani, turcul, dracul, jidanul), combinații ca în vasâlca din Văleni de Munte, (modorani, jidani, bulgari, doctori), măști **zoomorfe** (capra, ursul, cerbul, boul și lupul – dispărut astăzi, **ornitologice** (sitarul, barza, cocostârcul), uneori reprezentări greu de acceptat ca folclorice. Am convenit într-un studiu că ar fi cam 101 reprezentări pe întreg teritoriul românesc. Acestea cuprind și TEATRUL FOLCLORIC PROPRIU-ZIS, provenit din cele 3 piese de teatru cult reprezentate de Matei Millo cu vestita sa Căruța cu paiate,

texte de Ioan Anestin, folclorizate mai ales pe unde au avut aceștia reprezentații: Valea Prutului, Valea Tutovei și prin alte localități moldovene, de unde, apoi jocul s-a tot transmis. E vorba de piesa Iancu Jianul cu câteva zeci de variante

Jienii pe scena din piața Vasluiului,

consemnate, uneori cu alte nume: Banda lui Groza, Bujor, Ceata lui Terinte ș.a. Nu s-a folclorizat Harță Răzeșul și nici altele din același spectacol. Tot în același timp era foarte dezvoltat teatrul păpușeresc cu „Vasilache și Mărioara” ori improvizații ad-hoc alături de Trei Crai de la Răsărit, și alte piese culte, folclorizate, sau de autor, consacrate Nașterii Mântuitorului (de Crăciun). A existat un repertoriu bine reprezentat cu subiecte creștin-mitologice de esență bisericească, promovate ca și colindele de mediul școlar. De afirmat în treacăt că existau vălăretul (de Paște), pițărăii de Ajunul Crăciunului cu evidente particularități, așa cum Junii Sibiului, Junii Brașovului, Jocurile specifice din Ardeal merită ample considerații. Tendința actuală este către colind, de origine cărturărească, iar textul popular are numeroase intervenții ale interpreților (cor).

Colindătoare din Berezeni.
Instructor, prof. și scriitor, Mihai Andon, 50 ani

Exemplificăm aserțiunea noastră din deschiderea eseului de față cu cel mai răspândit obicei-datină, Capra care, prin contaminare, și grație mijloacelor moderne de popularizare, se joacă pretutindeni în România, chiar se și exportă în țările unde se află români, adică pretutindeni în lume, dar golit de sens mitologic, fără vreun rol magic sau cineștie cât de reprezentativ cultural. Din cercetările noastre pe teren am scris despre cele 4 moduri de reprezentare a acestui joc: **1. Capra purtată** (Bosia-Iași), adică o mască formată din capul de lemn cu bot clămpănitor, cam peste tot același, cu cordele, clopoței mici, purtată pe un braț de interpretul care recită cam același text literar ca cel de la **2) Capra pe brânci** recitat de moșneag, păstor, doctor, cioban, jidan care vrea s-o vândă ; animalul se îmbolnăvește, se bucură cu toții că se însănătoșește. **3) Capra în picioare** îl lasă pe interpret să stea vertical (nu aplecat și sprijinit în băț ca celălalt), să schițeze gesturi războinice, să execute mult mai multe figuri, să interpreteze o scenă a îmbolnăvirii, alta a vindecării, să aibă mai mulți interpreți și muzică, adesea de fanfară. Poate fi

Capra mică (2-6 membri), Capra mijlocie (aproximativ până la 12 persoane) și Capra mare, cu un alai numeros, chiar cu mai multe capre, cu muzică însoțitoare, fluiere, pocnitori din bici, mulți cu dublă pocnitură din aceeași mișcare, alte reprezentări cu urâți și frumoși, cu texte inclusiv licențioase. Plata gospodarului este substanțială pentru că și numărul este mult mai mare, până la 40 (Vlădeni-Iași, Ivănești-Vaslui) sau chiar 60 de persoane (Pârjol-Bacău): la fereastra sau poarta sa este un spectacol cam de 30 minute plin de sunet, muzică, dans, culoare. Dacă are fată de măritat virtuozitatea e mai evidentă. Acest alai de alaiuri nu mai oprește la porțile sărmanilor care nu-l pot plăti, și, în destule cazuri se țin ei după formație. **4) Capra supraînălțată** are 1-5 măști cu tot felul de ornamente din hârtie creponată sau ziar, până la pământ, uneori din stof (ca și ursul), înălțate pe o prăjină de 4-6 m, sprijinită într-o curea la brâu, cu zurgalăi, clopoței, brebenei (clopoței rotunzi, închiși, cu bile de fier sau pietre înăuntru). Este foarte impunătoare, joc destul de sobru, aproape obligatoriu fanfară, text literar scurt, moșneag însoțitor la fiecare, un jucător excepțional care sare peste ciomag, țigăne, alte instrumente de făcut larmă și zgomot. Numeric între 6-30 de persoane, pentru că mai sunt și alte alaiuri incluse, ursul de obicei, deși formația este numită Capra, sau Turca, sau Vălăretul. Contaminarea e clară în cazul jocului ursului care se îmbolnăvește și el ca și capra deși jocul său vechi, simbol al forței, era de virtuozitate în jurul hadaragului, în tandem cu ursarul, cu un joc extrem de spectaculos, pe melodie specifică, inconfundabilă.

Capra purtată a dispărut, Capra supraînălțată se mai află, în 2017-2020 doar la Ivănești, Hârsova, Todirești, Rafaila, jud. Vaslui. Capra mijlocie și Capra mică se întâlnesc în foarte numeroase variante, interpretate de copii de câțiva ani, de

**Capra supraînălțată din Ivănești, Vaslui,
17.XII.2017, în spectacol**

tineri ademeniți de ceva câștiguri și, foarte rar, de vârstnici. Prin contaminare și exemplu interpretativ, jocul este prezent de sărbători în metrou, tramvaie, autobuze, în centre populate și sate sărace. Totuși, nu mai au nici conținutul, nici dezvoltarea, cu atât mai mult semnificația dintr-un trecut de 40-60 de ani și nicidecum pe cele din urmă cu 100 de ani. Dornici de un câștig rapid, interpreții simplifică până la schilodire textele, încropesc un joc pentru câțiva lei, spectacolul individual nu mai există. Hora de pe scenă este doar o mimare a celei tradiționale, dar, încă se mai strecoară elemente autentice, în raport cu preocuparea primarului, care, de regulă aduce după sine formația, oricare ar fi ea, și uneori, rar, îi mai stimulează bănește pe interpreții populari (orașeni sau săteni, băieți sau fete, foarte rar, bătrâni).

**Moșnegi la Capră, Buda-Oșești,
vătaf – Romică Rusu, 55 de ani, 17.XII.2017**

Prin Festivalurile Obiceiurilor de iarnă, adică de Crăciun și Anul Nou (atunci era Plugul Mare, cu texte istorico-literare, acum interpreți adunați pentru apariții pe scenă, texte tot mai scurte cu cât sunt mai mulți componenți), paradoxal, se mai dă o lovitură obiceiurilor tradiționale, - deși se afirmă că sunt stimulate - prin schematism, lipsă de profunzime și de semnificația majoră: sărbătoarea întregii comunități care în prealabil participa gratuit la horele de Crăciun (3 zile) și de Sf. Vasile (1 și 2 ianuarie), apoi de Bobotează (6 ianuarie). În qvasitotalitate, hora de Sărbători a dispărut cam peste tot în România. Analiza cât de cât obiectivă, științifică, implică, însă, o abordare mai amănunțită, o clasificare după importanță, semnificații și vechime, o altă serie de culegeri dar cu mijloace moderne de înregistrare, altele decât pe timpul celui mai mare folclorist român, Tudor Pamfile care, acum un secol, aduna „firișoare de aur” din folclorul încă viu. Modificările din limba vorbită, înlocuirea unei bune părți din fondul principal lexical cu neologisme tehnice ori englezisme, mutațiile din limbajul artistic, toate prefigurează un viitor tare întunecat: în condițiile globalizării, chiar din limba română să nu mai rămână decât firișoare... Cercetarea interdisciplinară de urmărit astăzi nu mai pare posibilă datorită formării unei noi culturi existențiale, care, neglijează cu bună știință eforturile spirituale ale înaintașilor, cu atât mai mult tradițiile și obiceiurile. Atitudine de mare pagubă pentru limba și poporul român.

Spectacolul măștilor are legitimitate numai de Anul Nou!

Rândurile de mai sus, pot fi un semnal de alarmă sau/și un îndemn la cercetare. *Cât mai avem ce!*

POȘTA REDACȚIEI

Ne amintim:

Împlinim 3 – trei – ani de când am hotărât cei puțini din fotografia cu întemeietorii să realizăm publicația de față.

Spunem cu mândrie că am reușit mai mult decât am sperat.

Constatăm că suntem în preajma unui record mondial: doar după 3 ani 397 de colaboratori, din toată lumea!

Sunt valori afirmate din Bacău (D. Brăneanu, Ioan Dănilă, Cornel Galben, Viorel Savin ș.a.), Iași (taica Mihai Batog-Bujeniță îi aduce pe Vasile Larco, Mihai Caba, Mihai Haivas și tot ce e mai valoros în ALPI – Iași), Luminița Cozmei, Gheorghe Popa, din București (mare prieten ne este prof.univ.dr. Alexandru Ionescu, cu atât de mulți prieteni și colaboratori de înalt nivel), Vaslui (listă cu absolut tot ce este mai valoros și nu poate contesta nimeni pe Th Codreanu, D.V. Marin, Valeriu Lupu, Costin Clit, Laurențiu Chiriac, Avram D. Tudosie, Th. Pracsu, Simion Bogdănescu, Gabriela Ana Balan cu tot grupul de la Scriviamo-Italia, și mulți alții din țară. Au sărit alături de noi excepționalul Georg Barth, din Passau-Germania (și alții tot de pe acolo), Ștefan Racovitză din Geneva, Dan Anghelescu din New York, nepoata mea din Montreal, Codruța, acad. Nicolae Dabija, academicianul Mihai Cimpoi din Republica Moldova (de fapt sunt mai mulți academicieni: Constantin Toma, Ionel Miron, A.D.Tudosie ș.a.). Lista poate continua până la 397 pentru că am publicat și valori în curs de devenire.

Cred că chiar am reușit un lucru de seamă.

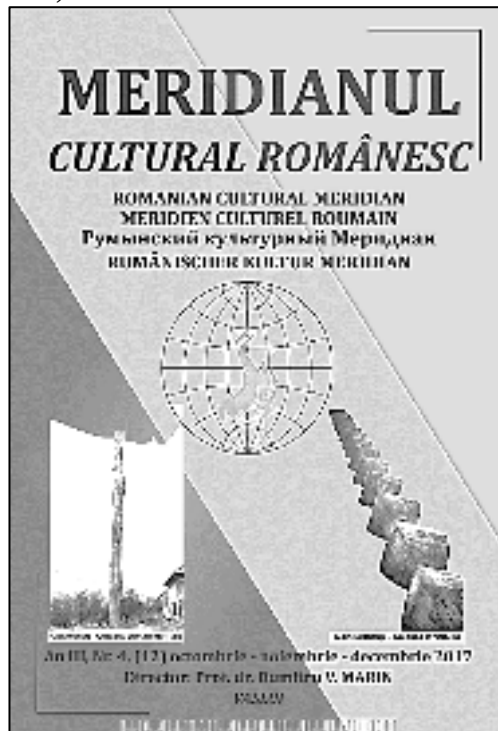
Ceva ce n-am reușit decât la un număr: discul cu vocile colaboratorilor. Dar nu numai acest gând e neîmplinit!

Mai avem timp!

Sperăm să ieșim mai la timp cu numerele viitoare. Pentru asta avem nevoie de Cătălin Sîmpetru să fie mai sănătos, să ne trimiteti ceva mai repede materiale și... care poate, sprijiniți-ne cu ceva bani! Până acum am reușit prin eforturile financiare personale. Dar... dacă nu mai pot?

De sărbătorile 2017 – 2018, rup din sufletul meu urarea strămoșească LA MULȚI ANI! Dar și cu ceva pretenții: nu numai la anul, ci mulți, cât mai mulți ani, cu sănătate presărată măcar cu puțină fericire.

**(Meridianul Cultural Românesc,
An III, Nr. 12, octombrie - noiembrie - decembrie 2017)**

EDITORIAL MCR NR. 13
IANUARIE – FEBRUARIE – MARTIE 2018

SĂ NE ÎNȚELEM

UN DICȚIONAR:

UN DOCUMENT CULTURAL UNIC: ... 77...

Dacă tot ce-am realizat, bun sau rău, e numai din fondurile personale, e o jertfă? Influența într-o arie culturală impresionantă e un fapt? Un tablou general – cultural e laudă sau prezentare a unei realități nerecunoscute? Încă!

Ideea unui Dicționar selectiv cu doar 77 de personalități din medii foarte diferite, dintre multe sute cu care, într-o viață, am intrat în contact, cu bune și rele, rezidă din dorința de a lăsa lumii viitoare o selecție a personalităților care au realizat ceva important în marea lor trecere pe plaiurile moldovene, în contact direct cu persoana, activitatea sau rezultatele activității personajului central cu preluarea, continuarea, susținerea (directă ori indirectă), reacții la inițiativele unui om ceva mai activ decât obișnuit, învățat să înfrunte lumea, gata de sacrificiu, gata de ajutorare, până la urmă un spirit pozitiv de-a lungul unei vieți (mai mult sau mai puțin cunoscute, oricum variat comentate). E vorba de o perioadă activă de peste 6 decenii de când elevul de clasa a VI-a, mereu un bun cititor al Bibliotecii din Podu Turcului, în cadrul unei întâlniri cu scriitorii băcăuani Radu Cârneli, Ion Ghelu Destelnică și alți 4, cu aproape toți elevii de la Liceul „Alexandru Vlahuță” proaspăt botezat din gimnaziu, când a primit primul său premiu

pentru cunoștințele de literatură o cutie de 6 lei romboidală cu bomboane pe care le-a împărțit cu colegii săi. Versifica ușor chiar de pe atunci, dar scriitorii l-au premiat pentru că știa versuri din M. Eminescu, A. Toma, Dan Deșliu și a putut reproduce un vers dintr-o poezie a tânărului (atunci) poet Radu Cârneli (astăzi mare poet moldovean). A devenit apoi câștigător al concursului național „Iubiți cartea”, devenit olimpiadă în România comunistă.

UN FEL DE PARCURS

În condiții de foarte mare concurență, printre cei 36 de elevi selectați aspru prin examene anuale, de ciclul gimnazial, de admitere în liceu, de maturitate (bacalaureat) de pe o suprafață de 7200 de km. pătrați, și făcând o navetă pe jos de 12 km zilnic, s-a situat printre elevii merituoși, disciplinați, deprinși la munca țăranilor și tare ambițios la carte. Din Giurgioana au plecat în clasa a V-a 93 elevi, dar a fost singurul care a terminat liceul, a deprins alfabetul morse în armată la Târgu Mureș (cls.I), între 1959 – 1961. În anul acela tensiunea războiului din Cuba, l-a mai ținut mobilizat ceva timp deși a devenit student la Institutul Agronomic din Timișoara, apoi la Facultatea de Filologie Iași, pe care a urmat-o la zi un an, la fără frecvență în rest, și unde a terminat și a doua facultate la Limbi străine. La Universitatea București avea dublă calitate, drept care Prof. Dr. Doc. Alexandru Piru, fost și Rector, îl întreba când se întâlneau: „azi vorbim cu studentul sau cu doctorandul?”. Doctoratul a fost susținut târziu, în 1998, până atunci fiind ocupat cu activitatea didactică (director de școală, grade, publicistică, opere, cenacluri) sau cercetări folclorice – etnografice în Moldova (sunt și astăzi aprox. 3.500 de texte culese, neprelucrate științific), ori viața și activitatea lui Tudor

Pamfile cel mai mare folclorist culegător din toate timpurile din România.

Inspector la Comitetul de Cultură al Județului Vaslui a participat la multe reuniuni științifice alături de mari nume ale vremii: acad. Iorgu Iordan, Prof. Dr. Mihai Pop, Al. Piru, cercetătorii Ovidiu Bârlea, Ovidiu Papadima, Adrian Fochi, dr. Ioan Vlăduțiu, dr. Gheorghe Vrabie și mulți, mulți alții (peste 1000, de-a lungul timpului). A cules folclor și obiceiuri din 396 de sate moldovene, având alături aparat de fotografiat și... magnetofon portabil, dar mai ales ambiție și sacrificiu. În aceste condiții a dobândit repede prestigiu dar și mulți inamici (spiritul provincial distructiv), de care n-a dus lipsă de-a lungul întregii sale vieți. Trecut la catedră, la țară, la Văleni – Vaslui, prin concurs ajuns titular la licee din municipiul Vaslui (3, 2, 4, L.M.K.), a fost totdeauna un împătimit comentator, un publicist controversat, un pedagog deosebit de apreciat de toate cele peste 25 de serii de absolvenți, cu foarte mulți elevi deveniți personalități de seamă în țară și în lume. A întocmit prima monografie a Liceului „Mihail Kogălniceanu”, în 1990, completată doar după 21 de ani de niște impostori și plagiatori.

TVV sau... DESCHIZĂTOR DE DRUMURI

5 dec. 1990 a fost o piatră de hotar pentru el și pentru județul Vaslui, pentru că atunci a înființat prima televiziune privată din România (cu Licența 001/TV), apoi 2 posturi de radio în rețea (Unison), apoi, ziarul Meridianul..., din 8 februarie 2015, revista internaționalizată Meridianul Cultural Românesc (420 de colaboratori din toată lumea), deci cel mai cunoscut Grup de presă din țară. A ajuns cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, de 2 ori recordman mondial, de 6 ori național, de 3 ori interjudețean, de 26 de ori județean, cu 28

de cărți publicate. Toate realizările acestea (clar, de excepție) au fost prin muncă și fonduri proprii, cu rezistență și piedici ale contemporanilor, chiar dacă la un moment dat a avut 66 de angajați, unii dintre ei transformați în vectori de imagine negativă. Jurnalistul Marin se mândrește în 2018 cu cel puțin două vârfuri în domeniu, Lucian Pârvoiu (TVR- Bruxelles), Cătălin Striblea (BBC- mai multe televiziuni private), dar și Mihai Ursu, la Londra etc.

A HRĂNIT mai întotdeauna și pe alții, începând de la cutia de bomboane – premiu împărțit cu colegii, ca director de școală la Măcărești-Iași, ca inspector pentru învățământ și cultură și mai ales ca întreprinzător privat începând cu 5 dec.1990. Pe la acest grup de presă au trecut peste 500 de persoane și tot ce mai exista în presa locală, tot pe aici a făcut primii pași. Cristi Lapa e unul dintre exemplele cele mai bune. Astăzi, 13 oameni au o pâine, primprejur.

MOTIVE... CULTURALE

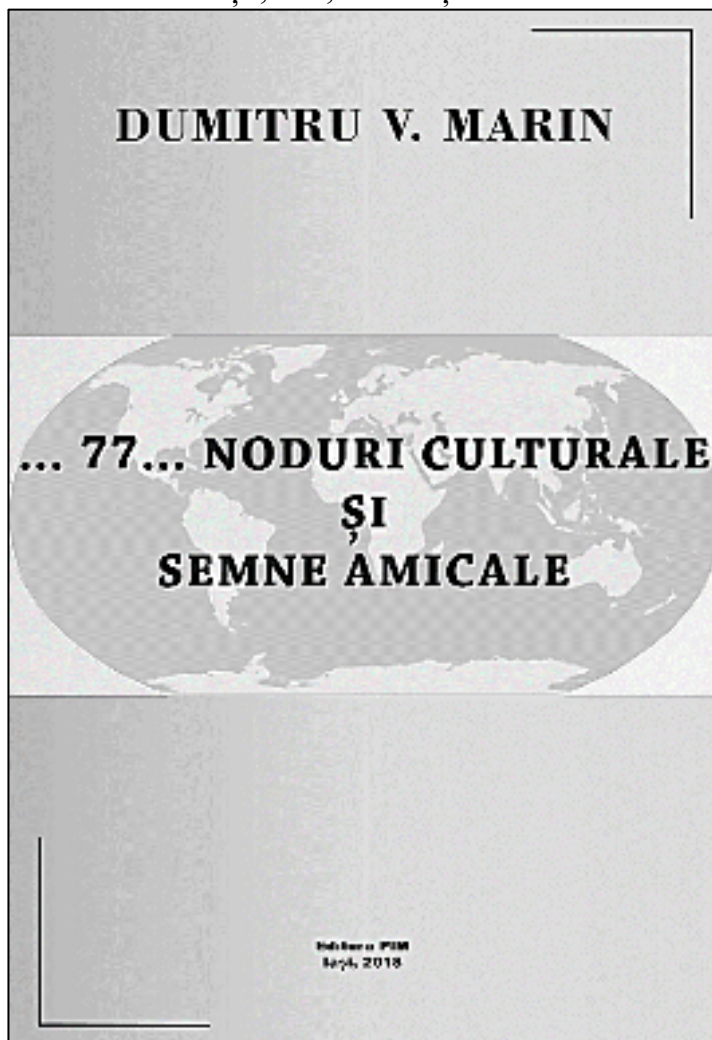
Ce m-a determinat să scot volumul ... 77...?

Am parcurs mii de localități din 4 continente, am transmis din 32 de țări, am făcut interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea, P.F. Teoctist, Daniel, numeroși mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți, foarte numeroși parlamentari și personal administrativ, dar... mai ales am îndemnat, comunicat, influențat, îndrumat și orientat mii de oameni de toate categoriile; am susținut multe decenii Curentul Cultural Informațional vasluian. Până la urmă sunt eforturi mult peste rând, în slujba limbii române, a neamului, a familiei, dar mai ales al prestigiului mediului vasluian într-un moment foarte negativ prezentat peste tot în lume.

Desigur, nu m-aștept să sară în apărare un plagiator ca Nicolae Ionescu, sau un fost coleg de redacție care a furat, a distrus, a plecat, sau vreun ziarist pleșcar local (i-am cerut cuiva o contribuție și-mi trimite un șir de blastfemii, de inconștiență înspăimântătoare), sau lume ne-dispusă să iasă dintr-un ghem de interese, destul de puțin capabilă și îndrăzneată. Mi se poate reproșa că am făcut mult prea multe în loc să mă țin de una și foarte bună, pentru că am fost manager, șofer, reporter, cameraman, dactilograf, mecanic auto (că doar se mai strică și mașina), întreprinzător agricol (câteva zeci de hectare de teren în cultură), familist (o soție excepțională, de 56 de ani, 3 copii, cu copiii lor), dar mai ales om de cultură al timpului meu. Pentru că mi-e clar: reprezint un timp deja trecut, pentru că noua generație își face altă cultură existențială, altfel de muncă, viață, vis, și chiar dragoste! Aș vrea să ne mai studieze cineva opera și activitatea... și furnizez dovezi că MERITĂ. De la o personalitate îndrăzneată cu influență social-culturală în arie nebănuț de mare, bazate pe dovezi...mereu scrise !

Dar, cel mai important motiv al acestui mozaic intelectual – valoric este că oamenii aceștia, din acest Dicționar selectiv, au așezat pietre pentru templul lor, prin opera și activitatea lor, dar și pentru firul patrimonial al desfășurării în istorie a inteligenței românești, în pofida cerințelor vieții pentru pâinea zilnică, jertfind timp, creier, viață, pentru o preocupare folositoare culturii, educației, spiritualității, prestigiului unei arii social – culturale importante a țării. Marea mulțime trăiește fără visuri de excepție, din ce în ce mai departe de cultură, de acest fel de cultură. A-i face încă o dată cunoscuți pentru cumulul de învățăminte transmis (prin operă, prin activitate, prin model), este încă, prea puțin. Dar e ceva

mai mult decât uitare instantanee, provocată de videocultură, robotizare la locul de muncă, prin grija pentru mașul gros, prin globalizare și ștergerea granițelor lingvistice și patriotice. Va veni vremea când aceste firișoare de limbă românească pot fi un sirop intelectual în vindecarea psiho-existențială, în păstrarea omenescului, a metaforei, a dragostei, a poeziei vieții. Poate nu va fi așa, dar, dacă așa va fi?

SELECȚIE ȘI VALOARE

Cei 77 de selecționați din această operă unică în ansamblul culturii române au binevoit să lase câte o mărturie pentru liantul lor spațial, la 77 de ani ai lui. Onorant! Dar, lasă peste timp o mărturie care va avea durată în raport cu permanența limbii naționale ca principal mod de comunicare, astăzi supusă unui proces criminal de decredibilizare și dispariție. Se va opri acest mod pernicios de distrugere a limbii într-o perioadă istorică previzibilă?

Cei 77 sunt oameni de mare valoare, ca și mărturia lor, ca și participarea lor la imaginea spiritual – cultural – literară a generației care nu se poate împotrivi progresului tehnico – informațional, și nu are decât varianta adaptării, cu grave consecințe asupra românismului. Fiecare va putea spune, însă: et in Arcadia ego!

Cei 77 s-au prezentat... la apelul viitorului!

Precizări necesare:

1. Susținerea materială a revistei este asigurată de editorialist;

2. Prin prezența lui Ben, Grauenfels, Racovitză, Ionescu, Marin, Straccamore, Balan, Clit, Vicu, Brăneanu, Lupu, Bujeniță și alți mari animatori culturali, suntem într-o unică rețea creativă **ÎN TOATĂ LUMEA!**

LA ANIVERSARE

... 77...

FRAGMENTE... DINTR-O CARTE

UN DESTIN ISTORIC

Profesor, ziarist, scriitor, animator cultural, om de radio și televiziune, Dumitru V. Marin este o personalitate complexă, care marchează prin activitatea sa o perioadă istorică la fel de complicată ca cea de dinainte și de după 1989, din viața culturală și social – politică a vasluienilor și nu numai.

Într-o lume dominată de politicieni, multinaționale, afaceriști veroși, procurori și o administrație a statului supraîncărcată, este foarte greu pentru un om de cultură să-și facă auzită vocea în spațiul public, în chestiuni legate de perenitatea limbii române sau evoluției spiritualității românești.

Totuși prin perdeaua aceasta groasă de fumigene sunt și voci care aduc un aer proaspăt de spiritualitate, de mândrie națională. Una din aceste voci este cea a profesorului Dumitru V. Marin.

Profesorul univ. dr. Alexandru Ionescu, premiat al Academiei, spunea despre acesta: „Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin se propune ca un model de umanitate dezirabil acum și, relativ, în viitor”. Cu adevărat profesorul dar și omul de cultură poate constitui un model pentru tinerii care aspiră să realizeze valori culturale în viața lor.

Vă veți întreba ce legătură poate exista între Tudor Pamfile, etnofoclorist, scriitor, ziarist de la începutul secolului

XX și profesorul D.V. Marin. Vorbim de un secol distanță între cei doi și totuși multe lucruri îi apropie și îi fac complementari. Sunt promotorii acelorași idei de culegere, promovare, conservare și inducere în conștiința opiniei publice de pretutindeni a valorilor spirituale și materiale a lumii satului românesc. În aceeași măsură și a patrimoniului cultural românesc. Fiecare cu metodele și posibilitățile tehnice ale perioadei respective, dar scopul fiind același – apărarea culturii, limbii și ființei naționale, cu oameni, opere și fapte. Tudor Pamfile, ofițer și apoi propus în Academie și-a pus în slujba folclorică toată energia intelectuală dar și cea materială și a reușit în 15 ani o operă impresionantă, într-un domeniu mai puțin cercetat la acea vreme. În perioada 1908 – 1916, apar cele mai valoroase opere pamfiliene, cum ar fi: Mitologia românească, Agricultură la români, Cromatica, dar și cele mai numeroase culegeri de mituri, legende, cântece, obiceiuri, etc din lumea satului podișului moldovenesc, iar revista „Ion Creangă”, rămâne nume de referință.

A fost dat ca altcineva peste decenii să cerceteze și să aducă la lumina rampei, atât prin teza de doctorat cât și prin articole publicate, opera marelui folclorist Tudor Pamfile, tipărint și o antologie de proză populară, nimeni altcineva decât inimosul profesor D.V. Marin.

Coborători din plăieșii mării sale Ștefan cel Mare, de pe meleagurile Tutovei și Bârladului, cu rezonanțe istorice, ca un arc peste timp și locuri, cei doi și-au asumat destinul istoric de a cinsti cu armele scrisului, memoria înaintașilor.

Oameni ca Tudor Pamfile au fost predestinați să salveze o operă nescrisă a comunităților rurale din această zonă, operă întreruptă aproape brusc prin anii șaiszeci odată cu industrializarea României.

Dezvoltarea industrială a României era o realitate istorică și nu așa cum au afirmat mulți „cretini și cozi de topor” că a fost una forțată. Din păcate odată cu acest proces, lumea rurală s-a golit de conținut spiritual, de acei intelectuali nativi, care erau păstrătorii datinelor, ritualurilor, a cântecelor, tradițiilor și spiritualității comunităților respective. După această perioadă nu mai putem vorbi decât izolat de „veșnicia născută la țară”. Aripile veșniciei au început să se frângă în interiorul ei!

Astăzi din păcate în zona Podișului Moldovenesc nu mai găsești depozitari ai memoriei locului, mai ales că aceste comunități rurale sunt îmbătrânite, reduse la o mână de oameni, iar puținii tineri care au mai rămas sunt „memorii vide”. Doar izolat câte un profesor inimos, cu dragoste pentru locurile natale, a mai salvat ce se mai putea salva! Unul dintre acești oameni destoinici este și profesorul D.V. Marin, o adevărată instituție care a știut mai bine decât oricine altul să se folosească de mijloacele moderne de comunicare pentru a salva ceea ce se mai poate salva din patrimoniul cultural al spiritualității autentice românești. Omul este măsura lucrurilor sale!

Zbătându-se ca peștele pe uscat, cu ajutor foarte subțire din partea autorităților, ca și Pamfile, și-a pus la bătaie întreaga pricepere și trudă situând-se în fruntea unor aspiranți care să alimenteze un suflu nou cerut de momentul istoric actual. A fost timpul marilor realizări cu mijloace mult diversificate față de acum un secol: radio, televiziune, presă scrisă și online. Este meritul profesorului Marin de a fi adus un nou suflu după anii nouăzeci, într-un județ anchilozat în propriile neputinți culturale și sociale. A înființat primul post de televiziune privată din România – pioner absolut în acest domeniu, dar și două posturi de radio, ziarul Meridianul,

Revista Meridianul Cultural Românesc. A fost omul care a simțit direcția din care bate vântul schimbării și modernizării și s-a pus în slujba acestui curent, dominându-l pentru zona vasluiană și nu numai! Nicăieri în România nu s-a datorat atât de mult la atât de puțini într-o mass-media incipientă în democrația capitalismului sălbatic, spune cu durere autorul. Mare adevăr într-o lume a mercantilismului, a prăpastiei tot mai adânci între bogați și săraci, a lipsei mecenatului cultural, într-o zonă considerată cea mai săracă din UE. Din păcate, Dumnezeu a croit greșit lumea în sensul că intelectualilor oameni de cultură nu le-a dat bani, ci doar patriotism și putere de muncă, în timp ce șmecherilor, mai puțini dotați, le-a dat bani dar nu și minte ca să o folosească în mecenatul cultural național sau local.

Mai trebuie încă un fapt de semnalizat. Munca multor etnofolcloriști ca Tudor Pamfilie, Artur Gorovei, Simion Fl. Marian ș.a., în secolul trecut, prof D.V. Marin, I. Brezeanu, C. Manolache și mulți alții în zilele noastre care sunt depozitarii unei istorii speciale etnografice și spirituale a acestui popor, a conservării specificității neamului nostru în concertul popoarelor lumii, pare a rămîne un fapt aproape singular prea puțin apreciat de tinerele generații.

Din păcate acapararea tinerilor de tehnologia actuală, duce la o ruptură greu de reparat, între generația facebook-ului și cele care au creat o cultură națională folclorică sau cultă. Ne alăturăm și noi afirmațiilor profesorului D.V. Marin, care trage un semnal de alarmă cu perspicacitatea-i caracteristică: „Bătălia pentru limba română se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoare ale globalizării ca latură a istoriei lumii cu elemente specifice culturii existențiale încă în definitivare”.

Să ne fie foarte clar că într-o lume a globalizării vor rezista acele popoare cu o cultură și credință puternică.

Cine nu rezistă devine istorie pentru generațiile viitoarelor secole. Să ne ajute Dumnezeu și să ne dea mintea moldoveanului cea de pe urmă, în a ne uni forțele intelectuale și culturale, în a salva poporul român de la dispariție. „Patria mea este limba română”, versurile lui Nechita să rămână hrană și călăuză pentru viitoarele generații de astăzi și până în veșnicie!

Dumitru BRĂNEANU - Bacău

UN OM PRINS ÎN MIJLOCUL FAPTELOR SALE

Îl cunosc pe domnul profesor doctor Dumitru V. Marin de peste un deceniu, timp suficient pentru a afla că domnia sa este o personalitate controversată. Sunt perfect de acord! În primul rând pentru că nu cred să existe om care să se afle în centrul unor controverse, dacă nu a făcut nimic în viață, sau dacă este, eufemistic vorbind, absolut neutru din toate punctele de vedere. Aș mai putea spune, păstrând dimensiunile impuse de rigorile bunului simț, că istoria ne oferă multe exemple de oameni controversați de la Socrate la Nietzsche, ori de la Sapho la Esenin. Ce ne-am face însă fără acești controversați? Mă gândesc destul de îngrijorat că am trăi tot în peșteri, fericiți că nimeni nu ne tulbură tihna minții, sau a confortului, așa cum l-am apucat din strămoși și ni se pare suficient. Mde...

Mai aflu că domnul profesor este un om incomod. Da! Subscriu! Este extrem de incomod fiindcă are întotdeauna curajul opiniilor sale, nu se sfiește să și le apere și nici nu prea iartă greșelile altora cam în același fel în care nici pe ale

domniei sale nu și le trece cu vederea. Mda! Foarte incomod! Mai ales că în publicațiile pe care le păstorește de cam un sfert de veac face cunoscute lumii tot ce poate fi îndreptat în planul social de referință al acestor publicații, ba chiar oferă și soluții. Într-adevăr, critica nu te face prea agreabil, dar și aici ne putem întreba: oare ar fi mai bine fără?

Despre domnul profesor se spune că este lăudăros. Într-adevăr vorbește despre realizările sale, cele din plan profesional, dar mai ales despre cele din planul activității de jurnalist pe care o desfășoară de aproape șase decenii. Am întâlnit însă foști elevi ai domniei sale ajunși acum directori ai unor prestigioase așezăminte de educație și cultură. Un semn că „laudele” din acest domeniu sunt confirmate de fapte.

Cât despre cele din jurnalism și eu aș dori să mă laud cu întâlnirile pe care le-am avut cu mari personalități ale lumii de la președinți la papi, cu aproape treizeci de volume editate, cu menținerea în activitate a unui trust media (televiziune, radio, hebdomadar și, de aproape patru ani, o revistă de cultură care se distribuie în patru continente) dar uite că nu pot face asta fără să mint.

Prin urmare, îl ascult pe domnul profesor, chiar așa, în multe ocazii în care ne vorbește despre aceste lucruri și nu pot să nu-l admir. Fiecare dintre noi, chiar și numai cu una dintre aceste realizări, ar fi tentat să se prezinte victorios în fața lumii.

Mihai BATOG BUJENIȚĂ- Iași

(...) Atât succesele obținute de membrii Asociației Literare „Păstorel” – Iași la numeroasele confruntări literare, cât și aplauzele cu care erau răsplățiți de toate categoriile de

public la diferite întâlniri literare, nu aveau cum să nu atragă atenția profesorului Dumitru V. Marin, care, grație atât experienței acumulate în ani mulți de muncă asiduă în domeniul culturii, colaborărilor la numeroase ziare și reviste, cercetărilor folcloristice în teren urmate și de o teză de doctorat, cât și activității de excepție în domeniul presei, avea nu numai „ochiul format”, ci și dăruirea necesară pentru depistarea, încurajarea și afirmarea valorilor autentice.

Fiind printre puținii susținători ai ideii că oamenii de valoare trebuie să se bucure de apreciere și succes în timpul vieții și nu după ce au părăsit această lume, profesorul Dumitru V. Marin nu a urmărit doar să se afirme pe sine, ci și-a dorit să fie un catalizator, să insufle și altora dorința, „pornirea” către „a face” ceva care să dăinuie, care să umple sufletele de bucuria împlinirii de sine.

Pentru Dumitru V. Marin, nu pare a fi nimic mai important decât dorința nestăvilită de acțiune, de „a face”, de a încuraja, de a transfera măcar și puțin din entuziasmul cu care se implică în demersuri cu finalitate bine gândită, încercând să schimbe mentalități, să inițieze proiecte în atât de neglijatul domeniu al culturii, adesea dovedindu-se a fi chiar un deschizător de drumuri, pe care se avântă neprecupețindu-și eforturile de niciun fel, dând cu tifla riscurilor la care adesea se expune, deoarece pentru profesorul Dumitru V. Marin, a renunța la acest fel de a se dăruia, ar însemna a renunța la însăși viața sa! Fiindcă doar așa a reușit, în ciuda celor care se străduie a dărâma socluri, să adune de-a lungul timpului un bagaj atât de impresionant de realizări, încât ar fi nevoie de multe pagini doar pentru a le enumera, zeci de cărți, mii de articole în numeroase publicații, interviuri cu personalități de seamă ale țării și ale lumii, editor de ziare și reviste, erou de

film premiat la Cannes, onorat cu diplome de excelență și premii, un adevărat performer deținând două recorduri mondiale, șase naționale și numeroase pe plan local, Dumitru V. Marin fiind pe bună dreptate considerat cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Gheorghe BĂLĂCEANU -Iași

UN RENASCENTIST AL ZILELOR NOASTRE

Pe Dumitru V.Marin l-am cunoscut cam cu o jumătate de secol în urmă.Venise la un festival de folclor la Tecuci. Purta pe umăr o cameră de luat vederi uriașă. Cred că avea multe kilograme. Grea meserie,mi-am zis. „E din Vaslui, mi-a șoptit un amic. E tare de tot tipul!”. După ceva vreme am auzit tot alte și alte năzdrăvănii despre el. Apoi, ni s-au intersectat drumurile de câteva ori și ne-am cunoscut mai bine. Recent, mi-a trimis pliantul „Recorduri... Recorduri, numai recorduri” și cartea “Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/Destine istorice.”M-am speriat ce a putut să facă omul acesta în numai 77 de ani. Să faci de la Vaslui, de exemplu, interviuri cu nouă șefi de stat este într-adevăr un record imposibil de egalat. Sau să faci o revistă culturală care să cucerească patru continente doar după 12 numere și să recrutezi cca 400 de colaboratori nu este la îndemâna oricui.

Trebuie să mai spun că acest amic al meu a înființat prima televiziune privată din România după 1990 și primul grup de presă complet din Moldova constând în: televiziune, radio-rețea, ziar și revistă. D.V.Marin a susținut și un doctorat strălucit cu tema: „Tudor Pamfile și Revista Ion Creangă”

pentru care a adunat documente timp de două decenii. Între timp, a mai asigurat funcționarea unei școli de presă cu peste 500 de cursanți, iar filmul regizorului Corneliu Porumboiu, inspirat din viața amicalui Marin, a fost premiat la Cannes. Și lista premiilor, a titlurilor de cărți publicate și a demnităților obținute pare nesfârșită. Oare el a descoperit viața fără somn și fără celelalte necesități firești?!

L-am întrebat cum stă la capitolul modestie. Am înțeles că amândoi suntem adepții lui Goethe care afirma cu tărie că :„Modestia este făcută pentru proști”. Când meritele sunt adevărate, trebuie știute și de alții. Altfel, am pluti într-un anonim cvasigeneralizat. Dar dacă fanii mei îmi recunosc și mi le subliniază de fiecare dată, mai este nevoie și de intervenția mea? Tot Nenea Iancu ne luminează cu geniul său, când se adresează lui Mihail Dragomirescu: – Coane Mihalache, ți se pare că m-ai lăudat prea mult? Că mie nu mi se pare!

Cartea pe care am primit-o cuprinde o selecție severă de eseuri care îl reprezintă pe autor. Se vorbește despre valorile naționale validate la Vaslui, despre straturile cultural-existențiale, despre biserică, școală, despre festivaluri cu și fără umor, despre reviste culturale. Sunt adunate editoriale ca stare creativă. Emoționant este capitolul „Portrete și icoane” unde, evident, în prim plan se află marii clasici, Eminescu, Caragiale, dar și Bacovia și alte va-lori de pe Valea Zeletinului. Adică acei oameni din vremuri imemorabile, ori mai recente, care au încercat să țină aprinsă candela culturii ,conștiința națională și speranța într-un destin mai bun al poporului roman.

Vasile GHICA –Tecuci

**El fiind „hebdomadarul...”
- acrostih -**

Dimineța trează-a minții la travaliu îl pornește
Unde-i panta mai abruptă, piscul zilei mai înalt,
Mare-i țara, pestețara, orele sunt prinse-n clește,
Interetul, ca vulcanul, varsă spume de bazalt...
Timp nu are, dar și-l face din arnici de stanioale
Rupt din duhul faptei bune pentru om, pentru cetate,
Udă flori, înalță case, umple unde-s locuri goale,
Viu, cuvintul lui zidește-n pagini alb încondeiate,
Mai nimic nu scapă grilei de cenzor și cronicar;
A lui har se întetește și-i o frunză verde-n ram
Ritmul zilei când surprinde, visul nostru temerar;
Iureșul dacă ne mână și-i pegas aprins în ham,
Numai el știe secretul, prins temeinic în ziar...

Șesuri largi deschise-s faptei și înaltelelor proiecte,
Ape limpezi ne irigă cheful de-a porni la munci,
Pare că mistreți de forță și îndemnuri vin pe lunci
Toate de-a le face bune, spre folos, și nu defecte...
Este timpul ca românul din visare să tresară
Ziuă lui de-nfînțare s-o fixeze-n calendare,
Este vremea soarta-n mână de-a lua-ne-o fiecare
Cronicarul drept ne-o zice, dacă vrem să facem țară,
Inima să ne tresalte, hora să ne fie mare...

Șarpe se strecoară gândul, pagina visează șpaltul
Iarna este bunul sfetnic, mintea vine din înaltul...

Și-și așterne textu-n tihnă pe covorul de hârtie,
Albe irizări plaivazul tot tivește pe de margini,
Până-n zori, mesaj-u-i gata, glonț fierbinte prins în pagini,
Trăsnet alb pe piața presei, 'tâmpinat cu bucurie,
El fiind hebdomadarul ce, a scrie, bine știe ...

Ion Gheorghe PRICOP

(Fragmentele selectate sunt din Dicționarul selectiv
... 77... **NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE**,
Ed. PIM Iași, 2018, 397 p.).

(**Meridianul Cultural Românesc**,
An III, Nr. 13, ianuarie - februarie - martie 2018)

POȘTA REDACȚIEI

„De dragoste”:

Încep cu o mărturisire: ne-a fost tare greu în ultima perioadă, eu m-am cam jucat cu tensiunea fluctuantă și galopantă, Cătălin e necăjit de o dureroasă suferință, Mihaela abia se școlește, Val Andriescu a dispărut pur și simplu, un fel de ajutoare de pe la Bârlad se dovedește... trădătoare ș.a.m.d.

Numai că:

Poeta Gabriela Ana Balan e de un ajutor cu adevărat excepțional (vizibil în realizarea acestui număr), comandorul poet – epigramist – prozator Bujeniță e alături cu tot grupul creativ de la ALPI, de la Bacău nu ne lasă cei 3 mușchetari ai scrisului (Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă, Cornel Galben și

apoi d'Artagnanul Ion Prăjișteanu), de la București primim sprijin de rară elevație și forță de la prof.univ.dr. Alexandru Ionescu cel care mobilizează colaboratori și trimite materiale, cel care stă cu vorba și cu fapta alături... familia Valentina și Valeriu Lupu, Vaslui, ne sprijină necondiționat... Clit, așișderea!

Ne întăresc grozav prin colaborări și prietenie, Georg Barth – Passau – Germania, Ben Todică din îndepărtata Australie (pe care încă nu-l valorificăm cât trebuie și cât e de disponibil), Ștefan Racovitză din Geneva, parcă se ivește la colț cu îndemnul necesar. Din Israel țin aproape Dorel Schor, Adrian Grauenfels și mulți alții, Gruppo Scriviamo din Italia e mândria noastră, „poetul total” Filip, din Montreal, ne zădărește permanent. După cum vedeți din corpul revistei și sumar avem împrejur oameni și talente absolut remarcabile, am trecut de 400 de colaboratori, am trecut de 3 ani de la înființare, scoatem un Dicționar selectiv (un fel de corolar) cu valori și mărturii dintr-o arie geografică mult extinsă. Puteți crede ce vreți, dar să nu spuneți că se pot obține ușor asemenea rezultate. Vă desfid hotărât dacă veți considera că ne lăudăm, în timp ce noi facem cuvenite precizări... mobilizatoare. Acesta e și mesajul editorialului.

Revista de față ne costă bani, muncă, pricepere, viață, voință, deocamdată numai din fondurile mele, pentru că doar Ștefan Racovitză și Alexandru Ionescu au avut mici contribuții financiare; dar ne-au dăruit atât de mult din sufletul, talentul, dragostea lor...

Am tot sperat să găsim sprijin oficial, dar ne alegem cu dușmănie neostoită. Să nu creadă cineva că vom renunța... odată cu viața! E prea importantă bătălia noastră pentru limba română, chiar și în contextul formării și afirmării noii culturi existențiale bazate pe mașul gros, unificare intelectuală,

robotizare umană, dispariția metaforei, sexualizarea iubirii. Avem prea mult de luptat, dar, iată, avem cu cine. Asta e cel mai important, nu? Suntem într-o unică rețea culturală cu centre reprezentate de Ben Todică (o Australie întreagă), Georg Barth (nu toată Germania, dar îndestul), Grauefels (are revistă și grup mare în Israel), Straccamore (în Italia), Racovitză (rev.Căminul și grup), Clit (revistă și grup), Vicu Merlan – revistă, Gabi Balan, grup, revistă, foarte activă, Marin cu un întreg grup de presă, Brăneanu cu Toamnă bacoviană ș.a. Suntem, și...atât, SUNTEM!

Am văzut chiar prieteni sastisiți că, cică, ne tot lăudăm cu rezultatele noastre și asta-i cam enervează, câțiva chiar m-au atacat în presa locală. E semn de micime sufletească, pentru că dacă ai cu cine, te înhami la treabă nu fugi de ea, te înalți odată cu cel deja mai sus... Cum să-ți fie cunoscute meritele dacă nici tu nu ți le prezinți? „Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire?” (M.Eminescu): ăștia mici-mici. Noi toți ne prezentăm un fel de raport al generației actuale și al fiecăruia în parte, pentru un viitor „literar – artistic” al unui mediu și al unui timp nesprijinit pe Galaxia Guttemberg. Mai creem, totuși, că, având harul de a face, nu putem altfel!

Tot la muncă ne întoarcem...

Vă invităm cu deferența necesară să ne scrieți părerile
Dvs.

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An III, Nr. 13, ianuarie - februarie - martie 2018)

EDITORIAL MCR NR. 14
APRILIE - MAI - IUNIE 2018

LUCRĂM LA:
101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI!

De ce 101?

Ar fi o altă încercare, după ... 77... Noduri culturale, Dictionar selectiv, 2018, care să sintetizeze prezența în cultura națională și a lumii a unor contemporani dintre cei mai reprezentativi, activi, deci vii, în 2018. Lista alfabetică a acestora poate să nu sugereze îndeostul contribuții la cultura națională, de la țăran (Ticu Roșca), la academician... de fapt al academicienilor (inclusiv A.O.Ș.R.) frecvent prezenți în Agora: Ionel Miron, Constantin Toma, C.D. Zeletin, Avram D. Tudosie... . Treptele dintre aceștia sunt ocupate de foarte impunătoare personalități vasluiene ca Th. Codreanu, D.V. Marin, Vicu Merlan, Laurențiu Chiriac, Mircea Ciubotaru, Nicolae Crețu, Toader Dima, Daniela Gîfu, Lucian Valeriu Lefter, Valeriu Lupu, Elena Monu, Pavel Toma (...), cu doctorate în științe, universitari sau „de la țară”, cu altă serie de doctori în științe ca Marilena Hobincu, Oltea Gramaticu, Petru Ioan, sau profesorii cercetători Costin Clit, Th. Pracsiu, Dan Ravaru, poeți recunoscuți ca Petruș Andrei, Gabriela Ana Balan, Simion Bogdănescu, Mihai Apostu, Daniela Oatu, prozatori de înaltă valoare ca Ion Gheorghe Pricop, Val Andreescu, jurnaliști de rang național ca Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, alți ziariști ca Nicolae Cristian Lapa, primari

cu eficiență culturală de la Rebricea (Valerică Radu), Lipovăț (Valerian Hriscu), Berezeni (Toader Dima), șefi de instituții cu marcată prezență în viața spirituală ca Ion Brișcaru, Ionel Armeanu Ștefănică, ...meseriași, adevărați specialiști ca Ioan Cristian Modoranu (Vaslui), parlamentari, primari, pictori, monografiști și restul până la peste o sută. Dacă tot e CENTENAR, noi, la sută, ne oprim...!

Această rapidă trecere în revistă nu poate acoperi un conținut de sute de pagini. Subliniem aspecte esențiale pentru cântărirea contribuției concrete la culturalizarea și spiritualitatea locului:

1. MUNCITORII DE AICI, de la roate, adică din mijlocul unei populații despre care se ilustrează în presă numai elemente negative (violatori, bețivi, hoți, puturoșii de serviciu ai națiunii), drept care aici s-a răsturnat nu căruța ci multe camioane cu proști... Vorbim de contribuții și muncă de o viață, peste obligațiile vieții, ca surplus de energie și valoare exprimată public al celor doi mai mari („gemi” la Vaslui, Th. Codreanu, D.V. Marin), alți impunători și valoroși contributori la progresul locurilor: Simion Bogdănescu, L. Chiriac, Th. Pracsiu, Gabriela Ana Balan, Costin Clit, Valeriu Lupu, Vicu Merlan, Avram D. Tudosie ș.a.

MUNCIND AICI este meritul cu totul deosebit, esențial, relevant. Cuprindem în Dicționar numai pe cei care și-au legat destinul de județ, au muncit aici, și au contribuit mai presus de puterile dar nu și de talentul lor la progresul concetățenilor.

2. Ne mândrim și cu ce n-avem!? Pentru că, poate, un Emil Racoviță, biolog-speolog din Șorănești (Dănești-Vaslui) dus mult prea departe, inclusiv la Polul Sud, poate se mai întorcea pe aici, unde avea o moșie impunătoare, poate, dintre zecile de personalități mereu pomenite ca valori județene unii

se mai întorceau pe aici (ca și actorul Constantin Tănase, cu revista lui), dar cei mai mulți duși au fost, unii nici n-au mai recunoscut că s-au ivit pe lume aici (mdeh, nobili!).

Dintr-un snobism nejustificat... îi tot amintim pentru Vaslui, dar ei n-au avut și nici nu au vreo contribuție pe aici, nici măcar, ca proprietari de pământ, ori funcții locale. S-au afirmat în orașe mari sau în străinătate. Nu-i abuziv și nedrept să-i tot luăm ca reprezentanții noștri? Chiar dacă au completat valorile naționale și mondiale, tot acolo, departe au activat. Lista e lungă, totuși, e de mândria noastră că nasc și la Vaslui asemenea oameni!

DICȚIONARUL NONVALORILOR?

Ar fi o încercare cu multe-multe discuții. Motivată de faptul că au ajuns în posturi importante fără vreun merit (adică politic) niște ființe care nu-și pot justifica prea bine salariul, că repede cad în descurajarea provocată de societatea în care trăiesc, faptul absolut real al nerecunoașterii valorii celuilalt din incapacitate, invidie, ură, deducerea la viață nonintelectuală, teama și tăcerea neagră a momentului național (la 2018) toate țin de caracterul inovativ, dorința de afirmare, capacitatea acelor. Și apoi, ar fi mult prea multe nume de nonvalori – după aprecierea noastră, evident subiectivă, - deci ar putea fi o nedreptate a unui autor care lasă posterității un document bine făcut. Interpretabil sau nu dar real, existent. Clasarea pe vreun loc al unor plagiatori care reușesc să scoată cu sprijin politic unele cărți, s-ar putea dovedi nefericită dacă cei din viitor vor neglija, adopta, ori abandona acest mod de furt calificat; îi nominalizăm, totuși Noi dăm seama de ale noastre câte scriem. !!!

CARACUDA locală ar putea da comentarii savuroase. Dar, de ce să-i desființăm pe cei care încearcă și ei, câte ceva, având, totuși, un rol stimulatîv? Nu ne trebuie un munte de maculatură pentru vreo capodoperă? În intenția de a încuraja fenomenul putem să-i acceptăm cu indulgență, până la urmă, pentru comparație... De aici se nasc și contestatarîi. Cel puțin vreun mărunțel se scarpină ca măgarul râios, cel puțin un scrântit la cap poate comenta necuviincios, cel puțin un înrăit fără vreo realizare împrășcă murdării. În presa provincială sunt ziarîști de nimic și smîngălitîri bețîvi care se cred cu mult mai deștepți decăt în realitate: e și aici democrație, iar anonimitatea de pe internet e un rău necesar pentru creația neantului.

ALT DICȚIONAR „groso-modo” ar fi mult mai voluminos, până și ultimul prăpădit în scris, ar vrea să fie în el. Tocmai de aceea, bazați pe cei 61 de ani în jurnalism, pe cele 28 de cărți scrise, pe munca de profesor de limba română 4 decenii, pe recordurile mondiale și naționale în jurnalism și pe experiența conducerii unui grup de presă (unic...) noi am procedat cu răspundere la selecția valorilor vasluiene. Ne facem probleme că n-am făcut o selecție mai deasă, doar cu autori de talie națională. Dar acesta este potențialul nostru spiritual-artistic astăzi, în 2018. AICI și ACUM !?!

3. Toți cei incluși în acest Dicționar al valorilor vasluiene au contacte, cel puțin periodice, cu o masă de oameni, care să ia, reia, să conștientizeze prezența lor, aici, pe plaiuri vasluiano-moldoveano-românești, ca pe un eșantion național. În ce măsură prezența unui academician este comparabilă cu a aceluia lucrător în presă care FACE jurnalism cultural și „social-politic” e de analizat, pentru că cei de aici pot face concret ceva, orîce, dar aici, pentru cei de aici, dintr-

un județ mereu văduvit de valori (și) din cauza asta rămas sărac și înfeudat. E drept că în afară de agricultură nu prea sunt resurse pe aici, resursa umană de odinioară exportându-se susținut în vest.

4. Credem că oferim prezentului, spre analiză și meditație, dar și viitorului, o BAZĂ motivațională, de ambiționare în muncă tot pentru alții (ca și noi), ca modele pentru cei care tot mereu vin. Aceasta este fotografia valorică a momentului, a mediului în care ne învărtim, trăim, FACEM!

5. UN DICȚIONAR LA CENTENAR / deci o demonstrație că această generație și-a impus amprentă asupra vremurilor, atât de nefavorabile, de regulă, pentru că oamenii n-au fost apărați decât de munca lor, nu mai presus de talentul lor, chiar genialitate locală, de osârdia lor pentru acel ceva care să așeze pietre în calea uitării, a timpului nemilos, a formării noii culturi existențiale ca sferă nouă, cu prea puțină posibilitate de preluare a experienței din sfera veche, a Galaxiei Guttenberg.

6. NE ÎNSCRIEM, ASTFEL, PE HARTA CULTURALĂ A LUMII. Volumul ... 77... Noduri culturale și răspunsuri amicale” e, clar, un monument de-monstrativ.

7. Ne înscriem, hotărât, cu valorile ACTUALE și ALE NOASTRE într-un segment din Coloana Infinitului Spiritual Românesc, și într-o COLOANĂ A IUBIRII DE ȚARĂ despre care e posibil să nu se mai audă, vreodată. Globalizarea este o realitate, clară, azi, ca și indoeuro-penismul de de la începuturile civilizației; munca noastră ar putea fi, astfel, în zadar.

8. Dar... dacă, așa cum credem, va fi nevoie de modele ca istoria lumii și a românismului să se rescrie?

Iată de ce... 101 vasluieni pentru ISTORIE!

NOTE OBSERVATIVE

O scurtă analiză, nu de texte, ci, a listei:

A. 1. Nu este o listă a elitelor, pentru că urmărim dimensionarea în spațiu și timp, cu ce avem la îndemână pe bază de dovezi directe și concrete (opera) pentru o idee: stimularea celor de astăzi, bază de studiu pentru cei de mâine, dovada muncii „de națională” la începutul mileniului II.

2. Majoritatea celor incluși între 101... asudă asupra cuvântului românesc din talent – imbold – geniu, adesea câștigându-și existența altfel, cu obligații departe de conceptualitatea necesară. Chiar un ziarist nu operează cu limbajul academic, un dr. în alte științe decât filologie nu exprimă profesia, găsește metafora și frumosul în alte preocupări.

3. Un tablou reprezentativ trebuie să ofere imaginea concretă a realității spirituale, deci variație și spontaneitate, „firișoare de aur” fixate, înghețate (și) pentru interpretare ulterioară.

B. Noi ne gândim la ce ar reprezenta astăzi jurnalismul cultural din care ne extragem seva, știind că dintre cele 4 stiluri literare, cel mai accesibil este cel jurnalistic. Tare ne îndoim că există sau va exista vreo alergătură serioasă pentru celelalte stiluri, deci pentru comunicare numai pentru inițiați, în condiții de nouă cultură existențială cu robotizare, hrană sintetică, dragoste schematizată(!), mari probleme sociale. Putem vorbi de pe acum de culturi paralele (laic – bisericească, urbană – orășenească, metaforică – ori computerizată, exactă, inteligență artificială). Dar în viitor? La sfârșitul romanului

„Zăpada pe flori de cireș” vorbeam de bi-sentimentul de dragoste, care, paradoxal, are confirmări în actualitatea lui 2018.

C. De la țăran la academician!

Dicționarul „101 ...” va fi un fel de mozaic nu în planuri multidimensionale ci cât se poate de reale, cu opiniile și valorile cele mai diverse, fără a putea fi, vreodată complete ci în funcție de accesul nostru la informație.

Încercăm SĂ FACEM acum ceva util astăzi și în viitor!

POȘTA REDACȚIEI

Am foarte numeroase cuvinte de răspuns pentru adresările formulate.

Se cuvine să-i laud și pe colaboratorii noi cu ajutorul cărora urcăm la 432 cifra de record mondial, dar mai ales să pomenesc eforturile unor adevărați sufletești, printre care poeta Gabriela Ana Balan (Alexandru Vlahuță-Bârlad) și prof.univ.dr. Alexandru Ionescu (București) la „sumarul” de față. Dar, cum, sper la un fel de sărbătoare cu ocazia numărului 15 șed mai molcum. Va trebui un bilanț, nu?

Și atunci trebuie să vorbesc aplicat, cu multă dragoste de „poetul total” din Montreal, de Ben Todică australianul, de Georg Barth din Passau (să-i zic passauanul?) și de mulți alții

care dau vigoare și calitate revistei „noastre” Cu Ștefan Racovitză aștept să ne vedem în țară, când și pentru mine va fi sărbătoare..

De fapt cu oricine aş vorbi, tot cu inima plină ar fi. Pentru că , ce realizăm noi ACUM se cheamă istorie culturală universală cu sorginte în jurnalismul cultural. Cu metafora din sufletul nostru, cu simțirea din ființa fiecăruia cu apartenența firească la o zonă culturală („nod cultural”), adesea cu specific, dar care ne înobilează pe toți. Pe toți cei dintre granițele încercatei limbi române.

Ne aflăm cu toții în focul bătăliei pentru LIMBA ROMÂNĂ.

Dintre cei care ne-au fost alături de la primul număr i-am pierdut pe Anca Moldoveanu (căsătorită Savin) și pe Val Andeescu tare bolnav. Pe ambii îi așteptăm din nou alături, drept care publicăm în fiecare număr „certificatul de naștere în imagine” și al sediului care ar trebui să devină muzeu, pentru că în anii 1890-1891 aici a fost Chestura poliției, în 1948-1958 pe aici prin beci au fost schingiuiți anticomuniști, pentru că aici a fost și este redacția Grupului de presă, televiziune, radio, ziar și pentru că, din 8 februarie 2015, este Redacția acestei Reviste.

Chiar credem că facem... istoria locului, adică o parte vizibilă din Istoria Vasluiului: „plecat-am 6 (nu 9 ca în Peneș Curcanul de Vasile Alecsandri, un poet imens pentru limba română) din Vaslui” dar ajungem, astăzi la cifra de 432 care sprijinim cultura și spiritul locului. Din toată lumea.

Dumitru V. MARIN
(Meridianul Cultural Românesc,
An III, Nr. 14, aprilie - mai - iunie 2018)

**EDITORIAL MCR NR. 15
IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2018**

TRILINGVISMUL – ACTUALITATE ȘI VIITOR

Călătoriile prin diverse țări ale lumii îmi permit să meditez asupra viitorului limbii române, asupra destinului poporului român, asupra așteptărilor diasporei, etc. Observațiile de la fața locului îmi prilejuiesc niște concluzii neașteptate.

Dintotdeauna poligloții, adică îndeobște oamenii de cultură aleasă, erau prețuiți pentru felul în care puteau comunica dintre cunoștințele lor sau ale altora pentru mulți alții. Enciclopedistul Dimitrie Cantemir, fost și domnitor al Moldovei (1710-1711) cel care ne-a lăsat celebra *Descriptio Moldaviae* (cu prima hartă a Moldovei, de pe timpul lui Ștefan), iar lumii, *Istoria Imperiului Otoman (Incrementa atque decrementa Aulae Othomanicae)* știa 11 limbi și a comunicat mai ales în limba latină, drept care Leibnitz îl considera „rege între filozofi și filozof între regi”, emblemă pe Inscripția în marmură din Paris, *Ecole des hautes etudes*; înaintea lui, celebrul Nicolae Milescu Spătarul... ambasador româno-rus în China, mai aproape de vremurile noastre pașoptiștii (V. Alecsandri a fost un poet uriaș, M. Kogălniceanu și mai ales Titu Maiorescu erau mari învățați). Mihai Eminescu, format la cultura germană din care citea în original pe Schopenhauer sau Kant și în afară de limba română

pe care a modelat-o după chipul și talentul său imens, cunoștea mai multe limbi, deci era, și el un apreciat poliglot. Despre N. Iorga, ce să mai spunem? Evident într-o limbă literară evoluată, model. Dar: Azi, chiar și cei plecați pe alte meridiane ale pământului trebuie să se descurce cu mai mult decât limba română, oriunde ar fi, pe mare sau pe uscat. Astăzi ar fi peste 3.000.000 de români în lumea mare; aceștia trebuie să învețe să nu moară de foame, iar unii să descopere cheia succesului material, uneori, rar, spiritual. Nu-mi închipui că un emigrant în Italia știe numai româna și italiana, deoarece comunicarea se face și în engleză, fapt observat și la Paris, și în Germania, Ungaria, Rusia, pentru că nu numai în Uniunea Europeană, ci pe tot globul, limba de comunicare este cea engleză (și ea supusă unui vizibil proces de modificare-îmbogățire). Așa că, în China, Japonia, S.U.A., Australia emigrația trebuie să vorbească cel puțin 3 limbi. Mai concret, așa se întâmplă în Canada: Chiar în provincia Quebec (și Gaspezi...) unde se vorbește franceza, înțelegerea se parafează în limba engleză. Dar fiecare emigrant (sau rezident) mai știe limba „de acasă”, oricare ar fi aceea marocană, guineeză, indiană etc. Cum am văzut într-un editorial, căsătoriile interrasiale, interreligioase, „internaționale” îi obligă pe fiecare să mai știe chiar și ceva din a 4-a limbă, adică „pota Parth” nepotul nou prin alianța matrimonială cu nepoata Codruța, comunică prin engleză sau franceză, învață cuvinte românești și le mai știe pe cele din India (din care o învață și pe Codruța câte ceva). Dar dintre cei peste 300 de oameni cu care am venit în contact în iulie-august 2018, nu există niciunul să nu poată comunica în 3 limbi. Singurul loc unde se oficiază slujbe religioase, indiferent de orientare (hindusă, coreeană, chineză etc. etc.) într-o singură limbă este locașul de cult,

pentru români, biserica. Și nici atunci nu e chiar așa pentru că mai vin și alte nații, și, acelea trebuiesc lămurite, atrase, interesate!

De ce scriu despre aceste observații directe?

Globalizarea sub imperiul banului este realitatea prezentă până și la poli. Am rămas uimit că la o nuntă din Montreal au fost prezente 18 naționalități din toate continentele (la Vaslui, doar 2, la București 5...6). Există, însă, clară, prin revers și tendința de unificare lingvistică, o reducere a vocabularului la strictul necesar pentru noțiunile de bază, pentru problemele existențiale. Sunt de aceeași părere cu academicianul Eugen Simion care zicea că foarte curând va dispărea majoritatea limbilor pământului, rămânând ca engleza ultratransformată să acopere nevoia de comunicare interpersonală. Oarecum paradoxal, tocmai amestecul limbilor, religiilor, naționalităților va conduce la o asemenea simplificare, la abandonul particularităților, a metaforei, a poeziei din fiecare limbă: un emigrant-slujbaş își poate permite să nu știe ce vrea patronul în limba lui? Unde s-ar putea afla o asemenea situație? Noi, românii, ne plângem că vom fi năpădiți de țigani... dar, realitatea e mai periculoasă, căci vin pe aici toate culorile, rasele, obiceiurile, religiile și... noua cultură existențială, pe bază de bani! Deja Euro este monedă unică în U.E., dolarul american este și în Canada și tot continentul american, alte monede n-au căutare în schimburile valutare.

Revenind la „comoara în adâncuri înfundată” văd că și pe teritoriul național se extinde comunicarea în alte limbi. Faptul nu poate fi decât în dezavantajul individualității românești, a limbii vorbite, a gramaticii, a fondului principal lexical etc. Trilingvismul este deja o prezență de zi cu zi, chiar dacă nu prea apăsătoare, mai mult acolo, mai puțin la noi. Oare, toți cei care mereu vin, vor fi poligloți sau doar cei care

suportă pentru câțiva ani (puțini ani, pentru că există televizor, calculator, telefon, nu izolarea de aproape 2000 de ani care să permită transformarea latinei în română) trecerea de la comunicare poli-lingvă la prăpădenia care ne așteaptă! Pare un drum fără întoarcere, spre robotizare și sărăcie sufletească?! Așa s-ar explica și primirea noastră, a Meridianului Cultral Românesc, entuziastă în străinătate.

Din păcate, înscrierea noastră și a Meridianului Cultural Românesc în frontul apărării limbii române între granițele ei actuale, adică pe tot globul, pare o bătălie dinainte pierdută.

În marea luptă cu BANUL, oare, sensibilitatea= metafora mai poate învinge?

Despre TĂCEREA NEAGRĂ a acestor zile – luni – ani nu prea se bizuie nimeni să scrie pentru că, ori nu are curajul, ori nu vede. Că perioada aceasta e pe deplin nefavorabilă libertății spirituale (deși nu sunt războaie când inter arma silaent musae) încercăm să comentăm mai jos.

Ce e TĂCEREA NEAGRĂ? E o modalitate autoimpusă de non combat verbal și spiritual, de evitare din frică a spiritului polemic și de contradicție, de situare într-un mod îngenuncheat în fața atotputernicilor zilei, pe care din spaimă existențială (să nu ne pierdem serviciul) îl adoptăm în defavoarea noastră existențial – spirituală. De ce să-l combat pe cutare președinte (care e un tâmpit) dacă el are puterea și printr-un gest mă poate da afară sau îi hotărăște pe subordonați să mă izoleze în multiple feluri, să-mi creeze neplăceri sau pagube financiare. Eu sunt sau mă simt cu mult mai capabil, pot să-l critic sau să-i descoper multe defecte, dar din dorința

de liniște (de fapt păstrarea avantajelor sociale – slujba) prefer să tac și atunci când mă umilește, că, deeh, e omul care mă lasă la pâinea necesară. Și mai pernicios: „ce am eu cu omul, nu e libertate?” deși acțiunile ipochimenului mă lezează în multiple feluri.

Imediat după 1989, ca o revărsare a libertății de opinie s-a manifestat DECENIUL DUȘMĂNIEI prelungit spre două decade. S-au certat atunci mamă cu fiu, frate cu frate, om cu om... S-a văzut cam cum mai e cu dragostea în familie și în societate. Sub influență occidentală și mai ales ca efect al migrației românilor, apele s-au mai limpezit, s-au reconstituit ierarhii, s-a înțeles cam cum e cu valoarea socială. Numai că a cam dispărut siguranța unui loc de muncă. Ei, pentru a-și asigura hrana, omul renunță la libertatea de gândire, de sesizare, de comentare și mai ales la cea de expresie. „Să nu spui că știi de la mine”, se asigură el că nu va fi „descoperit”, că astfel îi este respectată TĂCEREA care-l aliniază, pernicios, între necuvântătoare, cu creierul la cutie. Pe care (atitudine), pentru că exprimă frica de opinie, frica existențială, frica de creație, clară în această perioadă, o numesc, îndreptățit, zic eu, acum la 30 de ani de la Revoluție, pentru că lipsește scânteia progresului, TĂCEREA NEAGRĂ.

BISERICA ORTODOXA „BUNA VESTIRE” DIN MONTREAL, UN SECOL!

Martor ocular în Montrealul zilelor noastre (august, 2018): pentru aproape 55.000 de români din Montreal sunt 14

parohii cu 13 preoți (în august a decedat un preot) care oferă momente de românism unui număr nedefinit de practicanți ai acestei religii. Printre cei care tot speră că „viitorul sună bine” se află și sf. sa, părintele Ioan Ceaușu, nașul lui Sergius Lucian Marin, de 10 ani în Canada, care a avut amabilitatea să ne acorde un interviu. Despre ce am discutat cu părintele, într-un număr viitor.

Acum, în anul Centenarului, consemnăm că peste câteva săptămâni, Biserica Buna Vestire din Montreal împlinește 100 de ani, și, pare a fi cel mai vechi locaș de cult ortodox, din Canada, care se constituie ca o dovadă peremptorie pentru existența unei diaspore a aceluși timp în această parte a lumii, și, o mărturie clară a prezenței românilor pe acest tărâm al făgăduinței, visat și vânat de multe generații. După cum arată și înfățișarea exterioară, evident și ordinea interioară,

monumentul acesta se integrează grijii permanente a românilor de pretutindeni pentru religia lor.,„E un monument orientativ pentru noi, toți cei de aici” zice ing. Sergius Lucian Marin, un cunoscut sprijinitor al bisericii preotului Ioan Ceaușu.

Construcția s-a încheiat cu puține zile înainte de 1 decembrie 1918 (octombrie), și nu știm dacă avea vreo legătură cu ce se întâmplase la Chișinău pe 27 martie 1918 (când Sfatul Țării votase Unirea cu România), ce se întâmplase la Cernăuți, sau ce se pregătea la Alba Iulia când circa 100000 de oameni vor să se unească pe veci cu țara mamă, la 1 decembrie 1918. Dar nici nu poate fi o pură coincidență, așa că putem integra această participare românească de la așa o mare depărtare (peste 7000 de km) într-un avânt social=patriotic de anvergură mondială cu elementele particulare românești. Este mai mult decât un ecou al timpului într-o zonă îndepărtată clar ca o exprimare național-patriotică peste hotare. Era o materializare a unor inițiative de prin 1913, aprobate de autorități pe 19 febr.1914, probabil, un alt efect al Congresului Eucharistic, din 1910. Constructorii ei au fost martorii celei mai mari explozii din lume, de la Halifax (joi,6 decembrie 1917), înainte de cea atomică de la Hiroshima, au fost martorii punerii sub controlul guvernului a germanilor și ucrainenilor, fără ca românii să fie afectați, și, în același timp martorii construirii tunelului de la MontRoyal dintre 1914 – 1918.

Desigur, pentru o asemenea construcție impunătoare erau destui ortodocși emigranți care să contribuie cu fondurile necesare, statul neavând nici o contribuție, nici atunci, nici acum, la asemenea elemente de cult. Biserica a fost vizitată de Regina Maria în 1926 și de autorul articolului de față, în 2018, care constată o mobilizare înspre aceeași reunire a celor

de aceeași limbă, credință, aspirație, evident fără nici o conotație a unificării româno-canadiene ci exprimare a speranțelor împlinirii spirituale spre care se nădăjduiește și astăzi, exprimată și de Alex Cetățeanu, cunoscut promotor al culturii în limba română (conducătorul Destinelor literare) și, când, episcopul Canadei și Americii de Nord, P.S. Cassian crede că „viitorul sună bine”.

Aflu că pentru luna octombrie 2018 se pregătesc manifestări cultural-spirituale, adunări aniversative și editarea unei lucrări, care le este oferită enoriașilor cu prețuri între 25 – 50 dolari canadieni. Știind de la fața locului entuziasmul cu care românii din Canada se apleacă asupra tradițiilor vechi, pertinenta prețuirii ortodoxiei, dorința de păstrare, încă cel puțin un timp a limbii strămoșești, este de așteptat o împlinire a acestor eforturi. Ar fi alt efort de comunicare în limba română

într-o țară a trilingvismului autohton adică franceza ca limbă de comunicare în Quebec, engleza în Toronto și o bună parte a acestei țări imense, și a limbii române ca mod de comunicare în familiile românești emigrate. Ca și în Europa, ca și în România, BISERICA reprezintă un factor esențial de păstrare a limbii naționale chiar dacă nu mai putem preciza care sunt granițele ei actuale. Folclorul românesc sub toate formele sale aflătoare în străinătate, ca și elementele spirituale „exportate” sunt din ce în ce mai firave.

Biserica românească din Montreal, chiar cu organizarea ei oarecum „ambiguă”, de astăzi, reprezintă dovada cea mai statornică, cea mai vie, cea mai dătătoare de speranțe că, cel puțin un timp, măcar în familii se va perpetua ca element de civilizație și expresivitate limba românilor de la 1918, cam aceeași și în 2018.

În anul Centenarului, diaspora din Montreal nu lipsește, astfel, de la Sărbătoarea Națională a întregului popor român, de la 1 decembrie 2018.

**Meridianul Cultural Românesc,
An IV, Nr. 3 (15) iulie-august-septembrie 2018**

AM TRĂIT-O ȘI PE ASTA: NUNTĂ INTERNAȚIONALĂ

Ca tot omul, ca un bunic ce sunt, am fost invitat la nunta Codruței Marin, prima mea nepoată, cetățeană din Montreal-Canada. Ca impresie generală: sărbătoare pe cinste, o reunire de excepție a familiei împrăștiată în lume, o bucurie generală „ca la nunta” cu plecați în lume în timpuri variate, de toate

vârstele, cu exprimări specifice. N-au lipsit surprizele, noutățile exprimate în diverse limbi, ca limbă de legătură engleza și nu româna, cum m-am așteptat.

Prima concluzie: nuntașii au alcătuit un mozaic impresionant mai ales ca număr: 18 (optsprezece!) naționalități dar și ca modalități de exprimare (care redus la maximum înseamnă 1, repet, 1, adică sărutul!). Enumăr țările, doar ca spectacolul lumii, deocamdata fără concluzii: Arabia Saudita, Armenia, Basarabia, Bulgaria, Canada, Columbia, Filipine, Franța, Guineea, Maroc, Martinica, Nicaragua, Oman, Peru, Portugalia, România, Siria, Sri Lanka: subliniez, de diferite varste, preocupari, culori, rase, religii. Toți au încins dansuri de toate felurile, chiar cu elemente de dans popular românesc (tare absent, deși jumătate erau români-canadieni). A fost o atmosferă de poveste, cu exprimări coregrafice personale neîngrădite, exuberante, fără alcool (interzis de indieni, mire, socri, dar cerut la mese) ci doar cu muzică bine calibrată. Să precizez că am avut un fel de decor elvețian, pe malul unui lac, hotel de 5 stele, D.J. meseriaș, ploii în rafale în fiecare zi. Oamenii îmbrăcați ca de nuntă indiferent de categoria socială care nu-i preocupă câtuși de puțin pentru că ei știu că trebuie să aibă o muncă, deci au respectul asi-gurat.

Cel puțin pentru comunitatea românească de aproximativ 55.000 de oameni, trilingvismul e... comunicare curentă. Adică ei știu limba română pe care copiii lor o vorbesc aproximativ, nepoții, deloc, dar trebuie să comunice cu ceilalți în engleza sau franceză (și le știu pe amândouă, că altfel mor de foame). Exact același lucru pentru toată țara asta de emigranți. Oricât ar fi de marocan, trebuie să mănânce, să muncească, să existe... tot în 3 limbi de comunicare.

Amalgamul acesta de limbi, de comportamente civilizate, de hrană și sex este vizibil chiar la cele mai intime serate sau mese în familie, pentru că trebuie să-l faci pe celălalt să înțeleagă ce se întâmplă, că altfel s-ar omorî între ei, ar suferi, s-ar degrada ca oameni. Oameni care au ca țintă doar mațul gros, adică hrana îndestulatoare, televizorul și... copiii. Am văzut mulți copii aici, chiar și în timpul nunții, generația reproductivă fiind relativ tânără, spre matură, dar nu preponderent românească, nici vorbă de proveniență alogenă, pentru că indienii sunt pe cale de exterminare chiar dacă au, mai au, rezervație proprie.

Canada este țara în mașină, adică toți au autoturisme, se deplasează zeci și sute de km pentru serviciu, au și un sistem de infrastructură tare bine pus la punct, cu disciplină în trafic, accidente rare, poliție invizibilă, care, dacă te oprește... plătești, sigur, iertare nu există.

Țara e... de ciment și beton. Miliarde și miliarde de tone în șosele și autostrăzi, în străduțe și locuri de acces, asfaltate la centimetru. Curțile n-au vreun pom fructifer, vreo pasăre, în afară de câini, nici un alt animal. Arșarul, carpenul, bradul, plopul, iarba, iarba mereu tunsă și verde. Mai fiecare curte are piscina sa, barbeque-ul său, singurătatea sa. De aceea comunitatea românească, redusă cam la vreo 200 de persoane, s-a repezit în petrecere ca disperării impresionând ca desfășurare sufletească, entuziasm, coregrafie, efuziuni interpersonale. Poate voi reuși filmul pe care mi l-am propus, acum la a 3-a vizită la Montreal...

Am făcut mai multe materiale de presă la români canadieni. Toți au plăcerea de a-și prezenta casele de-a dreptul impunătoare și opulente, te poartă prin multe odăi, sufragerii, subsoluri, etaje, grădini, cu gândul că s-au realizat material

aici. Aproape niciunul nu s-ar mai întoarce în România, că „n-are de ce”. Dar duc avan dorul de casă, de oriunde ar fi din țară. E prea bine (material) aici, prea s-au cufundat într-un somn fără întoarcere, prea puțini mai au preocupari spirituale, se recunosc între ei doar câteva zeci. N-au ziar sau revistă proprie, n-au librărie (era una dar, s-a dus), n-au bibliotecă și nici nu le trebuie, acceptă spectacole de sunet și lumină, dintre circa 300 văzuți, am observat și o iie românească.

Biserica ortodoxă este prezentă cu 13 parohii, pe lângă care se mai strâng români cu dor de România. Un preot drag mie, Ceaușu, este optimist peste măsură că și pentru români va fi bine, să-l reiau pe Episcopul Cassian, „viitorul suna bine”. Dacă fiii celor refugiați aici uită limba, de nepoți ce să mai vorbim, dacă religiile se tot amestecă (semn de nerespectare a canoanelor), dacă vizitele în România se răresc, cum să privim viitorul românilor și limba din diaspora?

Mă întorc la nunta româncei cu un indian simpatic. Își declară dragoste în engleză, sau franceză că indianul nu știe românește decât 3 cuvinte, față tot vreo 3 din indiană, „pota Parth” nepotul Parth, inginer în acest mare oraș al lumii se simte ca acasă între cei care au participat la această petrecere multinațională, subliniez cu cetățeni de culori, religii, naționalități, obiceiuri (diferite la ei acasa, nu aici), care reduc existența la punctul ei zero: începutul lumii cu un sarut. (Cu dragoste=suflet redusă la sex, cu viitor tare scurt). O lume de care ne crucim, astăzi, dar care poate fi semnul că acea nouă cultură existentială de care tot vorbim noi se înnoadă și se tot formează, peste tot. N-aș fi putut bănui că doar la o nuntă, într-un oraș mare se aduna nuntași de 18 naționalități!!!

Țara făgăduinței până de curând, cu generație productivă și reproductivă din ce în ce mai searbădă, țara

aceasta imensă s-a deschis pentru toate... culorile! O nuntă cu 300 de persoane reprezintă un eșantion al viitorului și pentru România?

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XX, nr. 30 (1860), joi, 2 august 2018)

NUNTA ROMÂNEASCĂ DE ACASA ȘI NUNTA INTERNAȚIONALĂ

Am scris în edițiile online despre ce-am trăit și simțit în a 3-a mea vizită în Canada. Dar, în aceeași zi, a avut nunta și Mihaela Lupu, secretara noastră, cu Mihai Buzdugan, în Vaslui, unde, evident n-am participat, dar asta nu mă împiedică să le urez casă de piatră și să comentez ce mi-au povestit.

A fost o nuntă frumoasă, cu participare afectivă, cu multe familii de români, și doar cu câteva de țigani (4 perechi), unde s-a petrecut românește (între orele 20.00 și 06.00), cu muzică aleasă (populară, ușoară). Zice Mihaela, proaspăt Buzdugan, că s-a petrecut frumos, elegant, liniștit, că ea e mulțumită de darul între 400 și 2.800 lei de familie, că e foarte obosită după câte a tras împreună cu Mihai al ei pentru succesul acestei unice sărbători personale. Mai zice proaspăta cetățeană din Vaslui că ar fi participat vreo 247 de persoane...

Bine că le-a reușit nunta, a ieșit cheltuiala, au intrat legal și religios în rândul lumii ortodoxe, cu ajutorul nașilor și, implicit, atâtor oameni, ca la nunta românească.

Nunta internațională la care am participat a fost a Codruței Marin din Montreal cu Part Khandekar, un indian simpatic, crescut în Oman, unde a lucrat părintele său, medic oculist. Cu mici modificări, reproduc materialul trimis de acolo:

Ca tot omul, ca un bunic ce sunt, am fost invitat la nunta Codruței Marin, prima mea nepoată, cetățeană din Montreal-Canada. Ca impresie generală: sărbătoare pe cinste, o reunire de excepție a familiei împrăștiate în lume, o bucurie generală „ca la nunta” cu plecați în lume în timpuri variate, de toate vârstele, cu exprimări specifice. N-au lipsit surprizele, noutățile exprimate în diverse limbi, ca limbă de legătură engleza și nu româna, cum m-am așteptat.

Prima concluzie: nuntașii au alcătuit un mozaic impresionant mai ales ca număr: 18 (optsprezece!) naționalități dar și ca modalități de exprimare (care redus la maximum înseamnă 1, repet, 1, adică sărutul!). Enumăr țările, doar ca spectacolul lumii, deocamdata fără concluzii: Arabia Saudita, Armenia, Basarabia, Bulgaria, Canada, Columbia, Filipine, Franța, Guineea, Maroc, Martinica, Nicaragua, Oman, Peru, Portugalia, România, Siria, Sri Lanka: subliniez, de diferite varste, preocupari, culori, rase, religii. Toți au încins dansuri de toate felurile, chiar cu elemente de dans popular românesc (tare absent, deși jumătate erau români-canadieni). A fost o atmosferă de poveste, cu exprimări coregrafice personale neîngrădite, exuberante, fără alcool (interzis de indieni, mire, socri, dar cerut la mese) ci doar cu muzică bine calibrată. Să precizez că am avut un fel de decor elvețian, pe malul unui lac, hotel de 5 stele, D.J. meseriaș, ploi în rafale în fiecare zi.

Oamenii îmbrăcați ca de nuntă indiferent de categoria socială care nu-i preocupă câtuși de puțin pentru că ei știu că trebuie să aibă o muncă, deci au respectul asigurat.

Cel puțin pentru comunitatea românească de aproximativ 55.000 de oameni, trilingvismul e... comunicare curentă. Adică ei știu limba română pe care copiii lor o vorbesc aproximativ, nepoții, deloc, dar trebuie să comunice cu ceilalți în engleza sau franceză (și le știu pe amândouă, că altfel mor de foame). Exact același lucru pentru toată țara asta de emigranți. Oricât ar fi de marocan, trebuie să mănânce, să muncească, să existe... tot în 3 limbi de comunicare.

Amalgamul acesta de limbi, de comportamente civilizate, de hrană și sex este vizibil chiar la cele mai intime serate sau mese în familie, pentru că trebuie să-l faci pe celălalt să înțeleagă ce se întâmplă, că altfel s-ar omorî între ei, ar suferi, s-ar degrada ca oameni. Oameni care au ca țintă doar mașul gros, adică hrana îndestulatoare, televizorul și... copiii. Am văzut mulți copii aici, chiar și în timpul nunții, generația reproductivă fiind relativ tânără, spre matură, dar nu preponderent românească, nici vorbă de proveniență alogenă, pentru că indienii sunt pe cale de exterminare chiar dacă au, mai au, rezervație proprie.

Canada este țara în mașină, adică toți au autoturisme, se deplasează zeci și sute de km pentru serviciu, au și un sistem de infrastructură tare bine pus la punct, cu disciplină în trafic, accidente rare, poliție invizibilă, care, dacă te oprește... plătești, sigur, iertare nu există.

Țara e... de ciment și beton. Miliarde și miliarde de tone în șosele și autostrăzi, în străduțe și locuri de acces, asfaltate la centimetru. Curțile n-au vreun pom fructifer, vreo pasăre, în afară de câini, nici un alt animal. Arșarul, carpenul, bradul,

plopul, iarba, iarba mereu tunsă și verde. Mai fiecare curte are piscina sa, barbeque-ul său, singurătatea sa. De aceea comunitatea românească, redusă cam la vreo 200 de persoane, s-a repezit în petrecere ca disperății impresionând ca desfășurare sufletească, entuziasm, coregrafie, efuziuni interpersonale. Poate voi reuși filmul pe care mi l-am propus, acum la a 3-a vizită la Montreal...

Am făcut mai multe materiale de presă la români canadieni. Toți au plăcerea de a-și prezenta casele de-a dreptul impunătoare și opulente, te poartă prin multe odăi, sufragerii, subsoluri, etaje, grădini, cu gândul că s-au realizat material aici. Aproape niciunul nu s-ar mai întoarce în România, că „n-are de ce”. Dar duc avan dorul de casă, de oriunde ar fi din țară. E prea bine (material) aici, prea s-au cufundat într-un somn fără întoarcere, prea puțini mai au preocupari spirituale, se recunosc între ei doar câteva zeci. N-au ziar sau revistă proprie, n-au librărie (era una dar, s-a dus), n-au bibliotecă și nici nu le trebuie, acceptă spectacole de sunet și lumină, dintre circa 300 văzuți, am observat și o iie românească.

Biserica ortodoxă este prezentă cu 13 parohii, pe lângă care se mai strâng români cu dor de România. Un preot drag mie, Ceaușu, este optimist peste măsură că și pentru români va fi bine, să-l reiau pe Episcopul Cassian, „viitorul suna bine”. Dacă fiii celor refugiați aici uită limba, de nepoți ce să mai vorbim, dacă religiile se tot amestecă (semn de nerespectare a canoanelor), dacă vizitele în România se răresc, cum să privim viitorul românilor și limba din diaspora?

Mă întorc la nunta româncei cu un indian simpatic. Își declară dragoste în engleză, sau franceză că indianul nu știe românește decât 3 cuvinte, față tot vreo 3 din indiană, „pota Parth” nepotul Parth, inginer în acest mare oraș al lumii se

simte ca acasă între cei care au participat la această petrecere multinațională, subliniez cu cetățeni de culori, religii, naționalități, obiceiuri (diferite la ei acasa, nu aici), care reduc existența la punctul ei zero: începutul lumii cu un sarut. (Cu dragoste=suflet redusă la sex, cu viitor tare scurt). O lume de care ne crucim, astăzi, dar care poate fi semnul că acea nouă cultură existentială de care tot vorbim noi se înnoadă și se tot formează, peste tot. N-aș fi putut bănuși că doar la o nuntă, într-un oraș mare se aduna nuntași de 18 naționalități!!!

Țara făgăduinței până de curând, cu generație productivă și reproductivă din ce în ce mai searbădă, țara aceasta imensă s-a deschis pentru toate... culorile! O nuntă cu 300 de persoane reprezintă un eșantion al viitorului și pentru România?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XX, nr. 32 (1862), joi, 16 august 2018)**

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC – 15

DE 15 ORI... BINE!

Stimați prieteni și colaboratori, mă bucur că putem vorbi de un fel de aniversare: cu acest număr marcăm 15 numere din MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, revistă înființată în condiții descrise, pe 8 februarie 2015. În momentul acesta putem vorbi de împărțirea celor 452 colaboratori în 3 categorii:

1. ENTUZIAȘTII de la roate, bucuroși că pot înregistra record după record de colaboratori, care jertfesc timp, climat

familial, bani, autoritate pentru realizări tot mai bune de la număr la număr. Cât de întemeiate sunt convingerile lor că realizează un unic element de cultură între granițele limbii române, rămâne de văzut, dar acestea motivează uneori eforturile supraomenești pe care le fac. Mă gândesc la prof. univ. dr. Alexandru Ionescu (București), la Mihai Batog Bujenița și d-na Cornelia Ursu, cu întreg Cenaclul ALPI din Iași, la poeta revistei Gabriela Ana Balan care, printre altele, ne asigură legătura cu Gruppo Scriviamo din Italia, la băcăuanii, mușchetarii – scriitori din Bacăul lui Dumitru Brăneanu, Ion Dănilă, Cornel Galben, la cei din Israel (mulți și foarte buni), la Ben Todică din Australia, la Georg Barth din Germania, la cei din Chișinău...(am scris despre „Noduri culturale...”

2. DEBUTANȚII sau cei care trimit număr de număr sperând în recunoașterea talentului, a creațiilor, a meritelor artistice, prin consacrarea oferită de o asemenea importantă revistă, venind dinspre jurnalismul cultural, modalitate ușor asimilabilă în rândul populației. Dovadă că MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC reprezintă un orizont de așteptare, o posibilitate de consacrare, iată, sunt noii colaboratori și debutanții, care împing cifra colaboratorilor cam la 500.

3. CÂRCOTAȘII cărora le-am tăiat „inspirația” prin Glosarul de la sfârșitul fiecărui număr, care încă nu-și fac apariția în scris. Dar, chiar dacă aceștia lipsesc, noi știm că mai avem multe și prea multe de făcut. Cel mai greu este cu finanțarea, dar și cu atragerea noilor colaboratori.

Am realizat, sper, o legătură bună cu scriitorii din Montreal, unde George Filip e deosebit de prezent, iar Alex Cetățeanu ar putea să ne trimită destul material pentru o rubrică pe care i-o creem...

Chiar dacă am fi băutori de vreo licoare (noi... cu apa de izvor), nu ne-am lăsa îmbătați decât de metafora, adică poezie și artă adevărată.

Vă asigurăm că e chiar, cu adevărat greu pentru noi, cei de la roate.

Până la urmă ce scop mai nobil ar fi altul decât
BĂTĂLIA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ?

Dumitru V. MARIN

M.C.R. 15

Mereu aproape de acei ce sunt departe,
Clădesc un arc de visuri până peste zare,
Râvnind să depășească tot ce ne desparte,
1 OM cu-a lui REVISTĂ plină de culoare,
5 continente azi unește prin scris și arte!

Eugen DEUTSCH

PROVOCĂRI ȘI... REUȘITE!

Apariția revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (M.C.R.)** nr. 15 îmi oferă un bun prilej de a schița un bilanț sumar, o privire plină de emoție către frământările de acum patru ani, când împreună cu apreciatul și neobositul director (pe atunci director al unei alte reviste vasluiene, ONYX) al **M.C.R.**, prof. Dr. Dumitru V. Marin,

analizam posibilitatea editării unei reviste de cultură și știință reprezentativă pentru județul nostru. Stăpâniți de speranță și neîncredere, visam frumos către bucuriile pe care un astfel de proiect le va aduce în sufletele autorilor publicați și în cele ale viitorilor cititori, către trăirile pline de înfiorare produse de actul artistic, ne doream să aducem cât mai multă bucurie și ne întrebam dacă vom reuși să oferim un minim de motive de a fi criticați pe drept, dar și de către cârcotași de ocazie.

În acele zile, timpul ne era furat de probleme numeroase și grele, iar cea financiară părea de nerezolvat.

Au urmat discuțiile pe diverse canale de comunicare dar și en tête-à-tête cu mari personalități din diverse domenii ale culturii și literaturii românești, cu prieteni și colegi literați, discuții în urma cărora am constatat, cu mare bucurie, că lângă noi au venit oameni cu totul și cu totul deosebiți, valori atestate de realizări și opere de recunoaștere națională.

Revăd cu ușoară nostalgie, ședința de constituire a conducerii revistei, atunci când noi, membri fondatori, am schițat formatul, cuprinsul și principalele direcții pe care se va dezvolta noua revistă vasluiană. Au fost momente cu mare încărcătură emoțională, când niciunul dintre noi nu visa la actuala recunoaștere națională și mondială, (de ce nu?, de vreme ce MCR ajunge și se citește în multe locuri de pe glob și avem colaboratori de pe toate continentele).

Munca și responsabilitățile de redactor-șef erau copleșitoare și încărcate de provocări decisive, dar și atenuate de contribuțiile colegilor mei, veritabile personalități din lumea culturii și a științei. Îmi face deosebită plăcere, ca la modul corect și cu recunoștință să-i prezint pe Comandorul Mihai Batog-Bujeniță, scriitor, umorist, conducător de instituții culturale, președinte al Asociației Literare „Păstorel”

Iași, director de revistă; poetul, scriitorul Dumitru Brăneanu, cu mari merite în conducerea culturii băcăuane și președintele UR, filiala Bacău; apreciatul om de aleasă cultură Valeriu Lupu, doctor în medicină, cu multe lucrări științifice în domeniu dar și cu remarcabile contribuții în literatură privitoare la viața, opera și moartea poetului nepereche al neamului nostru și nu în ultimul rând, reputatul istoric Laurențiu Chiriac, doctor în istorie, cu multe lucrări și volume apreciate la nivel național. Toți acești oameni minunați au condus și conduc direcțiile **MCR**, sunt redactori șefi adjuncți și au merite și calități de redactor șef.

O contribuție importantă în editarea **MCR** este cea a secretarului de redacție, Anca Moldoveanu și Cătălin Sîmpetru, doi admirabili colegi care prin responsabilitate, energie și disponibilitate asigură partea tehnică și nu numai.

Dând „cezarului ce-i al cezarului”, menționez că factorul principal și determinant în apariția și continuitatea revistei **MCR** a fost, este și-mi doresc „să tot mai fie”, prof. dr. Dumitru V. Marin, doctor în știință, personalitate recunoscută pentru neobosita forță de „a face”, de a se implica în problematica majoră și de a reuși acolo unde alții nu îndrăznesc a pătrunde. Am fost martor activ și am participat la frământările legate de soluționarea diverselor provocări și nu pot uita dorința sa de a „tot urca”, de a merge înainte, „foamea” de rezultate pozitive și lupta continuă pentru asigurarea finanțării **MCR**.

Astăzi, ajunsă la maturitate, **MCR** este o revistă amplă, de tip mozaic, și în cele peste 150 de pagini ale sale aduce în atenția cititorilor săi lucrări din cele mai importante domenii: poezie, proză, eseu, studii de istorie literară, știință, artă grafică, teatru și operă, umor (epigramă, rondel, fabulă etc.)

precum și realități ale satului românesc. Cu o largă adresabilitate către diversitatea celor interesați, cititori din țară și de pe alte meridiane, această revistă reușește în cea mai mare măsură să adune între paginile sale opere, studii, creații și opinii asupra celor mai importante probleme ale României și ale întregii lumi. Succesul elaborării **MCR** a stat și continuă să stea în ceea ce numesc eu „munca în echipă”, în selectarea pertinentă a materialelor publicate, inovație continuă, îndrăzneală, implicare, învățătura trasă din inerentele erori ale oricărui început. Nu ascund faptul că au existat și unele mici neîmpliniri, pe diverse planuri, dar și ele au fost depășite cu maturitate și experiență.

Privind spre viitor, ne propunem un parcurs mereu ascendent și dacă **MCR** a ajuns la o asemenea importantă recunoaștere, atestată de frumoase aprecieri venite pe diverse canale de comunicare, acest fapt se datorează în primul rând, autorilor publicați, oameni deosebiți și dragi sufletului meu, valori culturale și științifice cărora le adresez calde mulțumiri și-mi exprim regretul că nu-i numesc pe toți, sunt aproape 460!

Fie ca **MCR**, această revistă care ocupă un loc special în câmpul meu afectiv, o bucurie artistică și tehnică, acest proiect demarat pe 8 februarie 2015, o mare și continuă provocare pentru conducere și redacție, să apară fără întrerupere și în deceniile următoare, întru satisfacția iubitorilor noștri cititori și a valoroșilor noștri autori, colaboratori și colegi, întru binele culturii naționale și a Limbii române!

Val ANDREESCU,
Membru fondator al
MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC

LA CEAS DE AMINTIRE

Cu fiecare număr o revistă, a cărei inimă și suflet se află la Vaslui, poartă o fotografie cu un grup de persoane strâns legate de începuturile ei ca inițiatori și fondatori. Sunt cei care acum patru ani încercau o misiune temerară, sub bagheta unui vizionar, așa cum avea să probeze că este profesorul Dumitru V Marin.

„MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC”, căci despre el este vorba, avea să apară chiar dintru început ca un volum consistent cu peste 150 de pagini și peste 50 de contributory, în care aveai să găsești din toate câte gândul și pana poate așterne pe hârtie și încă frumos, profund, cu artă și înțelepciune. Puțini din cei șase temerari care s-au ”înhamat” la această aventură poate gândeau în sinea lor că așa cum s-a întâmplat cu alte inițiative jurnalistice care au dispărut după epuizarea resurselor creatoare și această inițiativă va avea aceeași soartă. Numai că timpul avea să demonstreze contrariul. La al 15-lea număr revista pare mai bogată, mai aproape de menirea ei, de a promova o limbă frumoasă și o cultură sănătoasă, cu o paletă consistentă de colaboratori de valoare, a căror număr crește continuu.

Încerc astăzi când privesc fotografia, un sentiment de satisfacție și bucurie împlinită că mă aflu printre acei bravi temerari a căror nume îmi innobilează pana și îmi înalță sufletul; Val Andreescu, Anca Moldoveanu, Mihai Batog Bujenița, Cornelia Ursu, și, desigur, inițiatorul și sufletul acestui nobil demers cultural, profesorul Dumitru V Marin.

Dincolo de răvașele de suflet pe care profesorul Dumitru Marin le trimite cu delicatețe și mărinimie (vezi nr 1 al revistei) este spiritul său mereu neliniștit. „Nu e destul, nu e tot, nu putem decât să visăm la mai mult și mai mulți ani”. Așa va fi mereu, deși nu uită să mulțumească „colaboratorilor de azi și de mâine”.

Și noi îi mulțumim cu colaborarea și cu admirația noastră pentru totdeauna.

Valeriu LUPU

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC nr. 15

În dimineața zilei de 08.02.2015 în biroul redacției hebdomadarului Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, invitați de directorul trustului de presă CVINTET TE-RA, domnul prof. dr. Dumitru V. Marin, se aflau șase oameni. Ideea de bază a întâlnirii era înființarea unei reviste care să militeze pentru răspândirea limbii și creațiilor literare românești atât în țară cât și în afara granițelor prin vorbitorii de limbă română de pe alte meridiane și paralele. Cum obiectivul era unul de mare responsabilitate, iar mijloacele de realizare, ca de obicei, limitate, discuțiile nu au fost nici puține și nici prea liniștite. Cu toate acestea, la sfârșit despărțirea a fost prietenească și toți aveam dorința de a pune în operă acest proiect.

Primul număr a apărut după cam după două luni prin implicarea directă a directorului revistei, cel care a reușit și miracolul finanțării acesteia. Nu voi face greșea să vorbesc despre un succes fulminant, dar este evident acum că

răspândirea prin diferite mijloace a revistei a iscat interes mai ales în mediile culturale din diaspora.

Iar în prezent, după mai bine de trei ani de apariție neîntreruptă, revista are în palmares patru sute treizeci și doi de colaboratori, dintre care șaptezeci și doi aflați în afara granițelor. Din Australia în Canada, din Italia, Germania sau Spania, în Israel, etc... Este mult, este puțin? Greu de apreciat și chiar foarte subiectiv, dar aceste rezultate obținute de o publicație susținută cu mult entuziasm, dar puține fonduri, dovedește faptul că o idee generoasă poate depăși, prin dăruirea celor care o promovează, inerentele bariere și, de ce să nu recunoaștem, chiar adversitățile. Că așa este lumea publicisticii și a creației scriitoricești. Cu bunele și relele ei, însă indispensabilă dacă vrei să te afli pe harta culturală a limbii tale și dacă ți-ai propus să lași celor ce vor veni după tine o moștenire cu adevărat bogată în sensul cel mai înalt al cuvântului.

Mihai BATOĞ-BUJENIȚĂ

„Pentru mine, o începătoare în ale scrisului, revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, a venit ca o binecuvântare, o încurajare, un pas înainte, pentru a merge mai departe în acest sens. Acest lucru mi-a dovedit faptul că revista este din suflet, pentru suflet, iar nouă, celor aflați la începutul acestui frumos drum, în arta scrisului, ne-a oferit posibilitatea afirmării fiecăruia dintre noi, în domeniul său de creație, întrucât revista prezintă proză, poezie, eseuri, documentare, comentarii politice ș.a.

Eu personal am avut posibilitatea să public epigrame în mai multe numere ale acestei reviste, lucru de care sunt foarte mândră, cu atât mai mult cu cât revista apare în peste 20 de mari orașe ale lumii.

În această revistă frumos ilustrată, limba română se simte protejată, iar formele literare divers prezentate, educă și formează oameni, șlefuieste talente, caractere.

Mă închin cu respect în fața acestui minunat Colectiv Redacțional al revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, și îi doresc viață lungă, împreună și alături de toți cei care îi doresc binele și respectul cuvenit! Îmi face plăcere să dedic revistei următorul catren: Aceasta-i revista pe care/ Cu drag adesea o citesc,/ Aici, talentul loc își are/ În graiul dulce, românesc.

**Cu toată stima și respectul cuvenit,
Angela PISTOL, membru A.L.P.I.**

DE 15 ORI „MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC”

A început sub bune auspicii, cu prezentări în mai multe orașe din Moldova, ambianțe în care Dumitru V. Marin, ctitorul, a avut toate motivele să o considere o publicație demnă de a fi luată în seamă. Am văzut-o și în Capitală, pe 14 febr., de Ziua Îndrăgostiților. Mă aflam în sala Centrului Cultural „Mihai Eminescu” de pe lângă Primăria municipiului București, omagiindu-l pe Radu Cârneli, care în acea zi ar fi împlinit 90 de ani. (Din păcate, la sfârșitul lui 2017, poetul iubirii ne-a lăsat mai singuri.) Se găseau acolo membri ai

Cenaclului „Pegasus”, colaboratori ai Revistei „Arena literară”, iubitori de poezie, actori, muzicieni. La un moment dat, mi s-a cerut să vorbesc din partea Revistei „Ateneu”, pe care Radu Cârneli a fondat-o în noua sa serie (1964). Trecând din ultimul rând al unei săli relativ mari și ajungând în față, am zărit în mâinile unui domn revista „MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC”, alături de o altă publicație. Mi-am zis atunci că Vasluiul nu-i chiar așa de departe de Capitală și că M.C.R. (cum i se spune în grabă) este înainte de toate o tribună literară.

Ne auzim/citim iarăși, și la numărul 25!

Ioan DĂNILĂ

LUMINA DIN CUVÂNT

Scriitorul trebuie să renască prin cuvânt. Aceasta este misiunea sa: să dea cuvântului profunzime, nemărginire și strălucire celestă. Puterea cuvântului atinge înălțimi nebănuite atunci când poartă lumina pe aripile sale. Am descoperit o lumină de o rară frumusețe în Revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC. Am descoperit valori, frumuseți și sensibilitate. Este o punte către soare și un adăpost luminos în care oamenii își pot odihni simțurile. Într-o lume care s-a depărtat de expresivitate și adevăr, constat cu bucurie că această deosebită publicație se dedică și arde în spiritul iubirii pentru frumos. Forța cu care luptă pentru păstrarea valorilor și drepturilor noastre interioare m-a impresionat. Am descoperit deopotrivă originalitate în paginile sale, înțelepciune, har, dragoste pentru frumusețile universale și mai ales pentru

cuvânt. Cred că dragostea pentru cuvânt și artă înalță **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** pe trepte demne de admirat. Este un balsam pentru suflet, ochi și rațiune. Este dovada că arta și cuvântul strălucesc cu ardoare în continuare, că atunci când investești cu iubire și din iubire pentru frumos se nasc frumuseți care trec dincolo de orice bariere.

Destinația unui scriitor trebuie să fie eternitatea. Cred că acesta este unul din mesajele pe care **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** le transmite prin puterea cuvântului căruia îi conferă veșnicie. Doar atunci când cuvântul se îmbracă în lumină poate ajunge la destinație și își poate semna misiunea în cel mai nobil mod.

Alexandra MIHALACHE, Slobozia

„MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC”

Lansarea primului număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** a fost în data de 10 martie 2015, la Iași, la Casa Corpului Didactic.

În toate aparițiile ei, oameni de cultură și cu multă experiență în arta scrierii luptă pentru comunicare și socializare numai, și numai în LIMBA ROMÂNĂ. Plini de creativitate, parcă ți-ar zice: „Numai noi suntem în măsură deplină să scoatem la lumină dragostea, virtutea și frumosul în seninul serilor siderale”.

Comentatori competenți ai dragostei și patriotismului, ei își exprimă, sincer și convingător sentimentele.

Fiecare pagină a fost avizată cu migală de artizanul și binecunoscutul prof. dr. Dumitru V. Marin, acesta fiind foarte

atent atât la structură cât și la amănunte. Domnul prof. dr. Dumitru V. Marin nu și-a ales la întâmplare numele revistei, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, acest nume asemănându-se cu interiorul său sufletesc și, de asemenea, din necesitatea de a ne venera ȚARA și LIMBA ROMÂNĂ în care ne înțelegem de veacuri. Domnul prof. dr. Dumitru V. Marin nu este plin de patimi și orgolii și atrage în jurul **MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC** oameni de cultură adevărați, care cu „pana muiată în vinul cald al inimii”, au creat și creează valori pentru a ne păstra identitatea. Din adâncul inimii domnului prof. dr. Dumitru V. Marin răzbat patriotismul, forța de a face ceva bun, de a scoate la iveală ceva nou și util culturii românești.

În revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** sunt adevăruri și se dezbat adevăruri pe care, astăzi, puțini le cunosc sau mulți trebuie să le cunoască. Unele din aceste adevăruri au devenit deja realități, prin informații puse la dispoziția tinerilor de astăzi, cu credința fermă și necondiționată că numai ei vor ști să facă dovada că suntem cu adevărat un popor provenit dintr-o mare familie spirituală, de cărturari adevărați, că iubim frumosul și virtutea, dobândite prin cultură, și că avem puterea să ne păstrăm identitatea pentru a o transmite mai departe, nealterată, generațiilor ce vin după noi.

Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** s-a dovedit a fi o adevărată creație, o operă de artă, o creație îndelungată, cântărită bine, cu pași mărunți, tocmai pentru a nu-l decepționa pe iubitorul de cultură și spiritualitate.

Ca român, mă mândresc cu această revistă ce apare pe plan internațional, având în vedere faptul că este difuzată pe patru continente și în douăzeci de capitale, iar în România, în peste patru sute de localități, o revistă scrisă de autori

competenți cu multe semnături de autori de proză, poezie, epigramă, istorie, filosofie și în diferite forme literare divers prezentate. Cine sunt aceste personalități sau participanți activi la educație și formare de oameni? Da, sunt cei care țin strâns în mâinile lor cultura! Și atunci când își vor deschide larg porțile sufletelor, să dea celor din jur, tot ce au mai bun în ei. Da, sunt cei care au ținut întotdeauna la țara lor și la LIMBA ROMÂNĂ, prin care s-au înțeles și ne vom înțelege cooperând.

Diversitatea textelor și respectul pentru cultură consfințesc poziția ei în rândul celor mai de seamă reviste din România.

Asta înseamnă revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, o revistă plămădită în vremurile noastre furtunoase, și care va dăinui mult timp, inclusiv cu aportul constant al dumneavoastră.

Corneliu CARP

IMPLICARE, DĂRUIRE, PERSEVERENȚĂ

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC este un titlu de revistă, este o expresie, o zicere, concepută de distinsul prof. dr. Dumitru V. Marin din Vaslui, ca o combinație între „meridian”, căruia, spre localizare, spre definire i-a adăugat atributul „cultural”. Așadar, de la început, distinsul profesor prevedea răspândirea largă, peste mări și țări, pe meridianele lumii, pe aceste linii de reper ajutătoare pentru măsurarea longitudinii geografice. Dar, conform DEX, „meridian poate fi și o canapea cu spătar și brațe inegale, care ține loc de

șezlong”. Așadar, pot înțelege că, după lecturarea revistei sau în timpul delectării cu materialele diverse cuprinse în această publicație, putem sta confortabil în „meridian”, adică în șezlong.

Revista sus amintită, după cum, deja, toți cititorii știu, are o bogată paletă de creații literare, în proză și în versuri, contribuind la promovarea valorii creatorilor în țară și peste hotare, „**MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**” fiind trimis, prin grija directorului, deja bine cunoscut, prof. dr. Dumitru V. Marin, în foarte multe țări din lume.

Semnează în „Meridian”, ajuns, iată, la numărul 15, un număr însemnat, foarte mare de colaboratori, întrecând cu mult alte publicații, iar prin aceasta, revista ar trebui să fie menționată în Cartea recordurilor. Este suficient să amintesc numai câteva nume pentru a ne da seama de valoarea conținutului revistei: Acad. Mihai Cimpoi, scriitorii și poeții Dumitru Brăneanu, Theodor Codreanu, Ioan Prăjișteanu, Calistrat Costin, Alexandru Ionescu, Cornel Galben, Petruș Andrei, D.V. Marin, Theodor Pracsiu etc. Nu lipsesc semnăturile poezilor și scriitorilor ieșeni, ale membrilor Asociației Literare „Păstorel” din Iași, dar și ale altor creatori din țară.

Felicitări domnului prof. dr. Dumitru V. Marin pentru susținerea materială, pentru calitatea și continuitatea „**MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC**”, pentru implicare, dăruire și perseverență!

Urez „**MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC**”
viață lungă, așadar:

Revista, plină de valori,
Să aibă-atâția cititori:
Cam câtă frunză, câtă iarbă
Sau câte fire sunt în barbă!

Pe nimeni astăzi nu surprinde
Și doar atât mai pot să spui:
Că tot Pământul îl cuprinde
Meridianul din Vaslui!

Vasile LARCO

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

O revistă care prezintă în mod pertinent adevărata față a culturii și spiritualității autentice românești. Fondator și editor al revistei este prof. dr. Dumitru V. Marin cel care atrage ca un magnet doar oameni talentați și cu har într-ale scrisului, promovând valoarea și latura sensibilă.

Revista s-a născut în Vaslui, în februarie - martie 2015 prin munca susținută a echipei redacționale, respectiv prof. dr. Dumitru V. Marin, directorul publicației, comandor Mihai Batog Bujeniță, prozatorul Val Andreescu, Anca Moldoveanu și dr. Valeriu Lupu.

În această superbă revistă descoperim tot frumosul reprezentat în poezie, proză, teatru, eseu, știință, educație, aforisme, panseuri, epigrame, opinii, fișe de autor și spiritualitate venite din sufletul și condeiul colaboratorilor săi fideli.

O putem considera un dar făcut cititorilor din România dar și o recunoaștere a valorilor noastre în cele peste 20 de orașe mari ale lumii. Este ca un porumbel care duce veste și poveste despre oamenii frumoși și talentați ai țării noastre.

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

În revist-am debutat,
Cu emoții inerente;
Azi, să știți că n-am uitat:
Am felicitări curente!

Doina TOMA

Am marea bucurie și mândrie să spun că am contribuit la înființarea acestei reviste internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**. În calitate de tehnoredactor al primelor 6 numere ale **MCR**, îmi permit să constat, spre surprinderea mea, că s-a dezvoltat foarte interesant. Diversitatea și complexitatea capitolelor este impresionantă, ceea ce mă bucură și mă face să cred că această revistă va dura mult timp de acum încolo. La această ediție, nr. 15, doresc să crească frumos, armonios, iar tuturor celor care au contribuit și vor contribui, în frunte cu directorul și inițiatorii ei, le doresc multă inspirație.

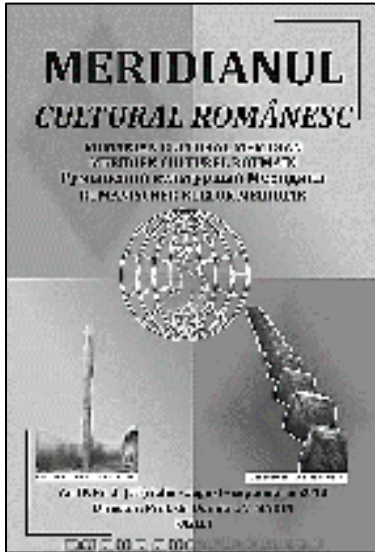
Anca SAVIN (MOLDOVEANU)
Meridianul Cultural Românesc,
An IV, Nr. 3 (15) iulie-august-septembrie 2018

POȘTA REDACȚIEI

SIMPLU

Nu știu dacă un bilanț e potrivit, totuși: am parcurs de pe 8 februarie 2015 un drum cu spini mulți, călcând pe jăraticul lipsei de fonduri, dar cu rezultate demne de Guinnesss Books, spațiu și nr de colaboratori. Plecând cu handicapul provincialismului, am realizat prin noi înșine, cu noi toți, acest record 452 colaboratori. Tot cu acest handicap am înființat prima televiziune privată în România (Licența 001/TV), am realizat interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, am

transmis în direct din 32 de țări... Avem și handicapul sărăciei, extrem de greu de trecut...

Și dacă mă gândesc bine, tot mereu avem câte ceva împotriva, orice-am face. Mă bucur să deschid o fereastră cu Destine Literare din Canada lui Alex Cetățeanu și George Filip, mă revigorez când apar tineri mânăuitori de condei, deși suportăm asaltul banului în noua cultură existențială. Să nu creadă cineva că exagerez când prevăd apariția unei limbi de comunicare universală, dar care include sărăcirea limbilor naționale

până la dispariția lor. Trilingvismul este etapa pregătitoare.

Vă invit deci, SIMPLU:

La bătaie pentru limba română, la asaltul metaforelor din aer, apă, soare, lună, genuni sufletești, din ființa noastră, din visurile lumii, de oriunde.

După cum vedeți, contează talentul (și talantul), bruma de preocupare, inspirația. Dacă tot ce e omenesc nu ne lipsește, nu ne poate lipsi încrederea în ziua de mâine, în frumos și...viață.

Tot simplu: să ne luăm la trântă cu viața, deci cu ale ei, cu noi înșine.

„Batailleur”-i-lor, vă așteptăm!

Dumitru V. MARIN
Meridianul Cultural Românesc,
An IV, Nr. 3 (15) iulie-august-septembrie 2018

EDITORIAL MCR NR. 16
OCTOMBRIE - NOIEMBRIE - DECEMBRIE 2018

CREDENȚIONALE VASLUIENE **LA ALBA IULIA - 1990**

Unirea, Marea Unire realizată la Alba Iulia pe 1 decembrie 1918, a fost, doar cu 2 zile înainte hotărâtă la Cernăuți (28 noiembrie), completând hotărârea basarabenilor din martie 1918. Nu avem date despre participarea vasluienilor, până la urmă, despre deplasarea moldovenilor în această parte îndepărtată, din vest, și, până în prezent, nu cunoaștem în ce mod au privit cei din Moldova de Jos entuziasmul național – ardelean de atunci. Deși mai conservatori, mai săraci și mai neinformați, e de afirmat că și aceștia împărtășeau aceleași idealuri, susțineau aceeași idee, deși atenția le era mai ales la ceea ce se întâmpla la Chișinău, unde erau dislocate importante forțe armate românești și intelectuali din actualul județ erau chemați să activeze (cazul lui Tudor Pamfile, coordonator a 5 gazete românești și promotor al unei literaturi speciale pentru moldovenii de peste Prut).

Un episod interesant cu semnificație istorică s-a petrecut în 1990.

Am fost acolo: la Alba Iulia, de 1 decembrie 1990, când s-a sărbătorit pentru prima oară noua Sărbătoare Națională, după decenii... de 23 august. Încă nu creasem TVV, eram doar reprezentantul ecologiștilor vasluieni și împreună cu regretatul

Dan Albescu făceam parte din DELEGAȚIA județului Vaslui, compusă din 42 de persoane selectate de Consiliul Județean și Prefectură, care ne-am deplasat cu un autocar toată ziua și noaptea de 30 noiembrie, și înspre dimineață am ajuns în cetatea istorică a neamului românesc. Am fost ghidul neoficial (printre altele, dețin atestat de ghid internațional), drept care „am povestit” tot ce se putea prezenta pe un traseu care includea și Săvârșinul, proprietatea regelui Mihai. Am creat atmosfera patriotică în autocarul cu oameni diferiți, pregătire diferită, cu început de orientări politice altfel decât pentru FSN și am avut și simțit avantajul excursiilor cu elevii realizate în anii anteriori. A fost instructiv.

PREGĂTIREA.

Fiecare am fost chemați la prefectură mai înainte și puși să semnăm de mai multe ori CREDENȚIONALE, adică foi de A4 cu același text, prin care susțineam UNIREA de la Alba Iulia, de la 1 decembrie 1918. Nu se admitea nici o virgulă lipsă, trebuia să fie scrisul „manu propria”, drept care unii am refăcut de mai multe ori împuternicirea numită credențional. Dan Albescu avea un scris mai întins și textul nu-i prea încăpea pe foaie, drept care zicea că nu mai merge acolo.

Deplasarea: simplă, într-un autocar fără muzică, dar cu microfon de bord care se tot defecta, așa că în câteva rânduri (pe la Tg. Mureș) am vorbit de la centrul autovehicolului, să fiu auzit. Mai era un acordeonist care înveselea atmosfera periodic, atât în ziua cât și în noaptea deplasării. N-au fost nici un fel de controverse politice, mai toți convenind că susținem pe Iliescu și mai niciunul știind câte ceva despre evenimentul în sine (cel de la 1 decembrie 1918). N-am simțit oboseala drumului.

1 Decembrie:

Dimineață am depus fiecare, personal, CREDENȚIONALUL, pe județe, în ordinea alfabetică, în Sala Mare a Muzeului, înregistrare pe grup. Mare aglomerație, rapiditate în mișcare, liniște, ordine. Cei de acolo erau pregătiți, ne-au înregistrat, și totul a mers în ordine. S-a creat o stare de exaltare patriotică mai ales la Sesiunea solemnă a Parlamentului.

Am fost plasați pe un loc dinainte stabilit, cu interdicția de a pleca altundeva, și nu era greu, pentru că toți eram deprinși cu disciplina defilărilor de 23 August. Vasluienii au avut noroc de o panoramă care le-a permis să-i vadă îndeaproape pe Ion Iliescu, Petre Roman (atunci, mare pericol pentru președinte), Alexandru Bârlădeanu, Victor Atanasie Stănculescu, P.F. Teoctist și alți activiști fost comuniști, strânși în FSN, deveniți mari democrați.

Când a apărut firava delegație condusă de Corneliu Coposu, mulțimea instruită și pornită împotriva „vânzătorilor de țară” (i-) a huiduit copios, iar Petre Roman ne făcea gesturi de îndemn (eram la câțiva pași, și mai toți strigam ce se auzea de la unul cu lozincile scrise). Au răzbătut în grup zvonuri că se trage în mulțime de pe balcoanele blocurilor din apropiere, deși eram înconjuțați de tot felul de persoane dubioase. Discursul curajosului Coposu, pe altă scenă aproape nu l-am auzit, cei vreo 20 din anturaj nereușind să asigure liniștea necesară. Nici pe liberalul Radu Câmpeanu, însoțit doar de câțiva. Nu i-am auzit, mai ales că din timp în timp se lansau lozinci de tipul „trăiască Ion Iliescu” sau trăiască... altcineva din prezidiu. P.F. Teoctist nu prea era băgat în seamă, deși tribuna era ridicată în fața Catedralei, iar numerosul grup Iliescu venea păzit de la Tedéum-ul oficiat de Patriarh. S-a creat, după discursul lui Ion Iliescu, un fel de diversiune, o

mișcare în mulțime, care șoptea de un atac terorist maghiar, repede liniștit, mai ales că au urmat salve de artilerie care să sublinieze sărbătoarea publică de după defilarea armatei.

Curios, lumea n-a plecat nici din timpul spectacolului patriotic prezentat pe mai multe scene, când, câțiva vasluieni am trecut printre blocuri și case, am stat de vorbă cu locuitorii cam timorați că sunt urmăriți. Aflăm, astăzi, că erau mobilizate forțe care să preîntâmpine reacțiile maghiarimii, și oamenii aveau dreptate.

Nu prezintă importanță ce s-a discutat la întoarcere, după nopți nedormite. Important mi se pare că un grup de vasluieni, fie ei organizați de oficialități, am depus acele acte de încredințare în favoarea Marii Uniri, fie și la 72 de ani, după. Și, încă ceva: atmosfera de aleasă simțire patriotică în care s-a desfășurat expediția vasluiană, și mai ales cea din fața Catedralei Neamului din Alba Iulia.

2018. Din sentimente curat patriotice soții dr. Valeriu Lupu și prof. Valentina Lupu au organizat între 28 – 30 septembrie 2018, o excursie la Alba Iulia cu dorința de a prezenta din partea celor 40 de vasluieni și omagiul lor pentru înfăptuitorii Marii Uniri. Evident, fără credenționale.

Într-o școală generală, la Roșiești, directorul Cristian Onel are o inspirată expoziție consacrată Centenarului, cu momentul Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia. Mai e mult, dar e bine și atât pentru necesara educație pro românească. Pot fi nominalizate multe alte momente în județ, printre care că în ultimele zile Dan Ravaru a scos cartea „Revenirea Bucovinei la România/Centenarul Marii Uniri”, 2018, 132 pag.

Important, astăzi, este că Dumitru V. Marin (la câteva zile am înființat TVV, primul post de televiziune privată din țară, Licența 001/TV, pe 5 dec. 1990), Teodor Tărnăuceanu

(prefect), Marin Nistor, Dorel Juverdeanu, Cornel Oanea, Vasile Ghiga și alții (79) am depus, conștienți și entuziaști, CREDENȚIONALELE noastre în sanctuarul unității românești.

Tot important e că putem găsi mărturii și în afara țării, cum este de pildă, târnosirea Bisericii Ortodoxe Românești, din Montreal, pe 18 octombrie 1918 (v. Meridianul Cultural Românesc, nr. 3/15/2018).

CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI

Nu cunoaștem materiale despre prezența vasluienilor, ori a moldovenilor la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918. Am afirmat că, atunci, de la Chișinău, unde era coordonatorul român pentru cultura în limba română în Basarabia, maiorul Tudor Pamfile a trimis o delegație care să fie printre cei 100.000 de participanți din toată țara. Aspectul are o importanță istorică deosebită, pentru că venea în sprijinul delegației basarabene (poate și alte scopuri) de după 27 martie 1918, când se proclamase unirea cu Patria mamă.

Credenționalele vasluienilor, cele bine cunoscute de noi, sunt de dată mai recentă și anume din 1990, când reprezentanți ai județului (prefectură și comune) au depus la Muzeul UNIRII, într-o dispoziție patriotică remarcabilă, sub semnătură personală, cele 79 de documente cu conținut unic (v. pag. 12), în dimineața zilei de 1 Decembrie, după care au participat la Sesiunea solemnă a Parlamentului dedicată sărbătoririi Zilei Naționale a României (de la Alba Iulia), apoi

la marea adunare națională. Documentul de înregistrare poartă nr.6812, fila pentru Vaslui.

Plecăm de la documentul de referință „Reprezentanții județului Vaslui participanți la Sesiunea solemnă a Parlamentului... din ziua de 1 decembrie 1990”, după care au urmat festivitățile cu și pentru miile de participanți, în fapt un miting de mari proporții pentru Ion Iliescu și F.S.N. care a contribuit la succesul mare la alegerile din 1992 și la cooptarea altor formații și partide în structurile administrative și politice, printre care ecologiștii reprezentați de Dumitru V. Marin și Vasile Ghiga. În fapt s-a urmărit și prezența celorlalte partide, pentru pluralism, dar în județ, nu prea erau, doar câțiva oportuniști sărind imediat pe funcții.

Pentru cine nu știe CREDENȚIONALELE, cele din 1918, erau împuterniciri (ca legitimări oficiale) emise de organizări locale spre a putea participa, susține și vota pentru Unire, cea mai cunoscută grupare fiind cea din Galtiu (mereu invocată), dar erau destule din mai toate localitățile Ardealului istoric. N-a lipsit nici cea din Bucovina care, doar, cu două zile înainte, pe 28 noiembrie își declarase apartenența la România.

Tabelul, deja publicat dar reluat și alături, cuprindea reprezentanții oficiali ai administrației în frunte cu prefectul Teodor Tărnăuceanu, un viceprimar al municipiului, ec. Marin Nistor, reprezentanții principalelor partide ale momentului: liberal (Dorel Juverdeanu), P.N.Ț.C.D., Mișcarea Ecologistă din România, M.E.R. (prof. Marin Dumitru) și P.E.R. (Vasile Ghiga) , dar mai ales primari, viceprimari sau alți funcționari din comunele de atunci. După cum se poate vedea lipsesc semnăturile celor din Băcani, Todirești, Zorleni, a viceprimarului de Bârlad, Didu Clapon, a profesorului Silviu Cristea de care nu ne amintim că au fost prezenți, totuși.

Înainte de plecare s-a făcut fotografia colectivă a delegației, sub cupola Palatului prefecturii, un document de mare importanță astăzi, când trebuie să vorbim de re-susținerea entuziastă a actului național din 1 decembrie, când, iată, putem face dovada că și cei din platoul central al Moldovei (desigur toate județele și-au trimis mesageri) au fost prezenți și au susținut noua Sărbătoare Națională a României.

Dintre cei prezenți atunci și-s mărturisitori astăzi, nominalizăm pe Petrică Chiriac, atunci viceprimar, azi, primar la Duda Epureni, pe Ionel Corciovă, atunci agent agricol, azi primar al comunei Tutova, pe prof. Dumitru V. Marin, atunci președintele M.E. R., azi directorul Grupului de presă vasluian și recordman mondial în presă, de ec. Marin Nistor, atunci viceprimar la Vaslui, ajuns Director economic al Consiliului Județean Vaslui, azi pensionar, de Vasile Stoica, atunci sindicalist, azi primar la Băcani; amintim de T. Tărnăuceanu, V. Ghiga, D. Juverdeanu ș.a.

Iată-i pe cei care au semnat la 1 decembrie 1990 o adevărată pagină de istorie, care au devenit mai apoi prin muncă și învățatură, cetățeni de nădejde într-o comunitate mereu în ZODIA DUȘMĂNIEI și a imprevizibilității; dar având valoarea inițială au reușit să se impună, să se afirme prin realizări, să crească de-a lungul acestor 28 ani. Ei vor rămâne pururi reprezentanți cu credențional eliberat de obște în fața unui viitor imprevizibil (totuși) în devenirea istorică a țării, națiunii și limbii române. Noua cultură existențială care-și delimitează sfera specifică astăzi, va avea nevoie să se sprijine și pe fapte din istorie, adică adevăruri dovedite. Și dacă va fi așa, iată, CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTIII noștri;

REPREZENTANȚA

Tribunația Vaslui participă la sesiunea ordinară a Parlamentului
deputații săi în ziua de Nașterea a României
- 1 Decembrie 1850 - din Iași, Alba Iulia

1. Constantin Teodor	președintele județii Vaslui		
2. Eugeniu August	membru al Tribunalului județean		
3. Dumitru Ion	președintele comunei Bănești		
4. Nicolae Vasile	membru al comunei Vaslui		
5. Grigore Stănescu	profesor de la Școala municipală Vaslui		
6. Constantin Vasile	secretar al Ministerului de Interne		
7. Constantin Vasile	profesor la Școala din Vaslui		
8. Horia Constantin	președintele comunei Negrești		
9. Dumitru Nicolae	președintele comunei Negrești		
10. Maria Alexandru	președintele Filialei județeană Vaslui		
11. Mihail Vasile	președintele Filialei județeană Negrești		
12. Ștefan Vasile	președintele Filialei județeană Negrești		
13. Grigore Stănescu	președintele Filialei județeană de rădăcini Filiale Vaslui		
14. Maria Vasile	președintele Filialei județeană Negrești		
15. Constantin Dorci	președintele Filialei județeană Negrești		
16. Constantin Vasile	com. Bănești	48. Vasile Constantin	com. Bănești
17. Maria Vasile	com. Al. I. Cuzaia	49. Maria Vasile	com. Bănești
18. Nicolae Vasile	com. Vaslui	50. Nicolae Vasile	com. Bănești
19. Vasile Vasile	com. Bănești	51. Maria Vasile	com. Bănești
20. Vasile Vasile	com. Bănești	52. Vasile Vasile	com. Bănești
21. Vasile Vasile	com. Bănești	53. Vasile Vasile	com. Bănești
22. Vasile Vasile	com. Bănești	54. Vasile Vasile	com. Bănești
23. Vasile Vasile	com. Bănești	55. Vasile Vasile	com. Bănești
24. Vasile Vasile	com. Bănești	56. Vasile Vasile	com. Bănești
25. Vasile Vasile	com. Bănești	57. Vasile Vasile	com. Bănești
26. Vasile Vasile	com. Bănești	58. Vasile Vasile	com. Bănești
27. Vasile Vasile	com. Bănești	59. Vasile Vasile	com. Bănești
28. Vasile Vasile	com. Bănești	60. Vasile Vasile	com. Bănești
29. Vasile Vasile	com. Bănești	61. Vasile Vasile	com. Bănești
30. Vasile Vasile	com. Bănești	62. Vasile Vasile	com. Bănești
31. Vasile Vasile	com. Bănești	63. Vasile Vasile	com. Bănești
32. Vasile Vasile	com. Bănești	64. Vasile Vasile	com. Bănești
33. Vasile Vasile	com. Bănești	65. Vasile Vasile	com. Bănești
34. Vasile Vasile	com. Bănești	66. Vasile Vasile	com. Bănești
35. Vasile Vasile	com. Bănești	67. Vasile Vasile	com. Bănești
36. Vasile Vasile	com. Bănești	68. Vasile Vasile	com. Bănești
37. Vasile Vasile	com. Bănești	69. Vasile Vasile	com. Bănești
38. Vasile Vasile	com. Bănești	70. Vasile Vasile	com. Bănești
39. Vasile Vasile	com. Bănești	71. Vasile Vasile	com. Bănești
40. Vasile Vasile	com. Bănești	72. Vasile Vasile	com. Bănești
41. Vasile Vasile	com. Bănești	73. Vasile Vasile	com. Bănești
42. Vasile Vasile	com. Bănești	74. Vasile Vasile	com. Bănești
43. Vasile Vasile	com. Bănești	75. Vasile Vasile	com. Bănești
44. Vasile Vasile	com. Bănești	76. Vasile Vasile	com. Bănești
45. Vasile Vasile	com. Bănești	77. Vasile Vasile	com. Bănești
46. Vasile Vasile	com. Bănești	78. Vasile Vasile	com. Bănești
47. Vasile Vasile	com. Bănești	79. Vasile Vasile	com. Bănești
48. Vasile Vasile	com. Bănești	80. Vasile Vasile	com. Bănești
49. Vasile Vasile	com. Bănești	81. Vasile Vasile	com. Bănești
50. Vasile Vasile	com. Bănești	82. Vasile Vasile	com. Bănești
51. Vasile Vasile	com. Bănești	83. Vasile Vasile	com. Bănești
52. Vasile Vasile	com. Bănești	84. Vasile Vasile	com. Bănești
53. Vasile Vasile	com. Bănești	85. Vasile Vasile	com. Bănești
54. Vasile Vasile	com. Bănești	86. Vasile Vasile	com. Bănești
55. Vasile Vasile	com. Bănești	87. Vasile Vasile	com. Bănești
56. Vasile Vasile	com. Bănești	88. Vasile Vasile	com. Bănești
57. Vasile Vasile	com. Bănești	89. Vasile Vasile	com. Bănești
58. Vasile Vasile	com. Bănești	90. Vasile Vasile	com. Bănești
59. Vasile Vasile	com. Bănești	91. Vasile Vasile	com. Bănești
60. Vasile Vasile	com. Bănești	92. Vasile Vasile	com. Bănești
61. Vasile Vasile	com. Bănești	93. Vasile Vasile	com. Bănești
62. Vasile Vasile	com. Bănești	94. Vasile Vasile	com. Bănești
63. Vasile Vasile	com. Bănești	95. Vasile Vasile	com. Bănești
64. Vasile Vasile	com. Bănești	96. Vasile Vasile	com. Bănești
65. Vasile Vasile	com. Bănești	97. Vasile Vasile	com. Bănești
66. Vasile Vasile	com. Bănești	98. Vasile Vasile	com. Bănești
67. Vasile Vasile	com. Bănești	99. Vasile Vasile	com. Bănești
68. Vasile Vasile	com. Bănești	100. Vasile Vasile	com. Bănești

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIII, nr. 47 (1877), joi, 29 noiembrie 1818)

●

CREDEŢIONALIŞTII DE ATUNCI, PERSONALITAŢI... ASTAZI

Avem pretenţia că am pus la dispoziţia cercetătorilor şi publi-cului larg o pagină de istorie reală susţinută de concetăţenii noştri vasluieni, la prima sărbătoare naţională, 1 Decembrie, 1990. În două numere, două editoriale au fost consacrate acestui prim eveniment important de după Revoluţie, de remarcat pentru ecoul său patriotic şi pentru unitatea naţională. Atunci, chiar era necesară o asemenea revărsare de sentiment şi voinţă populară pentru că erau şi tendinţe centrifuge, erau multe încercări de subminare a voinţei naţionale. Adunarea solemnă cu prezenţa a 100.000 de oameni, după Şedinţa solemnă a Guvernului, la Alba Iulia, spectacolele, parada militară însemnau susţinerea noului regim, democratic, hotărâre de apărare a Unităţii României.

Vasluienii s-au organizat destul de festiv, vineri, 30 noiembrie 1990, dimineţa, când au semnat, în sala mare a prefecturii Credenţionalele (legitimaţii speciale) cu care să participe la sărbătoarea de la Alba Iulia, de sâmbătă, 1 Decembrie 1990, prima după schimbarea regimului, la 72 de ani de la Marea Adunare Populară din 1918. Am înfăţişat câteva figuri ale timpului, în numărul trecut de ziar, printre care Vasile Stoica (Băcani), Petrică Chiriac (Duda Epureni), D. V. Marin şi Marin Nistor (Vaslui), Ion Corciovă (Tutova), Ion Tărnăuceanu.

Prezentăm acum şi aici, fotografia de grup cu cei 79 de delegaţi, sub cupola Prefecturii Vaslui, înainte de îmbarcarea în autocare, pentru deplasarea la Cetatea neamului românesc,

la cealaltă extremă a țării, mai toți având dorința să ne exprimăm hotărât pentru Unirea deja înfăptuită și să susținem vizibil politica națională. Poate, între cei care se recunosc, să ne mai comunice vreunul, adică să confirme participarea de atunci, conștient că a luat parte la un fapt istoric remarcabil.

Vă invit să revedeți materialele publicate în cele două numere anterioare din ziarul nostru, adăugând doar, că la 5 zile de la acest eveniment am înființat prima televiziune privată din România, pe 5 decembrie 1990, cu prima Licență audiovizuală, 001/TV, la Vaslui, act cultural unic și irepetabil, de mare autoritate jurnalistică națională și internațională. Revista M. C. R. care străbate continentele astăzi e și ea un rod al curajului și îndrăzelii de atunci, dintr-un „loc unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu).

Și vasluienii de acum 28 de ani, au participat, ca și „curcanii” lui Alecsandri, ca și jertfiții la Țiganca sau Cotu Domului, ca și prizoniții din perioada comunistă, la păstrarea României, nu tocmai întregi, dar între hotare sigure și cu o limbă unitară. Nu spre glorie, ci spre știință!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIII, nr. 49 (1879), joi, 13 decembrie 2018)**

POȘTA REDACȚIEI

APĂREM CAM LA TIMP... MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

Înceiem anul IV al acestei Reviste. Cu destule succese, spun eu, pentru că: 1. Am realizat o mai bună colaborare cu creatori și solicitanți din țară și din străinătate; 2. Am acordat „felii” unor grupări de seamă, de pretutindeni: dacă aveam deja asigurată colaborarea celor de la ALPI – Iași, poeta Gabi Bălan ne-a asigurat o comunicare din ce în ce mai bună cu gruppo Scriviamo din Italia, în rubrici individualizate (este de notorietate). 3. În urma vizitei din august la Montreal, am stabilit să acordăm un segment din cuprins grupării de scriitori conduse de Alex. Cetățeanu, Destine literare, drept care poetul George Filip colaborează număr de număr și la ziar și la revistă. Și în numărul de față îi includem excelente creații, deși el este la o asemenea depărtare de țară. 4. Cu ajutorul doamnei Vasilica Grigoraș, o excelentă scriitoare vasluiană, am stabilit o comunicare permanentă cu Noua Zeelandă, prin prestigioasa autoare Valentina Teclici, de loc de la Huși. 5. Asta după ce avem o relație excelentă cu Ben Todică (Australia), Georg Barth (Germania), cu Vasile Tărățeanu din Cernăuți și cu poeți, prozatori, memorialiști din Chișinău, în frunte cu Valeriu Matei și Mihai Cimpoi. Din nou, îl îmbrățișăm pentru contribuția și sufletul său pe prof.univ.dr. Alexandru Ionescu.

Desigur, nu facem un bilanț acum, deși împlinim 4 ani de apariție (cu acest număr 16/2018). Reamintim doar că prin inițiativa noastră, împreună cu comandorul Mihai Batog

Bujenița (Iași) și bunii noștri prieteni, poetul Val Andriescu și dr. Valeriu Lupu, din Vaslui, am hotărât apariția pe 8 februarie 2015), cu multe speranțe dar fără să ne închipuim, cumva, că vom realiza atât de mult. Vasluienii, chiar au cu ce se mândri, pentru că pornită dinspre jurnalismul cultural Meridianul Cultural Românesc își are un loc în cultura lumii (chiar nu exagerez, uitați-vă la Glosarul de la sfârșitul Revistei).

Numai că, în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău care ajunge și în mai multe locuri decât revista, am atenționat și prieteni, și colaboratori, și cititori și dușmani că suntem pe metereze în bătălia pentru LIMBA ROMÂNĂ., adică e gata numărul pe acest trimestru, în legătură cu care vă invităm să vă exprimați, să comentați.

Va trebui, însă, să vă comunicăm și incredibile piedici pe care ni le pun... „apropiații” din Vaslui...

Dumitru V. MARIN

Meridianul Cultural Românesc,

An IV, Nr. 4 (16) octombrie - noiembrie - decembrie 2018

JURNALIST ȘI JURNALISM CULTURAL

De aproape 4 ani există, la Vaslui, o publicație „mai altfel” (cum observă chiar editorul) care-și alege ca stil de comunicare pe cel ziaristic (jurnalistic), adică unul dintre cele 4 stiluri ale limbii române (academic, jurnalistic, administrativ și literar artistic), cel pe care prof.dr. Dumitru V. Marin îl crede cel mai penetrant în masa cititorilor. Sunt mai multe argumente care-i dau dreptate profesorului, noi însă, vrem să apreciem doar

inițiativa și mai ales realizările revistei devenită internațională, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.

La Vaslui s-a născut primul post privat de televiziune din România (5 dec. 1990), cu Licența 001/TV, s-a ivit prima rețea locală de radio (Unison Radio/Vaslui-Bârlad) și Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău de pe 26 septembrie 1996 și în funcțiune și astăzi. Toate sub conducerea unui dublu recordman mondial în domeniul presei, prof.dr. Dumitru V. Marin, un împătimit al cuvântului inclusiv tipărit (a scos 30 de cărți). Din 8 februarie 2015 iată, Meridianul Cultural Românesc, mereu cu circa 150 de pagini, trimestrial care adună scriitori din toată lumea (peste 470).

În afara scriitorilor români, se adună dintre cei din jurul Destinelor literare (Montreal – Canada), Grupul Scriviamo (Italia), ALPI (Iași – România), revista online Țara Cuvintelor, recent din Noua Zeelandă, după ce numeroși scriitori din Israel, Germania, Republica Moldova, Italia sunt glosați colaboratori de bază. E clar o cuprindere mare, o varietate de teme, modalități, aspecte ale muncii și creației omenești.

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, al cărui membru cu Ordinul Ziariștilor este și dl Marin, își are propriile publicații care exprimă spiritul acestor vremuri, care înglobează alte și alte energii spirituale, unde colaborează și scriitorul și jurnalistul vasluian. D-sa ne-a propus ca și M.C.R. să fie privită ca o parte a muncii noastre de zi cu zi, în domeniul jurnalismului.

Pentru individualitatea sa, pentru varietatea și consistența sa, M.C.R. își definește din ce în ce un rol mai important și nu ne rămâne decât să apreciem eforturile intelectuale, financiare, organizatorice și... afective ale acestui mărcant jurnalist al României.

Doru Dinu GLĂVAN președinte UZPR
Meridianul Cultural Românesc,

An IV, Nr. 4 (16) octombrie - noiembrie - decembrie 2018

TÂMPENIA ANONIMATULUI... SAU ESTOMPAREA VALORILOR

ANONIM înseamnă inexistența unui nume și implicit prenume, identitar fiind numele de familie, cu cât mai vechi, mai cunoscut, mai aureolat, cu atât mai important și de căutat. Pentru bunul nume al cuiva s-au trecut prin viață generații, cu multe sacrificii, s-au înregistrat jertfe și s-au pierdut averi și coroane. Nici vorbă să fie doar un cuvânt de onoare ca la poker, ci un aspect social de mare durabilitate în timp și ales comportament în societate. Bunul nume este cu mult mai important decât haina de pe om (mai modern: imaginea publică).

Totuși familiile cu NUME sunt din ce în ce mai rare, își apără din ce în ce mai greu prestigiul și valorile care se integrează într-un Pantheon, care devin de referință. Chiar modelele de acest tip dispar din ecuația socială, tendința spre anonimat distrugându-le iremediabil. Principalele critici:

Anonimatul distruge Modelele și blochează competitivitatea valorilor. Pentru ce să apere UN NUME cel care aleargă doar pentru mașul gros sau a renunțat la individualitate într-o societate care are nevoie de cât mai mulți tâmpiți, cât mai mulți făptuitori ai unui ordin sau a unui fel de producție. Subordonați banului până la pierderea conștiinței de sine ori renunțarea la capacitatea sa creatoare insul devine

obedient social și consumator... material. A fi de bunăvoie într-o turmă care nivelează valorile, înnăbușă scânteile minții, doar pentru că asigură traiul fizic, mi se pare o blastfemie contemporană, o renunțare la destinul uman creator ca rațiune de a fi dintotdeauna. Și, totuși această tendință se afirmă din ce în ce mai mult, chiar în această eră cu totul informaționalizată, videotelevizată, telefo-formată.

A început și prin România să se evite cu obstință identificarea persoanelor după nume și prenume. Ce-i drept suntem în imperiul TĂCERII, AL FRICII CĂ (NI) SE POATE ÎNTÂMPLA CEVA dacă ne exprimăm o opinie, sau criticăm pe cineva... mai mare (sau vrem să-l furăm...). Drept care fiecare se ascunde cum poate, dacă nu mai ține telefonul sau scrisoarea anonimă. Democrație și exprimarea liberă a existat doar în Deceniul Dușmăniei, adică imediat după 1989. Acum, să nu-și piardă slujba, să-și conserve avantajele sociale, se adoptă un fel de omerta românească, o lege a tăcerii autoimpuse. Sub anonim se poate spune orice, sau măcar câte ceva. E și aia o protecție, dar păguboasă: pentru că nu se percep valorile necesare, individuale, de care avem nevoie, scânteile generatoare de dezbateri. Trebuie să existe o ceartă zdravă ca să mai răzbată public vreun adevăr controversat. Cu cât se consideră mai deștept cu atât nu vrea să se pună rău cu nimeni, cu atât vrea să nu se știe mai mult despre individ. Competiția socială înseamnă, însă, efort pentru crearea unui nume de autoritate, deci difuzarea unor realizări care impun respect, prețuire sau ură. Ieșirea cu un corn înainte și nu dispariția în turmă indiferent de cine-i condusă. Personalitatea este asociată cu înfruntarea lumii, a ideilor cu scânteii, uneori cu dușmănie mai mult sau mai puțin exprimată. Aici, apare rolul benefic al familiei, dacă și ea tinde spre afirmare socială.

Ca om și călător în 32 de țări de pe 4 continente, văd cam în ce direcție o poate lua România după importurile capitaliste în materie de valori identitare, adică o atitudine generală de identificare a importanței persoanei în context social. Plec de la moda când, la telefon sau personal, îl întreb pe careva cum îl cheamă și el răspunde senin cu un prenume... și atât! Mai sunt telefoanele cu număr ascuns și negarea faptului evident.

Unul dintre prietenii noștri, profesorul și fost inspector general, Constantin Clisu, din Bârlad, un autor de carte pentru care titlul de scriitor era prea puțin, un adevărat administrator al învățământului vasluian, înainte de Revoluție, deci om cu mari merite social-culturale, omul acesta respectat prin toate acestea la noi, s-a retras la copii, în Canada, la Edmonton (unde a contribuit la amplasarea unei statui a lui M. Eminescu, mare reușită, devreme ce, în Montreal, de ani buni nu se reușește acest fapt, deși statuia există). Acolo a decedat de curând.

Dar, am vorbit de câteva ori chiar din Montreal cu el. Se ocupa cu cultivarea grădinii, cu supravegherea nepoților (nu educația lor), mai scria câte ceva, vegeta și tot vegeta. „Ce-i cu dvs., d-le inspector general? – Ce inspector, ce profesor, aici sunt Constantin și atât – Dar nepoții nu-ți zic bunic? – Ce bunic, ce exemplu, aici sunt Constantin...” Am încheiat dezamăgit de fiecare dată convorbirile telefonice, pentru că el însuși devenise „Constantin și atât” adică îl învinsese societatea în care diferențierile intelectuale pe bază de titluri muncite nu sunt deloc apreciate, pentru că ei (statul) cumpără pur și simplu valori din toată lumea (pe baza creierelor atrase=furate ei se dezvoltă tot mai mult). În cele 3 vizite în Canada i-am instruit pe nepoți să mă apeleze ca bunic, iar în prezentările oficiale să menționeze titlul științific și profesia.

Ei au cam înghițit în sec dar fac ceea ce le-am cerut, deși, absolut oriunde am fost, de la crâșme până în catedrale apelativul era prenumele. Am gândit: dacă preocuparea este numai pentru mațul gros, evident că lumea/societatea n-are nevoie de individualizări pe bază de minte și spirit, adică nici preoții nu-s decât părintele Neculai, Vasile, Rajiv, John etc., nici profesorii, inginerii n-au decât prenume fără nume. Ei sunt mâncători și atât. Și în Vest am observat tot cam asta.

De o bucată de vreme și în România identificările sunt tot semianonime, modernul lucrător la căpșune, ștergător la vreun fund bogat, angajat la vreo fermă zoo, sau chiar ziarist ori om de știință, tot un prenume incolor și inodor poartă. Și-mi zic: cumplit meșteșug de tâmpenie este această anonimizare a populației care nu-și revendică o origine cât mai valoroasă, nu-și prezintă valoarea între alții, care se vrea în turma neștiuților și neștiutorilor. Dintotdeauna neamul românesc și-a declarat identitatea prin nume și prenume (chiar Vasile a Mărioarei, Ion a Vasâlcăi, Gheorghe Aștefanei etc.), ca stimulent pentru ai lui și pentru ceilalți. Că nu toți erau boieri, bani (adică rang nobiliar), postelnici, vătafi sau... răzeși. Pentru cine nu știe RĂZEȘII alcătuiau „oastea cea mare a țării”, în schimbul pământului primit de la domnitori, fiind organizați ca oaste de rezervă în Moldova. Răzeș a fost și tatăl meu care-și păstra uneltele de luptă la îndemână și imediat după al doilea Război Mondial. Că toți erau oameni cinstiți, după orânduiele lor, era altceva; dar rangul social era absolut respectat, râvnit, visat. Cine știa carte, cine avea studii sau cărți publicate era mare autoritate ca NEAM ALES, cu nume și prenume pentru identificare, popularizare și, mândrie. Dintotdeauna NUMELE MARI au făcut istorie și legendă; cum s-ar fi obținut aceasta... cu cei care s-au ascuns în fân sau

în mocirla timpului? Eroii naționali n-au stat ascunși, ci, au ieșit la luptă, la înfruntarea dușmanului. Ei erau modelele acelor orânduiri, MODELE, pentru că nu exista familie să nu-i dea pruncului povața „să ajungi ca..., să fii ca...” și dacă n-aveau origine mai nobilă „să fii viteaz ca Ștefan cel Mare..., să fii frumoasă ca Ileana Cosânzeana”. Acum, unii dintre noi încercăm să le facem cunoscute viitorimii, pe cele de astăzi, reprezentative pentru ultimul secol al Mileniului II și începutul celui de al III-lea.

Dacă ne întoarcem la existența anonimă și anodină de acum multe sute de ani în urmă se înfăptuiește mult mai ușor dirijarea mulțimii de către cei aflați la butoane, cei cu decizie socială asigurată de lipsa preopinienților care devin din ce în ce mai săraci cu duhul. Paranormalul, frica, lenea, influența noneducativă video, computerul devin mijloace din ce în ce mai eficiente, mai îndobitocitoare. Cine-i la butoane devine din ce în ce mai puternic și... are tot interesul să rămână anonim spre a nu suporta revolte sociale sau năboirile spirituale. Asigură mâncarea, eventual, băutura (pâinea și circul) și-și exercită supremația într-o lume mai mare sau mai mică. De ce să știe câte ceva vulgul ?

Unde ajungem, oameni buni, fără valori spirituale identitare? De ce să nu ne apărăm limba, de ce să nu ne promovăm cultura poporului acestuia, de ce să uităm din ce în ce mai accelerat marile acte și fapte istorice, de ce să pierdem într-o negură din ce în ce mai deasă NUMELE, adică dovada de certă importanță în timp, de ce să intrăm de bunăvoie în risipitoare și distrugătoare anonimitate? Să nu mai răspundem de faptele noastre în fața contemporanilor? Să rămânem într-o turmă difuză, nivelatoare, și mai ales, nonintelectuală din noua cultură existențială? Nu știm cum va

arăta acea cultură generală „de mâine”, adică peste un timp doar de Domnul cunoscut, dar de ce să lipsim acea generație de bornele de orientare (valorică) într-un timp al confuziilor? Trăim, doar ca să mâncăm? De ce să nu avem noi UN NUME și să lăsăm și urmașilor noștri UN NUME?

Merită să ne gândim?

„101 vasluieni pentru 100 de ani. Valori identitare”, este la îndemâna Dvs.!!!

402 pagini, la dispoziție, pentru minte, inimă, literatură. Și, mai ales, pentru identitatea și autoritatea vasluienilor.

„Oh, oh, săraca țară a Moldovei...” se plâneau (până la urmă toți) cronicarii. De unde putem trage concluzia că apărarea acestui neam, a graiului, a teritoriului și a credinței a fost o preocupare a minților înalte dintotdeauna. Eforturile pentru scrierea Letopisețelor tot individuale erau, din mila pentru cei care vor veni după ei. Ei aveau până de gâscă, aveau patriotism (în numele căruia a căzut Miron Costin cel mai învățat cronicar), aveau și avere dar mai ales capacitate mintală cu care să intuiască o evoluție ulterioară. Bazele limbii române literare, de la ei sunt. Atâtea secole, atâtea minți, într-atâtea primejdii învățații noștri cu nume și renume au apărat elementele fundamentale ale existenței naționale. În galaxia Guttenberg se putea. Astăzi?

Omul vede și se transformă... cultural; aude și devine dependent de noua cultură. Apelează la computer și își uită

bazele educației, comunică mult, din ce în ce mai mult cu diverși, dar se izolează, sărăcește sentimental în aceeași măsură.

NICIODATĂ LIMBA ROMÂNĂ, CULTURA ROMÂNĂ, tradițiile, simțirile naționale n-au fost atât de amenințate cu dispariția (după o „tranzitie”) ca în zilele noastre. Anonimizarea voită și nevoită, ocuparea integrală a timpului doar pentru producție=hrană, reducerea la modelul universal pe care-l voia rusul Propp pare a fi mersul implacabil al istoriei lumii.

Dacă ne uităm noi pe noi, modelele noastre, voințele noastre de ieșire din turmă, atunci chiar că nu mai avem nici o salvare.

Iată de ce, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, înscris hotărât în bătălia pentru limba română, își face o obligație de onoare să deschidă și alte orizonturi pentru apărarea identității naționale. Cum și cât vom putea!?!

Dat fiind că aceleași probleme sunt pretutindeni... sunteți alături de noi?

DUMITRU V. MARIN

SAU PASIUNEA PENTRU EDITORIALE

Editorialul este fără îndoială elementul de bază al oricărei publicații importante. Este un fel de coloană vertebrală a acesteia întrucât susține practic toate celelalte texte. Acestea se înscriu în jurul său așa cum crengile unui arbore stufos și arătos îi împodobesc trunchiul. Toate problemele de interes major, uneori doar în aria de răspândire a publicației dar de

obicei depășind-o pentru a ajunge la o generalizare absolut necesară, pot și trebuie să fie atinse. Tematica trebuie să fie variată și să trateze toate punctele sensibile ale unei comunități (politică, socialul, economicul, educația, corupția, moralitatea, criminalitatea, precum și perspectivele de dezvoltare pe termen mediu sau lung). Bineînțeles punctul de vedere este cel al autorului astfel că el trebuie să poată sesiza cât mai rapid esențialul unei probleme, să scrie repede și expresiv, să fie logic în exprimare, să generalizeze corect pornind de la elementele care îi stau la dispoziție, să fie flexibil, să aibă spirit de echipă (dar și colaboratori de calitate!), să poată fi ironic atunci când este necesar, să-și asume responsabilități și să stabilească liniile directoare necesare.

Următoarele elemente sunt definitorii pentru un editorialist de calitate:

- Baza oricărui text trebuie să fie adevărul.
- Concluziile trebuie să fie obiective, bazate pe realități, pe fapte și să urmărească ceea ce este considerat ca fiind interesul public.
- Editorialistul ar trebui să fie pregătit să-și revizuiască concluziile, în lumina unor eventuale noi informații. Nu trebuie să ezite să le corecteze când este nevoie.
- Editorialistul ar trebui să aibă convingeri bine fundamentate și o filozofie modernă și democratică asupra vieții.

Toate aceste deziderate le-am regăsit împlinite în volumul **EDITORIALE, ARTICOLE, ESEURI**, semnat de publicistul **DUMITRU V. MARIN...**

DUMITRU V. MARIN, este un împătimit al scrisului. El scrie cu aceeași naturaleză cu care respiră (de altfel ambele au nevoie de o bună... inspirație!).

Așa cum se spune (preluând un adagiu consemnat de Plinius) – nici o zi fără a scrie (măcar!) un rând - D.V.M are probabil drept program de bază „să nu treacă o zi fără a scrie... mai multe pagini!”

Eugen DEUTSCH
Meridianul Cultural Românesc,
An V, Nr. 1 (17) ianuarie - februarie - martie 2018

POȘTA REDACȚIEI

AN V, NR.1

Acum 4 ani și câteva zile (8 februarie 2015, ora 11.00), în redacția ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, de pe str. Frunzelor 2 Vaslui, ne-am întâlnit 6 oameni: subsemnatul (gazdă), Val Andreescu, dr. Valeriu Lupu, comandorul Mihai Batog Bujeniță, dr. Cornelia Ursu și secretara de redacție, Anca Moldoveanu. Am dezbătut posibilitatea apariției revistei aproximativ o oră, am apreciat că poate să apară mai ales că puteam prelua eforturile financiare. Andreescu nu prea credea să se poată, Lupu se mira, Anca tăcea, comandorul m-a întrebat de câteva ori: d-le profesor, știți la ce vă băgați? Cam știam.

Am muncit cu toții ceva peste o lună și în jur de 25 martie 2015 a ieșit primul număr, după ce multe nopți n-am dormit să stabilesc titulatura cât mai potrivită și coperta cu simbolurile ei. Prietenii întemeietorii au fost de acord cu toate îmbunătățirile, cu toți colaboratorii propuși; am fost bucuros de propunerea lui Mihai Bujeniță să rezervăm Cenaclului ALPI un segment aparte, pe care, de altfel, iată, l-au onorat cu prisosință acești 4 ani. Profesorul bucureștean, universitarul Alexandru Ionescu, ne-a sărit imediat în ajutor cu sfatul și cu materialele de introdus, de câteva ori și cu distribuirea cu plată a unor numere. De fapt, toți cei din Colegiul de redacție mi-au fost aproape.

De-a lungul timpului am intrat în corespondență cu celelalte grupuri, din toată lumea iar la propunerea și acțiunea doamnei Gabriela Ana Balan, „Scriviamo” este foarte bine reprezentat, mai bine decât cei din Australia, Germania,

Chișinău, Londra, New York sau Montreal. N-am numărat numărul de creații publicate dar numărul de colaboratori, da. Nimeni nu ne poate contrazice pentru că am glossat de fiecare număr prezențele per total.

Credeți că-i ușor să aduci 501 de colaboratori din toată lumea? S-ar putea să vă închipuiți cu ce eforturi organizatorice și... de orice altă natură.

Acum intrăm în ANUL V, cu acest nr. 1. Spunem că e o mare mândrie pentru Vaslui, dar orașul și județul acesta n-are nici pene de smuls pentru că nu ne-a sprijinit decât cu tot felul de contre. Dar noi aici ne ducem viața și activitatea, iar de câteva zile am tipărit și Cartea de vizită a județului (a XXXI-a) „101 vasluieni pentru 100 de ani” pentru că vrem, putem și, mai ales, FACEM!

Să dea Dumnezeu să mai facă atâtea, vreunul, vreodată!?!

Dumitru V. MARIN
Meridianul Cultural Românesc,
An V, Nr. 1 (17) ianuarie - februarie - martie 2019

MESAJE DE LA CITITORI ȘI COLABORATORI

„Născut în comuna Miclești din județul Vaslui sunt bucuros și deosebit de încântat că am posibilitatea pentru prima dată să citesc un număr din revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC „născuta” și perpetuată în orașul cu rezonanță istorică – VASLUI.

Domnule vasluian prof.dr. DUMITRU V. MARIN, eu octogenar fiind și trăitor pe malul Bahluiului – IAȘI orasul celor „șapte coline” cu respect și admirație vă mulțumesc dvs., întregului colectiv de redacție și tuturor colaboratorilor că și în orașul VASLUI se „naște” o asemenea revistă cunoscută pe toate meridianele globului.

Sunt încântat citind lista cu delegații care au reprezentat jud. VASLUI la manifestările organizate în anul 1990 la ALBA IULIA, găsindu-l acolo și pe reprezentantul com. MICLEȘTI, consăteanul meu, NICA FĂNICĂ (cunoscându-l personal)

Cu gândul la locurile natale și la toți cei care fac cunoscute aceste locuri cu mare rezonanță istorică vă doresc mult spor în tot ce vă propuneți și revista M.C.R. să „crească” precum VOINICUL DIN POVESTE.

AȘA SĂ VĂ AJUTE DUMNEZEU!”

Ing. Cezar SIMIONESCU

„MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC ce trece prin Vaslui a ajuns la nr.16 și la lumina celui de-al IV-lea an al existenței sale, cu reverberații pe 4 continente și în peste 40 de orașe culturale ale mapamondului!

Dedicat cu preponderență CENTENARULUI, numărul de revista cu însemnele tricolore ale copertii, cuprinzând 152 de pagini, o adevărată carte document a actualității culturale românești și nu numai, M.C.R. 16 îndeamnă la o lectură agreabilă, pe gustul unor cititori interesați de bogata ei problematică.

Felicitări domnule prof.dr. Dumitru V. Marin și la Mulți Ani publicistici ai M.C.R.-ului!”

Cu prețuire, Mihai CABA

„Sincere FELICITĂRI pentru revista Meridianul Cultural Românesc!

O oază de lumină pe ogorul culturii românești.

Mulțumiri din suflet pentru publicarea materialelor mele. Mulțumiri și de la Valentina Teclici (i-am trimis revista).

Multă sănătate și spor în toate!”

Vasilica GRIGORAȘ

„D-lui Director general

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Multe mulțumiri de pe malul Dunării din Bavaria/Germania.

Desigur, chiar dacă (deocamdată) am primit minunata revistă de nivel internațional MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC numai sub formă de „pdf“ – totuși sunt foarte încântat...

Nu doar de cele peste 150 de pagini (cantitativ)

Vreau să remarc calitatea – repet, la nivel internațional (vezi traducerile) – dar mai ales articolul

*semnat de Dl. George Roca din Australia (!) – **PĂCATUL TRADUCERILOR NEPROFESIONALE.***

Subscriu la cele afirmate în respectivul articol.

În așteptarea revistei tipărite – ptr a fi trimisă în final la BIBLIOTECA ROMÂNĂ de la FREIBURG im Breisgau – vă doresc multă sănătate și să auzim numai de bine.

Cu deosebită stimă și respect”

Georg BARTH – noiembrie 2018

„Părerere despre „MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC”:

„Este o revistă de cultură redactată de către distinsul prof.dr. Dumitru V. Marin a cărui scop este să promoveze limba și cultura română. Totodată dânsul intenționează să dea o șansă scriitorilor și poeților români să-și facă talentul cunoscut. Un alt scop este de a promova valorile românești de pretutindeni.

Poezia, proza, acel strop de umor, istoria, arta plastică, etnografia sunt câteva din ingredientele folosite de către domnul profesor în revista care „se face auzită” peste tot în lume. Putem să considerăm creația dânsului o capodoperă rezultată din muncă asiduă și dragoste pentru patrie și români.

În opinia mea, „MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” este acel colț de rai pentru oricine dorește să adauge puțină cultură și artă în viața lui, cât și o cale de a cunoaște valori românești din trecut și prezent și de a le da o șansă viitoarelor talente să se afirme.

Recomand această revistă iubitorilor de cultură și tuturor celor care vor să promoveze valorile românești și limba română.

Vă doresc multă sănătate și baftă în ceea ce faceți.

Cu stimă,”

Georgiana-Laura GHEORGHE

EDITORIAL MCR NR. 18
APRILIE - MAI - IUNIE 2019

PRINTRE VALORILE SECOLULUI...

- **N. Iorga** – Oameni cari au fost (1934)
- **Gr. Ilisei** – Cu George Lesnea prin veac (1977)
- **D.V. Marin** – Printre valorile secolului (2019)

Valorile reprezentative pentru românism care s-au ivit pe lume și de pe aceste meleaguri, sau, aripa muncii lor a atins și Vasluiul, și, au îndrumat, au convorbit ori colaborat cu autorul acestor rânduri, iată sine ira et studio rostul acestor însemnări.

De la bun început trebuie spus că oricât de vechi ar fi acest târg devenit oraș, apoi din 1968, centru de județ, el a avut mereu un handicap irecuperabil: apropierea de Iași, fostă capitală a Moldovei, care i-a absorbit constant creiere, activitate creativă, fonduri, altfel spus avere materială și spirituală (n-a lipsit nici tentația capitalei). Oricât de mare boier a fost Nicolae Milescu Spătaru consacrat în China și Moscova, oricât de învățat enciclopedistul Dimitrie Cantemir atât de apreciat la Istanbul, Berlin și Moscova, de bogat ar fi fost Emil Racoviță, consacrarea i-a venit din ce a realizat la Cluj și pe vasul de cercetare Belgica, oricât de avuți au fost Codrenii, Rosseteștii sau Rășcanii și alții de aceeași talie, tot între valorile naționale s-au evidențiat. Ei, doar, s-au născut pe aici, că apoi viața i-a purtat pe unde le-a oferit modalități de exprimare a capacităților personale. Și, a fost dintotdeauna

imposibil ca într-un sat devenit târg după 1400, ajuns oraș doar în urmă cu câteva decenii, ca și un geniu să se afirme fără să aibă norocul unei familii bogate, a unor părinți luminați și un locușor de descoperiri minore. Un exemplu: ca Dimitrie Cantemir să ajungă „filozof între regi și rege între filozofi” (zice marele Leibnitz) trebuia să existe un viteaz oștean ca acel Constantin Cantemir ajuns și domnitor care să-l trimită la înalte școli din Europa și Asia.

Au încercat unii să dea totul pe plan local pentru ai lor („decât la oraș codaș, mai bine-n satul tău fruntaș”) dar au fost înfrânți de spiritul provincial, de dușmăniile mărunte, de neputinți și răutăți omenești. Unii au crezut că venind aici ar avea câmp de largă afirmare... o tristă iluzie.

Încercarea noastră este consacrată unor valoroși ai științei și culturii române care, prin eforturi personale, capacități individuale să fie prețuiți pentru munca lor; iar însemnările de față să prezinte în eboșe fugare profiluri, acte și fapte. O nouă precizare: numai dintre acei cu care autorul a venit în contact direct, (scrisa lui Arghezi „vreau să te pipăi și...”) deci lucrarea capătă și caracter memorialistic și de document istoric. Și altceva: sunt câțiva dintre ei încă în viață, dar nu se mai pot ilustra la modul creativ atins cu ani în urmă. Nu cred că poate fi o scădere ci ilustrarea unui evantai mai complet de mari realizări cultural-științifice-politice sau de altă natură. Începem cu, doar câțiva dintr-o listă lungă (circa 160), cu influențe directe în „demnitatea” publică de jurnalist, cel mai mare din istoria județului Vaslui.

1. CEAUȘESCU ȘI POPORUL

Oricine în lumea asta s-ar mândri dacă ar fi vorbit, ar fi strâns mâna sau ar fi slujit un șef de stat. Nicolae, cel mult hulit în ultimii ani, „a domnit” un sfert de secol, a umblat mult în țară și străinătate, și-a asigurat dominația personală ca un adevărat dictator. Pentru lucrurile și faptele folositoare românilor va fi destul de curând reabilitat și repus pe un soclu. Nu va avea destinul lui Ion Antonescu, acel „dictator” care ne-a băgat în Război, care a fost doborât printr-un complot coordonat de Regele Mihai I, căruia i se pune în cărcă holocaustul din România. Cum evreii nu sunt dispuși să ierte, va dura mult până să-și aibă și el soclul național. Ceaușescu va fi reabilitat mult mai repede de istorie.

Am dat de 3 ori mâna cu acest șef de stat autoritar și neiertător cu cei care nu se supuneau, drept care fiecare pas social îi era adus la cunoștință, după care aprobat de el. Într-o vizită prin județul Vaslui (1971) după ce a fost întâmpinat cu urale prin porumbiștile de la Ghergheleu, a aterizat cu elicopterul la Moldosin și adus cu autoturismul special la Sediul Județean PCR, în clădirea Poliției județene de azi. Se construia actualul Palat administrativ și lângă el, la roșu, un magazin universal. Pe traseul de la mobilă la centru era o mare de oameni iar eu, ca inspector la cultură, aveam sarcină specială de pază în fața Sediului. A dat mâna cu aproape întreg grupul, a întrebat ce-i cu clădirea în construcție care n-avea ultimul etaj gata. Intrat în Sediul PCR a țipat la toată lumea și fostul comandant al Miliției s-a scăpat pe el. Pe Primul Secretar l-a luat la rost că de ce a permis să facă magazin lângă Partid, ca să meargă oamenii la WC chiar în fața organelor? După vreo 2 ore de discuții a ieșit mai împlânzit, iar a dat o mână moale și ușor îndreptată înspre pământ cu noi și... orașul s-a ales cu actuala clădire a Muzeului și Bibliotecii (masivă și extrem de friguroasă). Nu este altfel nici în Casa de cultură, la care am fost „diriginte de șantier” (un fel de băgător de seamă) și care s-a inaugurat la Ediția a II-a a Festivalului Umorului din vara lui 1972, la care am fost printre realizatorii primelor 3 ediții, recomandat de faptul că eram doctorand în științe și aveam articole publicate.

În vederea sărbătoririi Bătăliei de la Vaslui, din 10 ianuarie 1475, s-a luat hotărârea să i se ridice o statuie (corp cu sabie) în centrul orașului și o alta ecvestră la Băcăoani, comuna Munteni de Jos, unde istoricul ieșean Constantin Cihodaru de la Toporăști-Vaslui de loc, argumenta că a avut loc marea confruntare de la Podul Înalt. La fel am crezut și eu care am

organizat, oficial, mari spectacole populare în aceste locuri și am ajuns să vorbesc de pe scenă la 5000 de oameni. Tot pentru această sărbătoare am fost desemnat om de legătură dintre regizor și instituțiile locale la turnarea filmului Ștefan cel Mare, Vaslui, 1475, cu intervenții directe în timpul bătăliei filmate în mlaștina de la Laza.

Ca inspector la cultură am fost delegat (tot drumul în camion neacoperit, înghețat bocnă de un ger de toamnă, pentru a supraveghea deplasarea și starea exponatelor) să le prezint împreună cu sculptorul pe ambele, la Casa Scânteii din București, într-o mare expoziție cu zeci de astfel de propuneri (și pentru alte județe) organizată în toamna lui 1973. Am descris întâlnirea aceasta în volumul „Ceașescu...Băsescu...” așa că pe scurt:

– Cine a făcut machetele astea? Din cauză că toți ceilalți au cam înghețat de teamă, așa că am dat eu lămuririle.

– De ce mărețul Ștefan privește în jos, tovarășe? Abia acum sculptorul care-și vedea opera (mulți bani) respinsă „a intrat” cu motivele lui și a ieșit cu ce-a hotărât Ceașescu.

– Nu trebuie ca să fie sugerată renunțarea la luptă, el este simbol de vitejie, deci să privească spre înălțimi, tovarășe...

Am mai intervenit și eu cu un fel de poezie patriotică și că „am înțeles” așa că a trecut la cei de la Bistrița. A rămas cam o oră tot vânturând exponatele și analizând cu consilierul său valorile intrinseci. La ieșire, din nou mi-a strâns mâna mie și la alți vreo 3, cu aceeași palmă moale și înclinată înspre pământ cam la 45 de grade, ca să impună respect și obediență.

– Tovarășul ... de la Vaslui (i s-a suflat) să veghezi personal cum iese lucrarea și Tănase să-mi raporteze...

Nu ieșea, oricum nimeni din cuvântul lui, că se trezeau schimbați în câteva ore. Și, la Partid erau salarii mari, nu

glumă, ca de 4 ori salariul meu, 650 lei plus indemnizație de inspector, 150 lei. Basta mașini la scară, avantaje la cumpărături, influență politică și socială neegalată. N-am ajuns niciodată în structurile Partidului.

Trebuie să spun că era un fel de competiție în acele timpuri când totul se baza pe bunăvoința celor din conducerea de Partid, iar în urma îndrăznelii de la București, cu primul secretar de la Vaslui, ne salutăm amical. Nu m-a ajutat prea mult deși îmi pregăteam un doctorat (și am fost singurul doctor în știință din județ aproape 20 de ani), că m-au prelucrat „tovarășii” în flori de viță. Strigam lozinci ca și ceilalți, dar nu participam la demonstrațiile aniversative – mare defect – mă preocupau temele științifice, elevii, folclorul, presa timpului... scriam. Ca orice „om din popor”.

Ceașescu... și poporul...

2. IORGU IORDAN

OMENOS ȘI SFĂTOS: academici-an... comunist, dar autorul primului tratat românesc de gramatică: icoana limbii naționale de atunci care se schimbă accelerat în acești ani.

Zi de iarnă luminoasă de 8 ianuarie 1977, când am fost primit de Academicianul (subliniez, titlul de mare autoritate atunci) de origine tecuceană într-un apartament spațios, dar amenajat într-un mod special ca locuință: pe tavane erau grinzi din lemn tare, probabil cu dublu scop: ornamente țărănești într-un spațiu auster și prin dublura tavanului, izolarea de zgomotele de la vecinii de sus. Era o sufragerie mare-mare căptușită cu cărți pe toate laturile, cu birou de lucru, lampă de birou și câteva lucrșoare specifice, dintre care nu lipsea tamponul cu hârtie sugativă. Multe creioane, câteva stilouri, multe cărți deschise pe masa cu picioare masive dar nesculptate, alte câteva stive cu cărți care să poată fi repede la îndemână. Era întocmai cu cabinetul de la Academia Română, unde Iorgu Iordan, n-a stat de vorbă cu mine, dar auzind că vin de la Țepu m-a invitat acasă. Eu eram foarte marcat, emoționat destul dar nu pierdut în fața celui despre care socrul meu Vasile Cernat îmi povestise că în calitate de șofer personal îl scăpase de la moarte când pe la moșia sa din Țepu era o oarecare zaveră, cu tot felul de golani războinici, noaptea. Faptul că manevrasse mașina să-i abată când aveau ghioagele ridicate, că a „zburat” peste șanț și l-a dus sănătos la Tecuci, i-a atras laudele lingvistului și invitația că oricând va avea nevoie de el vreodată să-l caute. Știam, dar nu i-am povestit acestea, dar când și-a mai dat drumul la „încredere” a confirmat chiar el întâmplarea și salvarea vieții sale.

– Zici că ești din Țepu și că te ocupi de Tudor Pamfile?
Ia loc.

– Tovarășe Academician, chiar vreau să contribui la istoria locului și la reabilitarea folcloristului. Să știți că sunt dintr-un sat apropiat de Țepu, Giurgioana, că sunt profesor de liceu la Vaslui, jud. Vaslui, căsătorit cu fiica lui Cernat (aveam rețineri serioase, pentru acesta tocmai fusese arestat din nou pentru activitate subversivă, antisocialistă; nu știam cum va reacționa. Dar nici el n-a insistat).

– Să știi că m-am născut lângă Tecuci, la Vizurești, 3 km de Țepu, pe 11 octombrie. 1888, că am ajuns aici doar prin muncă. M-am dus la comuniști, pentru că am înțeles cine și cum au împărțit lumea, tot ascultând la radio... Cu ocazia aceasta am observat că de tavan atârna o lampă termoelectrică, adică dădea și curent electric pentru un aparat de radio și lumină pentru biroul de lucru. La el am văzut prima dată așa ceva.

– Să știți că vreau să aflu cât mai multe dar, doar din ce vreți să-mi spuneți. Ce nu trebuie, nu rețin...

– Nu vreau să vorbești de apartenența la comuniști, nu scrii nimic de moșia mea de la Țepu, nu te bagi nici mata în politică dacă vrei să ajungi cercetător. În continuare mi-a povestit câte ceva de pe timpul când a fost ambasador în Uniunea Sovietică. Se temea cumplit de orice fel de spionaj personal, drept care unele informații au rămas uitate acolo, în inima mea.

M-am uitat atent la statura lui mărunțică, părul care începea să încărunțească, mustața care-i conferea un soi de distincție, îmbrăcămintea simplă („ce-o fi făcând cu atâția bani?”), mă întrebam, parcă nevăzându-i biblioteca foarte impunătoare). Omul acesta era proslăvit în Universitatea ieșeană pentru tratatul de Gramatica limbii române, cel mai complet până și astăzi, opera de referință în specialitate. Mi-a

vorbit despre cărțile sale tipărite (nemulțumit de fiecare) despre cele pregătite pentru tipar. În anii 70 o carte se tipărea greu, cu eforturi financiare mari, cu recomandările suspendate și cu supravegherea cenzurii. Cea mai mare nemulțumire, zic eu, astăzi, era că a trebuit să facă multe concesii științifice pentru limbile slave și în special pentru limba rusă. Am mai priceput eu, atunci, că i se impuseseră niște reguli și că în scaunele academice trebuiau patrioți nimeriți momentului istoric.

– Eu pot ajunge academician? a strecurat întrebarea ghiavolul din mine.

Ce a mai râs, iar se oprea, iar râdea, dar nu jignitor, ci cu oarecare surescitare și bunăvoință, el știind ce eu copilul de la țară nici nu puteam bănuî. Probabil că m-a ghicit de ambițios și m-a încurajat apoi pe diferite căi.

– Despre Tudor Pamfile, ce-mi spuneți?

– Păcat că o asemenea personalitate, un adevărat munte creativ, nu poate fi analizat cum trebuie. E unul Ciuchindeal care-și bate joc de el. Să nu scrii despre el până nu-i citești toate cărțile, TOATE! E PREA MARE să nu-l pricepi și să scrii eronat. Te cred că vrei, dar totdeauna trebuie să știi ce scrii, că ăștia... nu te iartă. Am priceput că... ăia de specialitate... Întâlnirea m-a marcat îndeștul, ca bornă existențială: era un mare patriot din perioada construcției socialiste. Am înțeles că și o mare valoare națională (unică) trebuie să facă unele concesii pentru devenirea și mai ales menținerea sa în prim plan social-științific. Pe cartea lui de Memorii, în 3 volume apărute destul de recent (I, 1974), dăruită mie atunci, acasă la el, a scris: „Tov. Dumitru Marin tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică” București, S., 8 ianuarie 1977. (Am mai convorbit de 2 ori,

IORGU IORDAN

MEMORII

Vol. I

Domnule Dr. Dumitru Marin,
te felicităm ca și mine, cu
urări de succes în munca
de științific!

Iorgu Iordan

l. 3 ian. 1977

mi-a înmânat și un volum din Gramatica sa din 1946, a decedat „necunoscut” pe 20 septembrie 1986, la 98 de ani).

Discuția noastră a durat cam 3 ore, mi-a dat autograful pe ultima carte apărută, drept mărturie; drumurile mele n-au mai trecut prin viața lui...

3. CONSTANTIN MÂNDRU: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin...

La București era destulă fierbere politică înainte de trecerea Prutului. Am reținut din dezbaterele din Consiliul de miniștri ai României, aspecte și realități confirmate de un ministru.

După ocuparea zonei petroliere a Ploieștiului de către Armata Germană, în urma înțelegerilor de toate felurile ale timpului, ei fiind aliații românilor care trebuiau să-și redobândească părți amputate din teritoriu și în special Basarabia. Nemții au instituit un regim de ocupație cu care să disciplineze pregătirile de război, și să stopeze corupția endemică, deși urmare a Pactului Ribbentrop – Molotov, extinderea convenită de cei doi miniștri de externe ale celor mai mari puteri europene care și-au împărțit continentul, prevedea că vesticii se opresc la Prut.

Înainte de Mareșalului Antonescu nu crâcnea nimeni, mai ales că avea de partea lui pe „polițaiul”-general Cristescu de la care afla tot, și pe Mihai Antonescu. În vreme de război, trebuia să fie bine informat și așa s-a întâmplat (se zice că știa de tratativele de la Cairo sau Oslo în preajma lui 23 august 1944).

Constantin Mândru din Țepu-Tecuiului a fost înaintat la rangul de colonel și numit Ministru-adjunct al Sporturilor. În 1963 trăia într-un apartament plin de cărți pe strada Bateriilor 50, din București. Tânărul D.V.M. a urcat cu ceva temeri Dealul Mitropoliei, știind că foștii miniștri și ofițeri sunt intens supravegheați și prigoniți de organele de partid și mai ales de cele de stat, drept care nu se aștepta la vreun succes al vizitei sale, acceptate aproape imediat pentru că... provenea de la Țepu și cerceta viața lui Tudor Pamfile, folcloristul. Fusese instruit de un alt mare folclorist, Adrian Fochi, ce și cum să întrebe, ce să ceară.

– Bine v-am găsit, tovarășe Mândru, vă rog să mă iertați, sunt din Țepu, soția mea este neam de-al Mândreștilor... zise cam pe nerăsuflăte.

– Bine, bine, ia mai întâi loc, nu te servesc cu nimic pentru că n-am, poate cu vreo carte, dacă... Și în mijlocul casei și pe rafturi din scândură negeluită erau mormane de cărți, și manuscrise, proaspăt hrentuite de un control recent din partea miliției.

– Vă cer respectuos scuze, țin să vă asigur că nu-s vreun fel de spion, socrul meu e arestat politic, mă interesează mărturii despre Pamfile, în legătură cu care pregătesc un doctorat, și, ceva, câte ceva despre Dvs. ca ministru.

– Ce să-ți spun, îmi scriu memoriile, n-am pensie, trăiesc din ce mai vând dintre cărți, iată pe colecția completă (era unica, am aflat pe urmă) a revistei ION CREANGĂ am primit 300 de lei (o jumătate de salariu). Bine că am reușit s-o vând. Pe la Țepu n-am mai fost de mult, că m-au arestat și pe mine, m-au umilit și bătut, nu mai pot munci...

– Domnule Mândru, vă rog să mă lăsați să notez (nu existau mijloace de înregistrare) cam în ordinea următoare pe care v-o propun, pentru că vă solicit aducerile aminte: Pamfile, familia lui, ministeriatul Dvs.

Bătrânul, acum cam pîrpiriu, se așeză pe povestit, după ce încropi un ceai din niște frunze care păreau de mușețel. Parcă se simțea mai acasă, mai ospitalier, cu paharul în față.

În aproape 3 ore fostul cetățean din Țepu de Sus povesti cum a urmat Școala militară ca și Pamfile, cum a absolvit o facultate, cum a fost remarcat de Maniu, prin ce mediu s-a mișcat, ascunzând cumva implicarea în viața politică și anticomunism. N-a avut deloc viață ușoară nici ca ministru în Cabinetul condus de Ion Antonescu, pentru că acesta era foarte

riguros, extrem de muncitor, ordonat, clar, arareori afectuos. Prima descriere a reacționarului, a trădătorului de țară, Ion Antonescu cum tot citisem eu din presa și literatura oficială, nu semăna de loc cu ce povestea gazda... Cel puțin episodul în care mama, Maria Antonescu, îl implora pe rege să-l grațieze și acesta nu putea din cauza sovieticilor care l-au răpit și dus la Moscova, de unde a venit cu condamnarea în plic, parcă a schimbat cu totul imaginea.

– Să știi că a fost UN MARE PATRIOT!

– Dar s-a aliat cu Germanii, a vândut petrolul românesc, a atacat Uniunea Sovietică...

– Cred, zice Mândru, că răspunsul său în Consiliu, când i s-a reproșat alianța cu Germania este clar: **„să nu creadă cineva că mi-s dragi nemții, dar au trecut victorioși prin toată Europa, iar pe noi ne desființau dintr-o suflare și ne luau tot. Ca aliați, eu le dau cât mai puțin din averea țării, inclusiv din petrol, din produsele agricole, mă pot mișca mai liber, pot face mai multe decât în regim de ocupație. Cu ungurii în spate, ne puteau desființa ca țară. Cu ei, cu nemții, poate, dobândim Basarabia!? Trebuie să mergem cu ei până la victoria finală.”**

– Sunt năucit de aceste precizări, ați fost de acord?

– În unanimitate, toți am căzut de acord, de aceea n-au existat trădători din acest Cabinet, nici după tortură. N-a greșit nici cu țiganii, nici cu evreii, primii trădau imediat pentru că asta-i nația lor, iar jidanii au fost cei mai crunți dușmani. La Odesa au provocat un carnagiu între soldați, de nedescris. Bolșevismul ei ni l-au adus.

– Dar la Cotu Donului, ce a fost ?

– Dacă izbutea blitzgrieg-ul soarta lumii era alta. Întârzierile au fost benefice pentru ruși. I-au mai ajutat și

americani, apoi englezii. Eu n-am fost pe front, acolo, dar am discutat toate aspectele cu puțin înainte de arestarea lui Ion Antonescu. Mare patriot, ofițer român și conducător de stat adevărat. Vezi, că, dacă mă torni la Securitate, fac 10 ani pentru ce ți-am spus.

Tânărul rămas perplex abia avu timp să precizeze că a venit pentru biografia lui Tudor Pamfile.

– Încă nu e timp să scrii sau să vorbești despre această mare valoare națională. Face parte dintre exploatatori, pentru că a fost locotenent colonel în armată (m. în 1921) și a avut moșii, chiar la Țepu. Prețuit de Academie, care i-a tipărit aproape toate cărțile a fost un erou în primul Război Mondial. Să scrii cu R mare, că atunci s-a format cu adevărat Statul Român, sub regele Carol era un început, cu întregitorul Ferdinand românii au reușit. Totuși, iată, îți dăruiesc 5-6 reviste ale lui Pamfile, (ION CREANGĂ) chiar revista Tudor Pamfile, din 1928. Despre Război, aș vrea să mai discutăm și altădată. Știi că mai trăiește colonelul Ion Pamfile, fiul ? Mareșalul Antonescu avea dreptate: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin din cât vor!

– Domnule Ministru primiți, vă rog, mulțumirile mele, pentru tot ce mi-ați spus și pentru curajul Dvs.

Aproape 15 vizite, de fiecare dată instructive la domiciliul voinicului și vigurosului colonel Ion T. Pamfil, str. Aviator Andreescu nr. 14, București, pot face obiectul unei cărți „mari”. Poate ajung s-o realizez, așa cum aș vrea să termin scenariul pentru filmul „eroul Tudor Pamfile”.

4. MIHAI POP ȘI ȘCOALA ROMÂNESCĂ DE FOLCLOR.

Folclorist, antropolog cultural, etnolog, creator de școală folclorică, decenii conducătorul Institutului Național de etnografie și folclor, s-a născut pe 18 noiembrie 1907, în Glod – Maramureș, cu o activitate internațională mult peste rând în orânduirea comunistă. A decedat, în București, pe 8 octombrie 2000.

Poate, după destul timp de la dispariția sa, unii îi pot contesta meritele, alții s-ar avânta să le uite pentru că profesorul doctor docent Mihai POP a stat un sfert de secol în fruntea Institutului Național de Etnografie și Folclor, a realizat câteva studii importante, numeroase introduceri la opere, a promovat linia Partidului în cercetare, a încurajat tineri cu care să se vorbească de Școala românească de folclor, a reprezentat România într-un conclav mondial select. La Revoluție (1989) avea o vârstă înaintată, mai activa la Institut și primindu-mă la domiciliul său din Polonă, în apropiere de Piața Romană din București, ascultând discursurile de la televizor, să exclame: „nu mai este internaționalism proletar dar vom fi sub străini”.

Personal cred că ardeleanul acesta simpatic, molcom, foarte comunicativ a avut un rol important în devenirea mea ca etnolog, pentru că m-a primit fără farafastâcuri oridecâteori am trecut prin str. Nikos Belloianis nr.25 (sediul), a stat de zeci de ori de vorbă cu ceea ce eram eu atunci un culegător harnic de creații folclorice și cercetător în devenire, m-a purtat în Sesiuni Științifice (ca invitat, pe banii mei) la Târgoviște, București, Craiova, Buzău, Brașov, Timișoara, inclusiv în jurii ca la Concursul Maria Tănase din Craiova (unde am descoperit pe IONELA PRODAN). Nu se sfia să-mi sublinieze câte ceva din ABC învățat de la reputatul cercetător ieșean Vasile Adăscăliței cu care am dat și examenul de Licență universitară. Nu mi-a interzis să iau legătura cu nici un alt cercetător deși era în mare dușmănie cu dr. Al. Amzulescu, autorul impozantului volum Balada populară românească (dat de el afară de la Institut), prof. dr. Ovidiu Papadima (cu care am purtat o îndelungată corespondență), Adrian Fochi (autorul-culegător-comentator al celor 904 de variante în volumul

Miorița, masiv și analitic) care nu-l putea suferi, și, căruia eu i-am rămas mai mult decât recunoscător pentru înlesnirile de a citi din Fondul „S” din subsolurile Bibliotecii Academiei Române (soția era custode), cu bârlădeanul G.G. Ursu, prezent în presă cu o mulțime de studii, și nici cu excepționalul cercetător, om și îndrumător prof. univ. Gheorghe Vrabie (un volum crucial de analiză) ori cu altcineva, invitându-mă doar să am părerea mea. Prin mijlocirea lui Mihai Pop și adjunctul său, dr. Ion Vlăduțiu, am vorbit, colaborat sau ne-am scris, cu tot ce era mai valoros în folclorul și etnografia românească până la 1989, inclusiv cu legendarul învățător Gheorghe Dumitrescu Bistrița, întemeietorul vestitei reviste de folclor Izvorașul.

Când i-am povestit că am stat de vorbă cu col. în rez. Ion Pamfile, fiul lui Tudor Pamfile, atunci pe str. Aviator Andreescu 14, m-a îmbrățișat simplu, s-a bucurat ca un copil și mi-a spus că se teme să-l caute el pentru că-și riscă fotoliul de la Institut. Am rotunjit informația precizând că am stat de vorbă și cu soția văduvă a lui Pamfile, Elena Gheorghiu, neam de comersant în Tecuci, unde trăia singură, cocârjată și izolată la maximum (de, moșierită...). De la col. Ion Pamfile am primit manuscrise cu adnotări ale lui Tudor, de excepțională valoare astăzi. Sper să revin.

Cred că era un om al regimului, căci fără apartenență n-ar fi stat atât timp Director, dar cu mine s-a comportat ca și cu un fiu, arătându-mi încredere și când vorbea cu amanta foarte tânără și când răspundea la anumite telefoane, eu fiind atent să-mi fac drum pe afară dacă-mi făcea semn. Mă stimula mereu să adun texte folclorice pe teren (și astăzi mai am vreo 3500), să-mi pregătesc „actualitatea” lor deși era clar că voiam istoria folcloristicii, și, pentru asta mă aducea la comunicări, în

țară. La Caraș-Severin, de fapt la Reșița și Băile Herculane, împreună cu el și localnicul inspector Diaconu am susținut o manifestare internațională cu cercetători din Bulgaria și Iugoslavia. Am înțeles de ce, numeric, cărțile și studiile sale erau destul de puține: se ocupa, chiar se ocupa de cercetările celorlalți, fie de la Institut (avea vreo 4 cercetători foarte activi) fie din țară.

Revin la ultima întâlnire de la locuința sa din str. Polonă, pentru că el l-a desemnat pe prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu să mă preia pentru susținerea doctoratului la Universitatea din București (1998), după ce pregătisem totul cu el, întrucât chiar era în vârstă și, cred, că-și dădea seama de eventualele răfuieli în care ar fi fost atras prin continuitate în prim plan. El, care reprezenta în cel mai înalt grad cercetarea autohtonă politizată comunist a prevăzut ne-unirea care urma, aderarea (da, chiar așa) la Uniunea Europeană, deși alde Ion Iliescu și ai lui abia descopereau Europa și valorile ei. Om al P.C.R., Mihai Pop era un om foarte purtat în lume, și foarte vizionar, când încă nu era internetul la îndemână, m-a surprins cu vorba: „de acum vine și vremea celor ca voi de la Vaslui”. N-am priceput dacă era o părere, o insultă, o judecată de valoare, pentru că epoca internetului de azi, chiar a lăsat libere toate orizonturile și celor de la sate...

Oricum, de la el am învățat tehnica cercetărilor directe în teren, respectul pentru fiecare cercetător din teritoriu (am, cred, cea mai completă bibliotecă cu acești cercetători locali), modul de a mă impune ca autoritate în etnofolcloristică. M-a îndrumat, de fapt m-a stimulat în cercetare decenii la rând, pentru teza de doctorat *Importanța Revistei de folclor ION CREANGĂ în folcloristica românească* editată sub titlul „Tudor Pamfile și rev. Ion Creangă”(1998). Pe cartea sa

„Metoda de culegere a folclorului”, autografiată în iulie 1978, Călimănești, îmi scria „Colegului D. Marin ca încurajare în cercetările lui de folclor”. Compania „intelectuală” de la această Sesiune Națională de folclor era cu totul excepțională.

- 286 -

Profesorii MIIAI P.O.Z. prezintă Colegului de călărie vestimentare, trimisului Sr. (George) N. Ștefanescu-Dăneș, în 47/1978 și 1979 Sr. Lăzar (Călimănești, iulie 1978).

*Colegului D. Marin
ca încurajare în
cercetările lui de folclor
D. Marin*

*2. 4. 1977
București*

Dumitru V. Marin

Să mai spun că mi-am respectat întotdeauna cuvântul față de el, care avea elemente de analiză pentru toată gama de personaje de rang național, inclusiv despre Ceaușescu pe care-l considera „prea ambițios pentru cizma lui”, pe Dumitru Popescu, ideologul P.C.R., care era „tare deștept dar s-a băgat în troacă”, despre Dumitru Pop, folclorist, cercetător la Cluj, „merită să ai ambiție, dar în cercetare”, despre Marin Preda: „păcat că bea atâta”. Nu răspundea la atacurile destul de numeroase. Evita să se pronunțe despre el personal și n-am observat să permită unora să-l lingusească. Eu nici n-am încercat, deși speram să mă ajute să ajung la Institutul Național de Etnografie și Folclor sau la Revista de folclor. Mă aprecia ce fac eu ca cercetător prin județele Moldovei, și era aproape destul.

Față de mentorul Mihai Pop eu nu mi-am achitat datoriile... încă.

5. VALENTIN SILVESTRU sau prietenul fără prieteni

Niciodată n-am crezut că o personalitate atât de puternică, un autor atât de prolific, un realizator unic de emisiuni naționale în radio și un superactiv promotor cultural poate fi „îngropat” în necunoașterea publică românească așa de repede și... definitiv. Nu mai văd, nu mai aud, nu mai citesc referiri la activitatea sa, deși în timpul vieții s-au tot întrecut mulți să-l „valorifice”.

Ca spirit Valentin Silvestru era „brici” ca analist (inclusiv pentru spectacolele de teatru la care nu prea lipsea) era ca o ghilotină: cui îi lua capul nu se mai ridica. Pentru că avea funcții, avea intervenții la radio și televiziune, probabil și alte „împuterniciri” era deosebit de ascultat, avea grupul său de valori, chiar foarte mari valori culturale (cel puțin actorii ca Rodica Mandache, V. Rebenciuc, Mișu Fotino, Tamara Buciuceanu, H. Mălăele, cei de la „Teatrul Tănase” în frunte cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel... roiau în jurul lui. Subliniez, consacrarea sau dispariția erau în penița lui Silvestru.

Începând cu ediția a II-a a Festivalului Umorului „Constantin Tănase”, invitat insistent, și după o vizită în familia sa de pe str. Mărășești, ap.7 etaj I, când m-a primit afectuos-protocolar, după ce Ioan Massoff secretar literar, critic, monografist, l-a rugat să mă primească nu ca favoare ci pentru muncă și valoare. O cafea la Zaița și Valentin Silvestru era ca o călătorie în Australia, adică rară, scumpă, semn de mare autoritate. Din cauza prea multor laude deșarte nu suporta nici un cuvânt de apreciere... și repet, avea sabia cuvântului mereu la îndemână. Am constatat atunci, în 1972, că nu era deloc iubit ci respectat din frică.

Acest fapt s-a repercutat asupra MEMORIEI sale în critica literară, în cronică teatrală, în persecutarea foștilor săi prieteni, care nu s-au grăbit să-i ia apărarea, ci dimpotrivă.

M-am bucurat de adevărata prietenie a lui Valentin Silvestru, pe care l-am purtat ani de-a rândul prin păduri, dealuri și am înnoptat în lanuri de grâu (ce special sună bobul de grâu în spicul gata de secere) în foarte lungi convorbiri, destăinuri, planuri de viitor. Cred că avea încredere în mine și în viitorul meu pentru articolele, pentru pregătirea doctoratului, pentru prima mea carte tipărită BASME de Tudor Pamfile, 1976, în plină epocă de detestare și a acestuia. Zecile de autografe acordate, tonul lor apreciativ, prezența mea printre invitați, inclusiv la Teatrul satiric Constantin Tănase, după 1974 (când am trecut la catedră liceală), mențiunile în „Unda veselă” (pe post mulți ani), sunt suficiente argumente de prețuire reciprocă.

Cred că una dintre cele mai mari nedreptăți istorico-literare din întreaga cultură românească s-a făcut și se face acestei mari personalități culturale. Înainte de alte considerații reproduc un material din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, difuzat și pe posturile Unison Radio și pe TVV. De altfel, fotografiile păstrează sigla veche a Televiziunii Vaslui, unele fiind capturi de pe banda magnetică.

„Marți, 20 octombrie 2009, la „Arta” Muzeului Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui, Ioan Mancaș, directorul acestuia, a organizat aniversarea, sărbătorirea și comemorarea lui Valentin Silvestru într-o înlănțuire de manifestări memorabile cu participare acceptabilă (unde ne sunt elevii, oare?), cu invitați de elită din București, Iași și Vaslui, cu presă destulă. Nota generală ar fi stimularea interesului pentru viața și activitatea unui vasluian (cum s-a

tot recunoscut Valentin Silvestru) care pare a fi uitat de mai toți pe care i-a ajutat și i-a făcut oameni.

Cum „publicul cultural” la Vaslui e o mare problemă, cei aduși de prin birouri, tare somnolenți și plictisiți, elevi de liceu – nimeni, câțiva copii de la elementare și alți câțiva mereu prezenți dar „fără producție”, am rămas surprins (ca întotdeauna) că Ioan Mancaș FACE, totuși, și realizează autentice acte culturale.

La aniversarea celor 85 de ani, a existat starea specifică din preajma lui Silvestru, seriozitate și (puțin) umor.

S-A NĂSCUT la Vaslui

Dintr-un interviu de acum câțiva ani buni, cu prilejul Festivalului Umorului, rețin că s-a născut într-un fel de casă țărănească de la Podul Hușului (avea și o fotografie), unde familia sa avea o băcănie. „Tot o astfel de unitate comercială, ca evrei deștepți, țineau în târgul Scânteia, unde mai ales tatăl vindea la tarabă”. Cu umor, Valentin Silvestru spunea că dacă nu s-a născut la Vaslui, atunci a venit pe lume în sania cu care venea mama de la Scânteia (a fost devreme zăpadă) să nască la oraș.

Nu-și nega apartenența, dar nu-i plăcea să se vorbească de el.

A uitat de Vaslui un timp, ocupat să țină, cu mare succes "Unda veselă", la Radio România, să călătorească mult (era verificat de Securitate), să scrie cronici teatrale, să-și editeze opera... să trăiască. La a II-a ediție a Festivalului (1972) l-am contactat (ca organizator) prin intermediul criticului și teatrologului Ioan Massoff care l-a solicitat pe Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Mondiale a Teatrelor să-l sune la telefon (Silvestru era o mare autoritate) și să mă primească.

A acceptat imediat, a sunat la președintele culturii de atunci, să-l certe pentru că trimite un inspector, pe mine, la el, când îl putea contacta direct ca mărime ce era sau prin intermediul județenei de partid. Ăla m-a luat la rost de ce l-am atras în joc și pentru că era evreu și pentru că vreun cuvânt al lui Silvestru conta prea mult, iar el avea probleme cu competența. Cert, de la a II-a ediție, s-a ocupat îndeaproape, să aducă în județ personalități teatrale, artistice, muzicale și teatrele cele mai prestigioase.

FESTIVAL INTERNAȚIONAL, umorul la Vaslui

Credeți că la noi, și atunci ca și astăzi, se râdea în hohote și erau scriitori – umoriști? Nici vorbă. Dar Constantin Tănase fusese de pe aici, Silvestru era de pe aici, și mai erau brigăzi artistice la Laza și Vaslui.

Scriitori nu, forțe artistice nu, casă de cultură nu... ș.a.m.d. Dar era Valentin Silvestru care oriunde suna sau trimitea vorbă, răspundeau toți prezent și s-au găsit fonduri locale pentru o manifestare de prestigiu. Chiar singura.

De la o ediție la alta a crescut rolul lui Silvestru, care a invitat și formații din străinătate, să-l transforme în internațional și a insistat pentru Biblioteca de Umor, că altfel rămâneam ca la Macea – Arad: necunoscuți chiar și în târg.

PRINTRE VALORI

La o ediție a Festivalului a purtat după el 14 oameni și 6 teatre. Nici un președinte de juriu n-a fost fixat fără voia lui. Îl ascultau rebeli de tipul lui Fănuș Neagu, Radu Beligan, Ioan Vova, Ion Caramitru ș.a. iar la Vaslui era „sfântul” care stătea ore întregi în cabinetul primului secretar, Tănase. N-a existat mare artist să nu treacă pe la Vaslui și nici un teatru să nu aibă reprezentație în județ, ba, chiar și la Bârlad, a

organizat Zilele teatrului, adevărată competiție între valori. A promovat, cu adevărat, CULTURA NAȚIONALĂ.

AMINTIRI

Multe și... numărate, că la Valentin Silvestru se intra greu, primea acasă și mai greu, avea o autoritate socială excepțională, prețuit de Ceaușescu, Dumitru Popescu, Ștefan Andrei, Radu Beligan și mulți alții.

Când m-a servit cu o cafea (rară, tare rară, pe atunci) în apartamentul său somptuos cu mobilă – bijuterie, din Piața Kogălniceanu, nr. 7, etajul 1, eram deja un favorit al său... acolo am pus la cale ediția a 3-a pe care eu o am în totalitate înregistrată la magnetofon. Apoi am rămas la catedră (din 1974).

Deși eram doar profesor de liceu, și organizam practica agricolă pe plaiuri județene, în perioada festivalurilor trimeea după mine sau mă duceam să-l întâlnesc. Era prietenos, foarte prietenos, dar mă temeam de influența și mai ales de condeiul său (într-o emisiune m-a luat în furculiță) și eram circumspect. După 1991 am sprijinit cât am putut Festivalul, pe Valentin Silvestru și pe organizatori. Am realizat sumedenii de interviuri cu invitații purtați ca pe urs în orașe și comune care nu crâcneau sub bagheta maestrului. Mi-a acordat destul timp, inclusiv o înserare pe dealurile de la Gura Bustei, când în liniștea nopții am ascultat împreună sunetul unic al grâului din spic. Dețin destăiniri de senzație sub beneficiul confidenței.

V.S. (ca și prescurtarea Vaslui, VS) era un liric, un ironic, un prieten de suflet, conștient că nu prea are prieteni, bucuros să-și descopere devotați, tocmai pentru că totdeauna cuvântul său conta prea mult.

Se adeverește, azi, că tare mulți pentru care și-a pus în joc autoritatea, prea „mulți prieteni” au uitat fie și să-l pomenească.

Pentru mine n-a pus nici un cuvânt, că nu mă înghițeau politrucii Bran sau Țolescu, dar pentru Ioan Mancaș, Theodor Pracsiu ș.a. a intervenit, chiar dacă nu s-ar recunoaște. Mi-a dăruit din gândurile lui și asta mă onorează și astăzi. Pentru că n-a fost un oarecine !

AZI, adică și marți 20 octombrie 2009.

Theodor Pracsiu constata, cu regret, că posteritatea lui critică e tare subțire, că e într-un con de umbră, dacă nu și uitat, Brândușa Zaița Silvestru fiind îndurerată de asemenea situații dar completându-l pe profesorul vasluian: e uitat în sintezele momentului atât ca autor de cărți, piese de teatru și cronici dramatice, cât și ca om de acțiune și reprezentare românească în toate continentele lumii.

Ștefan Cazimir îi găsește debutul poetic sub un pseudonim, Dumitru Radu Popescu, ideologul PCR și scriitor „enervat de Pracsiu” n-a spus de fapt nimic, deși așteptam să se destăinuie, sau să spună ceva ca academician ce este; Ioan Cocora, fost colaborator și acum editor la Palimpsest, a zis câte ceva să-și facă reclamă. Mircea Radu Iacoban a încercat să-i susțină autoritatea critică iar Ion Muscalu l-a evocat prin prisma primarului de la Scânteia.

Brândușa Zaița Silvestru a încălzit amintirea soțului...

Vasluienii au acum bustul lui Valentin Silvestru, sculptat de Liviu Muscalu, dar bustul lui Cristi Pântea unde o fi? Câțiva dintre concetățenii noștri s-au întâlnit cu scriitorii din București aduși de Ioan Mancaș...

Din 1996 Valentin Silvestru nu mai e, moartea deșteptului fiind în mâna unui... taximetrist.

favorizat al sortii pentru prietenia sa cu o asemenea valoare națională, care nu se mai poate să nu fie recunoscută. I-am mai dedicat pagini speciale în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, emisiuni speciale la TVV și mențiuni în M.C.R.

E vorba de o adevărată epocă a acelor înaintași interferată doar puțin cu cea a unora în viață și de loc cu cei ce-și făuresc noua cultură existențială. O altă lume care privește mirată de acolo de sus (!) ce fac năzdrăvanii acestui timp cu pământul, cultura, istoria și existența lor actuală. Guttenberg și tipărițiile din intervalul de secole e în scurt și rapid depășit de videocultură, computer, telefon, în cu totul alte vremuri. Pe care le putem regreta dar nu și deplânge: alți oameni, altă lume cu ale ei.

POȘTA REDACȚIEI

- 18 -

Ar fi vârsta majoratului pentru o ființă omenească.

Ar fi o cifră care comunică tinerețe, visuri, impetuoșitate.

Ar fi și este numărul la care a ajuns, după aproape 5 ani de existență Meridianul Cultural Românesc, cel cu 534... colaboratori din toată lumea. O revistă dinspre jurnalismul cultural care se dovedește bine primită, accesibilă, primitoare, pe care n-o visam cu atâtea efecte în 2015, când am pornit la drum cu Val Andreescu, Mihai-Batog Bujenița, dr. Valeriu Lupu, dr. Cornelia Ursu, adică 3 vasluieni și 2 ieșeni.

Nu facem vreun bilanț, deși, indirect îl facem prin Indicele final, la sfârșit de fiecare număr. Nu ne împăunăm

decât cu meritul de a fi găsit o nișă culturală cu mare priză la publicul creator, și, poate, cu meritul esențial de a coordona și finanța tot ce înseamnă această voce unică în Agora. Ar mai fi un mare merit, deosebit chiar: racordarea județului Vaslui la traseul cultural al lumii, așa cum am afirmat în volumul „... 77... **Noduri culturale și semne amicale** (Pim, 2008, Iași, 400 pag.).

Avem nume noi deci depășim cifra de 502 din numărul trecut și ajungem la 534, avem opere și afirmări noi, înregistrăm prieteni de excepțională loialitate ca prof. univ. dr. Alexandru Ionescu din București, comandorul Mihai Batog Bujenița din Iași, dr. ing. Dumitru Brăneanu din Bacău, acad. Dr. ing. A.D. Tudosie din Huși, tot de acolo dr. Vicu Merlan și prof. Costin Clit, Gabriela Ana Bălan de la „Alexandru Vlahuță”. I-am scos din Colegiul de redacție pe cei care n-au reușit să ne ajute cu nimic (doar cu unele colaborări) până acum: Mihai Haivas, Doru Tompea cu care rămânem prieteni.

Formulez o înștiințare pentru prieteni: lucrez la cărțile cu nr. 34 și 35, și le cer ajutor pentru descoperirea vreunui alt supraviețuitor de la Cotu Donului, în vederea încheierii cărții din care am publicat fragmente. Voi nominaliza „contribuabilul”.

Încă mă plâng: primim prea puțin ajutor bănesc și din cauza asta nu reușim destul de multe propuneri sau gânduri ale noastre. Dați-ne idei și... ce mai puteți(!).

Propun: sărbătorirea poetului Alexandru Vlahuță, la 100 de ani de la dispariție, deci materiale cu prioritate pentru nr.20.

Dumitru V. MARIN
Meridianul Cultural Românesc,
An V, Nr. 2 (18) aprilie - mai - iunie 2019

*Uniunea Ziaristilor Profesioniști
din România*

The Union of Professional Journalists
in Romania

DISTINCȚIA CREDINȚĂ ȘI LOIALTATE

se acordă

Dumitru V. Marin

Comnului prof. dr.
Director General al grupului de presă CVINTEL TE-RA - Vaslui

*pentru devotămintele, perseverența, străduința
și puterea de a sleji actul jurnalistice și publicistic,
de-a lungul unei bogate cariere*

București, 14 octombrie 2019

EDITORIAL MCR NR. 19
IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2019

?

În cea de a 36-a carte a lui D.V.M. se înregistrează câteva recorduri, absolut unice și durabile:

Sunt descoperiți 6 (de fapt 7) SUTAVIEȚUITORI după cea mai mare înfrângere a armatei române, la Cotul Donului, 170.000 de ostași pierduți.

...După 77 de ani de la ofensiva sovietică declanșată pe 19 noiembrie 1942, când s-a schimbat soarta războiului, deci, după O VIAȚĂ de om.

3 eroi îi confirmă pe ceilalți .

S-a reconstituit o stare incredibilă, în momentul când s-a prăbușit frontul Iași - Chișinău: doi frați, din armate diferite (rusești-nemțești) trag unul înspre altul, mama lor fiind sub tirul tunurilor, în Tătăruși.

Există și memoriile unui prizonier (ofițer) la nemți: Tache Brumă, document olograf de importanță istorică extremă, în posesia autorului.

Mărturiile „de după” sunt absolut autentice, ca și cele legate de trecerea Prutului de către primul mitralior român, Vasile Marin (21/22 iunie 1941) și a șoferului Vasile Cernat care a scăpat din încercuirea de la Cotul Donului-Stalingrad (noiembrie 1942).

Interviurile cu sutaviețuitorii sunt DOCUMENTE de înaltă valoare documentar-istorică; o istorie simplă a suferinței românești.

Cartea e o unică izbândă jurnalistică în România.

O CARTE... DIN PASIUNE, COMPASIUNE, CONȘTIINȚA

Întâmplări rememorate după zeci de ani, dar care au girul trăirilor directe, al suferințelor uneori supraomenești ale subiecților, cu doza de incredibilitate, pentru că „sutaviețuirea” după asemenea întâmplări nu mai pare posibilă.

E o carte-mărturie pentru azi și pentru mai târziu, generată de afectivitatea cu care foștii luptători își pot explica supraviețuirea din infernul unui Război provocat de Hitler și

**Vasile Marin,
cu câteva zile înainte
de asalt.**

Stalin care nu s-au înțeles la împărțirea lumii. Drept care, de la mic (acei copii încă în burta mamelor) la mare (soldați, ofițeri, generali) și multe națiuni, au stat sub mantia morții, cu multe, prea multe, milioane de jertfe.

Istorisirea directă a lui Nică Paiu, Gheorghe Voiculescu, Neculai Mocanu, Costache David, Gh. Tezu, Minu Poede, repovestirile după relatările altor eroi (V. Cernat, V. Marin, C. Iosub ș.a.), celelalte date și informații, nu refac o istorie a luptelor ci alcătuiesc doar un fragment din ISTORIA SUFERINȚEI NAȚIONALE...

...pe cale s-o uităm astăzi, spre aspră condamnare într-un viitor, în istoria neamului românesc. Dacă va mai exista acel viitor.

În Pantheon, tot trebuie să rămână... faptele!

JALE ȘI EROISM ROMÂNESC LA COTUL DONULUI... ȘI DUPA!

Rare performanțe jurnalistice

E greu de crezut că după 77 de ani, adică după o viață trăită după zdrobirea Armatei române la Cotul Donului începând cu 19 noiembrie 1942, mai există, și poți descoperi, foști combatanți încă activi intelectual și, mai ales, ostași de atunci care confirmă aceeași bătălie pe front și povestesc exact la fel.

Purtat de meserie, am fost în destule părți ale lumii, în numeroase locuri din România și în aproape toate localitățile din județele Iași și Vaslui, am realizat 3 recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene, dar acesta, prin care am interviewat

combatanți de la Cotul Donului din aceeași secvență de luptă și care se completează unul pe altul, parcă iese din orice obișnuit.

Preocupat de subiect am istorisit cum a scăpat din încercuire sergentul Vasile Cernat, din Țepu-Tecuci (1915-1991), confirmat de alt supraviețuitor în viață, Costache David din Zmeu-Lungani-Iași, cum a scăpat cu viață Ion (Nică) Paiu din

Vasile CERNAT

Miroslăvești-Iași exact în aceleași împrejurări, locuri și momente cu Gheorghe Voiculescu din Bârlad (interviu din seara zilei de joi 12 septembrie 2019), după ce alt sergent, Vasile Marin I, din Giurgioana-Bacău (1912-1970) a fost primul mitralior român care a trecut Prutul, confirmat de Vasile Cogean (prin Neculai Moraru-primar) din Rânzești-Vaslui, răniți la Țiganca.

La solicitarea noastră cu totul neașteptată, foștii soldați au făcut eforturi considerabile să-și amintească, și, spre lauda lor și a eroismului poporului român, au istorisit cu lux de amănunte, chiar dacă în efortul de rememorare, intempestiv formulat de noi, se mai repetă sau nu-și aduc aminte de multe nume. Ei au scăpat din infern, de lângă Klețkaia-Stalingrad, de acolo unde între 120.000 și 150.000 de români (V. Șoimaru zice că 158000) au căzut la datorie – una dintre cele mai crude înfrângeri din istoria Armatei Române.

Am descoperit după 77 de ani oameni care au suferit ororile de la Cotu Donului, din prizonierate, din nenorocirile celui de al doilea Război Mondial, de care vorbesc astăzi cu liniștea supraviețuitorilor împăcați cu viața, dar și cu emoțiile retrăirii suferințelor.

Dacă V. Marin, V. Cernat, V. Cogean, Costache David, N. Mocanu, Nică Paiu, Gheorghe Voiculescu, Tache Brumă și alții, au fost în bătaia gloanțelor dintr-o parte, din alta sau dintr-
amândouă, Gh. Tezu, Minu Poede, Ion Brișcaru au înregistrat cu suflute de copii ce se întâmpla prin satele unde locuiau.

Cei de azi, și mai ales cei din viitor nu vor putea realiza niciodată grozăvia războiului, pe front sau acasă, suferințele indivizilor care au supraviețuit, viața ciuntită a celor rămași cu răni greu vindecabile, cu handicapuri și/sau cu suferințe psihice.

A trebuit să înregistrăm viața din prizonieratul în Est, dar și pe cea a ofițerilor căzuți la nemți: dacă Gheorghe Voiculescu, grad inferior, a stat prizonier la Novocramatorsk (azi în sudul Ucrainei) 4 ani, învățătorul-locotenent Tache Brumă, după campania spre Est, a prins un „sezon complet” la nemții care se pregăteau să piardă războiul.

Cele mai absurde acte colectiv-publice de pe glob au fost războaiele, de care s-au temut întotdeauna chiar și oamenii care le-au provocat, care au adus pagube umane și materiale incalculabile. Și, totuși, ele au avut loc, și, probabil sub altă formă, vor mai avea loc, pentru că tot mai urmează momente de întunecare omenească încât să fie provocate.

Cartea noastră trebuie să fie un moment de rememorare, deopotrivă de meditație și hotărâre ca omenirea să nu mai fie astfel pârjolită.

Și, totuși, astăzi, lumea se pregătește de război.

Niciodată nu se vor putea inventaria suferințele, necazurile, nedreptățile provocate de vreun război, în orice epocă ar fi fost el. După bolovan, bătă, arc, sabie, tun, tanc, avion, au urmat rachetele care să facă războiul imposibil prin „rezultatele” sale, iar pentru ușurarea cheltuielilor militare au apărut dronele. Dar viitoarele războaie vor fi... pe creier! Nu vă mirați, calculatorul va implementa comanda socială direct în zona de decizie, iar când se vor bate (nimeri) aceleași interese, omul nici nu va ști cine e învingătorul.

Al doilea Război Mondial a mutilat Europa. La Cotul Donului s-a produs „declicul” care a adus apoi pe Stalin și comunismul lui, într-un lagăr care s-a dezintegrat doar după 1989. Dar câte jertfe n-au fost pentru asta? Cine le poate măcar enumera ori numi? Cine răspunde de fapt?

Ai noștri, românii, sunt printre victime în această uriașă înclăștare, într-un calvar început după 23 august 1939 (Pactul), cu punct nodal în 1945, desfășurare socialistă până în 1989, cu urmări tranziționale încă până astăzi. Credeți că va plăti, vreodată cineva pentru vieți pierdute, chinuri, suferințe, calamități ordonate?

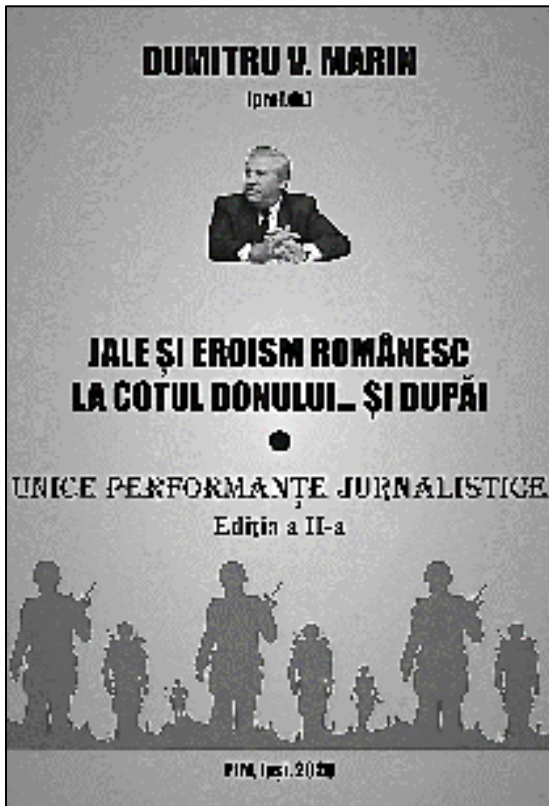
„Cerul ardea deasupra noastră” le povestea Vasile I. Marin I copiilor lui, „Eram doar eu și cu Tatăl ceresc”, zice Nicu Paiu, „pulberea de cristale de gheață permitea să vezi cel mult 3-4 metri” descrie generalul C.I. Năstase, „era moarte peste tot” oftează Gh. Voiculescu, „războiul e o aspră nenorocire” crede Minu Poede, și chiar dacă n-a stat în bătaia gloanțelor fiecare știe câtă foame a suportat, câtă frică, ce dezumanizare e în bătaia propriu zisă, ce urgie a fost în spatele frontului.

O națiune, o lume, n-are dreptul să-și uite suferințele ca să nu permită repetarea aceluiași cauze și să furnizeze credința în biruință. Conștient sau nu, fiecare combatant pe front sau în spatele lui, a sperat într-un iluzoriu mai bine, de care până la urmă n-a mai avut parte. Putem trage concluzia că jertfele au fost inutile?

Nu. Ele erau necesare în situația dată. Dar volumul pierderilor (măcar) putea fi limitat. Și, iarăși, cine e vinovatul?

„Jelania și eroismul” de astăzi pentru atunci, ar fi de desprins în paginile care urmează. Pentru că și cei care au fost în linia I, și cei care au servit desfășurarea luptelor și mai ales cei de acasă atunci, exprimă deopotrivă absurditatea unui război, incalculabile suferințe, viață irosită. Ce noroc de

oamenii aceștia, supuși acum unor investigații jurnalistice, care mai pot spune cum a fost, deși niciodată, nimeni și nicăieri nu va putea exprima adevărata tragedie umană.

Cu noroc, ce descoperire universal-valabilă (putem crede că) ar argumenta mai bine decât ce ne spun oamenii aceștia...?

Vă lăsăm să descoperiți o realitate a aceluși timp care vă înfioară astăzi. Tocmai ca să înțelegem de ce avem nevoie de pace și

liniște, pentru că inter arma silaent musae, zicea și latinul (dar câte războaie n-au mai fost de atunci!), și până la urmă bătaia vieții trebuie să fie pentru corp și spirit nu pentru cele contrare.

„A lumii-ntregul sâmbur, dorința-i și mărirea” filozofa M. Eminescu, stabilind exact cauza eternă a evoluției umane și a războaielor: dorințele corpului și năzuința spre bogăție a individului. Dar, de ce n-ar fi mai simplu, mai în pace, mai ieftin, mai profitabil: ad astra per aspera.

Vă înfățișăm dar, suferință, viață și... clare izbânzii jurnalistice care să folosească întru desăvârșire spirituală.

Moment ZERO al istoriei.

Semnătura care împinge balaurii planetari la moartea a prea multe milioane de oameni:

După Ribbentrop, Molotov semnează, Stalin veghează, la 23 august 1939. Peste o săptămână Polonia e atacată și curând distrusă, apoi... masacru și moarte în toată Europa. Și... nu numai!?!

*

Ion Antonescu, în Consiliul de miniștri, motivează alianța cu nemții:

„...să nu creadă cineva că mi-s dragi nemții, dar au trecut victorioși prin toată Europa, iar pe noi ne desființau dintr-o suflare și ne luau tot. Ca aliați, eu dau cât mai puțin din avuția țării, inclusiv din petrol, din produsele agricole, mă pot mișca mai liber, pot face mai multe decât sub regim de ocupație. Cu ungerii în spate, ne puteau desființa ca țară. Cu ei, cu nemții, poate, dobândim Basarabia!?”

Mărturie a col. Constantin Mândru, fost ministru – v. rev. Meridianul Cultural Românesc, nr.18/2019, p.12.

POȘTA REDACȚIEI

MCR, NR. 19 – MERIDIANUL IAȘI-VASLUI-BACĂU, 23 DE ANI

Va să zică ieșim cu nr. 19 din an V, în acest trimestru III, al anului 2019. Cu 160 de pagini, cu un total de 556 colaboratori din toată lumea dintre care 22 noi-nouți, adică publicați în acest volum.

Nu mă pot abține să vă aduc aminte că 19 este vârsta șturlubatică a omului, cu vise care de care mai îndrăznețe, cu acte și fapte nesăbuite, neștiind ce dezamăgiri și neplăceri pot urma. Noi am realizat prin M.C.R. ceea ce nimeni din acest județ n-ar fi putut bănuși; nici noi la data apariției. Azi, însă, chiar suntem unici!?

Nu mă pot abține să vă reamintesc de vârsta ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău: a împlinit 23 de ani, adică tot o vârstă frumoasă dar mai matură, mai așezată...

Vasluiul, județul Vaslui și o bună parte din țara aceasta, păstrează prin ziarul și revista noastră mărturia peremptorii despre oamenii acestui timp „tranzițional” cu tot felul de fapte și istorii, cu creatorii perioadei, cu tot felul de oameni de pe aici sau de aiurea.

Iată de ce putem vorbi de destinul unic al mijloacelor mass-media, al ziarului, al omului care conduce acest unic grup de presă din Moldova și din România.

Și după 23 de ani, poate că Meridianul... va înfrunța în continuare, vremurile și Meridianele lumii. După 19 numere

ale M.C.R, poate, vor veni și altele spre aleasa glorie a Vasluiului și a oamenilor săi de valoare.

Vivat?!

Doamne ajută!

Dumitru V. MARIN
Meridianul Cultural Românesc,
An V, Nr. 3 (19) iulie - august - septembrie 2019

EDITORIAL MCR NR. 20
OCTOMBRIE – NOIEMBRIE – DECEMBRIE 2019

BĂTĂLIA PENTRU VASLUI 222... PRINTRE NOI. MEMORIALISTICĂ JURNALIERĂ

Motto: „Că vis al morții-eterne,
e viața lumii întregi” (M. Eminescu).

M. Sadoveanu: Oameni și locuri (1908)

N. Iorga: Oameni cari au fost (1934)

D.V. Marin: 111 valori naționale... (512 p., 2019)

D. V. Marin : Bătălia pentru Vaslui, 222...(2020)

Am încheiat munca la cartea cu titlul de mai sus.
Destăinuiri, deci.

Vasluiul nu a fost cel care m-a făcut jurnalist, nici orașul, nici inexistentul mediu cultural înainte de 1989, din ce în ce mai vizibil în ultimele 3 decenii, pentru că după alergătura prin lume, i-am descoperit pe mulți, m-am descoperit și eu și apoi pe foarte mulți alții, deci măcar câteva sute din țară și din lume au auzit, au comentat, au scris despre acest județ.

Vasluiul n-a fost un vis pentru mine care am trecut prin acest târg prăpădit cu motocicleta, în 1961, când eram director de școală la țară, la Șetrăreni-Iași. Visam atunci să ajung academician, deși, eram abia student, și aveam doar câteva articole publicate (debut, oct.1957) în presa timpului...

Vasluiul ca târg, ca raion, ca autoritate culturală nici nu prea exista în conștiința publică, nici cea locală, dar ca legendă a fost... uriaș, datorită poetului Vasile Alecsandri care prin „Peneș Curcanul” și „Sergentul”, opere introduse în manuale („Plecat-am nouă din Vaslui...” . „Pe drumul de costișe ce duce la Vaslui...”), l-a impus în istorie, educație și legendă. Scriam că vasluienii ar trebui să-i înalțe statui la fiecare colț de stradă pentru faima localității indusă de ilustrul nostru înaintaș.

Aș formula îndemnul anilor de televiziune la Vasluiul, azi, reintrat între locurile unde nu se mai întâmplă nimic decât crime, furturi, violuri, beții și hoții: **LĂSAȚI VALORILE SĂ VINĂ LA TVV.**

De aici și cuvenitele precizări:

Perioada de timp acoperită: ultimii 62 de ani, adică 2 generații (o generație în știință are 30 de ani), din oct. 1957, când am debutat cu un articol în ”Steagul Roșu” – Bacău.

Aria de referință nu e municipiul Vaslui, cum lesne se poate crede, nici județul și nici provincia Moldova, pentru că sunt mărturii din toată lumea. Vasluiul e centrul acestui univers.

Personalitățile de evocat sunt multe și foarte diferite. Aici sunt selecții.

1. Toți nominalizații din opera gata de publicare „Bătălia pentru Vaslui” au fost și personaje în emisiunile TVV – Unison Radio, sau Ziarul Meridianul, ori M.C.R.

2. Am reușit întrucâtva efectul invers față de migrarea creierelor de pe aici spre largul lumii, ADUCÂND VALORI, mari, și foarte mari, cu care să complinesc educația prin media... locală. De prin lume adunate și la telespectatorii – ascultătorii – cititorii noștri... sincretic, date.

3. Toți cei „**222... printre noi**” și mulți alții, au convorbit, s-au destăinuit, au plănut, s-au consfătuț, au polemizat, cu subsemnatul, dar nu numai o dată; au rămas și prim-miniștri „neinserați” aici, pentru că i-am întâlnit doar o singură dată.

4. Cartea reprezintă efortul maximal propriu pentru includerea într-un tot valoric, egal contribuție la cultura locului, la substituirea lipsurilor simțite acut, aproximativ 5 decenii, la completarea sau îmbogățirea nu a moștenirii ci necesităților imediate ale spiritualității locale, pornite de undeva aproape de zero după 1968, când s-a înființat județul Vaslui.

5. De la 1 martie 1970 (ca inspector, profesor, șef media) am construit cum și cât am putut, am adunat pietre, nu pentru templul meu cum scria Lucian Blaga, ci pentru un fel de Pantheon local, cu educația, cultura, sportul, viața economică, jurnalistică, politica, istoria, acestor locuri. Am aplicat principii, am promovat valori și modele perene.

6. Am fost într-un prim-plan, în județul Vaslui, din 1970 și până astăzi, am ridicat spiritualitatea vasluiană pe HARTA CULTURALĂ a lumii, cam prin tot ce am realizat (3 recorduri mondiale în jurnalistică, 6 naționale, 26 județene). Revista internațională **Meridianul Cultural Românesc**, azi cu 571 de colaboratori din toată lumea, e tipărită, deci document peren, peremptoriu. Cele aproape 40 de cărți personale sunt martorele... în scris.

7. Demersul memorialistic, unic, acesta, rămâne mărturie și după ce n-oi mai fi. N-am trăit numai pentru mine! Pe mulți i-am făcut eu harnici, valoroși, deștepți, mari.

8. Lumea intelectuală bazată pe studiul cărții tipărite... apune! În întregimea ei această lume învechită expiază, iar eu

rămân un reprezentant al acesteia, care dispare: e destinul ființei. Cartea, însă, oricum... mai rămâne?!?

9. Fiecare carte are destinul ei: puteți crede că dacă acest op preia citate, fragmente sau formulări mai lungi tot din cărțile mele, pierde ceva din valoare?

10. Dacă am dreptul la aceste opinii: 1. am publicat 36 de cărți=circa 21000 de pagini, 20 (+ Onnyx...) de numere de revistă=3200 pag.; 2. am câteva mii de editoriale, articole, note, studii științifice în ziare și reviste și alte mii de materiale video (în special interviuri, multe pe net), multe intervenții verbale și cuvântări, am întreținut cenacluri literare (Mugurel 74... 15 ani). Există, azi, 6 cărți și multiple mențiuni cu sute de aprecieri la munca și rolul meu... vasluian și național(?!!).

Toate acestea, după peste 62 de ani de presă, îmi dau dreptul și întemeiază convingerea că mi-am făcut datoria de om la chemarea acestui timp, m-am făurit ca personalitate reprezentativă?

Valorile reprezentative pentru românism care s-au ivit pe lume și de pe aceste meleaguri, sau, aripa muncii lor a atins și Vasluiul, și, au îndrumat, au polemizat, convorbit ori colaborat cu autorul acestor rânduri, iată **sine ira et studio** miezul acestor însemnări. peste 700 de pagini.

De la bun început trebuie spus că oricât de vechi ar fi acest târg devenit oraș, apoi din 1968 centru de județ, el a avut mereu un handicap irecuperabil: apropierea de Iași, fostă capitală a Moldovei, care i-a absorbit constant creiere, activitate creativă, fonduri, altfel spus avere materială și spirituală (n-a lipsit nici tentația capitalei, acum, a... vestului).

Oricât de mare boier a fost Nicolae Milescu Spătaru consacrat în China și la Moscova, de învățat enciclopedistul Dimitrie Cantemir atât de apreciat la Istanbul, Berlin și Moscova, de bogat ar fi fost Emil Racoviță, consacrarea i-a venit din ce a realizat la Cluj și pe vasul de cercetare Belgica, oricât de avuți au fost Codrenii, Rosseteștii sau Rășcanii și alții de aceeași talie, tot între valorile naționale s-au evidențiat. Ei, doar, s-au născut pe aici, că apoi viața i-a purtat pe unde le-a oferit modalități de exprimare a capacităților personale. Și, a fost dintotdeauna imposibil ca într-un sat devenit târg după 1400, ajuns oraș doar în urmă cu câteva decenii, ca și un geniu să se afirme fără să aibă norocul unei familii bogate, a unor părinți luminați și un locușor de descoperiri minore. Un exemplu: ca Dimitrie Cantemir să ajungă „filozof între regi și rege între filozofi” (zice învățatul Leibnitz) și între cele 10 personalități ale lumii, în secolul XVIII, trebuia să existe un viteaz oștean ca acel Constantin Cantemir, oștean ajuns și domnitor care să-l trimită la înalte școli din Europa și Asia Mică.

Au încercat unii să dea totul pe plan local pentru ai lor („decât la oraș codaș, mai bine-n satul tău frunțaș”) dar au fost înfrânți de spiritul provincial, de dușmăniile mărunte, de neputinți și răutăți omenești. Unii au crezut că venind aici ar avea câmp de largă afirmare... o tristă iluzie. Alții, niște Firfirici (monedă măruntă) au intrat în politică unde au tot jucat cum li s-a cântat. Puțini din toată această lume și-au vrut și s-au bucurat de porția de libertate, vorba lui Walt Witman, și eu am fost norocosul printre aceștia.

Lucrarea noastră este consacrată unor valoroși ai științei și culturii române care, prin eforturi personale, capacități individuale, să fie prețuiți pentru munca lor, iar însemnările de față să prezinte în eboșe fugare profiluri, acte și fapte. O nouă

precizare: numai dintre acei cu care autorul a venit în contact direct, (scrisa lui Arghezi: „vreau să te pipăi și...”), deci lucrarea capătă pronunțat caracter memorialistic și de document istoric. Și altceva: sunt câțiva dintre ei încă în viață, dar nu se mai pot ilustra la modul creativ atins cu ani în urmă. Nu cred că poate fi o scădere, ci ilustrarea unui evantai mai complet de mari realizări cultural-științifice-politice sau de altă natură. Înregistrăm doar câțiva, dintr-o listă lungă (peste 480, care m-au apreciat), și cu influențe directe în „demnitatea” mea publică de jurnalist, fără nici o îndoială, cel mai mare din istoria culturală a județului Vaslui.

SĂ RECAPITULĂM ÎMPREUNĂ:

A. Dintotdeauna materia cenușie valoroasă apărută pe aceste meleaguri a migrat spre Iași, orașe mai mari, București, străinătate. Și după Revoluție, din 1989, s-a întâmplat la fel. Cum să nu fie așa când Iași, Bacău, Suceava au industrie și aeroporturi și șosele naționale, iar județul Vaslui nu are nici măcar un drum rapid... când aici se câștigă în medie lunară 1200-1600 lei, în orașele mari 26-3600 lei iar în afară de la 1000 de euro în sus. Lângă noi este un spital cu 600 de paturi, cu medici insuficienți (vin moldoveni, marocani și egipteni), nu există universitate, nici teatru, nici mari ansambluri artistice, nici mari echipe de fotbal, sau alte sporturi, prin urmare olimpicii și talenții de pe aici sunt absorbiți repede de piața muncii de acolo (cât mai departe), mâna de lucru fuge după câștiguri, intelectualitatea (de nivel superior) se risipește. Agricultură cea cu șanse de mare reușită peste tot, aici are

dealuri sărace, au dispărut viile și livezile, se obține 1/3 din cât obțin întreprinzătorii din alte zone. Deci nici acolo nu merge.

B. Îndrăzneala de a face televiziune, radio și ziar + revistă în Vaslui a condus la entuziasm dar și lucrături subterane, la dușmănie și invidii specifice târgurilor de provincie, deci condiții de nereușită. Am consemnat în articole și în cărți existența unui Curent Cultural-Informațional Vasluian (CCIV) cu ceva rezultate în perioada de mijloc (când scoteam și revista Onyx), chiar neașteptate. Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău (după Vlăstarul, Onyx și Teleradioeveniment) a avut mereu pagină culturală ca și mijloacele massmedia din proprietate, la Revista Internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC avem 571 de colaboratori din toată lumea (de pe 4 continente), dar aceștia din județ... scad. Cauzele sunt generale: a) exodul care continuă, b) lipsa sprijinului oficial pentru cultură, c) scăderea interesului societății pentru tot ce înseamnă SPIRITUAL (care înseamnă și prost plătit), d) rolul bisericii din ce în ce mai periferic din cauza îmbătrânirii populației, a migrării tineretului, a „profesionalizării” slujitorilor ei (ceva, despre har și lăcomie) și e) influența din exterior teribil de dăunătoare prin videocultură, comunicare telefonică și mai ales calculator.

C. Ne menținem, deci, în același deficit intelectual. Am încercat să aducem valori, dar n-am reușit să echilibrăm pierderile, drept care județul este astăzi de referință națională pentru crimele, violurile, hoțiile, bețiile, furturile din teritoriu, până la urmă pentru negliobia oamenilor.

D. Dintre sutele de creatori locali și sutele de opere ale lor, pe care i-am înregistrat acum 15 ani, astăzi mai avem doar reprezentanți, gata să dispară și ei (am pierdut pe Ion Gheorghe

Pricop, pe Avram D. Tudosie, pe Ștefan Racovitză ș.a.). Mai desfășoară o notabilă activitate Costin Clit, Th. Codreanu, Vicu Merlan (Huși), Viorica Ghenghea, Simion Bogdănescu (Bârlad), D.V. Marin, Valeriu Lupu, L. Chiriac, Dan Ravaru, (Vaslui). Ce reușesc Ion Măcnea Vetrișanu (Vetrișoia), Ion Hodaș (Codăești), Ion Diaconu (Vutcani), Gabriela Ana Balan (Alexandru Vlahuță), Mihai Andon (Berezeni) și alți 2-3 sunt sacrificii personale, ca și în cazul M.C.R.

E. La formarea județului Vaslui, în 1968, vârfuri de talie națională nu existau, deși câțiva publicau prin ziarele vremii. A existat un moment legat de Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” (organizat de subsemnatul, în primele 3 ediții, ca și celelalte :), Festivalul Fanfarelor, Fantastic Dance, Tip-top-minitop și alte izbucniri în cultura națională. Azi mai rezistă „Hora din străbuni” și „Trandafir de la Moldova”.

Absolut cert, Televiziunea locală (TVV, înf. la 5 dec. 1990, online după 2016), urmată de rețeaua Unison Radio (1993), apoi de ziarul Meridianul, din 26 septembrie 1996, și Meridianul Cultural Românesc (înf. 8 febr. 2015) au fost centrul cultural vasluian cunoscut și recunoscut pretutindeni, cu autoritate media și astăzi (vezi, seara de la I.C.R.-București). Ecouri literare, Est, Prutul, Academia Bârlădeană, Baaadul literar, fac și ele ce pot, puțin și cu totul insuficient ca valoare și cuprindere social-culturală.

Inițial, nu ne-am asumat rol de grupare în jur a valorilor, dar aceasta s-a realizat din necesitate. Astăzi, în 2020, putem observa lesne rolul important pe care l-am jucat în timp: producții spirituale în toate domeniile, pentru toate vârstele indiferent de sex, culoare, religie, orientări politice. Am descoperit „în direct” că speranța este întotdeauna un adevărat și permanent izvor de putere. Pe scurt :

AM ADUS aici, MARI VALORI NAȚIONALE ȘI INTERNAȚIONALE, dar, cu toate promovările noastre... N-AM PUTUT ACOPERI DEFICITUL provocat de permanenta hemoragie intelectuală și general-umană.

Timp de peste 5 decenii,(și) aproape 2 generații, am acționat în acest spirit.

Dintre micromonografiții volumului sunt academicieni de renume, președinți de stat, marii ierarhi ai bisericii, universitari doctori, conducători de instituții, scriitori și poeți recunoscuți, pe ici pe colo, câte un politician. I-am cules din toată lumea... pentru ai mei, din Vaslui. Mulți au venit singuri să-și caute glorie și afirmare, după destui am alergat eu, mai mereu singur. Era în joc ambiția mea de jurnalist. Mare bucurie recentă a fost când i-am descoperit pe sutaviețuitorii intervievați care m-au împins la a 36-a carte de autor.

A nu se uita că și azi se realizează ocultarea mea, cu ostentație, chiar dintre nominalizați. Totuși...facem!

Dacă din „bibliografierea=nominalizarea-intervievarea” a 21 de academicieni, 46 de universitari dr., 11 președinți de stat, 14 prim-miniștri, o sumedenie de artiști, scriitori, poeți români și străini și... 9 înalte fețe bisericești, plus ambasadori importanți din lume, poate rezulta altceva decât existența aceluși „spiritus rector” (ca și în cazul lui G. Ibrăileanu), într-o bătălie culturală unică în lumea chiar în accentuata ei globalizare... decideți, dvs. cei de azi, cei care mereu vin. Adaug că am lansat cărțile, revistele, ziarele în mari orașe ale Moldovei și în țară și am acordat aproximativ 10.000 de autografe, am donat mii de cărți și m-am întreținut cu această jurnalistică de esență rară, am organizat spectacole și am sprijinit tineri (eu „Dau samă de ale mele câte scriu...”). În

pofida greutăților și obstacolelor timpului cu trendul lui spre digitalizare.

Asistăm la crearea unei noi culturi existențiale, în miezul căreia nu ne mai putem menține, dar... dacă viitoarele generații nu vor accepta ignoranța și sărăcia intelectuală, atunci avem șansa valorificării și a muncii noastre. **Locul istoriei unui popor și al culturii sale n-ar trebui substituit cu nimic altceva, niciodată și sub nici un motiv, chiar și după pierderea identității naționale. Mai mult, noblețea noastră spirituală veche trebuie să fie emblematică nu numai pentru noi, în întregul context universal.**

Am acționat în beneficiul oamenilor cu porția mea asumată de libertate.

Cred că am concretizat un îndemn al unui vestit rege: „FĂUREȘTE-TE!”

Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată. **Societății, acestora și altora, le-am dat eu cu mult mai mult decât am primit.**

Lumea învățaților printre care am avut îndrăzneala să mă mișc a însemnat școlirea pentru marile realizări din viață. Îndrăznesc să spun că nu mai pot fi egalat vreodată...

După cum observa prof.univ.dr. Alexandru Ionescu, laureat al Premiului Academiei, analizând realitatea culturală națională, cu referire la autorul acestor destăinuiri: „omul și opera au intrat déjà într-un patrimoniu”.

De ce să nu credem că oricum, sigur, vor conta și aceste certe elemente de patrimoniu zonal în tot ce înseamnă Pantheonul românesc.

Am atins un număr aniversar, 20, după eforturi susținute răstimp de 5 ani. Îmi vin în minte cuvinte ca ale lui Mihai Voievod din „Ultima noapte a lui Mihai cel Mare” de D. Bolintineanu: „nu vă doresc moarte, căpitanii mei/ dimpotrivă, viață, iată ce vă cei” cu care să-i îmbărbătez pe excelenții noștri colaboratori din țară și de pretutindeni care-și pot lua mulțumita cuvenită pentru efortul lor de până acum, necesar și în viitor.

Speranța rămâne principalul nostru izvor minunat de putere.

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC **– 20 –**

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC **AJUNS LA NR. 20, O LECȚIE**

Plecată din start cu ambiția de a arăta lumii literare că este posibil ca o revistă susținută din fonduri particulare, fără dorință de câștig material ci numai spiritual, să reziste în timp, iar în patria culturală a limbii române să reușească o certă afirmare.

Născută dintr-o reală nevoie de scriere destinată cititorilor de cele mai diverse orientări și preocupări, plus entuziasmul unor oameni de loc aflați la vârsta specifică entuziasmelor, revista Meridianul Cultural Românesc părea,

având în vedere istoricul unor astfel de publicații, sortită eșecului chiar dacă, la început, prin coagularea unor nume, dar și a unor energii, reușise să atragă atenția publicului cititor din țară, dar și de pe alte meridiane (!) și paralele. Al cui ar fi putut fi meritul la acea dată!? Greu de spus fiindcă toți cei implicați actului concepției și editării erau cumva personalități în unele domenii, iar majoritatea aveau exercițiul editării unei reviste de cultură. Iar în prezentul număr putem vedea (cu o singură lipsă!) că atât colegiul de redacție cât și echipa managerială au rămas aceleași de la primul număr, ceea ce spune mult despre coeziunea colectivului redacțional. Unul motivat doar de performanța culturală, de atingerea aceluși nivel atât de dorit de toți cei ce-și încearcă forțele în acest domeniu, acela în care revista să fie una cerută de publicul cititor. Un obiectiv aproape utopic având în vedere inflația revistelor de gen pe piața de cultură, dar și apetența din ce în ce mai scăzută a cititorilor. Și chiar nu le fac vreo vină acestora, fiindcă, în primul rând, editorii revistelor și-au prezentat produsele așa cum au înțeles ei, din păcate, de cele mai multe ori la modul egolatu și didactic, model în care limba de rumeguș nu produce în nici un caz dorința de a citi.

Revista, așa cum ne-am propus încă de la început, coagulează susținerea unor colaboratori aflați aproape pe toate meridianele și paralele globului devenind, prin gradul său de universalitate, o tribună pentru afirmarea creațiilor în limba română.

Cei 571 de colaboratori, majoritatea cu un nume sau chiar renume în diferite domenii culturale, științifice ori profesionale ne asigură prezența viguroasă pe patru din continentele lumii, în zeci de mari orașe, iar colaborările nu sunt numai ale unor consacrați ci promovează și spiritul tânăr,

de multe ori în paginile noastre aflându-se și debutanți. Suntem chiar motivați pentru asemenea gesturi, având convingerea că printre pietricelele colorate ale nisipurilor nu de puține ori se află și pietre prețioase, iar descoperirea lor are nevoie de un ochi experimentat. Sunt convins că viitorul ne va arăta că am avut dreptate!

Merită să citiți: *O revistă mai altfel*, cum îi place să spună domnului prof. dr. Dumitru V. Marin, fondatorul și directorul acestei publicații,

Mihai BATOĞ-BUJENIȚĂ

O PĂRERE DIN BAVARIA

Citesc și mă îngrozesc câtă politică s-a insinuat în unele reviste literare.

Iar unii literați serioși fac pe analiștii, folosind – fiindcă-i la modă – tot felul de termeni și expresii englezești sau germane în text, de parcă nu le-ar fi de ajuns limba română.

Aici apar apoi problemele, sau mai concret spus, greșelile. Probabil că mulți dintre ei, nu-și dau seama că se fac singuri de... răs!

Zilele trecute am citit un articol despre cultură într-un ziar local. Nu are importanță denumirea ziarului. Ce este însă mai trist, este faptul că încă în aceeași zi, cel puțin 3 – 4 ziare au copiat respectivul articol – inclusiv greșelile.

Iată, așadar, motivul pentru care am un deosebit respect pentru „Meridianul Cultural Românesc“! O revistă internațională – se poate ușor observa pe coperta revistei – dar care totuși își păstrează... limba română. Iar cei 556 de colaboratori din toată lumea, se încadrează perfect la cele spuse.

Desigur, nu este menirea mea de a critica pe alții, poate nici nu am acest drept.

Dar o mică „atenționare“ nu strică... dimpotrivă, ajută!
Să auzim numai de bine.

Cu deosebită stimă și respect

Georg BARTH, Germania, 29. oct. 2019

Anul 2019 se încheie cu numărul 20 al revistei Meridianul Cultural Românesc. Revistă am spus? Mereu am impresia că este mai mult decât o revistă, almanah, spunea un poet, ecuator, nu meridian spunea o bună prietenă că ar trebui să se numească. Oricum ar fi prezentate, aceste pagini însumează un bogat conținut cultural. Dar au ceva special. În

diversitatea lor, aceste pagini par vii. Par file care se scriu sub ochii cititorului. Sunt pagini de suflet. În spatele lor e o muncă titanică dar și mult suflet. Întocmai cum un fluviu uriaș își primește afluenții, așa primim noi textele colaboratorilor noștri la redacție. Din toate colțurile lumii! De aceea eu azi vreau să urez La mulți ani! în toate limbile pământului, să se audă până în Italia, la poezii din Grupul Scriviamo, până în Israel la bunul meu prieten, poetul Adrian Grauenfels... îmi dau seama că nu pot continua această listă aici, e prea lungă și sigur aș uita pe cineva. Dar știu că gândurile mele bune, mulțumirile și toată prețuirea se adresează fiecărui scriitor, din țară și din diaspora care a răspuns invitației mele și a publicat în revistă! Fiecare are un loc special în inima mea!

În toate studiile de numerologie pe care le-am citit, 20 este cifra care fascinează! Eu m-am alăturat echipei MCR începând cu numărul 2. Sper din tot sufletul să vă pot ura La mulți ani! și la ediția cu numărul 200! Dar pentru a se împlini, trebuie să fac urări de sănătate oamenilor care de drept realizează această revistă, prof dr Dumitru V. Marin și tehnoredactorul Cătălin Sîmpetru!

Am un cuvânt greu de mulțumire în primul rând pentru traducătorii noștri fideli, care ne fac operele cunoscute în toate limbile pământului: Rodi Vinău în primul rând, care muncește enorm pentru această revistă, promovând poeți români în limba italiană dar și poeți italieni în limba română, tot din Italia îi salut pe Evra Gart, Daniel Marin, Denisa Balan și urări speciale trimit spre Ibrahim Al Najmi (Libia). Recent ni s-a alăturat Daniel Samuel Petrilă cu poezii în limba romanes. Nu pot să uit să urez La mulți ani! suitei regale a Alexiei Ema, din Cenaclul literar Țara Cuvintelor, suitei elitelir din qPoem și castelanilor tecuceni din cenaclul Calistrat Hogaș.

Fidelului nostru colaborator care ne promovează în videoclipurile sale pe youtube, scriitorul Lucian Dumbrevă, La mulți ani! nu de 20 ci de un infinit de ori!

Cu voi, scriitorii vasluieni pe care sunt convinsă că nu reușesc niciodată să vă prind în pagini cât de mult aș dori, mă întâlnesc la multe activități și ne urăm mereu gânduri bune, de aceea gândul îmi zboară mai mult la cei de peste mări și țări. Din adâncul sufletului vă urez tuturor un rodnic an 2020 creativ!

La mulți ani! revistei Meridianul Cultural Românesc care reușește la cote maxime să umple spațiul cultural vasluian! Citiți-ne și vă veți convinge!

Gabriela Ana BALAN

POȘTA REDACȚIEI

AVEM... 20(!)

Acum 5 ani (ianuarie, în mașină, spre Huși) am discutat cu Val Andreescu despre apariția unei reviste literare, dat fiind cantitatea de materiale de profil pe care o primeam pentru ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău. Ca idee m-a prins, deși era tare greu să-i asigur apariția prin fondurile proprii, dar am trecut repede la treabă, drept care pe 1 (8) februarie ne-am întâlnit la redacția de pe str. Frunzelor cei 5 care ne-am și fotografiat (Andreescu, Bujeniță, Lupu, Marin, Cornelia Ursu „asistați” de Anca Moldoveanu). În fapt nimeni nu credea în punere în practică, așa repede, necum în izbândă.

Imediat am apelat la băcăuani (C. Galben, I. Dănilă, D. Brăneanu, M. Băbușanu), la alți ieșeni, la prietenul nostru vechi, dl. Al. Ionescu, la cei de la UZP, la Al. Mironov, la vasluienii care sunt și astăzi și mulți alții, din New York, Montreal, Melbourne, care s-au constituit într-o reală forță intelectuală; s-a lipit repede și Gabriela Ana Balan, care a devenit poeta noastră de reprezentare și care ne-a lipit de Scriviamo..

N-a fost ușor ca în doar o singură lună să iasă nr. 1/2015.

Nu e ușor să ieșim la timp nici astăzi, și din cauza banilor și din cauza unor întâmplări cu totul nedorite: îmbolnăvirea lui Val care, practic, nu mai colaborează de 3 ani, retragerea unora din varii motive, plecarea Ancăi Moldoveanu (excelentă I.T), decesul lui Ion Gh. Pricop, A.D. Tudosie, Ștefan Racovitză (Geneva) și chiar, în ultimele luni, problemele de sănătate ale celui mai loial colaborator al meu, Cătălin Sîmpetru. Despre

acesta spun că a dat dovadă de spirit de sacrificiu și eroism extrem: cine ar mai fi lucrat cu probleme de sănătate ca ale lui?

Sau ce eforturi a putut face conducătorul revistei cu tensiunea 19/10, și cu alte suferințe ale momentului...? Dar, Revista a apărut, aproape la timp, din ce în ce mai bogată, mai bine structurată, cu colaboratori din ce în ce mai mulți. ÎNREGISTRĂM, AZI, 571...?!?.

Deci, Bujeniță, Brăneanu, Dănilă, Galben, Al. Ionescu, G. FILIP și mai ales Gabriela Ana Balan și-au făcut cu prisosință datoria, în acești 5 ani.

Mai mult: am asigurat și premii anuale prin bunăvoința celor 4 „titulari”: D.Brăneanu, Al. Ionescu, V. Lupu, D.V. Marin, am donat zeci și zeci de reviste bibliotecilor, unor noi colaboratori, elevilor care au venit la lansări, am donat mii de ziare cu diverse ocazii, în special când am organizat Simpozionul Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, în 6 ediții.

Mărturisesc: nici un rând din această Revistă (3.200 pag.) n-a ieșit fără să-l cântăresc eu, nici un autor n-a intrat fără acordul meu. De altfel, anul 2019 a fost tare productiv pentru mine: am scos 5 cărți, am tipărit circa 5000 de pagini. E ceva muncă, nu? Cineva drag mă sfătuiește să scriu și despre sacrificarea familiei, a timpului, a sănătății proprii.

Când am asemenea colegi-colaboratori, de asemenea calibru, parcă și efortul personal e motivant, stimulat, răsplătit. Nu-i așa G. Bart, neamțule, nu-i așa Benule, australianule, nu-i așa, G. Filip, montrealezule, care te vrei „poet total” și nu mă lași fără câte o poezie, aproape zilnic?

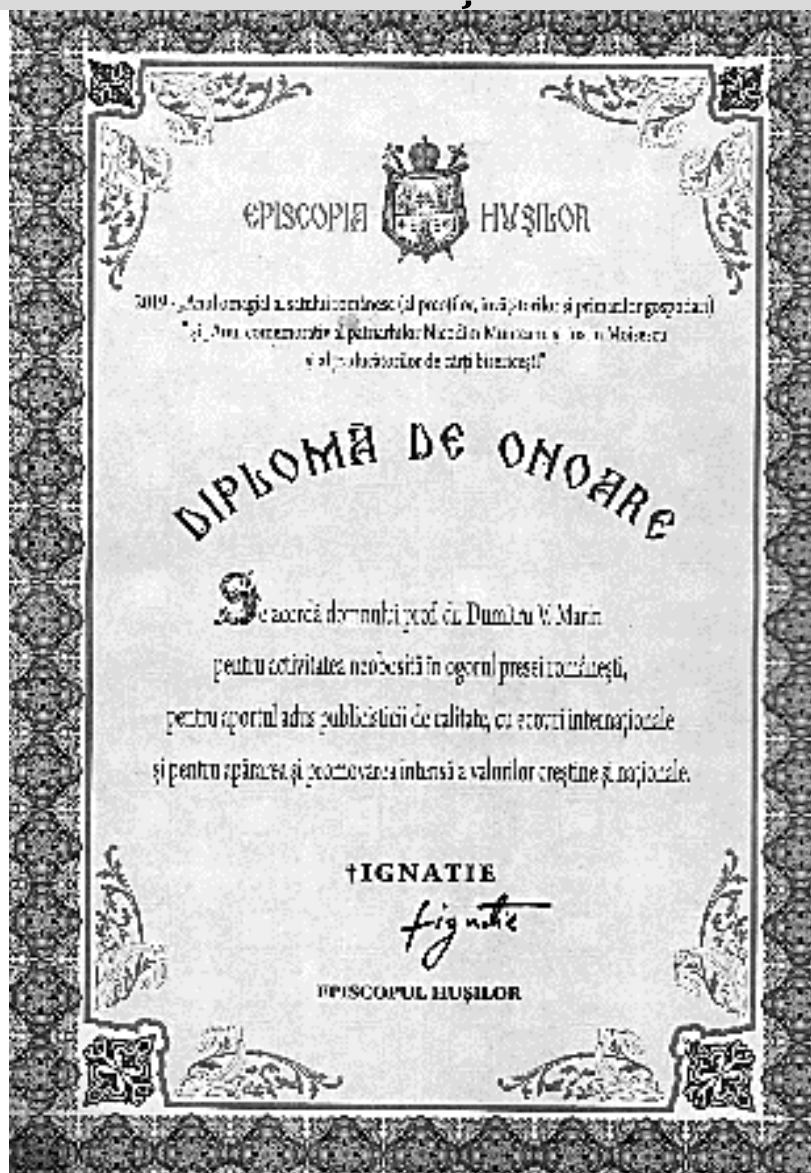
Ne putem mândri, toți, cu o contribuție la Pantheonul românesc?

Dumitru V. MARIN

Meridianul Cultural Românesc,

An V, Nr. 4 (20) octombrie - noiembrie - decembrie 2019

RECUNOAȘTERE

NIVELURI DE CULTURĂ ÎN JUDEȚE **(EXEMPLIFICARE: JUDEȚUL VASLUI)**

După 30 de ani de la evenimentele din 1989, un observator al vieții sociale poate lesne observa că economia este privatizată cât trebuie, politica este în stadiu de ample contradicții (fără cine știe ce principii sau doctrine esențial diferite asumate), învățământul este în rostogolire către un orizont și mai neclar (cu abandonarea istoriei și tradițiilor naționale), agricultura este privată dar în mare parte „centralizată” în sens de organizare pe mari suprafețe (mult mai productivă decât în C.A.P.), industria națională e pe deplin rarefiată (adică tot ce a fost al statului a dispărut), armata e pe bază de angajări (și nu instituție de stat), cultura cu toate componentele ei se află într-o permanentă reorganizare și căutare etc.

Ne aflăm în plin proces de globalizare, prin urmare statalitatea este relativă iar limba română este într-un proces pernicios de modificare chiar structurală; nu e vorba de acel proces evolutiv de îmbogățire și modernizare ci foarte posibilă disipare într-o variantă globală a unei limbi engleze de comunicare (și consum). E vorba de factorii determinanți pentru slăbirea până la dispariție a limbii naționale: videocultura (cu sărăcirea și unificarea stilistică cea mai păguboasă), comunicarea prin telefon (din ce în ce mai

„internaționalizată”, adică amestecul expresiilor din limbi diverse, cu bilingvism, chiar trilingvism), computerul cu cerințele sale (e de ales să știi ce-ți cere, în engleză, ori să rămâi pe dinafară), și migrația materiei cenușii (spre dezavantajul românilor din țară și de afară).

Bătălia pentru limba română pe care noi o susținem cu toată forța prin cărți și publicațiile noastre, în special prin Meridianul Cultural Românesc, are grade și desfășurări extrem de variate, până la susținere contrarie, ca limbă de comunicare între granițele limbii române, adică pe tot globul.

A. UN MODEL DE ANDURANȚA PESTE TIMP:

„prietenia (care) poate genera și valoare socială și confortul intelectual necesar”.

Ce exemplificăm mai întâi, nu poate fi decât expresia unei stări de fapt... o realitate onorantă și productivă destule decenii. E vorba despre cei care sfințesc locul; un exemplu de colaborare și prietenie, chiar rară după Revoluție: marile prietenii culturale de pe Valea Prutului (v. **Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului/ Marin-Mâcnea-Dima-Pricop-Tudosie**, Iași, Pim, 2020, 208 pag.).

De peste 5 decenii oamenii aceștia se cunosc, se respectă, se întâlnesc, se încurajează și... creează, fiecare în direcția predilectă dar cu deplin profesionalism.

De 3 decenii acești formatori de opinii și de cultură mult peste nivel județean, împletind uneori actul creator cu impulsul politic, au ajuns embleme ale localităților în care trăiesc (din păcate, Pricop și Tudosie, au decedat de curând).

De la Revoluție încoace, D.V. Marin a ajuns cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, Ioan Mâcnea este fără îndoială cel mai de seamă poet, monografist și infuzor media din Vetrișoia natală, Toader Dima, dr. Inginer agronom, fost

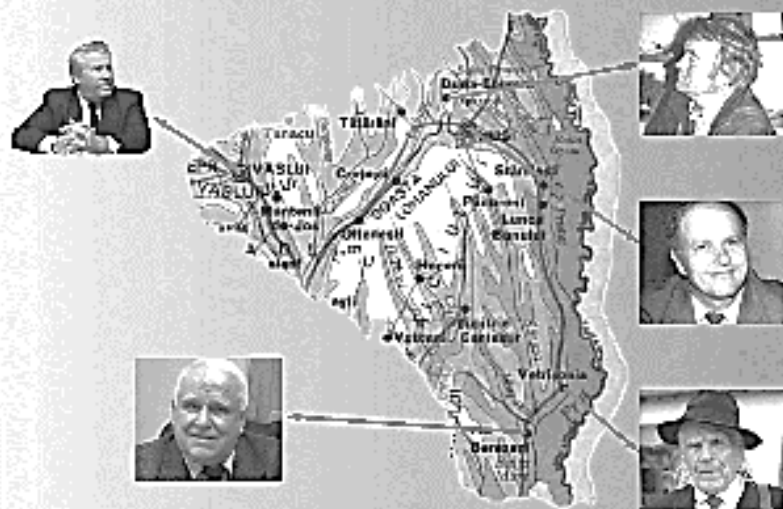
DUNITRU V. MARIN

(prof. dr.)

**MARILE PRIETENII CULTURALE
DE PE VALEA PRUTULUI**

– MARIN – NĂCHEA – DIMA – PRICOP – TUȚOȘIE –

UN CVINTET DE MARE ȘI ALEASĂ VALDOARE SOCIAL – CULTURALĂ
1970 - 2020

PIM, Iași, 2020

parlamentar, a ajuns primar și promotor al agriculturii performante, prof. Ion Gheorghe Pricop s-a afirmat ca mare scriitor, poet și aleasă personalitate locală, iar dr. ing. academician AOȘR, Avram D. Tudosie, a adus în lume Busuioaca de Bohotin, a creat Muzeul vinului, a pregătit generații de viticultori și a scris peste 20 de cărți;

Coeficientul comun maximal: MUNCA, PERSEVERENȚA, PASIUNEA, TALENTUL, prezența lor în prim-planul bătăliilor concurențiale în folosul comunității, susținute chiar (și) în confruntări naționale. Se adaugă cel puțin câte o bucată imensă de suflet...

Diferențierile rămân de ordin strict profesional: unul a devenit reputat om de presă (de peste 62 de ani prezent în cea scrisă și mass-media), al doilea după încercarea de a deveni mic întreprinzător a ajuns primar în Vetrișoiaia lui, azi pensionar, unde a realizat un muzeu etnofolcloric unic (Popasul Spiritului) dar și un grupaj de 13 statui consacrat marilor personalități ale culturii naționale, absolut unic și interesant, care-i asigură dăinuirea peste acest veac, al treilea a publicat câteva romane și alte câteva volume de poezii care-l consacră ca talent pe deplin afirmat, totul din Duda, sat din care n-a plecat decât să-și editeze operele... Toader Dima, după acele numeroase inițiative depuse în Parlamentul României în scop de sprijinire a agriculturii (după ce a reușit să mențină cea mai productivă asociație agricolă „Agroind” de pe toată Valea Prutului, dacă nu cumva și din țară), a candidat și a reușit să ajungă primarul uneia dintre cele mai importante comune din județul Vaslui, Berezeni, iar Avram D. Tudosie a fost un oenolog rarisim, agronom și viticultor de excepție, creatorul unui Muzeu al vinului la Huși.

Vom mai scrie de multe ori, că aceste adevărate personalități, oamenii aceștia, s-au respectat, s-au consultat și comunicat, au format separat dar și împreună o entitate culturală reprezentativă și durabilă pentru o suprafață de aproximativ 7000 de km pătrați din România, pe lunca Prutului (Vaslui – Huși - Duda Epureni – Vetrișoiaia – Berezeni). Mobilizarea concetățenilor din zonă a fost dintre cele mai notabile, adesea impresionante.

Un volum cu titlul adoptat, poate da o imagine a zbaterilor îndelungate dar și cu rezultate adesea spectaculoase ale unui grup din acel Curent Cultural Informațional Vasluian (CCIV) care a semănat credință în biruință o întreagă generație, într-o epocă istorică în mare frământare, în urma căreia se făurește o altă cultură existențială pentru toată omenirea, pentru românism, pentru oamenii locului.

Cartea realizată și publicată a fost o încercare menită să sensibilizeze și pe cei care mereu vin, care vor avea, totuși, nevoie de modele oricum ar arăta istoria acestor plaiuri, încă românești...

Succesul „social” în re-minor pe muzica poetului și interpretului Ion Măcnea Vetrișanu, acompaniată de trilurile păsărilor din Luncă adunate de Toader Dima, repovestite de toți în acorduri de suflet și entuziasm la o Zghihara de Huși, ar putea fi „varianta” jurnalistică finală, pe care noi o înfățișăm aici ca MODEL.

B. NIVELURILE CULTURALE LA VASLUI

E o încercare riscantă care va stârni comentarii care mai de care mai aprige și jignitoare, fie și în particular. Totuși:

– Sunt (de fapt, nu sunt, dar vreau să nu exclud pe alții, a căror activitate de acest gen n-o cunosc) acei care au stat de

vorbă cu președinți de stat, cu prim miniștri, cu cele mai înalte fețe bisericești cu academicieni și mari oameni de cultură ai națiunii române și alți destui din străinătate. Pentru asta a(u) depus eforturi excepționale, dar mai ales le-a(u) transmis învățăturile lor prin televiziune, radio, ziar, revistă. Ca să împlinească o misiune a sorții a(u) înființat și o revistă internațională cu aproape 600 de colaboratori de pe 4 continente. La Vaslui.

Destui au crezut și cred că există cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. Nu știu dacă a fost „singur printre poeți” (M. Sorescu) dar printre intelectualii locului și printre ziaristi, da.

Nu e mai bine ca în curatul spirit comunist pe care destui l-au moștenit-promovat-continuat... acum, să nu fie cumva recunoscut, chiar într-un domeniu unde ei n-au vreo treabă, jurnalismul?

L-am tot situat și pe Th. Codreanu, ca istoric literar, nu și în jurnalistică, tot pe acolo, dar, la analiză, cade rău la categoria reprezentativitate în străinătate (universalitate).

– Nivelul superior al lumii local-literar-culturale cu prezențe și în plan național, reprezentat de creatori de mare merit ca acad. AOȘR, dr. ing. Avram D. Tudosie, prof. dr. Vicu Merlan, prof. Costin Clit (care sunt destul de izolați de „garda veche”), prof. Th. Codreanu (cel care dirijează gloria), prof. Dan Ravaru (reputat istoric local), dr. Valeriu Lupu (eseist adevărat), dr. Laurențiu Chiriac (cu o sabie incultă deasupra capului), poezii Gabriela Ana Balan, Petruș Andrei și poate câțiva alții, printre care și Daniela Oatu, Mihai Apostu ori Simion Bogdănescu. Desigur nu vreau un inventar ci o exemplificare. Oamenii aceștia au operă, chiar de valoare, se afirmă puternic într-un domeniu (științific sau artistic) de care

se ocupă îndeosebi. Că sunt sau nu în Agora, se mai vede la câte o manifestare publică necesară nu pentru publicul restrâns, mereu același și dedicat, convocat pentru a le observa progresele (cu laude pregătite) și pentru a fi diseminate în presă. Care presă actuală județeană (cu excepția unei singure publicații, Meridianul) le dă cu tifla și nici nu-i mai pomenește în vreun fel. Destui dintre ei sunt abonații „bugetari”.

Mai includem aici, cu mari rezerve, pe cei ajunși la mare îngrămădeală, membri ai Uniunii Scriitorilor din România. Repetăm, cu mari rezerve, pentru că unii au ajuns în această organizare pe baza a două, trei volume cu creații nementionabile, prin apartenență politică, sau prin sistemul de protecție a mai-marilor sau soților influenți (c-așa-i în UR). Cineva ca A.D. Tudosie, n-a fost primit. Pentru că aici e (și) o castă... închisă.

– E nivelul cultural al ambițioșilor, cu sau fără talent, care-și descoperă aptitudini creative în lungi pomelnice. Ba, mai e și un plagiator patentat ca Nicolae Ionescu (cum, nu s-a auto-inclus în eternitate?). Nu lipsesc titluri „apetisante” ca „vieți dedicate eternității”, „Arpegii...”, „...pentru istorie”, etc. E o subcategorie generată de impulsul simțirilor proprii pe care le lăudăm și le evidențiem, a experienței de viață, a prieteniei și comuniunii de idealuri (chiar din vremuri... tare socialiste). Nu spun că e rău să aflăm de D. Apostolache (l-am considerat demn de emblema vasluiană „101 vasluieni pentru 100 de ani, 414 pag, 2019), Marin Moronescu, Ioan V. Maftei, Viorica Ispir și... mulți alții (pentru că aici e... mulțimea). Și ei fac parte din istoria unei societăți cu visuri culturale și acces la metafore. Și dacă scot câte unul sau mai multe volume e spre lauda lor. De ce să nu-i remarcăm?

E interesantă și cealaltă subcategorie: limbiștii de ocazie reprezentați de Gruia Novac, ...cei care neapărat prefătează (cu merite inventate, la greu), cei care prezintă și dau un fel de verdicte de „înalță” valoare. Dacă acestea ar fi pe meritate nici nu i-am putea bănuși de această apartenență.

Neexistând altcineva să se preocupe de promovarea și a acestor valori, în plan local, cei cu aceste aptitudini sunt căutați, apreciați, și... autorizați prin preferință personală.

Ce e trist, e că s-a format un cerc închis care: a) nu promovează tineret valoros, pentru că nu cunosc chestiunea, ori nu vor și nu mai pot (pensionari sau morți). b): izolează public pe cel care nu este din cercul viermuitor al lor; c): sunt abonați la țâța bugetului, că tare se mai ajută unii pe alții; d): pot împiedica hotărât stimularea valorilor contemporane, chiar în aceste amare vremuri pentru limba română. Ca și comuniștii dintre care provin (unii au fost și ciripitori), lovesc prin OMISIUNE. Veche și păgubitoare tactică deși în aceste vremuri ar fi trebuit abandonată. Dar ei atâta pot.

– Există și acest nivel reprezentat de recitatori ca Adam, Ailincăi, Iolandina Ivan, Dumitru Andrei și foarte mulți alții care mai fac „un ceva” la nivelul localităților lor. Până la urmă e categoria de pe care răsare pâinea ziariștilor, care se mai anină de colțuri ale culturii, cam rar și păgubos. Sunt de laudă și aceștia.

Să nu cumva să facem alăturare de Ion Mâcnea (Vetrișoia), Mihai Andon (Berezeni), Ion Diaconu (Vutcani), Marin Rotaru (Giurcani), Vasile Fînaru (Băcani), Jorj Dulgheru (Alexandru Vlahuță), Ioan Hodaș (Codăești), Gh. Onofrei (Todirești) cei care fac importante eforturi financiare, creative și de alte genuri (culturale) pe banii, munca, ambiția

lor, pe sănătatea lor. Oameni de toată lauda, embleme pentru comunitățile lor... care sunt și destul de ostracizați.

Numai că închiderea de tip comunist, cu omisiunea deliberată a altor valori e spre paguba creatoare, a emblemei sociale a vasluienilor care iau cunoștință (mai ales din presă) nu de valori, ci de violatori, bețivi, criminali, proxeneți și alte categorii negative din „locul unde nu s-a întâmplat nimic” (Sadoveanu). Că aduci în județ **111 valori naționale pentru Vaslui**, 514 p., 2019, sau 222 printre noi în **Bătălia pentru Vaslui** (2020) nu mai contează prea mult, în context.

C. UNUL... CONTRA MULTORA

E destul de interesant de urmărit în timp cum un caracter creativ puternic generat de o muncă titanică a trebuit, ori trebuie să înfrunte o mulțime mai mult sau mai puțin valoroasă dar coalizată împotriva sa. Vom desprinde cazurile lui B.P. Hasdeu, Al. Macedonski, Ovid Densusianu, Tudor Pamfile, Const. Capră, V.I. Cataramă, D.V. Marin, care acoperă o perioadă de peste un secol și jumătate.

Nu știm încă, ce adversități și vrajbe au fost înainte de „Junimea” de la Iași, avându-l ca mentor pe marele Titu Maiorescu. Despre rolul Junimii în istoria noastră culturală a curs multă cerneală, s-a analizat și evidențiat importantul său rol pentru canalizarea pe o direcție sănătoasă a culturii române, inclusiv a literaturii. Parcă e destul să spunem că cel mai de seamă junimist a fost M. Eminescu, precedat de „acel rege-al poeziei”, Vasile Alecsandri unionistul (evident grupul cuprinde un număr impresionant de membri de-a lungul timpului) și nu le poate nega nimeni meritele... istorice.

A fost însă, un contemporan, unul dintre cele 5 mai mari personalități ale acestei țări, multilateralul B.P. Hasdeu care,

fie că n-a fost primit, fie că n-a dorit găsimu-i demni de pana sa umoristică, fie că și-a găsit teme favorite în activitatea acestora. Situat în galeria savanților și a enciclopediștilor români care începe cu Dimitrie Cantemir „rege între filosofi și filosof între regi” (Leibnitz), și după el, continuă cu Nicolae Iorga și G. Călinescu, Hasdeu a fost un spirit multilateral care a marcat substanțial epoca (n. 1838, m. în 1907). A încercat și promovat direcția nouă în cultura românească, în mare contradicție cu ideologia și realizările Junimii. Mai toți cercetătorii se amuză de vestita păcăleală pe care le-a tras-o junimiștilor prin publicarea chiar în Convorbiri literare a vestitei poezii „La noi e putred mărul” în acrostih (prima literă de la începutul fiecărui vers) fiind nominalizată gruparea literară, reprezentativă atunci: La convorbiri literare”.

Desigur, și atunci, și astăzi reacțiile au fost extrem de diferite, dar noi evidențiem doar faptul că marele filolog, istoric, folclorist, scriitor și dramaturg („Răzvan și Vidra”) i-a înfruntat pe valoroșii săi adversari cu rezultate dintre cele mai bune chiar benefice pentru cultura română. El și-a făurit propriul drum, a schițat, poate, direcția nouă, adică alt drum pentru propășirea literaturii naționale, a promovat romantismul în folclorică, singur împotriva tuturor.

Alexandru Macedonski (1854-1920) s-a aflat în frontul potrivnic și față de junimism, și față de direcția nouă, cu o altă **direcție nouă**, ca poet, scriitor și promotor cultural scoțând o revistă „Literatorul” (1880-1919) prin care să înfrunte și Junimea, respectiv Convorbiri literare, și Viața Românească (a lui G. Ibrăileanu), a scris și promovat chiar o poezie nouă (Ciclul Noapților e cel mai cunoscut) și a întreținut un Cenaclu, i-aș zice al căutărilor înnoitoare. Greu de găsit un alt exemplu de luptător de unul singur contra grupurilor ostile din epocă.

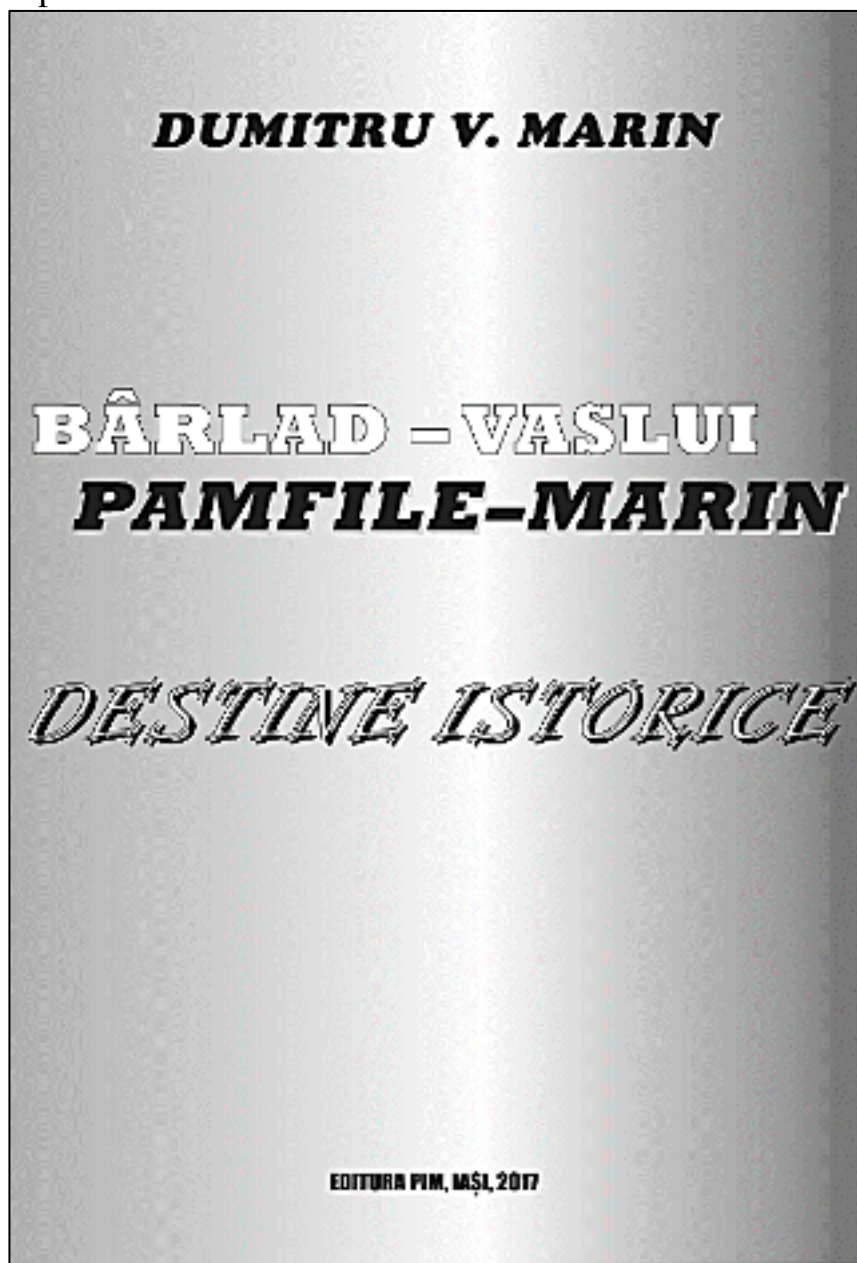
„Acești contemporani ai mei,/...niște mișei” cum a răspuns el atacurilor l-au izolat în timpul vieții, urmașii de aceeași factură nu i-au recunoscut valorile create, comuniștii l-au scos din manuale într-un timp... dar, poezia rămâne conform prevestirilor sale că „nu va trece un secol...” fără să-i fie recunoscută ca și contribuția la dezvoltarea mijloacelor poetice și tematice ale întregii sale creații.

Un caz oarecum singular este al lingvistului și folcloristului Ovid Densusianu, profesor universitar, și el promotor al unei **noi direcții** mai ales în cercetările folclorice. Nici contemporanul său, prof. univ. Gorge Pascu de la Iași nu era de loc agreat, dar Densusianu (1873-1938) era chiar izolat și în lumea științifică, și de simboțiștii pe care-i promova și de către folcloriștii romantici în frunte cu Tudor Pamfile. Și, acesta din urmă chiar era o mare forță în direcția inaugurată de Hasdeu aceea a înfăptuirii culegerilor care să arhiveze „firișoarele de aur” ale creațiilor populare, ale Mitologiei (are 3 unice realizări), ale cercetărilor etnofolclorice.

Amărât, Densusianu filozofa. „Învățătura, cultul slovei/ Înțepenirea-n ochelari/ Pe lângă voi viața trece,/ Râzând de voi, bieți cărturari” și s-a „bucurat” de o izolare socială greu de intuit astăzi.

Între cei singuri contra frunțașilor târgului Bârlad a fost și Tudor Pamfile (1883-1921) care a condus înainte de Războiul Mondial 12 publicații și tipărește, în total, aproape 40 de volume. Tovărășia cu Mihai Lupescu, G. Tutovanu, ambiția și capacitatea sa de muncă l-au impus atenției Academiei Române, în timp ce pentru public și bârlădeni a utilizat aproximativ 14 pseudonime, acronime, inițiale etc. Printre cărțile consacrate lui: **Tudor Pamfile și revista ION CREANGĂ**, 1998, 294 p. (inițial, teză de doctorat) și **Bârlad**

– Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice. Pim, Iași, 2017,
156 p.

Între cele două Războaie Mondiale, profesorul vasluian de la Liceul Mihail Kogălniceanu, Constantin Capră s-a bucurat de un tratament asemănător deși a fost director de liceu și primar în timpul războiului. Într-o destăinuire, la Vaslui, cu foarte puțin timp înaintea sfârșitului, (era însoțit de doamna sa, tot profesoară, care îi mai repeta în ureche ceea ce nu pricepea prea bine la vârsta sa înaintată), a afirmat că a fugit din Vaslui și din cauza dușmăniilor și pentru că se aștepta să fie urmărit ca fost primar, drept care s-a refugiat prin Oltenia (dar tot a făcut ceva pușcărie). Aproape în aceeași situație s-a aflat profesorul și excepționalul orator Vasile I. Cataramă care a făcut destui ani de închisoare pentru a putea fi declarat erou. Ani mulți, omul acesta a trăit fără să poată preda la catedră, foarte izolat mai ales de colegii săi care evitau fie să-i și vorbească, deși era un om blând (dar cu principii). Era și teama insuflată de regim, dar și o invidie descalficantă a acestora pentru știința, pregătirea, talentul său de om de catedră (ori ca publicist și scriitor).

La nivelul potrivit (actual) situația se repetă în contemporaneitate (la Iași, cu Ion N. Oprea), la Vaslui, unde există de decenii un grup cu interese prea strâns legate să permită intrarea altcuiva decât ca servitor sau delator. Și înainte de Revoluție și un timp, după, conducătorul acestuia era Constantin Alexandru, sprijinit de Georgică Alexandrache, profesor de Socialism științific, de altfel un bun director de liceu, apoi Al. Mera. Era cumplit de greu de pătruns într-o funcție publică, de afirmat în vreun domeniu dacă nu erai supus și recunoscut de aceștia sau de slujitorii comuniști Elena Condrea, Dumitru Bran, Iosub, Cristea, Alexandru, Mera, Cârjă, Moronescu și alții cocoțați chiar în conducerea județenei de partid, apoi în Consiliul Județean.

Și iarăși s-au format grupuri câștigătoare, mai ales cu acces la țâța bugetului, că, fără să se poată milui unul pe altul, de unde putere, după principiul prietenii cu darul, dușmanii cu parul. Prin urmare cei care au devenit nu „împărțitori la poștie” ci împărțitori de la buget au ajuns ascultați, recompensați, promovați stipendiați, premiați... lăudați, bogați. Dar tot cu operă... ne semnificativă! Pentru că unii dintre ei se sperie să și gândească, dar sunt pricepuți la lucrături!!!

Încă de la sosirea în județ (1970), D.V. Marin n-a făcut corp comun cu aceștia, drept care în 1974, a trebuit să plece de la Comitetul de Cultură și Artă al județului, și, apoi, deși pe lângă catedră avea un cenaclu, Mugurel 74 și elevi întotdeauna premiați la sesiunile științifice ale elevilor pe țară, deși avea colaborări în presă, iar din 1976, cărți, nu i s-a permis vreo promovare.

O șansă a vieții acestuia a fost Revoluția din 1989.

După 1990, Marin și-a creat presa lui, grup de presă, după înființarea TVV, pe 5 dec. 1990, Unison Radio (rețea Vaslui-Bârlad) după 1993, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, după 1996, și din 8 februarie 2015, Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ajunsă acum la aproape 600 de colaboratori din toată lumea. La un Simpozion internațional din 7.03.2016, Bacău, cu mari scriitori ai lumii, italo-francezul Jean Portante a prezis că M.C.R. va ajunge importantă publicație mondială (apăruseră 6 numere), croatul Drazen Katunovic promitea să trimită articole de analiză a culturii europene din respect pentru conducător, iar italianul Claudio Pozifani urma să mobilizeze scriitori din țara sa care să cunoască mai bine România și cultura ei. Autografele lor întăresc aceste afirmații făcute în prezența a aproximativ 50 de personalități. Grupul Scriviammo din Roma

e prezență onorantă astăzi, în M.C.R. Împrejur, sunt 73 de scriitori străini din... lume.

Cum Marin s-a afirmat numai și numai prin munca lui, fără să dea prea multă atenție detractorilor și răuvoitorilor (mai ales că din punct de vedere politic nu a cedat niciodată). Credeți că alde Mocanu, Apostolache, Cârjă, Codreanu ș.a. sprijiniți din spate politic și mai ales financiar prin instituții ale Consiliului Județean Vaslui nu l-au izolat puternic în județ? (Pracsiu putea ajunge mult mai sus, la M.C.R.) Nu l-au putut îngenunchea pentru că Marin a avut mijloace proprii de întreținere, putere de muncă și creație, îndrăzneală și... activitate prodigioasă de jurnalist. Adaptând un vers din Marin Sorescu, a fost mai mereu singur dar, printre ziarști.

A reprezentat o altă „direcție nouă” dar în jurnalism cultural, recunoscută național, și nu într-o bătălie literară ci social-culturală cu grupuri de interese meschine cu o relativă valoare spirituală contemporană. Un grup nu de valoarea junimiștilor, dar bine înșurubat în organizarea treburilor unui județ contra unui jurnalist lider de presă, sprijinit de aproximativ 2000 de colaboratori.

Așa că, principala calitate a rândurilor de fata ar fi SEMNALUL, ierarhizările reale rămânând pe mai târziu, datorită acestor criterii volatile relativ la personalitățile locale și valoarea pe plan național mai puțin cunoscută.

Martor la evenimentele de orice fel în arealul vasluian din 1970 până azi (un azi... cât mai lung) nu pot trece peste ce a însemnat fiecare ca ziarist, ca prezență în vâltoarea vieții (la Vaslui sau altundeva) ce a mai realizat peste „meseria” de la vreo publicație sau alta și mai ales cât reprezintă ca model pe plan local numele respectiv. Câteva exemplificări: poetul I.I.

Lefter a lucrat la ziar 7 ani, dar era poet și înainte și mai ales după ce a fost dat afară.

Mircea Coloșenco, autorul unei monografii consacrată lui Ion Barbu, a fost un gazetar de mare merit. Mazilit pentru indisciplina față de partid, nu față de meseria pe care o știa bine. Director politruc, Vasile Avram a condus ziarul 17 ani. E o ilustrare a autocenzurii pe care și-o propuneau angajații de la Vremea Nouă care-l aveau și pe P. Necula cu „bun de tipar” (vestitul T) în buzunar. Regretatul I. Al. Angheluș era un poet în toată puterea cuvântului cu care am realizat Asociația Creatorilor Vasluieni era și un bun ziarist, dar a murit tânăr. Th. Codreanu, tânăr profesor la Sârbi, a ajuns la Huși unde a dat opere importante pentru critica și istoria literară. C. Hușanu era un tip activ care-l eclipsa în fața lumii pe Mihail Harea (mare critic de arta), Cătălin Ciolca era mare poet și când scria la ziar, iar Coriolan Păunescu, profesor universitar la Galați (azi) era echilibrat și înțelegător, dar aspru la condei. Prea multe legături cu Vasluiul nu a avut nici profesorul universitar N. Crețu de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, dar el reprezintă sigur, ca mulți alții (printre care Ion N. Oprea), o valoare inițial locală afirmată în context național.

Buchetul „mândriei provinciale” cu cei reușiți pe podiumul național, include fără îndoială pe Mircea Ciubotaru (cât era la liceu la Negrești, a scos revista școlară Axa), monografist și prezență activă la mari manifestații culturale și literare, ca și Theodor Codreanu, I. Baban, Dan Ravaru, D.V. Marin, Gelu Bichineț ș.a., dar și Vasile Iancu sau Ioan N. Oprea.

Aproape fără excepție toți aceștia și-au câștigat pâinea la ziar sau la catedră și și-au păstrat creațiile în sertar, știind că fără ode, cui trebuia, atunci, nu se putea reuși.

Ar fi fost de mare mirare să nu fi ieșit mulți ca ghiociei (sau alte flori) imediat după 1989.

Județul Vaslui, cu zvârcolirile sale de natură creativă poate fi doar un eșantion pentru considerațiile generale cu deplină valabilitate pe plan național.

POȘTA REDACȚIEI

21... ÎN 2020

Cum s-ar zice am intrat în a 3-a „decadă” cu acest prim număr pe 2020.

Am trecut de 5 ani de când am pornit această revistă cu prieteni buni ca Mihai Batog Bujeniță, doamna Cornelia Ursu, eu și ceilalți. Aș zice că ne-am depășit deja gândurile de atunci când speram să devenim, adică să reușim o revistă de valoare. Păi, dacă număr de număr avem nume noi, unele dintre ele foarte valoroase, dacă am ajuns la aproape 600 de colaboratori din toată lumea, adică din 4 continente și 32 de țări, dacă stele de mare mărime din lume publică la noi... sunt argumente solide de reușită?

Orice revistă își are un colectiv stabil care o susține, cu cât mai valoros, cu atât mai bine. Și, noi îl avem: uitați-vă la glosar.

Am vrut să public un interviu cu prietenul nostru George Filip. Nu mi-a trimis răspunsurile la cele 5 întrebări.

Îmi păstrez vii cele mai calde mulțumiri pentru Georg Barth (Germania), Dorel Schor (Israel), Daniela Straccamore (Italia), George Filip (Montreal-Canada) Ben Todică (Australia) și mulți alții dintre granițele limbii române. Între

granițele naționale s-au înmulțit colaboratorii de mare merit și valoare, între granițele județului avem încă umerii puternici. Cătălin, e artistul-designer care orânduiește superproducțiile Gabrielei Ana Balan sau ale hușenilor, vasluienilor, birlădenilor. Băcăuanii nu lipsesc de la apeluri, ieșenii s-au legat cu suflet de apariții, profesorul Alexandru Ionescu nu-și lasă prietenii din Mizil, Slobozia sau Câmpina să absenteze, ardelenii Botiș, chiar dacă scot și ei o publicație, ne mai trimit și nouă creații notabile, avem un nou colaborator din Soroca-Basarabia... și tot așa.

Nu ne-am împlinit... cu teatru (nou), dar avem de toate celelalte. Ne-am dezvoltat cât am putut tematic.

Am reușit să acordăm și premii.

Dacă mai și scăpăm cu bine de pandemia asta provocată de coronavirus, chiar că avem noroc: ne așteaptă grele, tare grele încercări. E ușor lucru ca o PLANETĂ să fie în carantină?

Noi ne opintim bine la roate, aici, la locul nostru, bucuroși că am pus pe harta culturală a lumii un municipiu cam rău famat (în presă): VASLUI.

Să vedem dacă putem ține Simpozionul internațional, „Carte și cultură vasluiană”, ediția a 7-a, pe 28 aprilie 2020. Că e prezent Covid-9.

Nu la „bună vedere” ci la bune scrieri, vă așteptăm!?!

Dumitru V. MARIN

Meridianul Cultural Românesc,

An VI, Nr. 1 (21) ianuarie - februarie - martie 2020

EDITORIAL MCR NR. 22
APRILIE - MAI - IUNIE 2020

FESTIVAL SEMICENTENAR:
FNUCT/50:50

Un asemenea festival, cu asemenea longevitate poate fi considerat important pentru toată comunitatea românească, dar, el rămâne și unic și reprezentativ pentru oamenii locului numit Vaslui. S-a mai spus că este emblematic pentru județul acesta, deși nu are o publicație să-l reprezinte (cu umor, în afară de M.C.R), nu are creatori din domeniul umorului să-l reprezinte, nu are măcar un cenaclu, (și) doar dacă ținem cont de 2-3 actori plecați de pe aici, de caricaturistul Nicolae Viziteu, de textele literare trimise, cu care prilej, el pare „fapt cotidian”. Situația din 1970 era următoarea: imediat după reforma administrativă din 1968, erau câteva clădiri vechi cu calea spre prăbușire, erau actualele clădiri în care este Judecătoria Vaslui, Clubul elevilor, o parte a spitalului Drăghici, sediul Poliției județene (fost al PCR) alte două, trei clădiri mai vechi și mai arătoase (inclusiv cea în care se află sediul actual al ziarului și M.C.R., de pe str. Frunzelor 2) și se începuseră construcțiile celor 3 blocuri A de pe strada M. Kogălniceanu. Întregul centru a fost dărâmat și spulberat, ridicându-se actualul Palat Administrativ, Casa de cultură (inaugurată în 1972), și Muzeul.

Pentru culturalizarea maselor nu exista decât cinematograful vechi Traian (unde poposea cândva cu

spectacole C.Tănase), re-numit I.C.Frimu, cu un fel de balcon și cu scări care scârțâiau tare supărător.

Casa de Cultură „Constantin Tănase”, inaug.1972

Așa că, s-a propus ca manifestare emblematică Festivalul Constantin Tănase, fără vreo logistică vizibilă pentru că nu numai săli și locuri cu destinație culturală nu existau... nu existau oameni care să dea impuls dezvoltării culturale, cei de la ziarul Vremea nouă (înf.1968) trebuind să laude inițiativele comuniste dar și să stimuleze prin critică dură pe administratorii din cultură.

A iniția în „comuna Vaslui” vreun fapt cultural ținea de temeritatea propunătorilor, de sprijinul partidului (prima aprobare se obținea acolo) și de importul de artă și, de mare îndrăzneală.

Astăzi, în 2020, mai sunt în viață – 2 – doi dintre organizatorii de atunci, subsemnatul și George Stoian, dar îl putem alinia și pe redactorul Mircea Coloșenco, cel cu critica în ziarul Vremea nouă. Desigur mărturiile celor doi se mai pot diferenția pe ici pe acolo, dar realitatea a fost că exista interdicție anume ca „alergătoriștii din cultură” nici să nu fie

**Mircea COLOȘENCO, George STOIAN și
Dumitru V. MARIN (2018)**

pomeniți, indiferent ce-ar fi făcut bine sau rău, „salariul lor nefiind pentru a face și altceva decât să îndrume pașii spre cultura socialistă”. Apariția vreunui material critic în ziar era semnul că inspectorul „zbura” din funcție. Numai de criticat cultura la ziar era pe deplin slobod, și cei vreo 4 critici permanenți aveau după ce mânca o pâine, totul fiind la începuturi. Era vorba și de un județ nou, după reforma administrativă din 1968, era vorba de instituție culturală nouă, Comitetul Județean de Cultură și Artă (CJCA), Vaslui, desprins din Inspectoratul Școlar, deci cu multe vulnerabilități, pentru că nu se putea vorbi de cultură sau grup cultural local (pentru că nu exista), era vorba de laude obligatorii pentru agricultură și industrie și mai ales pentru rolul PCR. Era și un grup restrâns de oameni, 7, dintre care 4 șefi cu salarii mari și

privilegii (cantina partidului, deplasare cu mașina, delegații etc.). Eu eram „inspector principal” cu destule sarcini de reprezentare, iar George Stoian era instructor (cu liceu) la instituția subordonată, Centrul de Îndrumare a Creației Populare, cu director licențiat. Aproape de la început am avut adversități de la președintele CJCA și de la șeful cu propaganda, tractoristul Dumitru Bran. Numai că mi-a plăcut să alerg și să fac cercetări la fața locului, drept care, în cei 4 ani cât am ocupat postul, am făcut înregistrări și cercetări folclorice în 388 din cele 436 de localități din județul Vaslui (aproape 3500 de texte folclorice) și comunicări științifice la Timișoara Caraș-Severin (Reșița și Băile Herculane), Craiova, Brașov, Iași, București, încurajat de prof. dr. docent Mihai Pop. Conta mult că eram și inspector și doctorand în științe, marfă foarte rară atunci, dar tocmai pentru asta Bran m-a dat afară în 1974, când a fost numit președinte. Am funcționat 6 luni la Văleni și prin concurs, am trecut de la 1 septembrie la Liceul de Construcții, Vaslui, apoi la chimie, apoi la L.M.K.. În 1990 am întocmit prima monografie a Liceului „Mihail Kogălniceanu”. Așa, ca să mai completez ceva, în 5 decembrie 1990, am întemeiat prima televiziune privată din România, TVV.

Despre George Stoian aș putea scrie foarte mult și multe, cu inamicizie cât a fost în Vaslui și adevărată prietenie după ce s-a mutat la Slobozia-Ialomița, (1982) ceea ce înseamnă că adevărații intelectuali se înțeleg în scopuri comune. S-a dovedit un adevărat sufletist și om de cultură mai ales în acești ultimi 30 de ani când am comunicat bine.

O precizare importantă pentru momentul startului, 1970:

Județul Vaslui a luat ființă prin noua organizare administrativă, la 16.02.1968. Vasluiul avea atunci 17.960 de

locuitori, Bârladul 47.000, Hușul aproximativ 12.000, Negreștii sub 5.000. Comitetul de Stat pentru cultură funcționa după Legea 57/1968, republicată pe 3 oct.1968 (cu intrarea în vigoare la 1.01.1969, iar Comitetele locale de cultură funcționau conf. Hotărârii 457/1968. Deci tot anul 1969 și chiar 1970 a fost de organizare și reorganizare (în iulie 1970, legea de organizare), mereu cu posturi vacante.

Marin Dumitru a fost încadrat ca Inspector principal bazat pe Hot. 457, de la 1 martie 1970, prin transfer în interesul serviciului de la Școala Măcărești, Iași, unde funcționa ca director de 6 ani.

Era o acută nevoie de absolvenți cu studii superioare în proaspătul Comitet abia desprins de Inspectoratul Școlar, drept care a fost importat și el din alt județ; instituțiile subordonate Comitetului de Cultură și Artă, Direcția cinematografică, Centrul de Îndrumare a Creației Populare (era singura cu director absolvent de facultate), Casele de cultură, etc. primeau să încadreze cu mare bucurie absolvenți de liceu, sau și cu 7 clase, cu derogări. Cel puțin la Bibliotecile comunale angajatele cu liceul erau foarte rare.

În martie 1970 s-a dat în folosință Palatul Administrativ și noi am cărat scaunele în birourile 513, 515 unde sunt și azi.

Important, deci: chiar dacă or fi fost discuții înainte, de care n-am avut cunoștință, doar din martie 1970 s-a pornit la organizarea Festivalului Umorului și nu mai înainte, că nu prea era cu cine și Comitetul abia se organiza și se completa: președintele avea aproape exclusiv sarcini de activist de partid, vicepreședintele Petrea Didilescu, profesor smuls de la Dăneștii natali și nou numit, nu prea le știa, inspectorul șef Constantin Peptu era cu hârtiile, dispozițiile și alte concepte de birou (și erau multe) așa că „alergătoriștii” erau D.V. Marin și

Lucian Popa (+), cu alte 2 posturi vacante... permanent (nu se găseau absolvenți care să întrunească vestitele criterii de promovare).

La Centrul de îndrumare erau Ghiță Pârcălabu și George Stoian (ambii cu liceu) încă de pe vremea raionului Vaslui, și proaspăt numit director, Necula de la Murgeni. Subordonați ai CJCA (deci și ai mei), ei aveau treaba pregătirii formațiilor și spectacolelor, ca executanți, nicidecum de concepție și reprezentare.

Iată de ce, sarcina organizării (alergării) a căzut îndeosebi pe umerii lui D.V. Marin și de ce primele 3 ediții. Iată de ce am considerat că PĂLMAȘII care au urnit caravana Festivalului au fost și încă mai sunt în viață, D.V. Marin (și azi) și George Stoian (până în 1982), au substanțiale contribuții și în decursul celor 50 de ani, adică 26 de ediții.

Și altă PRECIZARE: ce veți citi Dvs. în continuare este din perspectiva pălmașilor, nu a celor care au stat cu mâna în buzunare, cu pâra la partid, și cu scrisul „la organe” („ochiul și

timpanul”). Din perspectiva atâtor decenii de viață culturală și jurnalistică (eu) pot avea **calificarea necesară pentru o istorie adevărată a aceluși timp**. Născut să evoc vreun important activist de partid, care ori era cu degetul, ori cu mapa: eu știu că eram cu sapa.

Ca om care în 1970 am depus eforturi personale de excepție, fiind angajat=promovat pentru implementarea actului cultural în diversitatea lui într-un județ considerat apriori înapoiat și fără resurse intelectuale, centrul de județ având circa 17.960 de locuitori (Bârladul, aproape 47.000, Hușul 12.000), cu populație majoritar analfabetă și cu mulți țigani, doar 3 blocuri de locuințe, fără cinematograful, casă de cultură, bancă, doar un liceu, ansambluri artistice lipsă, fără industrie și, mai ales, fără resurse economice. Mulți ani, doar natalitatea ne clasa pe locuri fruntașe în țară. Nici măcar acceleratul nu oprea la Vaslui, ci doar la Crasna (la 17 km.) pentru legătura cu trenul de Huși, și Buhăiești (27 km) pentru legătura cu Roman. A fost mare sărbătoare când s-a ordonat și oprirea obligatorie la Vaslui. Era într-o poziție centrală, aspectul cu care a învins concurența Bârladului (de fapt mâna și funcția de prim secretar UTC a lui Virgil Trofin, de la Lipovăț, de loc). Perspectiva de vasluian nu atrăgea, și nici acum îndestul, pe nimeni: „locul unde nu se întâmplă nimic” (M. Sadoveanu).

La școlile din Vaslui erau profesori navetiști (în special de la Iași), la vechiul spital „Drăghici” personal navetist, în conducerea învățământului, poliției și agriculturii tot navetiști, în majoritate din județ. Nu exista aprovizionare cu apă (o singură conductă cu apă de la Chițoc, nu făcea față), nici vorbă de gaz metan, nici vorbă de teatru. Bârladul avea cel puțin faimă culturală (și teatrul V.I. Popa), Hușul strălucea prin

pitoresc, vie și vin, Negreștiul era propus ca să mai fie încă un oraș, deși Puiestiul, Murgeniul sau chiar Codăești erau mai urbanizate, „Vasluiul avea doar vântul și țiganii lui”. Avea totuși faimă de târg evreiesc și... piață ieftină.

Așa că, prin alegerea sortii, D.V. Marin (care fusese câteva luni tot inspector cultural la Focșani) a participat la evoluția acestui oraș – ajuns târziu municipiu – a acestui județ, ca inspector, director de școală, profesor și din 5 decembrie 1990, om de presă cu acte în regulă, prin înființarea televiziunii locale (Licența 001/TV/ 1993), apoi rețeaua Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, (26 sept. 1996) revista de cultură Meridianul Cultural Românesc (8 febr. 2015). Totuși, debutul în presă al acestuia datează din 3 oct. 1957, la Steagul Roșu-Bacău cu un articol intitulat „Bibliotecarul n-are timp”. Prin urmare actant și martor la devenirea acestui târg care nici în centru n-avea decât niște maghernițe, participant la construirea Casei de Cultură (inaugurată în 1972), a blocurilor, a rețelei stradale, a instituțiilor de cultură, fiind inspector cultural pentru stații de radioficare, cămine culturale, biblioteci, A contribuit decisiv la introducerea Catalogului alfabetic și apoi a celui sistematic în bibliotecile județului, la organizarea a numeroase întâlniri cu scriitori și oameni de știință, că altcineva nu exista, dar mai ales, la înființarea Festivalului Umorului „Constantin Tănase” începând cu prima ediție dintre 3-5 iulie 1970.

De aici încolo, contribuția quasipermanentă ca profesor de liceu și apoi proprietar al grupului de presă, la toate edițiile acestui Festival, devenit național, într-un timp și internațional, care tinde să fie emblema culturală a județului. Nu pentru presupus umor local ci pentru strădaniile de decenii ale unor activiști-sufletești de afirmare intelectuală în context național.

Placheta și insignele primei ediții

Să nu creadă cineva că pe aici umorul ar fi fost la el acasă, prin casele țărănești (peste 70 %), sau cam peste tot unde ar fi de așteptat. Dacă nu erau nici un fel de forțe culturale, de

unde? Și astăzi, vasluienii excelează doar prin Teatrul folcloric cu măști sau alte manifestări la Sărbătorile de iarnă.

Deci... la importuri, – și navetiști/care plecau imediat ce găseau un post în oraș, așadar mare instabilitate/– și aici, în scopul stimulării resurselor intelectuale care trebuiau descoperite mai întâi, formate cu tot felul de instructori străini, sarcină de partid pentru tot ce însemna om de cultură sau învățământ. Noi, inspectorii, răspundeam cu sectorizare de mai multe comune și așa se face că am avut rol deosebit la construcția căminelor culturale din Berezeni și Dragomirești (diriginte de șantier, ca și la Casa de cultură Vaslui) și, mai ales organizarea bibliotecilor comunale, plecând de la zero fond de carte, zero pregătire specifică (multe bibliotecare, doar cu 7 clase), până la urmă și eu, un începător (cel mai tânăr inspector din județ, în 1970).

L-am inclus în cărțile mele pe profesorul Vasile Ion Cataramă, care era ocupat atunci prin închisori, cu torturile securiștilor, mai era exact în aceeași situație Val. C. Neșțian (fost coleg de an la facultate; publica prin Flacăra Iașului) un funcționar, ca epigramist talentat, Titi Gheorghiu și mai încoace Gheorghe Sofianu, Ion Iancu Lefter, George Stoian și alți câțiva. Așa că, puținele culegeri din aceste decenii cuprind nume de care istoria nu vrea să mai audă în vreun fel. Dintre profesori, nimeni n-avea interese publicistice, chiar dacă în 1970 s-au înființat 5 noi așezăminte școlare și Casa Pionierului.

DENUMIREA FESTIVALULUI:

Proaspăt încadrat la CJCA, am fost un timp încurajat și chemat la unele întâlniri cu primul secretar PCR, Gheorghe

Tănase. Am istorisit în mai multe rânduri și în scrieri cum s-a adoptat numele lui Constantin Tănase, marele artist de comedie, născut în actuala comună Pungești, (tot de acolo ca și prof. dr.univ. Constantin Cihodaru), - învățător plecat din județ, devenit actor și întemeietor al teatrului de revistă bucureștean „Cărăbuș”.

O directivă a partidului cerea ca județele și marile orașe să-și găsească personalități reprezentative ca model pentru manifestări educative de masă. Așa că după documentări de câteva săptămâni am prezentat o listă cu 28 de personalități, printre care I.C. Frimu (era un cinematograf cu acest nume, de fapt fostul teatru Traian), Mihail Kogălniceanu, Costică Tănase, Bagdasar, Lupu, ș.a.

La ședința de analiză de la sfârșitul lunii aprilie „primul” Gh. Tănase a refuzat mai multe nume, și atunci am aruncat numele lui Constantin Tănase cunoscut și cu faimă în oraș pentru Teatrul de revistă pe care l-a adus și pe aici. Am zis, Constantin Tănase... și, cum și pe el îl chema Tănase, și nu era un tip prost... cu acesta a fost de acord. Argumentele de până atunci că nu avem oameni de știință în județ (real, de altfel), nu avem agronomi, nici doctori renumiți căzuseră și așa s-a hotărât să promovăm umorul, că chipurile, la noi ar fi mai toți înzestrați cu această calitate. Odată adoptată această hotărâre de partid, cu o viteză amețitoare am trecut la organizare (județul împlinise 2 ani), stabilită pentru luna iulie, chiar atunci, dar nu și zilele. De fapt n-aveam nimic pe care să punem mâna, nici bază materială, nici oameni specializați, nici fonduri, doar un microbuz TV albastru cu 8 locuri.

Organizarea spectacolelor, pregătirea formațiilor, în primul rând brigăzile artistice, cupletști, interpreți individuali, acestea au căzut pe capul lui George Stoian, un tip plin de sine,

pentru că scrisese o comedioară numită „Logodna de duminică” și era bine privit de sectorul propagandă condus de Dumitru Bran, vecinul de apartament, rămas până la moarte tractorist dar foarte bun organizator, care, ajuns președinte la CJCA (decăzut în funcție de la 1 ianuarie 1974) a avut prima grijă să mă dea afară pentru că făceam cercetări etnofolclorice și deci, din cauza asta, nu mă achitam corespunzător de sarcini. Cauza reală era că o dădusem afară pe nepoata lui, cu 7 clase și tare prostuță, bibliotecară la Crețești.

Dar, până atunci am avut cele mai multe sarcini de reprezentare datorită titlului de doctorand în științe, singurul din județ (ca doctor în științe am fost singurul în filologie... peste 20 de ani).

În lunile mai și iunie 1970, am alergat cât omenește se putea, pentru atragerea unor artiști cu renume la Festival, aducerea familiei Tănase (trăia soția, Virginia, și amândoi copiii, unul cu destule băți luate de la securitate), orice fel de artist, scriitor sau om de cultură pot cunoaște și lămuri. M-a ajutat un om tare deosebit, atunci secretar literar la teatrul de revistă, autorul și a 3 volume de Istoria Teatrului Românesc, scriitorul și publicistul Ioan Massoff, deja ajuns la o vârstă onorabilă (vol. III, mi l-a acordat cu autograf, mult după miez de noapte). Am mai avut cel puțin alte două sarcini onorante, să iau legătura cu sculptorii vremii pentru statuile care se află și astăzi în centrul Vasluiului și să coordonez complexul de la Băcăoani, în special turnarea la Uniunea Artiștilor Plastici din București a Statuiei lui Ștefan cel Mare – călare, azi, pe un deal ridicat artificial acolo, care să se inaugureze în 1975, la aniversarea Bătăliei de la Podul Înalt (Așa că am intrat să verific eventuale crăpături și în burta calului...).

Mărturisesc fără emfază dar cu mândrie că la primele 3 ediții ale Festivalului am fost principalul organizator – alergător, pe ultimele două le-am înregistrat atunci pe bandă de magnetofon, fiind absolut singurul care aveam asemenea aparat, și portabil. Am avut într-ajutor pe directorul de cămin de la Lipovăț, Galescu, dar de fapt participau cu entuziasm mai toți directorii, dat fiind noutatea acestui mijloc de înregistrare și reproducere a sunetului.

Câte ceva din culise:

După cum lesne se vede, în vremea din urmă relațiile umane s-au alterat rău, chiar rău de tot, mai fiecare se ceartă cu vecinul ca și „câinele prin gard”(intuiți cacofonia). Să nu creadă cineva că atunci, în anii 70, era altfel. Diferența este că atunci ajuns la primul secretar de partid te dădea afară, acum sunt mai mulți prim-secretari (în funcție de câte partide) și dacă te dă afară unul, găsești sprijin la altul. Erau și atunci cumplite dușmăanii care nu răzbăteau în presă ci li se simțea doar efectul.

Fostul președinte la înființarea Festivalului, s-a sinucis.

Cu următorul președinte, Augustin Chiper, am înregistrat ediția a II-a la Festival, am participat la Festivalul Obiceiurilor de Anul Nou de la Muzeul Satului, București, 1971, foarte mare realizare cu Vălăretul de la Voinești -Vaslui. dar văzând că îmi crește autoritatea și considerația publică, m-a dușmănit în final; al treilea, Bran m-a dat afară, cam din aceleași considerente. Numai că, trecut la catedră rezervată am continuat și cercetările și doctoratul și publicarea unor realizări. Primul volum, de aproape 200 de pagini, Basmе, de Tudor Pamfile, ediție (curajoasă tare, atunci, că Pamfile fusese colonel burghez și fost moșier) îngrijită de D.V. Marin, în toamnă târzie, în 1976.

Ne întoarcem la Festivalul Național al Umorului, Constantin Tănase” (FNUCT), pentru că a fost o mare mândrie să aduc la Vaslui atâția mari artiști ai timpului, pe doamna Virginia Tănase și cei doi copii, dintre care Alexandru care semăna foarte bine cu tatăl său dar mai brunet, își pierduse vocea, așa că mima în fața cortinei pe vocea tatălui. Trebuiau și ei să-și justifice diurna, deplasările la vinoteca lui Avram D. Tudosie de la Huși, transportul cu microbuzul la București și înapoi. Chiar, deși duceau o viață modestă, m-au primit ca pe cineva din familie, la casa lor de pe str. Puțul cu plopi, nr.10, am continuat mulți ani o corespondență folositoare și pentru redactarea cărții Festivalul Național al Umorului „C.T.”, Iași, 2010, 218 pag. istorie culturală, apărută cu ocazia împlinirii celor 40 de ani de la debutul manifestării. Ion Antonescu-Cărăbuș, Nae Roman, Bițu Fălticineanu, Aurel Storin, ș.a. care au fost prezenți și la fotografia de la deschiderea Festivalului, de pe scările cinematografului Traian.

Valentin Silvestru a intrat în rol începând cu ediția a II-a, cu un an mai târziu, preconizându-se ritmicitate anuală.

La această a doua ediție am adus Teatrul de revistă sub conducerea lui N. Dinescu, am adus un număr mare de artiști și corp de balet, chiar pe Radu Beligan, mare Cristos Gornistul atunci (vicepreședinte al Uniunii mondiale a teatrelor, director la Național, dar mai ales Membru al Comitetului Executiv al PCR. Ce sluj făcea Tănase în fața lui...).

Cu adevărat autoritar și foarte exigent a fost criticul și teatrologul Valentin Silvestru care susținea vestita lui emisiune „Unda veselă” până și când era la Vaslui. Alte amănunte în microportretiza-rea sa.

A fost mare cumpănă pentru că, ediția a III-a să nu mai aibă loc și astfel, putea fi totul abandonat. Drept care s-a

desfășurat și pe scena amenajată în fața primăriei Lipovăț și în Căminul cultural de acolo. Am înregistrat-o cu ajutorul directorului de cămin de acolo, Galescu. Am auzit fragmente din înregistrarea mea la Centrul de îndrumare a creației populare a jud. Vaslui, dar nu știu cum au ajuns acolo. Nu insist despre asta, chiar dacă tot furt se cheamă.

...Am ales 50 de nume pentru acești 50 de ani, deși unii nu au treabă cu umorul dar erau cu organizarea, pentru a puncta încă odată ce eforturi serioase s-au făcut pentru menținerea acestei adevărate instituții culturale. Adaug că dacă la primele 3 ediții am alergat direct și personal până la epuizare, din 1990 și până azi (ani!) am încurajat prin toate puterile presei conduse de mine, existența și dezvoltarea acestui Festival bianual.

Credeți că a fost importantă o mediatizare a singurului Grup complet de presă, cu TVV, radio Unison (Vs-Bd), ziarul și M.C.R.? Cu influențe naționale și pătrundere internațională?

Spun cu convingere că susținerea necondiționată, scrisul și autoritatea mea (ca întemeietor și ca presă) au contribuit în modul cel mai serios la menținerea lui, sabotată chiar de Dan Ravaru care lucra la Centrul de valorificare a Creației Populare și care a beneficiat substanțial de păstrarea sa pe post datorită intervenției mele directe la președintele Consiliului Județean, Mihalache. Eram șef de partid ecologist, eram în Delegația permanentă (consilier județean) și... a cedat la insistențele prietenești și, l-a menținut. Am spus-o des că era o mare pierdere culturală, să-l fi dat afară, Dan publicând îndestul în acest post favorabil creației.

POȘTA REDACȚIEI

Suntem la 5 ani și jumătate de la apariția acestei Reviste: la scara timpului e puțin, la scara vieții noastre e mare realizare, gândind că într-un amărât de Vaslui, vreun primar sau președinte de Consiliu Județean nu ne-au ajutat în vreun fel niciodată (n-au dat de ani buni măcar 52 de lei pentru un abonament anual) și ne-au sabotat en-gros. Împotriva acestor adversari culturali și a unor dușmăanii de esență comunistă (care se manifestă cumplit în mediul local), reușim să difuzăm în 4 continente, 32 de țări și să-i avem pe cei 607 colaboratori. Subliniez fără nici un ajutor material sau măcar moral de la potenții abonați la țâța bugetului: la ce vă trebuie, dom profesor...? (adică, ceva cultură... hm!)

De aceea n-ați văzut nici o referire la acești gorniști cu succese electorale și cu acces... la furat! Grași, îngâmfați, inculți și anticulturali („nu vedeți că nimeni nu mai citește...”!)

Nu știu dacă vreodată posteritatea va lua la cunoștință de acești foarte puțini din preajma Revistei care fac atât de mult pentru autoritatea culturală a unor locuri văzute ca termen de referință negativă, pentru hoție și prostie, pentru toată România. Se pot număra pe degetele unei mâini... dar sunt citați pe tot globul.

Știu că fac tot ce mai pot pentru cultura, viața socială și jurnalistică a acestei țări. Am tipărit și cea de a 40-a carte, OPERA MAGNA 1 (FOLCLORISTICĂ) din cele 9 proiectate. Despre Vaslui am scris circa 21.000 de pagini. Drept răsplată mi-au respins orice proiect propus pentru fonduri nerambursabile (în favoarea unui proiect de... desene pe asfalt). De unde se vede că lupta cu analfabeții funcționali

e cam pierdută și după ce mă voi retrage, cu totul inutilă. Cine să-i mai înfrunte?

Consemnez aici doar o realitate locală absolut descurajatoare pentru orice combatant.

Să nu credeți cumva că mențin M.C.R. pentru posteritate. Ea vine dinspre jurnalismul cultural și este, trebuie să fie, de actualitate. Împotriva oricăror idioți ai timpului.

*

Făclia culturii vasluiene în ultimii 50 de ani a fost întreținută de FNUCT și TVV.

Dumitru V. MARIN
Meridianul Cultural Românesc,
An VI, Nr. 2 (22) aprilie - mai - iunie 2020

SCRISOARE DIN BAVARIA

Ein bist so etwas Besonderes,
Du bist der Beste,
denn feiern wir heute zusammen
zu Deinem Feste.

Happy Birthday und möge Dein Tag, so werden wie Du, ein Unikat.

Stimate D-le Director general, Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Cu ocazia zilei dvs. de naștere, am început această scrisoare cu unele versuri în lb. germană. Astfel am considerat că, cu încredință și deplin, respectul nostru – alături de uniri de bine, la care se mai adaugă tradiționalul românesc „LA MULȚI ANI”!

A fi ceva deosebit,
a fi cel mai bun,
iaută motivul ptr. care
sărbătorim împreună cu dvs.

La Mulți Ani și să fie ziua unei precum și dvs. un unicat!

Deci, am făcut tot posibilul ptr. a traduce textul din lb. germană în lb. română. De ce făcusec în ambii limbă cuvintele „deosebit, cel mai bun, unicat”?

!Unică (și) suntoți... acesta este adevărul sau altfel spus „sănătatea actuală”!

Este o confirmare din partea mea, este o dovadă în plus a înaltului spirit cultural românesc, dar și de mult profesionalism jurnalistice și organizatoric, de care dăți dovadă zi de zi, precum și în fiecare săptămână, total, de foarte mulți ani.

Cred că mai trebuie să adaug ceva.

Vă doarec în aceste vremuri grele – MULTĂ, MULTĂ SĂNĂTATE!

Cu deosebită simă și foarte mult respect

Georg BARTH – Germania – aprilie 2020

**EDITORIAL MCR NR. 23
IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2020**

REALITATE CULTURALĂ PROVINCIALĂ PRECIZĂRI STRICT NECESARE, PENTRU VREMURI ȘI OAMENI: COMUNISTOIZII... ÎN ACȚIUNE (CULTURALĂ!)

S-au agitat foarte puțin apele în ultima campanie electorală pentru locale. Nici vorbă de accent pe cultura județului Vaslui de unde materia cenușie se tot scurge implacabil... de secole. Astăzi pleacă și tineretul bun de muncă fizică, pleacă și mai vârstnici să se realizeze pe altundeva și mai ales pleacă vârfurile studioase și dotate de prin școli care să ajungă slugi pe bani mulți, ori niște oarecari, când aici ar putea fi elite cultural-științifice. Toate liceele își pierd-exportă șefii de promoție.

Pe candidații de toate soiurile i-au interesat voturile și nu propășirea populației votante, bună să fie tot mereu proastă.

E așa lipsă de preocupare pentru cultură locală la oficiali încât chiar ne sperie gândul.

COMUNISTOIZII:

Sunt acei oameni, cu multe funcții de răspundere sau interesați să sugă ceva de la buget, care-și vând autoritate și muncă cinstită pe câțiva arginți mânuiți de alde Ramona Mocanu, Simona Polak, și alții cu bugetele grase pe mână (și

câți ca ele...). E vorba, mai ales de adoptarea unui principiu comunist (de care „m-am bucurat” din plin în viață) de nerecunoaștere a valorilor, prin OMISIUNE și sabotarea progresului personal. E greu de nominalizat careva, deoarece fiecare se ascunde în spatele „tătucului” care prin încruntarea sprâncenelor îi poate da afară din slujbe. Oricât ar fi el de pregătit, talentat, autorizat prin operă, tot se supune nevoii de asigurare a existenței, adică a unui salariu – sigur sau o indemnizație, acolo, ceva. Dacă mai e și un sinecurist ca Valeriu Lefter, apoi, nimic nu mișcă fără aprobarea ordonatorului de credite. Dacă mai e și un pensionar care-și mai completează veniturile cu un pol de parale printr-o jurizare, ceva, cum să nu facă acela ce spune plătitorul?

De obicei se ascund sub propoziția „Istoria va hotărî”.

MARIN LĂUDĂROSUL:

(sau, cine mă cunoaște cu adevărat cine sunt în județul Vaslui?)

Până și câțiva prieteni apropiați au ajuns să creadă că prof. dr. D.V. Marin nu se poate abține să-și popularizeze meritele și realizările ori de câte ori are ocazia. Dar evită să consemneze chiar ei nu numai aceasta ci, mai ales, care sunt faptele reale înfipite în istoria jurnalismului, a culturii, a județului Vaslui. Să nu se strice cu ăia de la butoanele cu parale, funcții, influență, să nu-l supere pe Cristos Gornistul plantat sus de votanții adesea inconștienți.

În convorbiri private îl recunosc și pe cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile și pe omul de cultură cel mai important din ultima jumătate de secol, și pe prietenul ori promotorul cultural afirmat în plan național. Dar numai în particular, pentru că, acolo sus, Marin nu e iubit.

Și atunci, ce să facă omul acesta, Marin, să nu spună public ce a reușit să facă într-o viață dedicată culturii? Să nu-i îndemne și pe alții să năzuiască și să-l urmeze? E laudă, dacă se prezintă?

STAREA DIMPREJUR:

a) Un jurnalist corect („mai prieten îmi este adevărul”) niciodată nu s-a bucurat de recunoaștere publică, indiferent cum s-a numit, ce rol a jucat în epocă. Ajuns pe treapta de sus a scării valorice, neputând fi egalat vreodată (televiziune, radio, ziar, revistă, net, multe cărți tipărite), ziariștii de duzină nu pot decât să arunce cu pietre în pomul cu fructe. Politicienii n-au de ce să-l aprecieze (și soarele are pete, nu), colegii de generație nu pot fi decât invidioși, publicul contemporan rămâne impasibil.

b) Omul de cultură care timp de peste ½ secol a creat, a mobilizat tineret prin Cenaclul Mugurel-74 (aproape 15 de ani), prin ziarul cu pagină culturală permanentă (de 24 de ani), prin TV (30 de ani), radio (27 de ani), prin revista M.C.R. (aproape 6 ani), prin exemplul personal și prin cărțile sale (42), poate fi apreciat în aceste vremuri?

E tare greu în „tăcerea neagră” în care ne-am afundat după Deceniul Dușmăniei și după drumul alunecos către banul a tot stăpânitor. Nici măcar biserica (în sensul larg) n-a rămas în curățenia tradițională.

Atunci, activitatea culturală a personajului poate fi apreciată?

c) Activitate neobosită în presă, cultură, politică, în ultimii 30 de ani (răstimp de o generație, prin țări și continente), chiar dacă nu se cunoaște, tot contestată verbal e, cel mai sigur, omisă.

d) Contextul național și internațional este favorabil? Cu certitudine, da, pentru că opera personală este receptată de mari oameni de cultură de pretutindeni, este prezentă în marile biblioteci ale țării și în câteva mari capitale din Europa și America. În afara depozitului legal, acestea au fost expediate și de către autor.

E indubitabil că prin operă (...77... Noduri culturale și semne amicale, Iași, 2018, 397 pag.; 111 valori naționale pentru Vaslui, Iași, 2019, 512 pag. Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!), Iași, 2019, 2020, 305 pag. și altele) și Revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (apărută pe 8 februarie 2015) Vasluiul a fost așezat pe harta culturală a lumii.

De aici, din Vaslui, și mai ales, prin munca și sacrificiul unui singur om.

COMUNISTOIZII ÎN ACȚIUNE:

a) În manifestări publice:

Cu prilejul lansării unei cărți la Biblioteca Județeană Vaslui, în 2019, un vechi turnător la securitate, Gruia Novac, întreabă în public, cine e acesta care-i filmează intervenția, adică eu, deși l-am numit director la radio Bârlad (în locul fiului meu), și mă cunoștea de peste 40 de ani. Acest trompetist-securist reprezenta, ca de multe ori, exact pe cei de la putere cu idiosincraziile lor față de jurnalist.

Cu prilejul manifestărilor din cadrul ediției jubiliare a Festivalului Umorului Constantin Tănase, Vaslui, septembrie, 2020, nerecunoașterea meri-tului de întemeietor (public!), șirul de încercări ale unei nulități strecurate dubios la conducerea Muzeului județean, Ramona Mocanu, de a nu-i permite să ia cuvântul la un vernisaj de caricaturi, sau să-l dea

afară de la o acțiune publică a Muzeului, sabotajul practicat de aceasta timp de mai mulți ani, cu interdicția pentru salariați să comunice cu autorul acestor rânduri. Sunt multe, multe, asemenea exemple.

b) Refuzul oricărui ajutor pentru ziar, revistă, cărți sau acțiuni (multiple) organizate. De mulți ani Primăria Vaslui și Consiliul județean au refuzat până și cei 50 lei (mai puțin de un pachet de țigări), plata unui abonament anual la ziar.

c) Supuși comunistoizi ca Ioan Petru, Th. Codreanu, Valeriu Lefter, D. Apostolache, îl omit, ca și alți directori de instituții culturale și biblioteci obligați de a nu permite donații de cărți sau de a pomeni numele Marin ca autor de ziar, revistă, cărți. Cum să nu se supună și aceștia dacă au beneficiat de substanțiale sume pentru editarea și premiera cărților lor?

Tătuțul nu trebuie supărat.

d) Pentru municipiul și județul Vaslui am publicat circa 21.000 de pagini. Ei n-au admis nici un proiect pe fonduri nerambursabile.

e) Toate, absolut toate, aceste realizări au fost susținute din fondurile personale.

f) În plan personal lefegiii nu se manifestă concret, evită, tac, iar tac, acționează în subteran, doar.

REZULTATE:

Vine greu, sau foarte greu credibil, neverosimil chiar, ca un om să se ia la trântă cu sistemul, capitalist în formă, dar cu ideologie remanentă-comunistă. Cel puțin... local. Represiunea aceasta permanentă care mi-a rărit prietenii, mi-a subțiat fondurile de înfăptuire a unor lucruri și mai impresionante (am fost refuzat până și să fac donația clădirii vechi din proprietatea mea – pentru muzeu local), cu mult mai

folositoare pentru Vasluiul care nu se poate mândri decât cu o foarte subțire elită culturală, deci mai mult pentru viața culturală locală. Într-un fel de comparație, pe scara valorilor din generația de azi, pe treapta de jos se află mai mulți pe sârma caldă, din ce în ce mai puțini pe următoarele trepte, iar înaintea de ultima de sus, creatori ca Valeriu Lupu, Costin Clit, Vicu Merlan, Laurențiu Chiriac, Theodor Codreanu. Scrisa președintelui țării, prof.univ.dr. Emil Constantinescu că „dl. Marin a avut harul de A FACE”, e în antiteză cu contemporaniiăștia ai mei, oponenți, căroră li se potrivesc bine, chiar perfect, cuvintele lui Al. Macedonski (alt „unul contra multora” de la începutul secolului trecut): „Acești contimporani ai mei/ ...Tot mai pismași și mai mișei” care sabotează viitorul acestui municipiu cu vechime de aproape 700 de ani, vestit după bătălia de la 1475 a lui Ștefan cel Mare.

Nici vorbă de recunoștință de la niște aculturali, niște valori poate în alte direcții, în alte domenii, nicicum cultură.

CONCLUZII:

Simple: izolarea celui mai de seamă om de cultură din ultima jumătate de secol, ocultarea celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, e fapt și nu bănuială.

Simple: dacă, din spiritul acesta vetust, dăunător, comunistoid, contempo-ranii cu carte (atât de puțini ai locului, câți sunt) nu vor, nu pot și mai ales nu știu să se mândrească pretutendeni cu un contemporan al lor, cum îi poate fi cunoscută și recunoscută public opera?

Tot simplu: în mijlocul turmei, leul trebuie să devină mielușel?

Ceva mai complicat:

Provincia a desființat valori mai dintotdeauna; M. Sadoveanu exprima o realitate tragică a timpului său. Dar, azi, au apărut mijloacele de informare moderne, televiziune, telefon, computer care stau la baza făuririi unei noi culturi existențiale. Constatăm, azi, că preocupările literare și de lectură dispar în forma lor știută din epoca Guttenberg.

Cei care mereu vin, trebuie să aibă o formă de cultură spre a nu se confunda cu dobitoacele cele mute și fără minte. Poate, pentru moment informațiile și cărțile scrise să nu aibă căutare, dar:

Viitorul nu poate aparține tâmpiților, needucaților, dezaxaților, că atunci omenirea n-ar mai înainta pe scara istoriei. Chiar ca de la pătură superpusă, noua CULTURĂ va impune descoperirea valorilor anterioare, cu toate ale lor, merite, scăderi, dar cu muncă. Multă.

Contribuția unor personalități, chiar nerecunoscute de contemporanii lor (vezi Hasdeu, Macedonski, Densusianu, Pamfile...) oricum face parte dintr-un segment al Pantheonului românesc.

Acesta este îndemnul esențial al omului pieritor, Marin D.V. cel înzestrat cu harul de A FACE să scrie, să construiască, nu să distrugă.

Că unii n-ar vrea asta... e păcatul lor.

Marin, EXISTĂ !!!

Motivație:

Considerațiile de mai sus se bazează pe următoarele REALITĂȚI:

- Vârsta (fără câteva luni, 80 de ani) cu o viață tot mereu în furtuna socială;
- Activitate jurnalieră de 63 de ani;
- Conducător de ziare, de reviste literare (Vlăstarul, Onnyx, Meridianul Cultural Românesc), de cenacluri literare, organizator de multiple manifestări culturale și politice;
- 42 de cărți tipărite până astăzi;
- Reporter, manager, șofer etc.;
- Doctorat în științe filologice;
- Profesor la catedră liceală;
- Traiul nemijlocit în acest târg moldovenesc din România.

CEL MAI IMPORTANT:

Porția mea de libertate asumată și folosită în acest domeniu: jurnalism cultural.

Fiecare carte, fiecare revistă, poate și fiecare ziar, pot rămâne niște flori la monumentul autorului dar, - sigur – sunt cărămizi în edificiul spiritual național, elemente de patrimoniu, componente din PANTHEON.

Considerațiile de mai sus rămân valabile pentru cel puțin 2/3 din județele țării, pentru acest timp și astfel de medii, generate de condițiile istorice, de dezvoltarea altor structuri sociale care să fie măcar început dacă nu chiar etape ale făuririi unei noi culturi existențiale.

Ne așteaptă inteligența artificială generată de computer, cu paradigme bazate pe simboluri, semne, poate, idei.

Dragostea și metafora pot perpetua umanitatea în forme nebănuite astăzi.

O doamnă bibliotecară, autoritate în domeniu, a afirmat public: „cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile este și cel mai important om de cultură din ultimii 50 de ani... este dl prof.dr. D.V. Marin” întărind afirmațiile scriitorului ieșean Mihai Batog-Bujeniță.

Onorant și... adevărat, argumentat cu o biobibliografie consistentă.

Mulțumesc, doamnă Liliana Moga.

E jale cu covidul în toată lumea...

POȘTA REDACȚIEI

DINTRE... GÂNDURILE... NUMĂRULUI DE FAȚĂ:

Fiecare dintre noi va deveni, cândva, o... POVESTE.

Conștient că acel optimist MÂINE poate să nu mai vină într-o zi (eu mai am multe, multeee de făcut pe aici), încerc să îmbogățesc acea poveste prin fapte, ziar, revistă, cărți, net.

Numai că se adeverește cugetarea Corneliei Ursu: „*Zburând mai sus e drept că vezi mai bine dar riști să te faci nevăzut*”.

Sunt astăzi în singurătatea alergătorului de cursă lungă, pe una dintre treptele superioare ale scării social-culturale și ale presei vasluiene, supus foarfecelor comunistoide, intenționat ne-văzut chiar de către unii aflați pe treapta imediat coborâtoare, nedepuși să recunoască ierarhii în cadrul cărora nu vor mai urca niciodată. Când o Doamnă a culturii vasluiene a afirmat la o manifestare publică, în condiții de pandemie, că „*Nu greșim să afirmăm că Dumitru V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, cel mai important om de cultură din ultima jumătate de secol, promotor multiplu și unic în toată Moldova, reprezentantul nostru în lume*” (Liliana Moga, 17 sept. 2020) s-a iscat o oarecare rumoare a surprindere, generată de necunoaștere. Poate și din alte cauze, dar, eu cred că din cauza spiritului provincial, a voinței de a nu recunoaște meritul aproapelui, a nedocumentării. Sunt obișnuit cu ne-recunoștința contemporanilor deci mai sunt puternic.

Numărul acesta (23) împlinește și numeric ce-am realizat până acum, completează tabloul valoric al Meridianului Cultural Românesc, oferă tribună curajoșilor, e document de luptă pentru Limba Română.

Coronavirusul și-a luat obol și din preajma noastră. O dispariție ca a d-lui prof.univ.dr. Alexandru Ionescu e cumplit de dureroasă și imposibil de înlocuit. Cel puțin, pentru mine e mai mult decât atât. În afară de oameni, Covidul a întârziat puțin apariția prezentului număr.

Colaboratorii de pretutindeni sunt cei din prima linie de luptă cu răul social-sanitar: promovează optimismul.

Fie și o foarte sumară analiză a realizărilor nu ne poate scoate dintre publicațiile de nivel mondial, reprezentativă pentru jurnalismul cultural, nu poate să nu observe plusul de spirit, talent, interes, valoare. Și de cheltuieli ale directorului care e apostrofat că de ce mai scoate publicațiile, că, dacă tot nu câștigă... Răspund: pentru că pot, știu și vreau, pentru că trebuie să le lăsăm celor care mereu vin ceva pentru care să ne invidieze, să ne pomenească, să urmeze bătaia pentru limba națională. Veșnică de pomenire e lumina cărții care poate fi mereu văzută, chiar și de către necuvântătoare.

Credeți-mă: chiar am mândria că împreună realizăm ceva unic pentru noi toți, operă pentru patrimoniu sau chiar Pantheon. Și... mai știți, dvs., ceva: ce facem, nu e pentru noi ca durabilitate, că muritorii de astăzi avem doar bucuria efemeră că nu facem umbră pământului degeaba. Jertfelnicie cu bună și încrezătoare voință.

O slabă răsplată pentru vârtejul minților dar măcar aceea să fie și să rămână.

COMUNICĂRI:

● Simpozionul Național „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, ediția a VII-a, trebuie amânat din cauza Covidului. Îl re-organizăm imediat ce putem.

● Împlinim 30 de ani DE LA ÎNFIINȚAREA TVV, pe 5 dec.1990, prima emisiune difuzată pe 24 dec. 1990, prima televiziune privată din România, Licența 001/TV acordată de CNA. Avem și celelalte întâietăți și recorduri mondiale, dar aniversarea aceasta nu trebuie ratată pentru câtă importanță are

pentru tot spațiul social-cultural românesc. Deci între 7 – 24 decembrie veți fi invitații noștri, într-o zi de stabilit. Drept care așteptăm:

– propuneri de materiale pentru TVV, ziar și revistă;
ANIVERSATIVE.

– PROPUNERI de participare, organizare, desfășurare.
Poate vom încerca transmisiune directă pe o rețea de socializare.

– Cereri de cazare, masă, participare.

● **Ca de obicei vă oferim spațiu tipografic și... sufletesc.**

● **Funcționează blogul „Vasluianul de serviciu”
(<https://marintvv.blogspot.com/>) Accesați-l !!!**

Dumitru V. MARIN

Meridianul Cultural Românesc,

An VI, Nr. 2 (22) aprilie - mai - iunie 2020

O FLOARE RARĂ

ÎN SUPERBUL PEISAJ LITERAR MOLDAV

Apariția unui nou număr al Meridianului Cultural Românesc care răspunde unui evantai amplu de așteptări, dar, mai ales cu remarcabile împliniri, este trăită de simțurile personale cu deosebit neastâmpăr. Nerăbdarea este generată de faptul că, din paginile revistei evidențiate în categoria jurnalismului cultural internațional, adie un zefir înmiresmat cu spirit moldav care se revarsă în armonie peste spații monumentale valahe și peste alte multe orizonturi terestre, cu o considerabilă rezervă de oxigen scriitoricesc. Este ca un tom sacrosanct în care găsim răspunsuri la o multitudine de interogații lăutrice dintr-un evantai foarte cuprinzător de domenii ce ne freamătă în suflet: proză și poezie, știință și

istorie, eseuri și descrieri geografice, artă și umor...În final, avem în posesie o revistă.....mai altfel !

Prin aceasta, sentimentele și trăirile devin mai echilibrate și mai întregite ca de o medicație binecuvântată. Totodată, consider că este o modalitate practică prin care avem posibilitatea să ne multiplicăm în permanență grupul de prieteni nevăzuți, dar percepuți până în străfundul vibrațiilor emoționale. Aceste personalități prosternate pe altarul scrisului bun, vin atât din țară, cât și de pe alte coordonate geografice, situate pe patru continente, cu care intuim faptul că avem aspirații similare.

Consider că prezența Meridianului Cultural Românesc în lumea mare constituie meritul unui complex de factori. În primul rând, este prezența *cititorilor*, indiferent din ce meleag terestru își fac simțită prezența, venind din toate categoriile de vârstă și formație profesională. Aceștia stimulează izvorășul binefăcător să curgă senin spre toate zările umanității. În același timp, răspund prezent cei peste 600 de *colaboratori* români și străini care trăiesc bucuria faptului că spusele dâșilor, pline de învățătură, ajung la sufletul cititorilor și satisfac multe dintre dezideratele acestora. Dar, cea mai mare valoare editorială revine *colegiului de redacție*. Acesta este constituit din personalități literare prestigioase, înzestrate cu competențe de înaltă clasă, susținute de valoroase opere literare, depuse pe altarul scriptural. Această piramidă redacțională are în vârf un neobosit Manager Căpitan Remarcabil, în persoana domnului *prof. dr. Dumitru V. Marin*, om al Literelor, cu o activitate titanică.

Domnia sa știe cum să spintece valurile înspumate pentru a conduce această navă literară, cu scopul de a ajunge la limanele din orizonturile țintite.

Cu asemenea comandament distins, stăruim în lupta pentru oblăduirea, popularizarea, susținerea și reliefaarea limbii române, oriunde și oricând! Fapt care nu-i nicidecum de neglijat.

NICĂ D. LUPU – Brănești, Ilfov

Meridianul Cultural Românesc 22/2020

Un impresionant volum de peste 160 de pagini, format A4, al cărui MERIDIAN, plecând din Vasluiul României, adună între paginile sale peste 607 autori de pe 4 continente și din numeroase țări ale mapamondului, fluturându-și cu mândrie stindardul său CULTURAL, făcându-l cunoscut în mai multe limbi de circulație internațională și primit oriunde pe meridianele lumii cu satisfacția cititorului împătimit, asta cu atât mai onorabil cu cât apariția lui nu este susținută de cei care ar fi trebuit s-o facă dintotdeauna!

MCR există grație prof.dr. Dumitru V. Marin, care, neobosit, numai el știe cum este posibil ca această onorabilă publicație culturală să apară!

Mulțumiri, Venerabile Domnule Profesor!

Lectură plăcută!

Mihai CABA – Iași

Revista dumneavoastră este excelentă.

Felicitări!

Doru Dinu GLĂVAN,
președintele UZPR – București

ÎNDEMN DIN GERMANIA

80

Unii oameni își sărbătoresc 80 de ani.

Unii oameni sărbătoresc 80 de ani de carte, sau primirea a 80 de oaspeți.

Unii oameni sărbătoresc lansarea primei cărți la 80 de ani.

Unii oameni sărbătoresc lansarea cărții lor cu numărul 80!

Se pune întrebarea; cine este această persoană, la 80 de ani, cu mult mai multe realizări?

Răspuns: Prof.Dr. Dumitru V. MARIN din Vaslui – România.

Cu puțin înainte de a 80-a aniversare (născut la 28 aprilie 1941), OMUL de mai sus, autorul și lucrătorul cultural (este un termen colectiv pentru toți oamenii care modelează cultura) poate sărbători acest eveniment.

Va fi o carte specială „Marin 80” și un număr omagial din Meridianul Cultural Românesc, publicație internațională; fiecare este întotdeauna o călătorie emoționantă și emoțională pentru autor.

Motiv pentru care facem cunoscută, public, această veste.

SĂ COLABORAȚI!

Georg Barth, octombrie, 2020

Letiția OPRÎȘAN – Amintiri de familie

II
EDITORIALE DIN ZIARUL
MERIDIANUL IAȘI –VASLUI – BACĂU,
ANUL 2020

– De ce mai tot scrii, Marine, nu vezi ca nu se mai citește?

– ...pentru că pot.

– ...Și nu vreau să lipsesc pe deștepții din viitor de atâtea mărturii... altfel, ce fel de lider aș mai fi eu?

LUNA IANUARIE, A LUI EMINESCU

Mai întâi urările tradiționale de Sărbători, trecute pentru ortodocși, în toi pentru alții: La mulți ani (și... hai la treabă).

Noi apărem joia, deci la următorul număr îl sărbătorim pe Mihai EMINESCU și ziua limbii române. Chiar dacă nu e sărbătoare gazetărească, pentru MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC este de cea mai mare semnificație. Trebuie să avem și noi un sfânt al limbii naționale și acesta e... cel mai mare poet român. Că-l urmează Vieru, Blaga, Arghezi, mai ales Vasile Alecsandri care-l precede, adică alte mari valori ale poeziei și culturii naționale este un mare noroc. Pe 30 trebuie să-l sărbătorim și pe I.L. Caragiale, observatorul mereu actual al societății românești.

Pe 15 ianuarie se împlinesc 170 de ani de la nașterea „poetului nepereche” (Călinescu) pe meleaguri botoșănene, la Ipotești. Boierul Balș la care administra căminarul Gheorghe Eminovici avea moșii și în județul Iași (există localitatea și comuna Balș). Vasluienii îl rețin ca de-al lor pentru perioada când Mihai a fost revizor școlar.

Națiunea toată îl omagiază ca mare patriot (Doina, Scrisoarea a III-a, ș.a.), prețuitor al folclorului (ce dovadă e Luceafărul, poeziile, basmele versificate), cântăreț al naturii (La mijloc de codru, Codrule, codruțule, ș.a, ș.a.), și pentru poezia sa filozofică (Scrisorile, Floare albastră, Luceafărul etc., etc.)

Cele 15000 de pagini păstrate mai cuprind proză, jurnalistică, încercări teatrale. Alte multe mii de pagini s-au

scris despre opera sa cu adevărat românească și națională și aproape toate vorbesc de importanța creației sale.

Luna ianuarie rămâne pe veci și pe drept consacrată lui Mihai Eminescu.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 1 (1934), joi, 8 ianuarie 2020)**

EMINESCU... 170

E marele, neegalatul, poetul nepereche!

Nu e bine că e unicul, dar așa cum fiecare națiune de pe acest pământ își are un reprezentant în fața lumii (la nemți Goethe, la francezi V. Hugo, la ruși Lermontov, la italieni Dante, la englezi, Shakespeare, la americani Whitman, etc.) pe noi romanticul Mihai Eminescu ne poate reprezenta de-a pururi. O anchetă jurnalistică-publicitară în media de acum câțiva ani îl scotea ca reprezentativ pe Ștefan cel Mare. În istorie, chiar este.

Ca făuritor de limbă și ca model în același timp, ipoteșteanul născut pe 15 ianuarie 1850 (unii spun că la Botoșani) împlinește pentru secolele trecute și, poate, și pentru cele viitoare un rol emblematic pentru creativitatea, originalitatea și statornicia poporului român și mai ales a LIMBII ROMÂNE

Sărbătorim unele date istorice ca 1 Decembrie, 24 ianuarie, 9 mai, ș.a. dar trebuie înțeles că ZIUA LIMBII ROMÂNE trebuie să se bucure de mult mai multă atenție astăzi și în viitor, în condițiile atacurilor pernicioase și

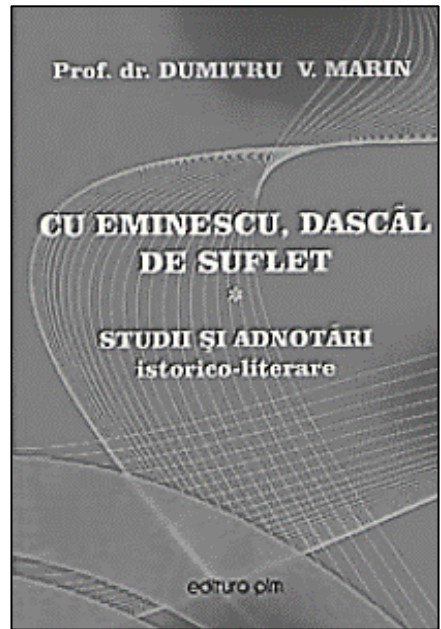
permanente la ființa acestei limbi, prin videocultură, comunicare rapidă (telefon), computer.

Că e uitată de cei plecați, de progeniturile lor tot pe acolo stabilite, de cei din asprele străinătăți, e o realitate tristă, dar înfiorător e cât de mult neglijează tineretul de azi exprimarea și corectitudinea în limba națională, precum și avalanșa de termeni tehnici promovată prin calculatorul de care din ce în ce mai multă lume nu se poate despărți (dacă nu știi să umblî cu el, ești în afara lumii).

Eminescu și Limba română sunt și sărbători, și îndemnuri, și mai ales necesitățile culturale ale neamului pentru a-și păstra identitatea. Poezia eminesciană ne ajută enorm fie să ne păstrăm omnia, simțurile, visurile, fie să comunicăm complex și nuanțat, fie să ne odihnim sufletele la umbra metaforei, a teiului, a codrului, a vieții.

În bătălia pentru limba română MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ieri ieșit din tipografie, cu cei 571 de colaboratori din toată lumea, poate reuni energii, talente, voințe, realizări, toate în folosul POPORULUI ROMÂN.

De Ziua limbii române și a nașterii poetului reprezentativ, să ne întoarcem cu gândul la ce avem de făcut

pentru tânăra generație. Că fără muncă și fără poezie (metaforă) nu se prea poate.

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 2 (1935), joi, 16 ianuarie 2020)

CARAGIALE... DUPĂ EMINESCU

Mai vine o zi importantă, chiar în luna lui Eminescu cel sărbătorit la 170 de ani de la naștere și a culturii române. Nu demult ziua-sărbătoare era a lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu „mărețe sărbători” pentru poeți ca Eugen Barbu sau Corneliu Vadim Tudor (de fapt, cu nădejdea recompensei toți, absolut toți poeții timpului le închinau ode) și adesea se neglija Sărbătoarea Unirii, cea de la 24 ianuarie 1859. Nici astăzi nu e prea în atenție acest moment crucial în Istoria neamului românesc, nepromovat de oficialități cine știe cât. Și dacă banul, nu e, nimic nu prea mai e.

Pe 30 ianuarie 1852 s-a născut acel geniu al observației sociale, în satul Haimanale de lângă Ploiești (neam de origine grecească și el poreclit, mai apoi, „grecul”).

Ce-a făcut, ce n-a mai făcut, Caragiale este dramaturgul fanion al României, este un excelent nuvelist (5 importante) și mai ales un bijutier al cuvântului în schițele sale („nu Momente... ci monumente, maestre” scria entuziast un scriitor contemporan, despre volumul Momente și Schițe). În ansamblu I.L. Caragiale este considerat cel mai merituos și mereu actual observator al vieții sociale din istoria culturii românești, opera sa, în totalitate, fiind „frescă a realității” de atunci și de acum.

Cum să nu fie actual în comedia „O scrisoare pierdută” care pare a fi scrisă după ce a văzut ce s-a întâmplat ieri într-o întâlnire electorală, cum să nu fie actuală „O noapte furtunoasă, sau numărul 9” cu încurcăturile ei, din târgul de provincie, (chiar și drama „Năpasta” îi poate fi actualizată), cum să nu fie actuale mai toate schițele sale care înfățișează moravurile sociale cum nimeni n-a mai reușit?

Desigur, putem prezenta și destule alte aspecte ale vieții clocotitoare a marelui dramaturg, can-canurile nelipsite ale vremurilor. Ne putem opri și la zbaterea pentru viață mai bună, inclusiv cu stabilirea la Berlin, la marea prietenie cu poetul național Mihai Eminescu (dar nu și cu Ion Creangă), la rolul său social.

S-a scris adesea că trăim ca în Caragiale.

I s-au reprezentat piesele de teatru ca cele mai mari reușite în teatru sau în filmul românesc, s-au scris cărți despre el, dar, considerându-se că opera îi este cunoscută, referințele la realitatea (realismul...) operei sale sunt de mare actualitate de la Revoluție încoace, ceea ce ilustrează trecerea prin epoci a întregii sale opere.

Evident, fără opera lui I.L. Caragiale am fi cu mult mai săraci.

Astăzi este un mare sprijin în bătălia pentru LIMBA ROMÂNĂ. Pe 30 ianuarie, măcar un gând de prețuire pentru geniul cuvântului și dramaturgiei românești.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 3 (1936), joi, 23 ianuarie 2020)**

CARAGIALE – NESFANTUL, DAR... TATAL

Adică tatăl creator al dramaturgiei românești pe care a dus-o la stadiul suprem, pe de o parte și observatorul „peren” al vieții sociale prin scrierile sale în proză.

Să nu uităm că s-a născut de 3 ierarhi, adică de Sf. Vasile, Grigore și Ion, pe 30 ianuarie 1852.

Deși înaintea sa au scris piese de teatru marele și unicul Vasile Alecsandri (cât îi datorează națiunea română... nu prea înțelegem, astăzi), chiar Eminescu și destui alții, din 1883 avem „O scrisoare pierdută” pe care nici contemporanii noștri n-o mai găsesc(?!?), adică o culme nemaiatinsă de atunci. Tot de la I.L. Caragiale avem schița desăvârșită ca specie literară, nuvela mitologică și fantastică, drama. La cât este de actual această mare personalitate literară, evident prin opera sa, parcă e pururi de al nostru, dintre noi.

Am scris altădată că atât M. Eminescu poetul nepereche cât și I.L. Caragiale, dramaturgul unic, ar trebui ca împreună cu Ștefan cel Mare să fie canonizați ca sfinți români în calendarul ortodox. Mi s-ar putea răspunde că toți au avut defecte omenești. Dar pot răspunde că la importanța operelor lor nu putem decât să ne închinăm în veac și să-i pomenim ca pe sfinții adevărați, despre care mai făurim și astăzi legende (că doar nu putem ști ce-au făcut acum sute sau mii de ani), în timp ce despre ei rămân realități evidente.

Opera lor rămâne în Pantheon și... model pururea de urmat.

Înscrisă în bătălia pentru limba română, Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

(571 de colaboratori din toată lumea) îl consideră steaua polară pentru toți colaboratorii.

Caragiale n-a fost un sfânt, dar... e tatăl concret al dramaturgiei românești.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 4 (1937), joi, 30 ianuarie 2020)**

NIVELURI DE CULTURĂ CU PUPICURI GROASE

Nu e greu pentru un observator dintr-un județ să vadă cel puțin 4 niveluri de afirmare și promovare literar-culturală și cu pupincuriștii printre cei din frunte.

Încurajăm fără rezerve orice încercare de a aduce un strop de cultură, nu în plus, cât de calitate, în aceste vremuri de atacuri pernicioase la însăși existența limbii române, amenințată cu dislocarea sau... dispariția. Am publicat întotdeauna în Meridianul Cultural Românesc pe toți acei care s-au înscris în bătălia pentru LIMBA ROMÂNĂ. Nu prea ne ocupăm de smângălitorii, aplaudacii sau pupincuriștii de serviciu, după cum nici de analize ample, ocuparea timpului nostru fiind prin manageriatul grupului de presă, recordurile mondiale și naționale în jurnalism, încurajarea valorilor care se iau la trântă cu nemurirea.

Participăm, uneori, la manifestări publice în care actori de pe scena căminului cultural din Pocreaca de Vaslui, deci de liga a IV-a, se dau c-ar fi de...Teatrul Național. Recent am văzut pe unii care, chiar ei înșiși, își rezervă un loc în eternitate. Din toate cele 4 straturi culturale.

N-am nimic cu Dumitru Apostolache să pătrundă acolo... după. N-am nimic cu Th. Pracsiu să-l laude cât dorește pentru valorizare.

N-am nimic cu acei „foști” care-și văd bucuroși numele și menționată vreo valoare (adesea ipotetică) pentru o activitate publică de mult trecută pentru că ei doar și-au îndeplinit sarcinile de serviciu de atunci. Cei mai mulți dintre vasluienii micromonografiți într-o carte de 270 de pagini, au avut o activitate onorabilă. Dar a considera pe vreun gornist al PCR ca Ana Angheluță, Elena Condrea, Gheorghe Cârjă, Constantin Tămășanu, Gruia Novac și încă vreo duzină, cu drepturi „în eternitate” mi se pare afirmație total nejustificată! În planul valoric social-cultural, nu ca oameni. Că mulți și foarte mulți dintre ei au mișcat condeiele pe la Securitate și au făcut prea mult rău, ca acesta să fie uitat.

Cred că cel mai cunoscut-recunoscut-descoperit și activ a fost profesorul bârlădean atât de contestat astăzi, Gruia Novac, cel dovedit cu acte că a fost colaborator de nădejde nu numai la spectacolele comunist – patriotice ci și în urma unor sarcini speciale de după. Că omul a avut condei... se știe.

De mult nu-mi mai place octogenarul Gruia, căruia la înființarea postului de radio Unison la Bârlad (anii 90) i-am oferit postul de director (în detrimentul fiului meu) scoțându-l în priveliște exact atunci când lumea scuipa în urma lui pe stradă (cine credeți că m-a trădat constant?). L-am evidențiat în cărțile mele pentru cât a contribuit la afirmarea literaturii vasluienilor, dar niciodată n-am putut trece peste lingușirile tare groase pentru diferiți, inclusiv pentru mine (un discutat „encomion”), și constat, astăzi, că în lansarea cu pricina de joi, 30 ianuarie, a depășit măsura atât prin îndepărtarea de subiect cât și pentru „judecata” unei cărți – pomelnic a unui alt

vasluian care s-a descoperit desăvârșit tânăr talent după pensionare.

Până la urmă, toată „lumea bună” care s-a tot lăudat unul pe altul, tot din pensionari a fost alcătuită. Tinerele talente cu capetele pleșuve sau părul alb, n-au primit printre ei nici măcar un tânăr sau un elev. Măcar unul, care, evident n-ar fi stat în tot timpul celor peste 3 ore cât participanții descopereau câte merite au și nu le-au știut. Noroc de Dumitru Apostolache, devenit din profesor de matematică mare om în literatură. Spirit polivalent, domnule?!

Scriam și altădată, că putem descoperi cele 4 niveluri de cultură și creație printre vasluieni (de rând sau cu pensii mărișoare). Erau cam câte 7 dintre cei vreo 29 de așezați pe scaune, câțiva în primul rând și măcar 2 în fața tuturor. Dacă n-ar fi fost pomeniți în carte n-ar fi venit niciunul, că la „Omagiu cărții și culturii vasluiene” (6 ediții...) nu i-am văzut. Li s-a deșteptat cultura în cap după alcătuirile super ale lui Mitică.

Păi, dacă nu-l aduc pe Gruia mai des să le mângâie... auzul?!?

În rest, toate bune, coane Mitică... „REGINA MARIA” (ce de noutăți ai adus!) să trăiască(!?!). Și tălică!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 5 (1938), joi, 6 februarie 2020)**

STOP CADRU, ÎN FEBRUARIE

O săptămână în care noi ne-am amărât din cauza unor criptocomuniști, colegii noștri de pe la ziare și-au căutat

subiecte prin afara județului Vaslui, ca să pară interesanți, și cu toții parcurgem, totuși, o perioadă politică nesigură și tare nefolositoare. Nu întâmplător, acum 180 de ani, Mihail Kogălniceanu scria că politica e cea care dezbină și promovează ură.

Am avut o zi plăcută, o sărbătoare a spiritului, la Iași, unde în sala Bibliotecii Județene „Gheorghe Asachi” toți cei de la ALPI am petrecut cu vorbe, mult mai bine ca altădată.

După cum se vede, de ani buni noi vă înfățișăm cel puțin un rezumat asupra a ceea ce se întâmplă acolo, nu pentru că D.V. Marin este și el membru senior al acestei excelente grupări literare, ci pentru simplul fapt că acolo se promovează fără discriminări cultură adevărată produsă ori reprezentată și de vasluieni. Prezența noastră acolo e determinată de acea atmosferă de creație și confruntare strict literară, unică și... sub comanda unui excelent om de cultură, comandorul Mihai Batog Bujeniță.

Atmosfera politică ne privește pe destui. Greșelile vreunui primar din județul Iași (de altfel nu prea sănătos la cap) ne întristează întrucât discreditează la fel pe primari, cu mult mai mult decât un articol din presă.

E o stare de așteptare generată și de bătăliile politice, și de iarnă, și de latența oamenilor. În agricultură ar trebui să vorbim de fertilizarea solului, de fătările dinspre primăvară, de proiectele câștigătoare, de nădejde ori speranță.

Aflu că administratorii culturali plănuiesc un Festival al Umorului, pornit la drum între 3 – 5 iulie 1970, cu participarea mea ca organizator în primele 3 ediții și susținător în presa ultimilor 30 de ani, plănuiesc deci, să facă o primă parte în campania electorală. Oare, care dintre cei din fruntea județului are nevoie așa de mare pentru un plus de susținere?

Pentru că, așa cum văd eu treburile, Mitică Buzatu va ieși tot președinte și tot „en fanfare”, tânărul Marius Arcăleanu este liberalul care a ieșit întotdeauna la bătaie, dar „se bucură” de izolarea colegilor și de inactivitatea dr. Tătaru, președintele pe județ. Întotdeauna a fost observată înțelegerea acestuia cu cei din fruntea județului, și mă întreb cam ce campanie ar putea face împotriva PSD-ului... Ministrul secretar de astăzi nici nu poate chiscai împotriva celor care-l pot mazili de pe la Huși, iar pe alții nu-i poate lăsa, să nu piardă el din autoritate.

Vă vom înștiința când vom observa semne de reviriment.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 6 (1939), joi, 13 februarie 2020)**

RESUSCITAREA SPIRITULUI COMUNIST ÎN CULTURA VASLUIANĂ - DE ȘTIUT -

Pentru cine nu știe, precizez principalele aspecte ale propagandei socialismului multilateral dezvoltat și promovarea cadrelor în județ.

Pe baza Hotărârilor Plenarei P.C.R. din 1971, apărarea cuceririlor poporului român (în toate domeniile) era îndatorire patriotică și tot ce însemna aparat de partid și de stat, cu tot felul de direcții, secții, sectoare și persoane (salariații statului) trebuia să fie în primul rând al construcției noii societăți și apărarea acestor cuceriri (sociale). De aceea era nevoie întotdeauna de atenție acordată omului nou care să fie primul

luptător al Partidului indiferent de domeniul de activitate. Așa s-a ajuns la cei 4 milioane de membri de partid comunist.

Învățământul a devenit pârghie principală pentru educarea tineretului, iar „cultura” adică acele Comitete de cultură de diverse niveluri și căminele culturale, cinematografele, stațiile de radioficare, bibliotecile, trebuiau să ofere populației căi de însușire a ideologiei.

Indiferent unde, directorii și tot felul de șefi erau promovați strict pe criterii de partid. Unde să se afle cel care n-ar fi fost de acord cu această ideologie, care, chiar aceasta, crea posibilitatea ca orice șef să dea afară pe cei indezirabili funcției sale.

Așa se constată că toți inspectorii generali din fruntea Inspectoratelor școlare, toți președinții comitetelor de cultură și mai ales toți ziaristii vremii (ziarul Vremea nouă era organul Comitetului Județean de Partid) erau investiți cu calitatea de activist de partid. Putea să fie altceva, Chiper, Bran, Condrea, Rănceanu, Clisu, Cârjă, Avram, Pracsiu sau altcineva? Sau, directorii de școli și licee. Cel mult erau deosebiți prin fanatismul lor și cum se afirmau ca turnători la partid sau la Securitate (era un caz special cu Gruia Novac?) Pe unii dintre cei pomeniți i-a prins Revoluția și... de unii nu s-a mai auzit, câțiva s-au refugiat în munci mărginașe, doar puțini au cutezat să mai scoată capul câțiva ani.

După Revoluție era mare nevoie de oameni care „să știe” cum se fac treburile, drept care Cârjă, Pracsiu, Ciobanu, Apostolache, Alexandrache, Mera și destui alții „s-au revoluționat” chiar ei și... au ocupat funcții înalte ca prof. Constantin Alexandru (ajuns Președinte de Consiliu județean, care m-a purtat prin judecăți revendicând TVV), de altfel un bun organizator și stimat ca educator, G. Alexandrache (la

fel). Pracsiu a mai stat pe la ziar, s-a retras la catedră, dar l-am ajutat să ajungă inspector școlar (chiar era nevoie de pregătirea lui acolo) drept care și-a schimbat nu numai ideologia ci și diferite partide (cu comunicate de presă). Noii inspectori generali, tot numiți, dar de noile partide de la conducerea României, l-au păstrat o vreme ca și pe alți inspectori cel puțin „acoperiți” în schemă (și azi e un plagiator, Ionescu, pe acolo). De câțva timp s-a și îmbolnăvit deci e retras în familie, dar este din ce în ce mai mare critic și istoric literar de autoritate locală, promotor, deci.

La ora actuală cei care blagoslovesc talentele locale, constatând că au mare și mult talent ar fi într-o ordine a valorii lor, Th. Codreanu, Th. Pracsiu (care împreună cu consoartele alcătuiesc superelita intelectuală a județului, cred, ei), Gruia Novac, Gheorghe Clapa (ce păcat că e tare bolnav) și pe ici pe acolo alți doi trei prefațatori de carte. De precizat că cei mai mulți autori aleargă după blagoslovenii pe la universitari ieșeni sau din alte părți, care le descoperă și mai multe calități pe care le au și-i situează chiar în lăuntrul marilor curente sau de-a dreptul în universalitate (pe această bază și unele soții cu 1-3 cărți, ajung membre ale Uniunii Scriitorilor, iar într-o situație „comercială” o cucoană a ajuns dr. în științe. Pe baza asta și putere PSD, are și un post de conducere foarte bine plătit).

Resurecția spiritului comunist mi s-a părut evidentă cu ocazia lansării unei cărți de raft prăfuit, joi, 30 ianuarie 2020, cu o listă de 41 de personaje, mai toate prezente la lansare, așteptând să-l laude pe „compozitor”. Când am intrat ca reporter în sala Bibliotecii Județene de la Vaslui, am crezut că mă aflu la o importantă ședință de partid de dinaintea lui 1989. Chiar și majoritatea participanților (pe unii i-am revăzut după decenii), au crezut că, iată, și eu sunt de ai lor.

NU. N-am fost și nici n-am putut fi de ai lor, deși uneori sătul să-i tot înfrunt așa fi vrut. Cum să pot fi din gașca lui Rănceanu, Angheluță, Cârjă, Bahrim, Ciobanu, Apostolache, Clisu, ș.a., ș.a. când m-au lucrat cum au vrut, când se promovau unul pe altul, inclusiv la alegerea directorilor? Eu am publicat articole din 1957, cărți din 1976, am sprijinit Festivalul Umorului din 1970, credeți că încăpeam cel puțin printre nominalizații la premii, diplome, distincții? Eram singurul doctorand din județ, cu gr. I, cu activitate publicistică... să mă vadă vreunul din ghemul intereselor...? Și, ăștia au avut acces la țâța bugetului, nu glumă.

Și tot ăștia s-au apărât cu înverșunare unul pe altul, mai ales după 1989.

Acum, când tineretul care să-i înfrunte, să-i disloce, NU EXISTĂ din cauza acestei emigrații, adică hemo-ragia materiei cenușii (și umane), se nasc alte „glorii de stradă” cum le zicea Eminescu, dar tot dintre acei vechi și înnădiți la rele. Cum să iasă un cuplu vechi-vechi ca Apostolache – Pracsiu din obișnuința de a lucra cum trebuie pe cineva? Poate Th. Codreanu nu-și dă seama cum e manipulat de cei de la Vaslui, de Gruia Novac, de alții. Când trăia academicianul A.D. Tudosie se plângea de lucrătura pe care o simțea, chiar și din partea criticului hușean pe care nu-și putea propune să-l înfrunte: „sunt tari, ăștia...”

Ocultarea mea, de ani de zile, e clară. Nu i-am dat atenție, pentru că la comanda cuiva nu pot ajunge, cât timp mai am din porția mea de luptă (Whitman) și libertate. Și creație. Și spirit de dreptate. Și rezultate de nivel național și internațional.

Am organizat, pe cheltuiala mea și în organizarea mea multe manifestări culturale în județ și în Moldova. De ani buni,

Pracsiu (căruia i-am propus să fie criticul literar al revistei internaționale M.C.R.) „are agenda lui” dar apasă bine cu dușmănia lui. E ignorant, e agent dublu, e dușman, e... oare, ce? Pentru că nu exist pentru el, în puținele cărți pe care le mai poate face, deși eu l-am ajutat să fie om. (Să-l văd că spune că nu e așa și aduc dovezi multe... multe), și nu le dă voie nici altora pe care-i prefațează să pomenească ceva.

Să luați aminte că cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile nu m-au făcut ei sau altcineva, ci munca mea, nesomnul meu, inventivitatea mea. Cred că prin cel puțin 3 realizări am pus Vasluiul pe harta culturală a lumii: recordurile mondiale, revista M.C.R. (571 de colaboratori din toată lumea), cărțile (dintre care „...77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**” – Iași, PIM, 2018, 398 pag, **101 vasluieni pentru 100 de ani** – PIM, Iași, 2019, 504 pag. „”, Pim, Iași, 2019, 514 pag.). Numai Vasluiului, istoriei și culturii sale, i-am consacrat aproximativ 21.000 de pagini (14 cărți).

Dintre scriitorii vasluieni, pe mulți i-am făcut eu harnici și valoroși. Pracsiu „nu știe” de cărțile, revistă, ziar, din ignoranță, răutate, jigodenie sau din porunca vreunuia de care mai este legat prin angajament? Codreanu... mi-e greu să-l calific, Gruia Novac prin ordin pe companie, Apostolache... cine-i? Nici 100 dintre aceștia nu-mi pot egala C.V.-ul și doar Th. Codreanu e la ceva mai mare înălțime într-o singură specializare și a beneficiat de presa coordonată de mine, mereu favorabilă, din plin. Fără asta era mult mai puțin cunoscut și în județ și în Moldova.

Regretabil că și unii „culturali” (să nu zic... culturnici) de azi, au intrat din înaltă poruncă sau din calcul în jocul lor dăunător. Așa s-ar explica de ce M.C.R. pe care le-am donat-o în minim 2 exemplare pe număr, nu prea e pe rafturile

bibliotecilor... Așa se explică faptul că la Edițiile recente ale Festivalului Umorului, pentru care am alergat primele 3 ediții și l-am promovat în presa ultimelor 3 decenii, la aceste ediții, unii nu mă cunosc (nu vor, nu pot), iar despre cartea de acum 10 ani n-au avut decât să tacă...?!? (Drept care o să mai scriu una).

Tot așa, neparticiparea lor la acțiunile cu public organizate în sate și orașe, deși i-am invitat insistent. Neghiobie? Ură pe față?

Mă întorc la spiritul comunist promovat de grup... ce seriale, o să le fac, fraților! Mai scriu o dată că: eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată. Aștia, mai pot, doar, să mai stingă vreo luminiță din bradul verde și luminos pe care l-am clădit în peste ½ veac de muncă. Mai valoroasă, ori mai puțin, dar MUNCĂ la care ei nu sunt deprinși și tocmai de asta nu mă vor ajunge vreodată.

Dacă pe subsemnatul nu-l mai pot atinge, din păcate, grupul acesta influent distruge alte talente care negăsind încurajarea necesară se pierd. Și aici sunt la multe lungimi de drum înaintea lor: pe la grupul de presă au trecut peste 500 de aspiranți, la Revistă sunt cele câteva sute bune, la ziar apar cele mai luminoase figuri din această parte a Moldovei.

Și, atunci, de ce le acord atenție? Tocmai pentru că-i distrug pe viitorii reprezentanți ai culturii locale, adesea săraci și cu mijloace puține, în timp ce ei sug mamelonul bugetului cu lăcomie și... rezultat pernicios. În orașele mari sunt mai multe grupări și se pot afilia unde pot, dar aici n-au decât să accepte mângâierile pe cap ale grupului sau să dispară.

De ce am mai scris cele de mai sus? Dar, de ce să nu se știe? Că destui își vor deja un loc într-o eternitate... Nu stabilesc eu dacă merită, dar oricine ar mai veni, să ia la

cunoștință, să știe dimensiunea reală a timpului, valorilor, în acest mediu de provincie prăpădită cu bună știință.

Acum mai bine de 100 de ani Alexandru Vlahuță se întreba „unde ni sunt visătorii?”, azi constatăm că tinerii visători pândesc... vestul. Atât. Nu sunt tineri care să-i scoată în afara vieții culturale. Cu tot cu spiritul comunist reînviat prin reinițializarea cumva necesară, nefiind alții.

Resurecția spiritului comunist promovată de „tineri cu părul alb” care-și descoperă talentele după pensionare, e o realitate păguboasă în Vaslui.

Locuitorii vasluieni mai au de ispășit încă multe păcate.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 7 (1940), joi, 20 februarie 2020)**

CORONAVIRUS... LOCAL(!)

O isterie națională ca cea în curs n-am mai trăit, deși am parcurs multe perioade demne de isterizare. După 1989 a fost o stare național-patriotică dar și de revărsare către o democrație unde nu am avut acces, de care auziserăm pe la Vocea Americii, Europa liberă. Ne-am cam prea umplut de destulă democrație în acești ani care au ca emblemă „să nu respectăm nimic” adică alături de contestarea unor oameni, valori, reușite să bălăcărim, neapărat, să și împrôșcăm cu noroi în acei care mai reușesc să facă ceva. Norocul e că ce se vehiculează în presă ori opinia publică nu e justițiabilă, nu ajunge nimeni pentru o opinie, în Instanță.

Teama aceasta de virusul care aduce moarte prin aer (nu pe sârmă, nu prin sex, nu prin ceva pipăibil) a dus la

întunecarea orizonturilor creative și la nesiguranța unor întreprinderi de orice fel. „Păi... de ce să fac... dacă tot vine... (acest fel de moarte)”.

O aproape aceeași teamă am avut-o înainte de 1989. Atâtea minți zburdalnice nu s-au putut confrunta cu scânteile altora, din aceeași lehamite și descurajare: „dacă nu e voie...” Ca unul care am trăit acele vremuri știu că pe meleaguri vasluiene ceața era mai deasă pentru că atâția activiști de partid n-aveau de ce să se agațe, drept care își lucrau la greu vecini, prieteni, colegi, oameni mai activi. Partidul era în toate, iar slujitorii de credință din orice sector al vieții sociale trebuiau să-și justifice salariile. Am dat exemple în nr. trecut.

V-am povestit că am găsit în Bârlad, pe locul vechii librării Petroff, în gunoaie și sfărâmături, niște scrisori vechi, niște cărți, printre care Codul Hamangiu. Nu m-am lăudat dar „prin metode specifice” securiștii au aflat și... s-au îngrămădit să mă bată, mi le-au confiscat, le-au pierdut.

Coronavirusul în sine, eu cred că a fost inventat de chinezi ca să șantajeze lumea (au încercat și japonezii cu Sarinul) și au scăpat producția de sub control. Nu este altceva decât ca o epidemie de ciumă sau holera, dar la acelea li s-a dat de leac. O să le dea și acestor... chinezării, întrebarea e când? Până li se găsește leacul, toată, toată omenirea pierde. Cum să nu pierdem și noi?

Cineva îmi spunea că lenea e cel mai de temut... virus, deși eu cred că prostia. Cuantificarea e simplă... prin foame (și furturi, tâlhării, violuri, alte nenorociri).

Preocuparea noastră ar fi SECETA, care ne poate înfometa pe toți, în fața căreia o gripă mai grea ca asta pălește. Dar, cum ne-am cam luat grija de la preocupările existențiale, nu ne mai interesează asta. Până la proba contrarie, mi se

pare că un fel de coronavirus local este grija de a-i lucra (politic) pe ceilalți, cultural, pe cei care ne depășesc.

Am fost totdeauna de acord că înfruntările cu scânteii duc la progres. Zbaterile noastre, chiar altele decât ale lumii, ar trebui să fie generatoare de opere în folosul comunității. Cine îndrăznește... aici e problema.

Au apărut alte două cărți:

– **Jale și eroism românesc la Cotu Donului** (- Stalingrad)... și după, ediția a II-a, 2020, 320 pag.

– **MARILE PRIETENII DE PE VALEA PRUTULUI – Marin – Mâcnea – Dima – Pricop – Tudosie – un cvintet de mare valoare social-culturală**, ed. Pim, Iași, 2020, 190 de pagini.

Ce vă putem zice: chiar merită să le citiți.

(**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, an XXIV, nr. 8 (1941), joi, 27 februarie 2020**)

UNUL... CONTRA MULTORA

E destul de interesant de urmărit în timp cum un caracter puternic generat de o muncă titanică a trebuit, ori trebuie să înfrunte o mulțime mai mult sau mai puțin valoroasă dar coalizată împotriva sa. Vom desprinde cazurile lui B.P. Hasdeu, Al. Macedonski, Ovid Densusianu, Tudor Pamfile,

Const. Capră, V.I. Cataramă, D.V. Marin, care acoperă o perioadă de un secol și jumătate.

Nu știm încă, ce adversități și vrajbe au fost înainte de „Junimea” de la Iași, avându-l ca mentor pe marele Titu Maiorescu. Despre rolul Junimii în istoria noastră culturală a curs multă cerneală, s-a analizat și evidențiat importantul său rol pentru canalizarea pe o direcție sănătoasă a culturii române, inclusiv a literaturii. Parcă e destul să spunem că cel mai de seamă junimist a fost M. Eminescu, precedat de „acel rege-al poeziei”, Vasile Alecsandri unionistul (evident grupul cuprinde un număr impresionant de membri de-a lungul timpului) și nu le poate nega nimeni meritele... istorice.

A fost însă, un contemporan, unul dintre cele 5 mai mari personalități ale acestei țări, multilateralul B.P. Hașdeu care, fie că n-a fost primit, fie că n-a dorit găsimdu-i demni de pana sa umoristică, fie că și-a găsit teme favorite în activitatea acestora. Situat în galeria savanților și a enciclopediștilor români care începe cu Dimitrie Cantemir „rege între filosofi și filosof între regi” (Leibnitz), și după el, continuă cu Nicolae Iorga și G. Călinescu, Hașdeu a fost un spirit multilateral care a marcat substanțial epoca (n. 1838, m. în 1907). A încercat și promovat direcția nouă în cultura românească, în mare contradicție cu ideologia și realizările Junimii. Mai toți cercetătorii se amuză de vestita păcăleală pe care le-a tras-o junimiștilor prin publicarea chiar în Convorbiri literare a vestitei poezii „La noi e putred mărul” în acrostih (prima literă de la începutul fiecărui vers) fiind nominalizată gruparea literară, reprezentativă atunci: La convorbiri literare”.

Desigur, și atunci, și astăzi reacțiile au fost extrem de diferite, dar noi evidențiem doar faptul că marele filolog, istoric, folclorist, scriitor și dramaturg („Răzvan și Vidra”) i-a

înfruntat pe valoroșii săi adversari cu rezultate dintre cele mai bune chiar benefice pentru cultura română. El și-a făurit propriul drum, a schițat, poate, direcția nouă, adică alt drum pentru propășirea literaturii naționale, singur împotriva tuturor.

Alexandru Macedonski (1854-1920) s-a aflat în frontul

potrivnic și față de junimism, și față de direcția nouă, ca poet, scriitor și promotor cultural scoțând o revistă „Literatorul” (1880-1919) prin care să înfrunte și Junimea, respectiv Convorbiri, și Viața Românească (a lui G. Ibrăileanu), a scris și promovat chiar o poezie nouă (Ciclul Noptilor e cel mai cunoscut) și a întreținut un Cenaclu, i-aș zice al căutărilor înnoitoare. Greu de găsit un exemplu de luptător de unul singur contra grupurilor ostile din epocă. „Acești

contemporani ai mei,/...niște mișei” cum a răspuns el atacurilor l-au izolat în timpul vieții, urmașii de aceeași factură nu i-au recunoscut valorile create, comuniștii l-au scos din manuale într-un timp... dar poezia rămâne conform prevestirilor sale că „nu va trece un secol...” fără să-i fie recunoscută ca și contribuția la dezvoltarea mijloacelor poetice și te-matice ale întregii sale creații.

Un caz oarecum singular este al lingvistului și folcloristului Ovid Densusianu, profesor universitar, și el promotor al unei noi direcții mai ales în cercetările folclorice. Nici contemporanul său, prof.univ. Gorge Pascu de la Iași nu era de loc great, dar Densusianu (1873-1938) era chiar izolat

și în lumea științifică, și de simboलिști pe care-i promova și de către folcloriști romantici în frunte cu Tudor Pamfile. Și, acesta din urmă chiar era o forță în direcția inaugurată de Hasdeu aceea a înfăptuirii culegerilor care să arhiveze „firișoarele de aur” ale creațiilor populare, ale Mitologiei (are 3 unice realizări) ale cercetărilor etnofolclorice.

Amărât, Densusianu filozofa. „Învățătura, cultul slovei/Înțepenirea-n ochelari/Pe lângă voi viața trece,/ Râzând de voi, bieți cărturari” și s-a „bucurat” de o izolare socială greu de intuit astăzi.

Între cele două Războaie Mondiale, profesorul vasluian de la Liceul Mihail Kogălniceanu, Constantin Capră s-a bucurat de un tratament asemănător deși a fost director de liceu și primar în timpul războiului. Într-o destăinuire, la Vaslui, cu foarte puțin timp înainte de deces, (era însoțit de doamna sa, tot profesoară, care îi mai repeta în ureche ceea ce nu pricepea prea bine la vârsta sa înaintată), a afirmat că a fugit din Vaslui și din cauza dușmăniilor și pentru că se aștepta să fie urmărit ca fost primar, drept care s-a refugiat prin Oltenia (dar tot a făcut ceva pușcărie). Aproape în aceeași situație s-a aflat profesorul și excepționalul orator Vasile I. Cataramă care a făcut destui ani de închisoare pentru a putea fi declarat erou. Ani mulți, omul acesta a trăit fără să predea la catedră, foarte izolat mai ales de colegii săi care evitau fie să-i și vorbească, deși era un om blând (dar cu principii). Era și teama insuflată de regim, dar și o invidie descalficantă a acestora pentru știința, pregătirea, talentul său de om de catedră (ori ca publicist și scriitor).

La nivelul potrivit (actual) situația se repetă în contemporaneitate, (la Iași cu Ion N. Oprea), la Vaslui, unde există de decenii un grup cu interese prea strâns legate să

permită intrarea altcuiva decât ca servitor sau delator. Și înainte de Revoluție și un timp, după, conducătorul acestuia era Constantin Alexandru, sprijinit de Georgică Alexandrache, profesor de Socialism științific, de altfel un bun director de liceu, apoi Al. Mera. Era cumplit de greu de pătruns într-o funcție publică, de afirmat în vreun domeniu dacă nu erai supus și recunoscut de aceștia sau de Elena Condrea, de Dumitru Bran, Cristea, Alexandru, Mera, Moronescu și alții cocoțați chiar în conducerea județenei de partid, apoi în Consiliul Județean.

Și iarăși s-au format grupuri câștigătoare, mai ales cu acces la țâța bugetului, că, fără să poată milui pe unul, pe altul, de unde putere, după principiul prietenii cu darul, dușmanii cu parul. Prin urmare cei care au devenit nu „împărțitori la poștie” ci împărțitori de la buget au ajuns ascultați, recompensați, promovați stipendiați, premiați... lăudați, bogăți. Dar tot cu operă... ne semnificativă! Pentru că unii dintre ei se sperie să și gândească, dar sunt pricepuți la lucrături!!!

Încă de la sosirea în județ (1970), D.V. Marin n-a făcut corp comun cu aceștia, drept care în 1974 a trebuit să plece de la Comitetul de Cultură și Artă al județului, și, apoi, deși pe lângă catedră avea un cenaclu, Mugurel '74 și elevi întotdeauna premiați la sesiunile științifice ale elevilor pe țară, deși avea colaborări în presă, iar din 1976, cărți, nu i s-a permis vreo promovare.

O șansă a vieții acestuia a fost Revoluția din 1989.

După 1990, Marin și-a creat presa lui, grup de presă, după înființarea TVV, pe 5 dec. 1990, Unison Radio (rețea Vaslui-Bârlad) după 1993, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, după 1996, și din 8 februarie 2015, Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC,

ajunsă acum la 571 de colaboratori din toată lumea. La un Simpozion internațional din 7.03.2016, italo-francezul Jean Portante a prezis că M.C.R. va ajunge importantă publicație mondială, apăruseră 6 numere, croatul Drazen Katunovic promitea să trimită articole de analiză a culturii europene din respect pentru conducător, iar italianul Claudio Pozifani urma să mobilizeze scriitori din țara sa care să cunoască mai bine România și cultura ei. Autografele lor întăresc aceste afirmații făcute în prezența a aproximativ 50 de personalități. Grupul Scriviamo e prezență onorantă astăzi în M.C.R. Sunt 73 de scriitori străini din... lume.

Cum Marin s-a afirmat numai și numai prin munca lui, fără să dea prea multă atenție detractorilor și răuvoitorilor (mai ales că din punct de vedere politic nu le-a cedat niciodată). Credeți că alde Mocanu, Apostolache, Cârjă, Pracsiu, Codreanu ș.a. sprijiniți din spate politic și mai ales financiar prin instituții ale Consiliului Județean Vaslui nu l-au izolat puternic în județ? Păcat de Pracsiu, că putea ajunge mult mai sus, la M.C.R. Nu l-au putut îngenunchea pentru că Marin a avut mijloace proprii de întreținere, putere de muncă și creație,

îndrăzneală și... activitate prodigioasă de jurnalist. Adaptând un vers din Marin Sorescu, a fost mai mereu singur dar, printre ziaristi.

Ce pot face cei din grupul pernicios?

Ce-au învățat în comunism: izolare prin omisiune.

Ce poate face Marin?

Să reziste la șocul dispariției presei scrise, să-și scrie în continuare cărțile (se apropie de... 40) să realizeze (poate) alte recorduri mondiale (are 3) altele naționale (are 6), altele județene (are 26). Mai ales să reziste la neputințele vârstei, care sunt, de fapt, cel mai neiertător dușman al său.

Că, nu-l recunosc smângăitorii, adulatorii cripto, oamenii cu suflete mărunte? Ei, și ce? La cât s-a împrăștiat prin lume e imposibil să nu știe cine este în istoria culturală a județului și a țării și cât poate apăra limba română în lume prin M.C.R.

La ce să pomenim niște cărți cu presupuse pretenții de seriozitate care dau dovadă simultan de ignoranță, grobianism, răutate și... spirit comunist...

S-ar putea lesne trage o concluzie simplă bazată pe „singurătatea alergătorului de cursă lungă”: mari personalități, începând de la Hasdeu, s-au aflat în luptă nu numai pentru propriul destin ci și cu grupări, nu întotdeauna pernicioase, dar adesea distrugătoare de individualități creative. Dacă într-un oraș mare grupările creative rivale se pot înfrunța, dar să coexiste, în amărâțul de Vaslui, grupul acesta, singurul, devine distrugător de destine, de cariere, de vieți (Câte au distrus... Rănceanu, Condrea...?!).

Cu siguranță, la Vasluiul devenit „provincie subdezvoltată” (câte grozăvii consemnează presa) există și astăzi un grup mare cu destinații malefice care-și marchează

prezența și puterea cu recrudescență comunistă, doar, că, nu-s destui să-l înfrunte pe doar, UNUL. Merită atenția noastră? Cât?

Pentru ce să-i scoatem în priveliște, când tot au destinul să dispară?

În contextul semnalat mai sus e onorant, productiv și folositor pentru bună parte din teritoriul românesc (parțial și în Basarabia) să oferim MODELE demne de urmat acum., mai târziu și mult mai târziu. Înfruntând adversități greu de cuantificat, având fiecare din cvintetul de mai jos deplină personalitate și incontestabile merite social-culturale, ei alcătuiesc un brâu protector, ca un curcubeu, pentru o parte din populația județului, se pot constitui în promotori ai unui curent cultural-informativ, pot susține un acceptabil nivel cerut de cultură și... chiar pot pune insemne noi la patrimoniul național.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 9 (1942), joi, 5 martie 2020 și
Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 11 (1944), joi, 19 martie 2020)**

CORONAVIRUSUL

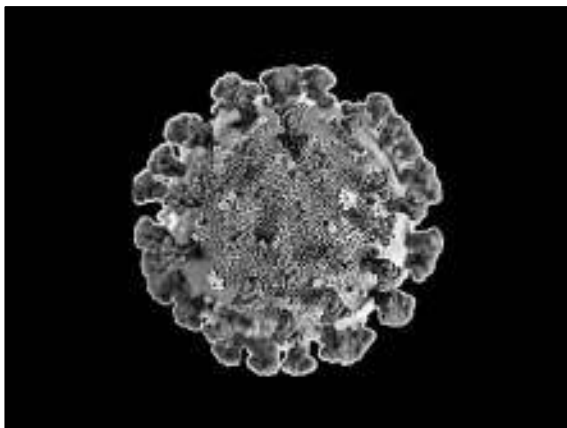
Cândva era o lecție prin manuale care începea cu vestita expresie „când cu ciuma lui Caragea” cu referire la această distrugătoare epidemie din 1813-1814, sub domnia

fanariotului domn Ion Gheorghe Caragea, soldată cu sute de mii de morți, în cele două provincii românești (Panait Istrati realizează o imagine de coșmar). Nu se cunoștea decât țuica tare folosită și pentru dezinfecție interioară+ băutură cât și pentru frecții.

O altă epidemie aproape incontrollabilă a fost HOLERA despre care populația românească vorbea cu teamă și sub semnul crucii, care semăna groază fie și când era pomenită, dar mai ales prin lipsa vreunui medicament care să poată fi folosit. Nici băutura n-ajuta prea mult. Oricum întreaga omenire s-a ferit cât a putut de efectele enigmatice bolii care se manifesta în sezon cald.

Iată-ne iarăși, în 2020, în fața unei boli care se poate lua de oriunde și oricând, chiar dacă unii zic de contact cu îmbolnăviții sau purtătorii de viruși. Marea problemă e că se manifestă la scară PLANETARĂ, că nu vine prin telefon dar se poate lua de pe telefonul care a ajuns astăzi un obiect de largă folosință. Nu se ia privind la televizor ci luăm cunoștință de dezastrul din toată lumea de pe rețelele de televiziune și din calculator. Parcurgem o psihoză generată de necunoașterea ei și de lipsa mijloacelor de combatere. Să ne temem?

Cum să nu ne temem, dacă o lume, o întreagă lume, se arată depășită de sutele de mii de cazuri de contaminare și de sutele de morți. Cum să nu ne temem dacă medicina actuală e neputincioasă?

E vorba de un pericol iminent care depășește orice gripă (mai știți ceva de gripa spaniolă?), orice pestă, până la urmă orice închipuire, pentru că sunt bolnavi peste tot în lume?!

Vă îndemnăm și noi să respectați ce spun autoritățile, să fim mai puțin lirici, și mai puțin la adunări cu public.

E viața noastră în mare pericol...

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 10 (1943), joi, 12 martie 2020)**

CORONAVIRUS=RĂZBOI BIOLOGIC?

Va să zică tot globul e în mare fierbere, mai mult, în război, un război mondial cu un dușman nevăzut, chiar necunoscut, care lasă multe morți ca urme. Prin război, luptă, bătălie, înțelegem cel puțin 2 tabere, fiecare cu puști, tunuri, rachete (ferească Domnul), acum cu drone care să facă mult zgomot, să distrugă mult din dușman dar să nu-i omoare pe toți, că învingătorul nu mai are ce stăpâni. Ar fi deci... la vedere. Și, poate, în numele unei idei, a unui ideal care să nu fie doar grija de stomac și mărire.

„A lumii-ntregul sâmbur, dorința-i și mărirea” filozofa M. Eminescu, găsind că motorul social din toate timpurile este apropierea intimă dintre sexe ori/combinat cu/aspirația socială (mărirea în societate). Se justifică această filozofie schopenhaueriană, chiar pentru toate timpurile.

Războaiele nu lipsesc în vremurile noastre chiar dacă pentru noi, românii, e liniște. Ne mai războim între noi...

Am spus că acest virus poate fi rezultatul celor avizi de mărire care tot căutând mijloace de dominație, l-au scăpat de

sub control, și acum o lume întreagă nu-l poate combate; prostul care aruncă piatra și mulți deștepți n-o pot opri. Constatarea e clară, Covid-19 este acum dușmanul nr. 1 al oamenilor de pe întreaga planetă.

Pentru cine nu știe (dar, cine, acum în era informațională?), pe toate continentele (și în Antarctica?) s-au închis școli, universități, unități de cultură, competiții sportive (s-au amânat până și Jocurile Olimpice) și unități productive, temporar, dar... apare că pe lung timp!

S-a tot vorbit de război biologic și această pandemie apare cu aceste... presupuneri. Dar e toată lumea cuprinsă, chiar toată, și nu putem merge pe principiul că scapă cine poate, mai ales că există riscul să dispară mințile cele mai strălucite ale timpului.

Rugile către Domnul nu ne ajută.

Bogăția, fastul, beția, furia sexuală, călătoriile nu ne ajută (dimpotrivă).

Legile... nici vorbă, că dușmanul e orb (nu numai justiția), atotputernic, invizibil. Tot la oameni e vreo nădejde.

Putem face altceva decât cum spun conducătorii?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 11 (1944), joi, 26 martie 2020)**

ZIAR CU CORONAVIRUS

Ce uimitor paradox trăim: o lume întreagă vie, creativă, cu rachete, calculatoare, vapoare, avioane și institute de cercetare, toată populația de pe glob nu reușește să lupte

eficient împotriva unei creaturi fără viață periculoase și invizibile.

Indiferent ce credem despre cauza care ne-a adus aici, se dovedește că omul nu le poate face pe toate. Pe rând:

Religia nu l-a ajutat pe om nici împotriva ciumei, nici împotriva holerei, nici împotriva gripei spaniole sau ciumei bubonice, nici măcar împotriva scarlatinei și „cori-ul” (Rujeolei) dar a jucat un rol pozitiv că a deschis o fereastră a speranțelor pentru vii sau pentru cei din preajma morții. La fel când tot felul de călugări adunau morții în căruțe și-i aruncau în gropi comune, turnând var peste ei.

Toate molimele până în zilele noastre au fost combătute cu var stins și mai ales nestins și cu alcool, indiferent că s-a numit rachiu, coniac, palincă sau altfel. La noi există filmul Ciulinii Bărăganului cu un asemenea exemplu. Cel mai recent exemplu de epidemie distrugătoare a fost cea de după Război, tifosul exantematic, care și-a dat mâna cu seceta și cea mai cruntă foamete din Moldova anilor 1946-1947.

Au fost mult mai multe victime decât au produs războaiele de pe urma cărora și-au tras și originile.

Am informații directe de pe tot mapamondul, mulți dintre cei 585 de colaboratori ai noștri descriind nenorocirile de pe la ei, și confirmând neputința autorităților și a cercetătorilor de pretutindeni. În Canada se lucrează cât se poate de acasă într-o țară închisă, din SUA urmărim aproape în direct grozăviile de acolo, din China se varsă nenorocirile, de prin Africa știm câte ceva, iar din Europa cea deșteaptă curg informațiile cele mai aspre.

Nu sunt cercetări pentru vaccinuri, deși se împlinește curând un an de la primele semnale.

Nu e o politică de stat nicăieri sau sunt anumite secrete sau pericole care trebuie acoperite cu orice preț...?

Drept care toate – toate – guvernele își masacrează bugetele să oprească contaminările, izolările, carantinările, morțile, și cât de cât prăbușirea economiilor naționale și ale celor aliate. Cel puțin Guvernul Orban a căzut de sacrificiu după jaful PSD și oamenii ăștia nu știu ce să mai facă să fie bine întregului popor român care trebuie să-și primească expatriații acasă, necăjiții de pe oriunde au ajuns.

Îl compătimeșc, îl respect imens pe dr. Nelu Tătaru, un penelist vasluian pe care l-am criticat aspru și des, că a intrat într-o bătălie cu molima înfiorătoare deși el este chirurg. Și BUN.

Vreau să-l încurajez atât cât pot și prin aceste rânduri pentru curaj și abnegație (că înaintașul său a șters-o englezește), pentru că în fapt el poartă toată greutatea acestui război VIZIBIL NUMAI DIN PARTEA APĂRĂTORILOR vii, împotriva unei „lumi” invizibile moarte și care aduce MOARTE. Cândva moartea venea cu coasa, acum vine cu Covid 19, nu știi de unde, când și cum.

Doctore Nelu Tătaru... să reziziți, te rog. E bine că-l ai pe-aproape pe Arafat și pe Cercel. E bine că Ludovic Orban e și mai aproape, preluând impactul cu publicul înfricoșat. De ce naiba unii o tot dau pe politică, de ce vipera asta de Victor Ponta își bate joc de acest neam, ca și Tăriceanu, ca și Ciolacu.

Lumea zice ușor: să-i ia dracul pe toți că se hârâie prin gard.

Putem să nu observăm că singurii care se bat în acest război sunt Orban și ai lui?

Poate că scăpăm cu bine cât mai mulți dintre noi...!?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 12 (1945), joi, 2 aprilie 2020)**

CIUMA, HOLERA, CORONAVIRUSUL

Scriam în nr. trecut despre paradoxul acestei societăți omenеști superdodate cu calculatoare și alte invenții peste nivelul de înțelegere al oamenilor: o materie ne-vie provoacă moarte mai ceva ca oricare război pe care omenirea l-a cunoscut. Sub denumirea de virus se ascunde acel ceva încă necunoscut, încă netratabil dar morbid și extrem de periculos. În câteva luni a pus la pământ economia planetei.

De la fiul meu din Montreal - Canada aflu că de 2 zile este și el „pozitiv” deși a stat în casă și a lucrat de acolo cât a trebuit să nu sufere sarcinile de serviciu. Bănuiește că la mijloc

ar fi faptul că o vecină de la bloc, care nu știa că ar avea boala, a fost dusă pentru tratament în spital.

Din Europa avem știri și... tot felul de știri, care mai de care alarmante: numai morți, infectați, nenorociți care fug cu microbul în ei... De la noi, doar că se înmulțesc zonele izolate și ar fi de mare temere. Înseamnă că e rău.

Autoritățile române își fac treaba. Bine. Chiar cât se poate.

Nu poate nimeni să anticipeze rezultatul bătăliei cu moartea dimprejur.

Președintele statului apare mai des, măsurat, serios și cu doza de optimism. Nu văd pe nimeni altul să poată da încredere mai mare ca el, întregii populații, panicate la această oră.

Guvernul își face cât de bine poate datoria. Eu am o prețuire aparte pentru curajul ministrului sănătății dr. Nelu Tătaru, aruncat direct în bătălia cea mai cruntă, după fuga precedesorului. Văd că are omul acesta o îndrăzneală...

Noi toți ceilalți purtăm câte o fărâmă de responsabilitate, dar aceștia din frunte parcă se bat cu morile de vânt: niște vajnici politicieni îi atacă să-i sfâșie ca haitele, urlând chiar că ce mai bine ar face ei. Deh, baba la gard.

Trebuie să fim alături de ei, pentru noi, pentru ai noștri.

Coronavirusul acesta va determina un salt serios în direcția informatizării în toate domeniile: văd că școala prin televiziune și calculatoare (tablete) prinde aripi, și, poate se va simplifica și Direcția Mișcării Hârtiilor. M-am adresat la ANAF cu o cerere și nu se poate prin email, nici prin telefon, deci tot trebuie să merg la ei. Dar... oameni buni, de acolo, de ce mă invitați personal? Dacă sunt purtător de virus? Ferească Dumnezeu, dar, din nou întrebarea, de ce pentru o hârtie... la voi? Știți cum spuneau bunicii mei către percepatori, „dare-ar

holera-n voi”, eu trebuie să schimb, „dare-ar virusu-n voi” ca să acceptați și online cererile?

Oricum ca și pentru ciumă, holeră, și Covidul, trebuie să-și găsească leacul. Problema e cât vom suferi până atunci.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 13 (1946), joi, 9 aprilie 2020)**

VINE PAȘTELE...

Mai că vrem, chiar dacă nu vrem, și anul acesta vine sărbătoarea cea mai fudulă a anului (Crăciunul-sătulul, Paștele fudulul) și, chiar în condiții de suferință pe tot globul, nu poate zice nimeni că nu-l așteaptă. Dintotdeauna Paștele... e Paște, adică momentul de bilanț, înnoire și, suflecat mânecile pentru treabă. Se prea poate ca vreunul dintre toți ceilalți să creadă că „vino zi, ori vino noapte/apropie-te moarte”, dar noi, toți ceilalți, nu putem decât să admirăm florile primăverii (ce frumos a înflorit vișinul!), să ne umplem plămâni cu aer de primăvară și să trecem la treburi. Dacă nu muncim... de unde să ne iasă hrana?

E Covid împrejurul nostru, în țară, în toată lumea. De aceea am adăugat la urările mele de bine și adaosul „fără amenințări”. De pe tot globul atâta lume suferă, dacă la noi e situație de urgență, nu putem să nu avem în vedere recomandările oficiale: izolare socială. Am în familie un bolnav de acest fel de gripă și sunt tare îngrijorat, nu e de joacă.

Trebuie să muncim, dar trebuie să ne păzim (mai mult, mult mai mult) și să avem în vedere că vom conviețui cu acest

flagel ani de zile de acum încolo, deci o amenințare directă și... apropiată.

Sprijin cum și cât pot măsurile guvernamentale care înseamnă grijă pentru om. Îl felicit pe doctorul hușean Nelu Tătaru că rezistă în prima linie, că ia măsuri și dă sfaturi, că răspunde la televiziuni și că... nu s-a îmbolnăvit (încă). Nu uit că te-am criticat, doctore, dar ce faci d-ta acum e de folos acestei națiuni și apreciez că vei continua. Am mai scris: să nu te lași, Nelu Tătaru!

Vine Paștele, luăm lumina la poartă, ascultăm și vedem slujba la televiziune sau la telefon, ne gândim la ceaiuri și alte medicamente, ne ferim de îmbrățișări, chiar cu cei mai dragi. Poate fi și mai rău.

A venit primăvara, unii am ieșit la muncile câmpului, toți, dar toți trebuie să muncim, că nimeni nu ne ține degeaba, nu ne poate plăti degeaba. Așa-i făcută lumea.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 14 (1947), joi, 16 aprilie 2020)**

AȘA VIRUS...

Am trăit tifosul exantematic în timpul foametei din 1946/1947, dar nu-mi mai amintesc bine ce-am suferit. Cu siguranță pot spune că eram slab, galben, numai oase, cu dureri pe care nu știam să le explic și nici nu prea era nevoie, pentru că o jumătate dintre copiii satului Giurgioana plângeau cam în același timp, cu aceeași boală, cu aceeași foame. Câți au apelat la ciorba săracilor din curtea unui gospodar, cam toți s-au îmbolnăvit în câteva zile, acuzând slăbiciune, temperatură

mare (de speriat, chiar dacă nu erau termometre, toți știau cum se ia temperatura cu palma), dureri musculare, vărsături, și probleme de vedere.

Ca și pentru „cori”=rujeola, prima măsură era izolarea, apoi frecții cu rachieu, uneori țuică fiartă ca băutură, ceaiuri, tot felul de leacuri băbești, drept care doftoroaiele satului au devenit brusc cele mai importante. Cu excepția lor, toți se rugau la Dumnezeu să scape de valul extins câteva luni, așa că și pământurile nu prea erau lucrate în primăvară: se semăna și în luna iunie, era mare problemă cu sămânța, mare problemă cu vitele care să tragă la plug. Cine avea o vacă și un bou era boier, putea ara (deși eram mic am împins la coarnele plugului), semăna, grăpa. Cei mulți așteptau, că n-aveau ce face.

Statul încă necomunist ce să facă: doctori, nu, moașe, nici, medicamente... de unde (și la ce prețuri), hoți care furau de foame, gospodarii stăteau noaptea cu furcile de pază, ziua la treabă (nu erau decât vreo 7-8 dintr-o sută și ceva de gospodării).

Și era o foame... pentru toți. Cei care aveam o vacă cu lapte o îngrijeam ca pe sfântă, dându-i din porția noastră de mămăligă tăiată cu ața, îi aduceam frunze cu sacul din pădure, iarbă de pe lângă izvoare. Toți.

Și, era o foame... încât noi, unii dintre noi, copiii, știam bine gustul troscotului, al știrului, al baraboiului, al mugurilor de la copaci, al florilor de corn, de salcie sau cireș, ca să nu mai vorbim de făina de păpușoi abia adusă de părinți de prin Oltenia sau Ardeal, după ce vânduseră zestrea nevestelor sau fiicelor. Vreo 20 de copii au fost duși în Oltenia. Mai era și scarlatina peste noi.

Acum avem alt război planetar.

Fiul meu, Sergius, din Montreal, zice că durerile de mușchi sunt foarte mari, respirația e tare afectată, starea de

slăbiciune și temperatură mare. Pare a fi scăpat cu bine, cu nădejdi, pentru că nu primesc salariu dacă nu muncesc, nu sunt medicamente, statul nu se interesează. M-au impresionat gesturile conaționalilor, inclusiv preotul, care le-au sărit în ajutor cum au putut și ei, plasând alimente, medicamente, la intrare în bloc. Se păstrează cu sfințenie distanța socială. Amenziile sunt foarte mari și nimeni nu crâcnește.

Noi n-avem numărul lor nici de îmbolnăviți, nici de morți. Dar, oricât de izolați trebuie să fim, tot trebuie să muncim, că de unde bani și hrană.

Sunt întrutotul de acord cu măsurile luate de autorități, oricât un Ponta ori Tăriceanu i-ar tot combate politicianist. Micul nostru noroc e că s-au luat mai din timp măsuri, pentru că, altfel, era mare-mare jale. Un nepot venit din Anglia, Ionel, este în carantină la Bârlad de 10 zile. Dacă trebuie, trebuie.

Ar fi o parte bună că re-vin acasă dintre cei plecați, dar tot Europa ni-i va absorbi, că fără forța noastră de muncă, fără creierele, fără medicii noștri vesticii mor, garantat.

Oare, putem să-i păstrăm aici, aproape, pe ai noștri?

Revin la doctorul Nelu Tătaru care, văd, că unii își fac vânt să-l atace în presă. La cât curaj, și ce riscuri își asumă, merită toate încurajările noastre. Bine că poate, subliniez, poate face ce e mai bine. Că trebuie să mai așteptăm, e clar. Bine că nu e război, încă nu e foamete, nu sunt și alte boli... și dacă nu cedăm psihic, trecem peste acest val. Și, să înțelegem, să ne obișnuim cu coronavirusul, să-l evităm, și n-avem cum decât respectând măsurile impuse de Guvern. Așa virus scăpat de sub controlul întregii planete, încă n-am avut în România.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 15 (1948), joi, 23 aprilie 2020)**

AM ÎNCEPUT SĂ RĂMÂN SINGUR?

Am început să țip, într-o dimineață devreme când se îngemăna ziua cu noaptea, acum 79 de ani. Nu cred că am fost un copil cuminte și nici genial. În sept. 1944 l-am salvat pe tata de plutonul de execuție al rușilor.

Am început să învăț, mai întâi poezii populare și versuri de Eminescu, de pe la 4 ani; ai mei erau tare mândri de recitator. Am avut îndatorirea să-i recit lui Gheorghe Gheorghiu Dej, venit în campanie electorală în centrul de comună Giurgioana.

Am învățat să muncesc, tot de pe la acea vârstă pentru că aveam oi, vaci și destule orătănii prin curte și, ca cel mai mare (nu era așa, dar...) trebuia să am grijă de ele sau „să întorc oile”.

Carte chiar mi-a plăcut să învăț, așa că, am fost mai întotdeauna premiant.

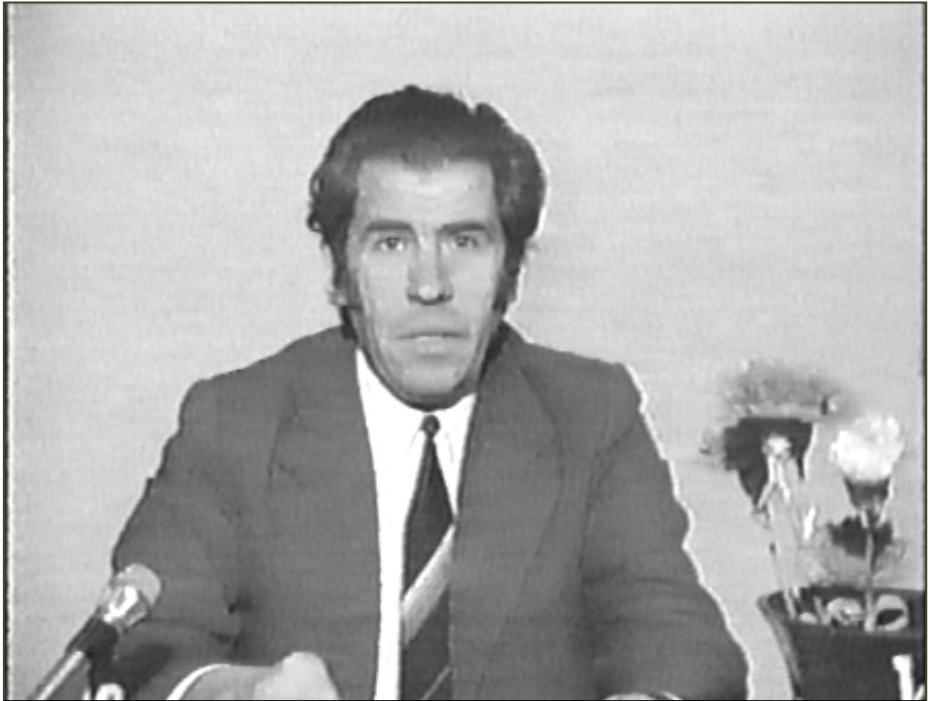
Am făcut naveta din clasa a V-a la Podu Turcului, exact 6 km dus și tot atâta la întors. Uneori de 2 ori pe zi, pentru că veneam acasă pentru un „pandișpan” adică felii de mămăligă coapte pe plită, că n-aveam bani pentru altceva de mâncare, pâinea era pe puncte, la cartelă.

Am păzit oi, viței, vaci, și am luat un serial de bușituri de la un berbec, Bidrighin, care era gata să mă omoare, într-un apus de soare. Până seara l-am văzut... pastramă.

Am adormit de oboseală pe câmpuri, în luncă (printre tot felul de vietăți, inclusiv șerpi), în pădure, în căruță, în colibă, în casă... dar și în hoteluri imperiale la Istanbul, Londra, Paris, Moscova, etc.

Am avut mare grijă de carte și învățăturile ei, călătoriile mele fiind ca să învăț, nu să mănânc sau să beau. Am învățat, i-am învățat și pe mulți alții. Asta fac de o viață.

Am iubit, iubesc, azi, mai ales munca și valorile naționale. O dovadă ar fi ziarul, TVV., revista M.C.R., ș.a.

D.V.M. la prima emisiune TV.V., 24 dec. 1990

Am învățat să mă strecur printre dușmani, unii creșcuți chiar de mine...

Am condus: cârduri de oi, cirezi de vaci, clase de elevi, școli, tractoare, biciclete, mașini de tot felul, multe grupuri de excursioniști, în toată lumea, cămine culturale, biblioteci, grup de presă, organizații județene de partid și tot felul de întâlniri importante prin Europa.

Mai conduc ziar, TVV, revistă, o familie cu care mă mândresc, un grup de salariați... și sper să mă mai conduc așa cum se cuvine pe mine însumi, cât mai pot exista.

Dar:

– A venit o vârstă și e tare bine că mai pot fi creativ. N-ar trebui să mă plâng de singurătate când de aniversare am primit în total 117 telefoane, mesaje, imagini pe WhatsApp și cuvinte alese pe email și 51 de mesaje pe Facebook.

Altfel spus am o viață tare plină!

– A venit și Covid 19 în vizită și în familia mea, în extinderea sa planetară. Asta ne obligă la o doză de însingurare pe toți.

– Pe măsura înaintării în vârstă fiecare rămâne din ce în ce mai singur și oricum s-ar face „fiecare moare singur” zice romancierul Th. Man.

– Am țipat, am muncit, (și muncesc), am visat, am trăit, am condus... când, oare, rămân de tot singur?

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 16 (1949), joi, 30 aprilie 2020)

PRIMĂVARA – MAMA NOASTRĂ

Zilele acestea a revenit zâmbetul prin aproape toată Moldova, oamenii fiind bucuroși de frontul de ploi, mai binefăcătoare decât altădată. Prea era secetă, prea era pandemie, prea ne pândeau și aia cu coasa și foamea neîndurătoare. Aproape nu știam ce s-alegem...

Colaboratorul nostru Cătălin Sîmpetru, „dictatorul de miercuri” pentru că el muncește cel mai mult la ziarul acesta,

mi-a zis să scriu ce vreau eu în editorial. Păi asta am făcut de 30 de ani încoace: am acționat, am scris și am procedat cum am crezut eu că e mai bine întrucât: a) am fost intens prezent în clipa noastră, b) m-am bucurat de porția de libertate pe care atât de puțini o au în această lume. Aș mai zice și c): am avut și am controlul asupra propriei mele vieți.

Sunt încântat de ploile care au căzut în aceste zile, pentru că eu am trăit seceta din 1946/1947 cu scarlatina, tifosul exantematic, cu urmările războiului și mai ales cu seceta care a uscat totul în jur. Am simțit atunci cum e să trăiești cu troscot și cu știriță cu care să-ți astâmperi foamea. Pe pielea mea acoperită cu un cămeșoi de călți am simțit ce înseamnă foamete. Ce a însemnat războiul... am înțeles cu adevărat realizând acele 7 interviuri cu sutaviețuitorii de la prăpădul de la Cotu Donului – Stalingrad. Poate citiți cartea „**Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după(!)**”, 2020, 318 pag. cu rare, dacă nu unice, izbânzi jurnalistice.

Am fost pe drumurile județului Vaslui în aceste ultime săptămâni și chiar am văzut cum vitele (și așa din ce în ce mai puține) n-au ce paște pe câmpurile care trebuiau să „se închidă” pășunatului pe 23 aprilie, de Sf. Gheorghe. Așa că ploile care s-au așternut nu pot fi decât benefice. Era bun proverbul că „în vreme de secetă e bună și ploaia cu piatră” și i-am înțeles pe oamenii din Bunești-Averești care s-au supărat că tunurile antigrindină n-au lăsat să li se distrugă înjumătățita recoltă. Acum, poate-i mai bine.

Nu pot fi decât de acord cu primarii optimiști care i-au încurajat sau consolat pe concetățeni. Dar gândul mi se îndreaptă tot către sisteme de irigații care să ne dea plusul de siguranță în caz de secetă, pentru că anii care vin vor fi mereu altfel din cauza schimbărilor climatice. Nu pot să fiu decât

interesat la maximum de soarta limbii române care va trebui să suporte și un alt val pernicios acum după mutările pe online din cauza coronavirusului. De aceea vă solicit colaborări personale prin care vă cer să valorificați limba noastră cea veche și frumoasă. Nu numai legume și fructe românești cum ne tot îndeamnă oficialitățile. Citiți și participați la M.C.R.

Primăvara, mama noastră, ne-a adus ploile necesare, grija pentru limbă și națiune trebuie s-o avem cu toții. Indiferent de vremuri.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 17 (1950), joi, 7 mai 2020)**

PANDEMIE-N PRIMĂRIE (MAI, SA FIE...)

Subiectul „mondial” al anului este această calamitate numită și Corona-virus, care pare și nobilă și cutezătoare și stăpânitoare, având simbol regal coroana. Nici la noi nu e altfel și cred că nu se va atenua această campanie decât la alegeri, indiferent când vor fi acestea.

Din punctul critic de vedere prin măsurile luate oficial se vede:

1. Inutilitatea unor instituții, mari consumatoare de fonduri. Acestea au fost necesare cândva, dar acum sunt de mare inutilitate.

a) Pe primul loc sunt Casele Corpului Didactic din județe. Ele au mult prea mult personal și mult prea puțină activitate tot anul. La nivel de județ Vaslui, mai au și un director navetist pe bani mulți, angajați care nu fac mai nimic,

biblioteci pe care nu le consultă nimeni. Ca guvernant le-aș desființa imediat.

b) Bibliotecile comunale au devenit doar depozite moarte de carte din ce în ce mai veche, și dacă n-ar avea biblionet, n-ar mai călca nimeni pe acolo. Nu spun că bibliotecarele au salarii mari, dar neavând ce face, 99% sunt folosite la alte munci în primării. Rol de îndrumare a lecturii...? Da, de unde, da, pe cine?

c) Încărcare nejustificată a schemei de personal al primăriilor care, s-au și informatizat acceptabil și, în loc de 10 – 12 angajați sunt 19 – 29. Și, acum, toți au salarii mari și foarte mari.

d) Tot acolo sunt „purtătorii de cuvânt” ai primarilor, niște lipsiți de coloană vertebrală care-și câștigă un coltuc de pâine slujind la un stăpân, adesea vremelnic. Consilierul primarului trebuie să dispară cel mai urgent din schemă: de ce mai e viceprimarul ?

e) Scheme foarte stufoase sunt la muzee, dar acestea sunt puține și economii mari n-ar fi prin desființarea lor. Dar directorii, mulți incapabili, au salarii exagerat de mari. Jos cu ei.

2. Toate Primăriile sunt închise pentru public. Cum, și așa unele sunt vizitate în medie de aproximativ 5 persoane zilnic, în timp de activitate normală, acum NIMENI nu mai are voie să intre în instituție, pentru protecția personalului. Ies funcționari care să discute cu puținii solicitanți. Chiar și funcționarii, ori lipsesc din motiv de izolare, sau că nu au de treabă, iar primarii și mai ales ei se autoizolează cu mare folos, ca să-și efectueze muncile câmpului, ori alte „munci”, că mai toți au afaceri. Că aceștia sunt unde vor ei pe bani publici, dar oamenilor li se spune că-s unde ar trebui să fie, e o realitate cunoscută de mult.

Ar urma concluzia că aceste mari, foarte mari și impozante construcții de foarte multe milioane de lei ale primăriilor SUNT INUTILE.

A apărut ideea că bisericile și primăriile se transformă în „muzee contemporane”, pe unde mai trec niște bătrânei când mai pot și ei. Covidul ne-a arătat că avântul profesiei de preot e în picaj, tot așa și fuga funcționărimii de la stat. Seceta și boala pot influența hotărâri guvernamentale, dar, e clar, poate, numai după alegeri.

Sunt de apreciat, cu totul de prețuit, măsurile guvernamentale ale liberalilor. Eu îi apreciez în mod cinstit pe Tătaru și Orban.

Dar, am o repulsie puternică pentru lătrătorul Ponta și smângăliciul Tăriceanu, care varsă zi de zi multă otravă din cât produc. Stați să vedeți că pot și mai mult. Cred că niște televiziuni sunt prea puternic stimulate financiar de le acceptă intrări masive în emisiuni. Politicienii aceștia încurcă serios tot ce se face mai bun pentru sănătatea populației din România. În numele libertății de exprimare, trebuie să fie lăsați să spună ce vor, dar măcar atenționare că opiniile lor nu sunt și ale posturilor, ar trebui făcută. Or fi ei, și oameni proști, dar să se ia după găgăliciul de Ponta, nu e normal, că-i păcat să tot mângălească tot ce reușesc acești sacrificați în favoarea sănătății românilor.

Că e pandemie... este. Că se chiulește mai mult... este. Că statul și-a luat sarcini financiare mai mari decât poate duce... este.

Este pandemie și în primărie. Mai păguboasă decât în restul vieții sociale. E clar că nu există „vaccin antipandemic”. Încă!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 18 (1951), joi, 14 mai 2020)**

DOBITOCII, CĂȚEII ȘI VIRUȘII

Marile dezbateri ale zilei au și problema cea mai arzătoare a timpului: pandemia, adică nenorocirea care a lovit tot globul pământesc. E clar și foarte vizibil că MOARTEA există în preajma noastră!

E clar și foarte vizibil că guvernării liberali fac tot ce e omeneste posibil să ne scape de această nenorocire, cu eforturi de-a dreptul supra-umane. Oamenii. Dar și Guvernul care își cheltuie până și rezervele pentru ca să stăvilească prăvălirea morții peste noi toți.

Nu sunt deloc liberal, nu-s cu ei, l-am criticat aspru pe Nelu Tătaru. Dar, pot să nu-i văd alergătura și riscurile personale?

S-au repezit în media tot felul de dobitoci care să-și facă un fel de reclamă, parc-am fi în campanie electorală. Unul, mai titrat, pare a fi Cataramă, mare curajos mare, care se expune să arate că virusul nu există. Vreo câteva zeci de mari dobitoci s-au trezit în Piața Victoriei să demonstreze în fața guvernului, fără măști. Să le dea voie guvernul să meargă direct în groapă. Dar, mor numai ei ? Că aici e chestiunea, se infestază mulți alții și ăia mor nevinovați. I-aș lăsa pe ăștia să moară, dar nu se poate, pentru că după moartea prostului, din cauza lui, urmează și a deșteptului.

Căței de serviciu, țipă avan fie că-s de la partide, fie slugoi de pe la posturile de televiziune. Cel puțin unul, Cristache de la „România 9” e un schelălăitor antiliberal de mâna I. Îl susține și Ion Cristoiu, și alți câțiva... Dar bărbosul acesta e negru și la inimă nu numai la culoare: nu există nimic bine făcut de oamenii ăștia care-și expun viețile, ca să salveze pe multe altele. Despre Antena 3, se tot știe.

De o bucată bună de timp nu-l mai pot înțelege pe Victoraș Ponta. Țipă tipul, de zici că a luat foc în părțile intime. A simțit că-și poate crește capitalul electoral și se dă mare-mare specialist în economie. Noroc de epidemie, că nu mai intra el în parlament, cât e hăul. Tot de la gard sare și Tăriceanu. Îmi pare rău dar Popescu Tăriceanu pare a fi deja la groapa istoriei și-mi pare rău de vasluiianul Daniel Olteanu că e din gașca asta infectă. Mai țipă unii de la PSD, dar ăștia sunt mai raționali, deși nu înțeleg s-o ascundă pe Olgața Vasilescu, cu comportamentul ei de țoapă.

Le convine rolul de CĂȚEI...

Între timp Covidul își face mendrele, mai cu interlopi, mai cu cei care vin de prin străinătate, mai cu sărmanii de pe lângă case. Până se va inventa vaccinul (sau vaccinurile) toți suntem expuși, și nu putem face altceva decât ce spun autoritățile.

Pentru viața noastră;

Pentru viața celor dimprejur.

Einstein spunea că prostia și universul sunt infinite, dar nu e sigur că și universul.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 19 (1952), joi, 21 mai 2020)**

ALBINA, VREMEA ȘI CORONAVIRUSUL

Întotdeauna se vor găsi subiecte de oarecare actualitate care să intereseze publicul cititor. „Pandomia” a pus ceva frâne unor activități așa că „liberalizarea” din zilele acestea a permis năpustirea oamenilor către activitățile care le asigurau veniturile pentru trai.

Mulți știu că, printre altele, sunt și apicultor (din 1975), unde câștigi sau pierzi (bănește), „microbul” rămâne și toată viața rămâi apicultor. Albina propriu zisă, ca insectă, își face datoria, aproape indiferent de vreme. Dar în condițiile acestui an n-a produs mai nimic la salcâm, la fructiferi nici atât. Priveam la un prieten din Broșteni, Florin, cum vine fuiorul de albină de la cules când a venit o pală de vânt și ploaie. Chiar e un spectacol superb să le vezi liniștite, grăbite să-și ducă miligramele de nectar în stup. Nici nu te bagă în seamă.

Nu spun că subsemnatul-apicultorul am ceva rezultate anul acesta...

Agricultorii moldoveni ca albinele harnice ale acestui neam au avut grijă de câmpuri așa că aproape toate arată bine,

deci nădejdea în pâinea de mâine e intactă. Nu-s prea bucuros, că, totuși, vin impozitele.

Vremea ne-a jucat cum a vrut ea în această primăvară, din care cauză nu vom avea fructe, ierburile s-au dezvoltat prost (cel puțin cu lucerna... e jale), nici în solarii nu e treaba prea bună. Trebuia să avem roșii românești pe piață, și, vânzătorii șmecheri strigă tare că ei au marfă românească, dar e sigur din import (roșii, căpșuni, cireșe, castraveți etc.).

COVIDUL, nu s-a prea lipit în România, dar asta se datorează guvernanților, printre care și hușeanului Nelu Tătaru, care trebuie să reziste atacurilor mediatice, pentru simplul motiv că a făcut bine cum a făcut. Opoziția, în frunte cu veninosul Ponta care vrea să pună mâna pe PSD, trebuie să chițcăie, ca să-și motiveze dreptul la salariile babane. Acest Victoraș e cel mai aspru „iepuraș” pentru PSD. Cred că Ciolacu nu mai are multe zile în frunte.

Am fost stupefiat la culme când latrina 3 a difuzat un interviu cu un cavaler al tristei figuri, care afirmă ritos: „covidul nu există!” Am rămas țeapăn: va să zică moare omul în chinuri lângă tine și, moartea asta nu există. Mulți idioți sunt în lumea asta, deci și în „mass-media.

Ca și albina, ca țăranul român, ca toți cei care vor să muncească, nu putem ține cont de vreme: tot la muncă ne e nădejdea.

A apărut OPERA MAGNA 1 (Folcloristică), peste 600 de pagini. ESTE!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 21 (1954), joi, 4 iunie 2020**

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 1

(Folcloristică)

TUDOR PAMFILE

și

Revista ION CREANGĂ

EDIȚIA a II-a

Cu comentarii și adăugiri după 22 de ani

PAMFILE – MARIN: Destine istorice

Considerații privind cântecul popular... (1975)

Eseuri și articole

Editura PIM
Iași, 2020

PLOI ȘI NADEJDI CIUNTITE

Primăvara, mama noastră, ne-a adus seceta-n fereastră! S-a compromis astfel munca oamenilor de o jumătate de an pentru cultura grâului pe o bună parte din țară. Era o nenorocire.

A venit... COVIDUL-19 și pe la noi. A oprit întreaga economie a lumii, deci și pe a noastră; consecințe imprevizibile, grave, impresionante. Ai noștri guvernanți au făcut eforturi supraumane să stăvilească valul cu rezultate acceptabile, mereu hărăziți de „opoziție”. Dar altă nenorocire; mare, cât roata țării.

Alta, cu efecte psihice: sunt politicieni nebuni care cu mortul lângă ei spun că nu există virusul. Mai e și grupul de căței Ponta-Tăriceanu-Ciolacu mereu împotriva apărării sănătății oamenilor, înhăitați politic în numele dreptului la opinie. E momentul lor să adune capital politic, dar suspansul pe care-l crează dăunează grav sănătății mintale a populației. Primii doi apar ca niște inconștienți înrăiți și lătrători. Daniel Olteanu, deputat de pe la Vaslui, pe unde-o mai fi...? Dar Birchal cea deșteptă pe care-o doare-n fustă de județ? Noroc de Nelu Tătaru că ține la critici.

A IV-a nenorocire, se cheamă inundații, după ploile vijelioase. Chiar suntem impresionați de ceea ce vedem aproape direct pe media. La pagubele mari-mari nu se adaugă nici o speranță, pentru că Guvernul n-o să poată face compensații că n-are de unde, uscat de atâtea alte cheltuieli neprevăzute.

A V-a nenorocire este hărțuiala PSD în parlament, ba cu dublarea alocațiilor, ba cu pensiile 40%. E de-a dreptul halucinant cum se poartă tripleta toxică, de fapt la putere, legiuitoare. De-ar veni odată alegerile...

Numai că:

Trebuie să rămânem optimiști, să ne căutăm de munca noastră.

Politicieni veroși au existat dintotdeauna, n-o să scăpăm de ei niciodată, dar să rămânem cu capul pe umeri. Gogorița că-i sancționăm la vot pe imbecili... e înfloritoare.

Bine că repornește economia.

Tot la muncă, fraților!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 23 (1956), joi, 18 iunie 2020**

ACUM 50 DE ANI: INCEPEA FESTIVALUL (!)

Pot să fiu un pic nostalgic?

Aș putea să rememorez momente legate de flacăra culturală pornită de noi, câțiva, atunci, pe 3 iulie 1970?

50 de ani, fără o zi...

Fac parte dintre acei favorizați de soartă și muncă pentru că am avut posibilitatea de A FACE câte ceva absolut notabil pentru amărâțul de Vaslui care a fost și este văduvit de valori stabile, ba, procopsit și cu primari sau președinți de Consiliu Județean neiubitori de cultură, aprigi adversari ai valorilor locale. Dar despre acești... altădată.

Am fost director de școală gimnazială 7 ani, înainte de a fi selectat pentru Inspectoratul județean de cultură Vrancea și

de la 1 martie 1970, la Vaslui, absolvent al Facultății de filologie Iași. Istorie lungă și cu totul sigură pe care am înregistrat-o ca jurnalist din 3 oct.1957, cu articolul din Steagul Roșu, Bacău, intitulat „Bibliotecarul n-are timp”. Vasluiul a devenit casa mea cu atâtea și atâtea posibilități de a-l părăsi, dar rămas în bătălie pentru limba română și cu spiritul comunist chiar de azi. Despre acest oraș am scris aproape 21.000 de pagini...

Aurel Storin, Bogdan Căuș, Manole Auneanu, Traian Lalescu, Maria Popescu, Elis. A.Tănase, Virginia C. Tănase, Ion Vova, Dan Demetrescu, Sandu Naumescu, Ioan Antonescu-Cărăbuș, Ioan Massoff, Bițu Fălticeneanu, Radu C.Tănase, E. Comarnescu, D.V. Marin.

Fotografia pe care am mai publicat-o înfățișează ceva mărimi ale timpului cultural-ziaristic, pentru că sunt pe treptele

cinematografului Traian 3 ziariști și cu Manole Auneanu de la Urzica, următorul inițiatorilor și al musafirilor. Materialele lui de presă au fost cele mai favorabile, în timp ce ale celor de la oficiul partidului, Vremea nouă, au fost cele mai defavorabile și nedrepte.

La ora 11, pe 3 iulie, am făcut poza de frumoasă inițiativă pe care o vedeți, după amiază: cuvântări cu iz partido-patriotic, spectacol de deschidere, un fel de masă comună, lăsată cu petrecere la „hotelul partidului”, în cele 4-5 camere din spatele Poliției județene actuale. Beția adevărată a fost la Huși, cu antren asigurat de Emil Pascal, directorul Casei de cultură și... vinurile, glumele asigurate de dr.ing. Avram D. Tudosie și Ion Neamțu de la IAS.

În cărțile consacrate Festivalului semicentenar (cea din 2010 și asta aflată sub tipar) sunt detalii tare interesante. Eu mi-am făcut pe deplin datoria tipărind și acest al doilea volum prin care demonstrez că principalele promotoare culturale în acești 50 de ani au fost:

1. Grupul de presă dimprejurul TVV, de la 5 dec. 1990, **în regim de permanență** alături de Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău (din 26 sept. 1996 și până azi cu pagină culturală), respectiv, revista internațională Meridianul Cultural Românesc (din Vaslui, da, din Vaslui) cu difuzare pe 4 continente, 32 de țări și peste 600 de colaboratori din toată lumea.

Am asigurat promovarea media și în presă, a celor peste 483 de intervievați la TVV-radio-ziar, valori naționale și locale. Făclie încă nestinsă astăzi, **subliniez permanentă**.

2. Festivalul Umorului „Constantin Tănase” bianual cu durată a manifestărilor între 3 și 14 zile dintr-o ediție. Un clar element cultural pulsatoriu, pe banii mulți ai statului, mânăuți

de oameni nu întotdeauna de bună condiție, intenție, moralitate.

3. Biblioteca județeană, uneori bine susținută de Muzeul Județean.

4. Personalități locale din câteva comune care mai pot face câte ceva pe banii lor. Voi reveni, la acest aspect.

Cu certitudine, acum 50 de ani a pornit în „comuna Vaslui”, cu o populație de circa 17.000 de locuitori (Bârladul avea 47.000), unde nici acceleratul nu oprea, **o caravană culturală demnă de toată admirația.**

Mă bucur să fi fost în ea ca întemeietor, actant, profesor-susținător, media-responsabil pentru tot ce s-a difuzat în țară și în lume.

De acum... 50 de ani. Și până azi!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 25 (1958), joi, 2 iulie 2020**

ZULUFII DE PE GHEB

Indiferent ce vârstă are, fiecare se gândește cum i-ar sta mai bine. Unii vor să violenteze gustul public și din urâți cum sunt se urâtesc și mai tare: se tatuează pe diverse părți ale corpului, își fac părul cum nu crezi că se poate, poartă vestimentația cea mai fistichie. Doar, doar, or atrage atenția cuiva, că mintea nu li se vede și nu fac eforturi să și-o arate.

Am văzut zilele acestea o „tinerică” de vreo 90 de ani, cu un gheb mare și cocârjat peste care se rostogoleau cârlionții blonzi de la perucă. Am un vecin tatuat pe orice porțiune de piele care s-ar putea vedea. Mai poartă și părul blondinizat în

coadă îndoită deasupra capului. I-am întins un ziar și mi-a zis că nu știe să citească, n-are ce face cu el.

Deci problema e... la educație.

Că nici baba cu zulufi, nici flăcăuașul acesta bun-bun de muncă (puturos foc) n-au priceput nici cum e cu prezența în lume și nici rostul muncii (fără de care nimic nu se poate).

Din păcate analfabetismul funcțional și lipsa de orice ideal e „aspirația” quasi-totală, pentru că din ce în ce mai multă lume se uită pe telefoanele mobile, își trece timpul de muncă spărgând biscuiți pe calculator, bârfește pe Facebook sau stă cu orele în telefon comentând toate prostiile din lume dar nu citește câte ceva pentru luminarea minții.

Am comentat cu un primar de 65 de ani starea aceasta a tineretului și el ridică din umeri că n-avem ce face, acesta e mersul lumii.

Chiar să-i lăsăm să fie proști-proști?

Chiar nu-i putem orienta către oameni-valori sau către rostul muncii?

Și atunci unde ajungem, la nătărăii cu morții lângă ei și care țipă că nu există coronavirus?

Până la urmă de ce învățăm carte, să ne lăsăm copiii handicapați?

Învățătura cronicarilor: omul trebuie să se educe, autoeduce că nu trebuie să fie asemenea animalelor celor fără minte. Dar nu știu de ce unii fac tot posibilul să rămână proști. Or fi auzit că pentru cei fără minte e împărăția cerurilor?

Oare gheboasa cu zulufii galbeni, nu gândește tot așa?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 28 (1960), joi, 16 iulie 2020)**

LEFTER E TARE LEFTER...

...După multă vreme de la primul editorial consacrat unui personaj, iată altul.

E vorba de Lucian Valeriu Lefter, un sinecurist din județul Vaslui.

E vorba de spiritul comunist revigorat în viața culturală vasluiană căruia acest mai tânăr intelectual îi aduce ofrande. Sau poate e incompetența lui. Ori e execuție la comandă, ori lipsa de documentare personală, inadmisibilă pentru un dr. în științe, ba și încadrat ca etnograf pe la Centrul de îndrumare... Vaslui. Ori, pentru că duce o viață extrem de liniștită pe un post bine plătit, toate la un loc. Foarte pe scurt:

De câteva zile a apărut un album destul de impunător consacrat Festivalului Umorului, cu ocazia împlinirii celor 50 de ani (între 3 – 5 iulie 1970), când am fost principal organizator, ca unul cu atribuția asta. Așa că astăzi este momentul meu de mândrie. Așa că evenimentului i-am consacrat a 41-a mea carte „Festival semicentenar/50:50, memorialistică jurnalieră”, Iași, Pim, 2020, 330 pag.

Tânărul acesta în care am crezut... că mă poate urma, are posibilitatea de a lucra mult (și o valorifică îndestul, cu loc ușor de muncă și bine plătit), presupun cu obligația de a fi corect în ce scrie. Deși nu e, se bucură de încadrare de cercetător, în care calitate ar putea să fie corect în evaluarea evoluției culturale din județ, în acești 50 de ani. Eu am trăit, muncit, visat în cultura locală, el, NU.

Concret: în cele 279 de pagini cu fotografii și un „Studiu introductiv” la SPIRITUL LUI TĂNASE LA VASLUI, ed.

Lidana, Suceava, 2020, 279 pag., coordonatorul L.V.L(efter)” încearcă să prezinte imagini semnificative pentru această perioadă în care F.N.U.C.T. a fost la fiecare 2 ani, alături de Grupul de presă dimprejurul TVV (televiziunii Vaslui) ca principal promotor cultural PERMANENT în zonă. Reamintim că TVV a apărut la 5 dec. 1990, Unison radio, 1993, 1994, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău pe 26 sept.1996, revista internațională M.C.R. din 8 febr. 2015, deci permanent AICI.

Festivalul Umorului „Constantin Tănase” Vaslui datorează mult lui Dumitru V. Marin și Grupului său de presă,

ca un L.V.L. să schimbe o realitate istorică și culturală. Despre apariția FNUCT am scris în nr. anterioare.

Lefter aude, pe alte surse altceva, (și scрие!), uită ce a scris acum 10 ani, în alt album, face ce face și uită multe altele, inclusiv că în ultimii 30 de ani cele 4 mijloace de presă au sprijinit acest Festival, că printre cei intervievați a fost de multe ori chiar și el. Ce „uită” sau i-a fost impus (că, cică, ar fi fost un colectiv...) e să citeze cel puțin articolele din Meridianul (cam vreo 35 în totalitate), chiar omite publicația noastră din lista publicațiilor, uită de interviurile la TVV cu atâtea personalități, uită de articolele din M.C.R., „uită” că de știut știe, de cartea Festivalul Național al Umorului, Iași, Pim, 2010, 218 pag. Și eu, chiar și în acea carte, când era un oarecine ne semnificativ, l-am pomenit printre actanți. Deh, LVL la remorca celor din colectiv (unde sunt destui comunistoizi, pe care-i bănuiesc, pentru că omul nu-i pomeneste). Lefter se dovedește lefter, fără substanță.

Într-un cuvânt s-a ajuns: L.V.L. nu procedează corect.

Regret public pentru acest „prieten” după cum se vede, verde de ură!?!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 29 (1961), joi, 23 iulie 2020)**

ZIAR DE... PANDEMIE?

O nenorocire deasupra întregii lumi e greu de suportat de toată lumea. Vremurile și clima s-au tot schimbat și aproape nu mai știm care e normalul în viață. Numai că:

TREBUIE SĂ MÂNCĂM

Și cum cerințele alimentare numai cu muncă se pot satisface, trebuie să muncim, fie și în aceste condiții speciale. E clar că virusul există (cum or fi scos schelălăitorii Ponta, Tăriceanu, Ciolacu părerea că n-ar exista, mă tot întreb) că omoară dintre cei apropiați, suntem puși pe jar toți și... orice-am face cât trăim... trebuie să mâncăm(!). Ne întoarcem la concluzia care a mânat omenirea tot înainte: fără muncă nu se poate.

Munca oamenilor de pe Valea Prutului a fost zadarnică, mai totul s-a uscat din cauza secetei, ca să mai recupereze ceva, cultivatorii au început să cosească porumbul care însemna mămăligă pentru tot județul. Deci nu vor exista nici furaje pentru animale, nici rezerve alimentare pentru concetățeni. Primarii de la Lunca Banului, Vetrișoia (polul secetei), Berezeni, Fălciu, Murgeni, „caută soluții”, de fapt aproape sunt panicați pentru că chiar n-au ce face. Va urma alt val de plecări peste granițe, altă alergătură după ajutoare, altă stare de nesiguranță și infraționalitate, multe alte probleme de rezolvat. SECETA este aproape totală în această zonă și oricâte ajutoare se așteaptă de la guvern, tot mari lipsuri vor fi.

E un semnal.

S-au întezit îndemnurile guvernamentale (plătite, bineînțeles) de izolare, autoizolare, purtat mască, respectat reguli. Eu personal apreciez îndeajuns eforturile acestui guvern liberal, cel mai sacrificat din istoria postdecembristă, care trebuie să facă față nu numai problemelor specifice pandemiei, ci mai ales unor atacuri subterane și de toate felurile ale opoziției care seamănă neîncredere și nesupunere publică. Eu i-aș da imediat în judecată pe alde Cataramă (un expirat în politică, mereu fără substanță), Ponta (un fel de șarpe șuierător), Tăriceanu (mai țipă și el, dar tot aripă PSD este) și

chiar pe Ciolacu (un fel de prim secretar mereu mânat de deșteptii din partid care așteaptă să-l doboare). La pandemie și secetă numai ăștia ne mai lipseau.

August, luna „insurecției armate” (nu vine... 23?) ar putea să ducă la mișcări politice semnificative legate de „insurecția antiliberală” care pare a se forma.

Nu vreau să închei rândurile de față fără alt îndemn pentru dr. vasluian Nelu Tătaru ajuns prin voia pandemiei cel mai mediatizat și apreciat: SĂ NU TE LAȘI, DOMNULE DOCTOR, pentru că ceea ce reușești d-ta nu va mai putea fi repetat. Chiar meriți toate aprecierile noastre.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 30 (1962), joi, 30 iulie 2020)**

COVIDUL ȘI PORCĂRIA POLITICĂ

Am destule de scris, încât să nu trebuiască să abordez politica „generală” a partidelor și chiar a statului. La ordinea de zi este PANDEMIA, adică o nenorocire peste tot globul pământesc. Pe care toată lumea o recunoaște, o înfruntă, caută soluții.

Văzând că moare atâta lume și că niște sabotori naționali strigă împotriva guvernului care se zbate eroic să limiteze valul de infecții, îmi vine să țip: opriți vipere ca Ponta și Tăriceanu să tot împiedice aceste măsuri cât se poate de păguboase, dar necesare, semănând neîncredere în ceea ce fac oamenii ăștia.

Printre ei și doctorul vasluian Nelu Tătaru.

Să nu creadă cineva că mă dau în vânt după liberali, de pe urma cărora am avut numai de pățimit, de la comunistul Juverdeanu, coruptul Dan Marian înspre... azi. Nici cu toate

măsurile nu sunt de acord deși, după atâtea prospecte în lume (32 de țări) pot să le apreciez la valoarea lor. Dar:

Să vezi că lumea moare la picioarele tale, și să spui că virusul nu există (Cataramă, nu mai zice nimic, chiar dacă s-a îmbolnăvit), să îndemni oamenii la împiedicarea măsurilor antiepidemie, mi se pare trădare cumplită nu numai de patrie, nu numai de familie, ci de omenire în general. Cum să ne mai mirăm că lumea, chiar și bolnavă, o ia razna? Tare trebuie pedepsiți colaboraționiștii ăștia. Cu legile statului, nu altfel.

Avem secetă în țară, avem secetă în județele Moldovei, avem, trebuie să avem, grijă de cele ale vieții zilnice. De ce ne-oamenii ăștia sunt numai împotriva sănătății oamenilor?

Oare, putem să-i pedepsim în vreun fel?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 31 (1963), joi, 6 august 2020)**

ȘTIRI SCURTE, CA-I EPIDEMIE...

Mai întâi o „mulțumire publică” pentru primarul-inginer Vasile Pavăl din Vaslui, care încurajează cultura locului după chipul și asemănarea lui de analfabet. Mă doare-n cot că iese din nou (sau nu) primar, că tot un acultural rămâne. E jalnicul culturii locale. Voi reveni.

Vasluienii intră în forță în atenția covidocomediei contemporane pentru că chiar șefa unui spital județean e dusă în stare gravă sau alarmantă la București, unde să fie tratată cam cum se cuvine la o față aleasă.

Trebuie să-i zic mai bine COVIDO-DRAMĂ pentru că nenorocirea asta globală, în loc să scadă, crește și iar crește pe vreme de caniculă. Mulți români, și foarte mulți vasluieni (că printre ei trăiesc și eu), au parte de destulă sărăcie – deci cei buni de muncă trebuie să ia drumul străinătății – de ceva lipsuri în educație (nu-i așa că violurile, bețiile, furturile trebuie să fie la ordinea zilei) – și iată, ne-a venit peste existență și SECETA. Rar am fost așa de descurajat ca să văd zilele trecute porumbul uscat și cosit, floarea soarelui cât un pumn de copil, fără producție, pășunile uscate cu vite costelive (câte mai sunt) gata să moară de foame. E mare nenorocire cu seceta în cel puțin o jumătate de județ. Seceta și covidul... bună pereche...

Ca să avem pe ce cheltui, că doar ne merge bine, nu?

Iacă-tă și alegerile. Chiar două rânduri, deci alți bani, altă distracție alte... visuri năruite: politicienii cei cu lefuri impresionante să trăiască. Noi... cum putem.

Am trăit seceta din 1946, când apa Zeletinului dispăruse, câmpul devenise ca oalele crăpate și sfărâmate, adică porțiuni de metri pătrați galbeni, uscați, cu marginile întoarse, iar prin crăpături vietăți moarte de foame, de sete, de atacurile câinilor vagabonzi, din cauza imposibilității oamenilor să mai poată face ceva. Poate nu se va repeta acest halucinant tablou, dar că vor fi foarte mari lipsuri, nu e vreo îndoială. Seceta e peste noi, nu cu noi...

Păsările cerului ne-au devenit dușmani lacomi și periculoși. Graurii și ciorile distrug pomi, vii, lanuri cu recoltă, grădini, culturi; nu se mai sperie de zgomote, de momâi, de pocnetul puștilor, de țipetele oamenilor. Trebuie să mănânce chiar cu riscul vieții lor (dar pe riscul înfometării oamenilor) drept care năvălesc pe oriunde găesc de mâncare.

Prădătorii sunt pe aproape și în curți nu prea mai sunt păsări. Cred că prin părțile Murgenilor nu vor întârzia știri despre atacul coioților-hienelor sau ce-or mai fi. Vor fi nenorociri noi.

Ce să mai scriu despre cultură... scrisa lui N. Labiș, „când viața în noi cu greu se mai anină” preocuparea pentru hrană rămâne esențială, doar că văd cum relațiile interumane se alterează zi de zi. Totuși:

După cartea OPERA MAGNA 1 (folcloristică), cea cu nr. 40, a apărut și **FESTIVAL SEMICENTENAR/50:50/Memorialistică jurnalieră**, Iași, Pim, 2020, 330 pagini, adică a 41-a.

Am reușit, astfel, să mai las tuturor adevăruri istorice legate de Festivalul Umorului „Constantin Tănase” pentru care am alergat cu entuziasmul tinereții în 1970, ca să se desfășoare între 3 – 5 iulie. Un prăpădit ca L.V. Lefter poate scrie ce vrea el, că n-a fost acolo, eu am muncit atunci când el nici nu se născuse. Poate am să revin, dar nu-mi mai merită atenția.

Despre cărți:

„Orice carte este o floare la monumentul unei personalități.”

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 32 (1964), joi, 13 august 2020)**

RISCURI ELECTORALE

A venit și această campanie electorală, chiar în condițiile acestei nenorociri mondiale bântuită de coronavirus. Trebuia, conform Constituției, dar mai ales nevoii de a se putea asigura o stabilitate politică în această Românie bântuită de tot felul de

purtători de oale de noapte, care nu reușesc în 4 ani să vorbească 2 minute.

Și mai necesare ar fi fost pentru schimbarea unor primari, pentru că vă amintesc, eu umblu cam în 300 de primării din cele 4 județe. Ei, aici, adică acolo în primării, descoper niște primari așa de lichele, ori așa de proști, încât mă mir cum i-a ales mulțimea în fruntea ei. Evident și oameni de toată isprava, iar tâmpiții din frunte sunt destul de puțini, dar sunt. Riscul alegătorilor e să pună în loc, pe alții tot de aceeași calitate. Zilele trecute am pomenit de mamelucul de la Țibănești și de cea cu probleme de sănătate mintală aleasă ca primăriță. Am spus și atunci despre părerea oamenilor că madam Cobuz n-are toate țiglele pe casă... Ce credeți, că unul Napoleon, din județul Vaslui, e altfel?

După cum lesne se vede, ziarul nostru promovează adevăratele valori în administrație.

Sunt câteva partide cu autoritate ca PNL, USR, PSD, alte câteva cu nădejdi (mai ales ale candidaților) ca PRO România, ALDE, PMP (ăștia ai lui Băsescu chiar merită mai mult), sunt și partidulețele fără pretenții despre care nu se aude prea mult. A dispărut Partidul Verde, au re-apărut ecologiștii din P.E.R. reprezentat în județ de medicul epidemiolog Taisia Deleanu. Pe ici pe acolo câte vreun îndrăzneț cu partiduleț liliputan.

Sunt foarte impresionat cât a reușit USR-Plus să obțină ca organizații în teritoriu, dar cred că bătălia cea mare se dă între PSD și PNL, primul mai bine organizat, al doilea mai ambițios. Oarecari predicții:

La nivelul județului Vaslui PSD-ul lui Mitică Buzatu va lua caimacul și Mitică cel atât de contestat va mai „domni” 4 ani. Are primari de valoare, are mită politică, are autoritate.

Cred că profesorul Dumitru Buzatu n-are nici o teamă. Dacă ar fi candidat Nelu Tătaru, treaba era cu totul alta, deși Marius Arcăleanu e un tip cu totul deosebit (dar sabotat de unii dintre ai lui).

La municipii: Bârladul este a lui Titi Constantinescu, Hușul al lui Jan Ciupilan, Vasluiul al lui Vasile Pavăl. La Negrești, poate doctorița Taisia Deleanu să producă o surpriză, iar la Murgeni, inginerul Cazacu e în pole-pozițion.

La comune, cred că 90% dintre primari își vor păstra fotoliile. Cauza? Nu vin valori din spate, nu vine tineret aprig luptător, spiritul comunistoid încă n-a dispărut. Mă gândesc să nu fie și mai rău, pentru că tare mulți dintre primari ar mai trebui schimbați. Sunt câteva javre bătrâne care ar trebui oricum schimbate, dar... „dacă poporul vrea” (ce absurditate!). Chiar sunt oameni care nu mai vor nimic de la viață și vegetează, chiar.

Cea mai de seamă predicție: pentru noi cei mulți va fi din ce în ce mai greu!!!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 33 (1965), joi, 20 august 2020)**

NENOROCIRILE ANULUI 2020

Întotdeauna ne-am plâns de vremuri grele și fără îndoială cele din război au fost cele mai dureroase. De peste 30 de ani avem o pace frământată de reșezarea socială de după 1989, cu de toate, cele omenești și din cele căzute din cer.

Anul 2020 are nenorocirile lui, mari nenorociri, iată-le:

1. PANDEMIA, căzută asupra întregii lumi, cu neputința acesteia de a învinge acest blestemat virus care dă înapoi societatea, cu mulți ani. În pofida morții de la picioarele lor niște sabotori sociali ca Ponta și Tăriceanu îndeamnă la favorizarea morții prin nesupunere și nerespectarea măsurilor sanitare. Culmea e că Ponta adună voturi deși ar trebui legat pentru răul național pe care-l provoacă. O fi democrație dar de ce niște vipere naționale să-și facă mendrele: Suntem așa de proști ca să ne întunece mințile și mai mult?

2. SECETA... SECETA!

Am trăit marea secetă din 1946-1947 ca adevărată altă nenorocire venită după RĂZBOI, însoțită de tifosul exantematic. Am făcut foame, am suferit de sete, am muncit ca un om mare deși aveam puțini ani. N-am avut păduchi pentru că mama era o țărancă harnică, avea leșie la îndemână, aveam vacă cu lapte, așa că am scăpat și de tifosul exantematic principalul înger al morții atunci. Acea secetă și datoriile imense de război către Uniunea Sovietică au nenorocit țara Românească intrată sub papuc sovietic. Ca intensitate, seceta de atunci nu s-a repetat, dar au mai fost destui ani secetoși la noi.

Acum suntem loviți puternic în mămăliga noastră strămoșească, în zootehnia pe cale de pieire, în viile care se usucă, în apele care seacă. Luni de zile n-a plouat într-o bună parte a Moldovei. Pe Valea Prutului, zona cea mai productivă, oamenii au cosit deja porumbul să-l mai poată folosi ca nutreț, n-au putut ara câmpurile, nu mai au ce recolta. Dar nici n-au cui se plânge.

Guvernul zice că le va acorda ajutoare. Mă mir de unde și cam cât. Că s-a cheltuit enorm pentru sănătate, cât de cât au oprit extinderea virusului, e criză mondială și nici împrumuturi

n-au de unde. La cât de mari sunt pagubele de unde să tot aibă? În plus, au în spate PSD – PRO-Ponta –ALDE(le) lui Tăriceanu care-i împiedică serios să mai poată face cât trebuie. Aștia le dau în cap imediat ce pornesc să facă ceva cu o inconștiență demnă de mintea sclavului (că-s sclavii politiciii oarbe). Cum să gândești la moțiune de cenzură ca baba care se piaptână când țara arde. Și arde!

3. ALEGERILE. Și ele mari consumatoare de fonduri. În pandemie și mai costisitoare, și mai nefolo-sitoare. Pentru că circa 90 % dintre primarii în funcție vor fi realeși, iar cu parlamentarii se repetă o tristă poveste. Niște mameluci, în spatele șefilor de partide, care să ducă oala de noapte, mașină de vot plătită gras. Și în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați, pe unde călcăm noi, sunt destui „aleși” (ai dracului de aleși) care ani și ani n-au scos o vorbă pe nicăieri, ca animale bolnave ce sunt.

Ca om care am fost șef de partid până acum 2 luni (din 6 ian. 1990, ecologist), care am apucat libertatea spiritului și cuvântului, nu pot aprecia actuala clasă politică. „Piei, drace” aș putea spune, dar sunt prea mic pentru un război așa de mare. Poate apuc acele „re-formări” mereu plănuite cu aceiași actori: „veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și irozii” (M. Eminescu).

Mai există criza mondială, neînțelegerea națională, corupția, îmbătrânirea populației.

Dacă mai adaug neputințele umane contemporane cred că n-avem motive de bucurie.

Dar:

Nu-i așa că nu putem trăi fără speranțe?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 34 (1966), joi, 27 august 2020)**

PRIMĂRIA... CA FEUDA!!!

De așa de mulți ani fac jurnalistică încât cred că e imposibil să nu rămân în istoria presei locale și prin marea mea vechime în domeniu (63 de ani), dar în materialul de față expun o observație formată din periplul meu prin aproximativ 300 de primării, în decursul anilor.

Pentru cine nu știe, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău este o publicație zonală cu implicații naționale și globale devreme ce îl trimitem în Australia (unde e Ben Todică, mare ocârmuitor de cultură românească), Canada, în Montreal, unde ajunge la Destine literare, Cenaclu susținut de Alex Cetățeanu, George Filip, poetul rămas român, ca și Sergius Marin de pe la noi plecat, în Germania (Passau) la Georg Barth ș.a.

Unii primari au ajuns să considere primăriile feuda proprie! Ei sunt aleși și re-aleși, nu prea au concurență pentru că știu să-și suprime contracandidatul, au destulă avere (legală și nelegală) să-i privească din foisor pe cei care trec prin apropierea umbrei de prim edil. La Erbiceni de Iași, Ion, electricianul cel fără de prihană, chiar și-a rezervat un foisor deasupra noii clădiri gata de inaugurare. Și ce încrezut este acest om!

Se mai compară doar cu un inginer mustăcios de la

Prisăcani, ajuns primar prin mijloace... „necioplite” ca să nu spun altfel. Sunt mulți primari cărora nu le tremură pantalonii în această competiție electorală: dacă-i întrebi strâmbă din nas a dispreț pentru neputincioșii de contracandidați care nici vorbă să se poată măsura cu ei. Numai în județul Vaslui, cunosc 10 – 12, care se cred așa de înfiți în scaun că nimeni nu-i poate arunca la coșul istoriei: au deja averi, au multe slugi, au pe cei de la 416, au prostia în forme variate, cu ei și pentru ei.

Mă gândesc, oare ce proști sunt cei din aceste comunități să-i creadă pe alde Vânătoru (Banca), Ciobotaru (Bogdănița), Călin=securistul și țeparul din Ciocani, Arteni (Ferești), Ibănescu (Gherghești), Pletea (Ibănești), Diaconu (un zaharisit din Pădureni), Fînaru (Rafaila), Zaharia (Stănilești), Ghiur (Vinderei) și alți câțiva, să-i creadă zeități locale? Că, până la urmă nu sunt decât niște mari-mari mincinoși, niște îmbogățiți de război, cel puțin din punctul nostru de vedere, care-i păcălesc din 4 în 4 ani pe oameni, să-i aleagă.

Primarul în slujba oamenilor... EI, AȘ!

Aleșii de tipul acesta sunt de fapt niște uzurpatori și niște farisei care le dau concetățenilor iluzia că ar face ceva pentru ei. Dar, spre exemplu, dacă în 4 ani, cam în decursul a vreo 12 popasuri în Banca, n-am dat niciodată de mincinosul Vânătoru (nici ieri), cum să mă exprim?

Primarii de tipul acesta îi mână pe angajații-slugi în față să ia ponoasele iar ei rămân cu foloasele (imaginea publică). Să fie ei, cumva, de vină? Asta nu se află...

Feudalii de pe moșia publică își fac bine treaba, nu?

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 35 (1967), joi, 3 septembrie 2020)**

●

PANDEMIA, ȘCOALA, ALEGERILE, NENOROCIRILE

O nenorocire nu vine niciodată singură, se știe. Covidul s-a rostogolit în toată lumea cu o furie demnă de fapte bune și nu de asemenea rele. Atât de mult a zdruncinat lumea (toată) acest coronavirus încât se schimbă până și formele de comunicare: înainte arătam palmele a loialitate, acum împingem cu pumnii doar pentru o ipotetică apropiere; înainte ne îmbrățișam, acum stăm temători la distanță... ca să nu mai spunem cum se încearcă o comunicare online.

Dr. Valeriu Lupu crede că vom sfârși ca toți să ne îmbolnăvim în final.

Că trebuie să se continue viața social-economică e clar, că de acolo ne iese mâncarea. Speranța este într-un vaccin de care nu știm când e disponibil.

Vine școala, deja au venit grijile cele mari, pentru că „motorul” toamnei rămân școlarii și nu muncile câmpului.

În Moldova e secetă, aspră, prin partea de jos. Deci e al doilea rău pentru multă lume care se ia cu grija că va trebui să trăiască și cu Covidul și cu lipsurile specifice calamității.

Tot o calamitate – oarecum necesară – sunt alegerile, și nu numai un rând ci două. Pe 27 e o primă clarificare prin desemnarea aleșilor locali, din care PSD va ieși într-un ușor avantaj pentru că are mulți primari în funcție, are pârghiile succesului în mână. Am scris că circa 90% dintre primari vor fi realeși. Asta înseamnă alt fel de feudalism pentru că prea mulți dintre ei sunt deja aleșii lui Dumnezeu...

Ar trebui să tot scriem despre particularitățile acestei campanii electorale, pe care eu o văd ca un fel de blat sau noncombat întrucât lipsesc specificitățile unor asemenea evenimente. Sunt cele două ghiftuite partide mari cu chiuiturile celui de al treilea și alte țâpuituri ale unora care-s bune sau rele ori cu totul neînsemnate. Poate peisajul se va mai colora cu încercările ecologiștilor sau celor de sub 1%. Oricum mălaiul și-l împart cei cu parale multe, care, odată ajunși la cașcaval, vor ști cum să-l înghită. Oricum ar fi, tot votanții vor fi cei păcăliți.

Școala, adică educarea acestei generații poate suferi cel mai mult, cu observația că cei cu posibilități își vor scoate copii buni. Mulțimea cea proastă va rămâne și mai proastă. Am văzut o familie cu 6 copii din comuna Ivănești-Vaslui, cu totul izolată de lume și fără carte: cel de 18 ani zicea că e în clasa a IV-a, niște fetițe aproape de adolescență nu știau în ce clasă sunt, n-aveau idee de ziar, reviste, lecturi, n-aveau televizor. Știau doar cum se mulg caprele, cum să dea la strungă, cum „să strângă” laptele. Destul de nespălați toți. Cum să aibă aceștia acces la tabletă și învățământ online? Nu cumva sunt mari-mari problemele de izolare cam peste tot?

Mă tot mir cum se găsesc unii ca Ponta și Tăriceanu să șuiere ca viperele că nu există Covid și că nu apărarea vieții e pe prim plan, că ar fi nevoie de mai multă libertate decât de viață. Ei uită că libertatea începe din momentul când ești în viață, nu pentru cei din cimitire.

Așa că alte nenorociri vin de la astfel de oameni.

Dar să deschidem școlile, trecem de alegeri și să scăpăm de secetă. Că vin alte alegeri, răsar alte dușmăni, vom avea alte grave probleme.

Vorbim, scriem, visăm!!!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 36 (1968), joi, 10 septembrie 2020)**

UN FEL DE ANIVERSARE, FESTIVALUL UMORULUI

O manifestare culturală de rang național s-a desfășurat la Vaslui răstimp de peste 5 decenii, din doi în doi ani. Au fost avânturile creatoare ale anilor 70 cu scopul dezvoltării unui județ nou format în căutarea unei embleme creative. Era o necesitate... de o personalitate.

Comuna Vaslui (avea în jur de 17.000 de locuitori) a prins ceva din mersul istoriei cu care să se dezvolte: industrializarea, natalitatea, agricultura. Viață culturală n-avea și, mai ales, nici cu cine, mai toți cei cu ceva valoare erau navetiști la Iași (unde s-au și retras repede), apoi de la Bârlad (se spunea că turnul Consiliului Județean a fost construit ca să se vadă de departe când vine pâinea de la Bârlad), s-au atras forțe culturale prin importuri intelectuale (tot orașul era de venetici) fără ca vreodată să existe măcar într-un singur an completarea posturilor prevăzute cu studii universitare. De la 1 martie 1970 și Dumitru V. Marin a ajuns inspector la nou creatul Comitet Județean de Cultură și Artă Vaslui.

Pot exista mai multe variante despre inițiativa culturală „Festivalul Umorului – Vaslui” care a debutat pe 3 iulie 1970, 3 zile, cu personalități aduse în special din București, pentru că nici Iașul n-avea deajuns, iar din alte mari orașe nu se punea problema. Cine știe realitatea, pentru că a trăit-o, a fost un supraviețuitor (azi, încă activ), e Dumitru V. Marin, care, iată, a scos și 2 cărți consacrate perioadei în care din 2 în 2 ani, pe destui bani, au fost aduse personalități din diferite părți ale țării sau chiar din lume. Cine a trăit, a contribuit, a cercetat, a

prezentat istoria reală a acestui mod de culturalizare nu poate fi decât autorul cărților „Festivalul național al Umorului-Constantin Tănase” – istorie culturală, 218 pag. în 2010 și „Festival semicentener: 50 pentru 50(!)/ FNUCT, memoria-listică jurnalieră”, 330 pag., 2020. Se pot lua în atenție și două albume cu fotografii și afișe, cu pretenții auctoriale.

În iulie 2020 s-au împlinit 50 de ani de la fotografia emblematică pentru deschiderea festivalului; nu s-a putut sărbători mai mult din cauza pandemiei.

Totuși, zilele acestea, se mai întreprinde câte ceva pentru marcarea evenimentului, sperăm fără festivismul electoral cu pupi-urile pentru marea opera a C.J. cu vreun cârmaci în frunte.

Ca unul care am pus hotărâtor umărul la organizarea primelor 3 ediții și l-am sprijinit o viață, ca profesor, am popularizat ca jurnalist peste 30 de ani prin toate mijloacele mass-media (televiziune, radio, ziar, revistă) deci sprijin mediatic permanent acest moment de afirmare națională a vasluienilor mei, îmi voi permite să evaluez ulterior ce realizează oamenii acestui timp, aici, la Vaslui, unde noua cultură existențială pare a pătrunde ceva mai greu.

Nu e deloc greu să se vadă că, în ultimele 3 decenii, grupul de presă știut de toată lumea ca TVV, a fost făclia culturală permanentă care a pus Vasluiul pe harta culturală a lumii.

Subliniez, permanentă, iar FNUCT, bianual.

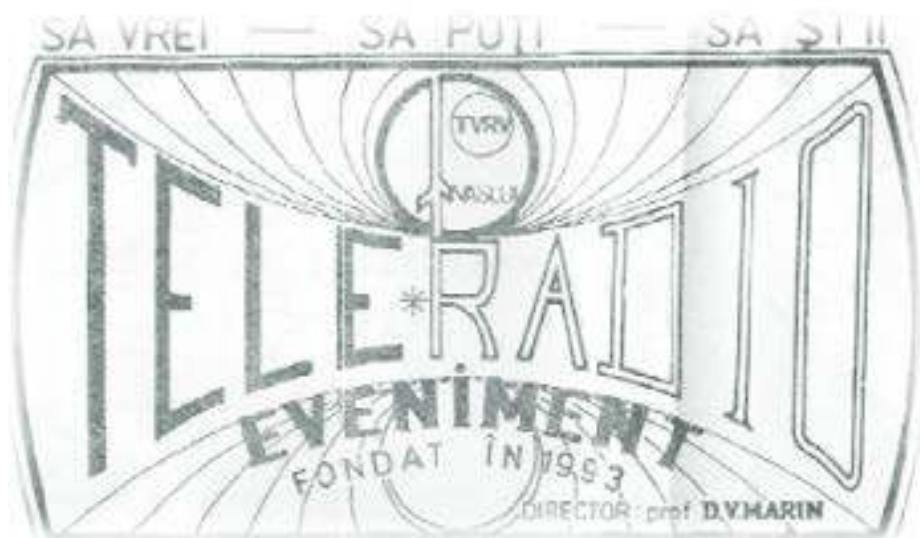
Puteți urmări un adevărat serial...

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 37 (1969), joi, 17 septembrie 2020)**

MERIDIANUL DE IAȘI-VASLUI-BACAU... 24 DE ANI !!!

Erau vremuri frământate și în toamna anului 1996, când ora exactă pentru conjudețeni se dădea la TV Vaslui (scria Gelu Bichineț).

Deja funcționau cele 2 posturi de radio Unison Vaslui + Bârlad (1993, 1994) și era o echipă numeroasă care permitea și cerea înființarea unei publicații scrise. Mai făcusem încercări cu revista Liceului „Mihail Kogălniceanu”, Vlăstarul (1990), prima revistă de după Revoluție, de la care-și trage originea și programul M.C.R., și un ziar intitulat Teleradioeveniment, număr unic, având an de apariție pe frontispiciu 1994, deși s-a difuzat pe piață în decembrie 1993.

Se tipărea greu, cu tipar plan, se strângea greu material de publicat, nu existau ziařiști pe plan local (pe la noi au trecut peste 500 de aspiranți), nu exista alt ziar local.

Joi,
26 septembrie 1996

Anul I
Nr. 1
39/96

300 lei

MERIDIAN

VASLUI - BÂRLAD

INDEPENDENT • IMPARTIAL

Telefoane pentru cititori
31.29.23 • 41.94.94

Cu materiale în manuscris am plecat la București luni 23 septembrie, am ajuns la tipografia Meridian miercuri cu textele dactilografiate și am fost ajutat de Ion Marin (ajuns prof. universitar) să se tipărească în noaptea zilei de 25 septembrie, așa că pe 26 am avut vraful mare în față, mirosind puternic cerneala tipografică, în 1200 de exemplare, în format A3, 16 pagini. Într-o cămăruță mică redactasem articolul program „ACEST MERIDIAN” reluat și în nr. următor, peste o

săptămână, în care propuneam un ziar mai altfel, de mare cuprindere. A devenit cotidian în martie 1997, apoi după trădarea lui Tănăsuc, nevestei sale de atunci, și altora, ademeniți de un om de afaceri chior, a trebuit să scoatem 3 nr. pe săptămână, apoi 2. După criza economică din 2008, am rămas cu un singur număr săptămânal, joia, dar ne-am extins în 4 județe: Iași-Vaslui-Bacău-Galați.

Ziarul trebuia să prezinte în formă scrisă (scripta manent) ceea ce apărea pe TVV și pe posturile de radio, dar n-a fost niciodată suficient să le cuprindă pe toate. Erau 66 de angajați la acest grup de presă care rezista datorită TVV pentru că toată lumea se îngrămădea pe sticlă. Am făcut și un pas greșit: l-am numit pe Tănăsuc director la TVV, cu mașină și șofer la scară (cine credeți că m-a trădat primul?) în defavoarea fiului meu Sergius Lucian, rețeaua Unison a rămas sub

conducerea lui Daniel-Cernat Marin, și, după ce l-am re-lansat în piață pe fostul informator al securității Gruia Novac puternic contestat în Bârlad, ing. Sergius Marin.

În ziarul acesta au apărut materiale scrise și interviuri cu majoritatea personalităților cuprinse în TVV, și, aproape automat și la Radio, peste 483 de mari valori ale neamului românesc sau din străinătate. Nu ne-a refuzat niciodată cineva, pentru avantajul celor 3 mijloace de presă simultan. A fost și perioada unor recorduri politice, „ecologiștii lui Marin” obținând 234 de mandate în județ, câte 2 în municipii, 2 sau 3 în Consiliul județean. Alte recorduri jurnalistice: 9 interviuri cu președinți de stat, 14 prim-miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea (la Cracovia), PF. Teoctist, Daniel și alte înalte fețe bisericești, tot felul de parlamentari și primari și, mai ales, toată floarea culturală a națiunii române.

Colecția ziarului rămâne martorul impasibil al acestor realizări.

Am avut întotdeauna atitudine pozitivă.

Am avut absolut în fiecare număr pagină culturală.

Asta a prefigurat apariția revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC la 8 februarie 2015, care așează Vasluiul pe harta culturală a lumii, alături de operele „...77...Noduri culturale și semne amicale”, Pim, Iași, 2018, 397 pag., romanul **Zăpada pe flori de cireș...**, Tudor Pamfile și revista **Ion Creangă**”, „101 vasluieni pentru 100 de ani”, „111 valori naționale pentru Vaslui”, „Jale și eroism la Cotu Donului și după(!)” etc.

Prin ziarul Meridianul am avut mai întotdeauna feedback-ul necesar unor concluzii și idei ale operelor tipărite până astăzi (42).

În condițiile digitalizării, această publicație se trimite și online (520 de adrese), așa cum și aproape toate cărțile apărute pot fi citite pe internet, iar pe Youtube se pot revedea majoritatea interviurilor realizate.

Să nu ne mirăm că astăzi revista M.C.R. e urmărită de 607 colaboratori din toată lumea; să nu ne impresioneze reacțiile de simpatie și prețuire din țară și din lume?

Plecând spre sfertul de secol (25 de ani) ziarul zonal Meridianul de Iași-Bacău-Vaslui va rămâne la datoria lui de azi și de mâine.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 38 (1970), joi, 24 septembrie 2020)**

COMUNISTOIZII... ÎN ACȚIUNE (CULTURALA!)

AZI:

S-au agitat foarte puțin apele în ultima campanie electorală pentru locale. Nici vorbă de accent pe cultura județului Vaslui de unde materia cenușie se tot scurge implacabil... de secole. Astăzi pleacă și tineretul bun de muncă fizică, pleacă și mai vârstnici să se realizeze pe altundeva și mai ales pleacă vârfurile studioase și dotate de prin școli care să ajungă slugi pe bani mulți, ori niște oarecari, când aici ar putea fi elite cultural-științifice. Toate liceele își pierd-exportă șefii de promoție.

Pe candidații de toate soiurile i-au interesat voturile și nu propășirea populației votante, bună să fie tot mereu proastă.

E o lipsă de preocupare pentru cultură încât chiar ne sperie gândul.

COMUNISTOIZII:

Sunt acei oameni, cu multe funcții de răspundere sau interesați să sugă ceva de la buget, care-și vând autoritate și muncă cinstită pe câțiva arginți mânuiți de alde Ramona Mocanu, Simona Polak, și alții cu bugetele grase pe mână (și câți ca ele...). E vorba, mai ales de adoptarea unui principiu comunist (de care „m-am bucurat” din plin) de nerecunoaștere a va-lorilor, prin OMISIUNE și sabotarea progresului personal. E greu de nominalizat careva, deoarece fiecare se ascunde în spatele „tătucului” care prin încruntarea sprâncenelor îi poate da afară din slujbe. Oricât ar fi el de pregătit, talentat, autorizat prin operă, tot se supune nevoii de asigurare a existenței, adică a unui salariu – sigur sau o indemnizație, acolo, ceva. Dacă mai e și un sinecurist ca Valeriu Lefter, apoi, nimic nu mișcă fără aprobarea ordonatorului de credite. Dacă mai e și un pensionar care-și mai completează veniturile cu un pol de parale printr-o jurizare, ceva, cum să nu facă acela ce spune plătitorul?

De obicei se ascund sub propoziția „Istoria va hotărî”.

MARIN LĂUDĂROSUL:

(sau, cine mă cunoaște cu adevărat cine sunt, în județul Vaslui ?)

Până și câțiva prieteni apropiați au ajuns să creadă că prof. dr. D.V. Marin nu se poate abține să-și popularizeze meritele și realizările ori de câte ori are ocazia. Dar evită să consemneze chiar ei nu numai aceasta ci mai ales care sunt faptele reale înfipite în istoria jurnalismului, a culturii, a județului Vaslui. Să nu se strice cu ăia de la butoanele cu

parale, funcții, influență, să nu-l supere pe Cristos Gornistul plantat sus de votanții adesea inconștienți.

În convorbiri private îl recunosc și pe cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile și pe omul de cultură cel mai important din ultima jumătate de secol, și pe prietenul ori promotorul cultural afirmat în plan național. Dar numai în particular, pentru că acolo sus Marin nu e iubit.

Și atunci, ce să facă omul acesta, Marin, să nu spună public ce a reușit să facă într-o viață dedicată culturii? Să nu-i îndemne și pe alții să năzuiască și să-l urmeze? E laudă, dacă se prezintă?

STAREA DIMPREJUR:

a. Un jurnalist corect („mai prieten îmi este adevărul”) nici odată nu s-a bucurat de recunoaștere publică, indiferent cum s-a numit, ce rol a jucat în epocă. Ajuns pe treapta de sus a scării valorice, neputând fi egalat vreodată (televiziune, radio, ziar, revistă, net, multe cărți tipărite), ziariștii de duzină nu pot decât să arunce cu pietre în pomul cu fructe. Politicienii n-au de ce să-l aprecieze (și soarele are pete, nu), colegii de generație nu pot fi decât invidioși, publicul contemporan rămâne impasibil. Ziariștii locului tot dau cu pietre.

b. Omul de cultură care timp de peste ½ secol a creat, a mobilizat tineret prin Cenaclul Mugurel-74 (aproape 15 de ani), prin ziarul cu pagină culturală permanentă (de 24 de ani), prin TV (30 de ani), radio (27 de ani), prin revista M.C.R. (aproape 6 ani), prin exemplul personal și prin cărțile sale (42), poate fi apreciat în aceste vremuri?

E tare greu în „tăcerea neagră” în care ne-am afundat după Deceniul Dușmăniei și după drumul alunecos către banul

atoate stăpânitor. Nici măcar biserica (în sensul larg) n-a rămas în curătenia tradițională.

Atunci activitatea culturală a personajului poate fi apreciată?

c. Activitate neobosită în presă, cultură, politică, în ultimii 30 de ani (răstimp de o generație, prin țări și continente), chiar dacă nu se cunoaște, tot contestată verbal e, cel mai sigur, omisă.

d. Contextul național și internațional este favo-rabil? Cu certitudine, da, pentru că opera personală este receptată de mari oameni de cultură de pretutindeni, este prezentă în marile biblioteci ale țării și în câteva mari capitale din Europa și America. În afara depozitului legal, acestea au fost expediate și de către autor.

E indubitabil că prin operă (...77... **Noduri culturale și semne amicale**, Iași, 2018, 397 pag.; **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, 2019, 512 pag. **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Iași, 2019, 2020, 305 pag. și altele) și Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** (apărută pe 8 februarie 2015) Vasluiul a fost așezat pe harta culturală a lumii.

De aici, din Vaslui, și mai ales, prin munca unui singur om.

COMUNISTOIZII ÎN ACȚIUNE:

a. În manifestări publice:

Cu prilejul lansării unei cărți la Biblioteca Județeană Vaslui, în 2019, un vechi turnător la securitate, Gruia Novac întrebă public, cine e acesta care-i filmează intervenția, adică eu, deși l-am numit director la radio Bârlad (în locul fiului meu) și mă cunoștea de peste 40 de ani. Acest trompetist-

securist reprezenta, ca de multe ori, exact pe cei de la putere cu idiosincraziile lor față de jurnalist.

Cu prilejul manifestărilor din cadrul ediției jubiliare a Festivalului Umorului Constantin Tănase, Vaslui, septembrie, 2020, nerecunoașterea meritului de întemeietor (public!), șirul de încercări ale unei nulități strecurate dubios la conducerea Muzeului județean, Ramona Mocanu, de a nu-i permite să ia cuvântul la un vernisaj de caricaturi, sau să-l dea afară de la o acțiune publică a Muzeului, sabotajul practicat de aceasta timp de mai mulți ani, cu interdicția pentru salariați să comunice cu autorul acestor rânduri. Sunt multe, multe asemenea exemple.

b. Refuzul oricărui ajutor pentru ziar, revistă, cărți sau acțiuni (multiple) organizate. De mulți ani primăria Vaslui și Consiliul județean au refuzat până și cei 50 lei (mai puțin de un pachet de țigări), plata unui abonament anual la ziar.

c. Supuși comunistoizi ca Ioan Petru, Th. Codreanu, Valeriu Lefter, D. Apostolache, alți directori de instituții culturale și biblioteci obligați de a nu permite donații de cărți sau de a pomeni numele Marin ca autor de ziar, revistă, cărți. Cum să nu se supună și aceștia dacă au beneficiat de substanțiale sume pentru editarea și premiera cărților lor?

Tătucul nu trebuie supărat.

d. Pentru municipiul și județul Vaslui am publicat circa 21.000 de pagini. N-au admis nici un proiect pe fonduri nerambursabile.

e. Toate, absolut toate, aceste realizări au fost susținute din fondurile personale.

f. În plan personal lefegiii nu se manifestă concret, evită, tac, iar tac, acționează în subteran, doar.

REZULTATE:

Vine greu, sau foarte greu credibil, neverosimil chiar, ca un om să se ia la trântă cu sistemul, capitalist în formă, dar cu ideologie remanentă-comunistă. Cel puțin... local. Represiunea aceasta permanentă care mi-a rărit prietenii, mi-a subțiat fondurile de înfăptuire a unor lucruri și mai impresionante (am fost refuzat până și să fac donația clădirii vechi din proprietatea mea – pentru muzeu), cu mult mai folositoare pentru Vasluiul care nu se poate mândri decât cu o foarte subțire elită culturală, deci mai mult pentru viața culturală locală. Într-un fel de comparație, pe scara valorilor din generația de azi, pe treapta de jos se află mai mulți pe sârma caldă, din ce în ce mai puțini pe următoarele trepte, iar înainte de ultima de sus creatori ca Valeriu Lupu, Costin Clit, Vicu Merlan, Laurențiu Chiriac, Theodor Codreanu. Scrisa președintelui țării, prof.univ.dr. Emil Constantinescu că „dl. Marin a avut harul de A FACE”, e în antiteză cu contemporaniiăștia ai mei, oponenți, căroră li se potrivesc bine, chiar perfect, cuvintele lui Al. Macedonschi (alt „unul contra multora” de la începutul secolului trecut): „Acești contimporani ai mei/... Tot mai pismași și mai mișei” care sabotează viitorul acestui municipiu cu vechime de aproape 700 de ani, vestit după bătălia de la 1475 a lui Ștefan cel Mare.

Nici vorbă de recunoștință de la niște aculturali, niște valori poate în alte direcții, în alte domenii, nicicum cultură.

CONCLUZII:

Simplu: izolarea celui mai de seamă om de cultură din ultima jumătate de secol, ocultarea celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, e fapt și nu bănuială.

Simplu: dacă, din spiritul acesta vetust, dăunător, comunistoid, contemporanii cu carte (atât de puțini ai locului, câți sunt) nu vor, nu pot și mai ales nu știu să se mândrească pretutindeni cu un contemporan al lor, cum îi poate fi cunoscută și recunoscută opera?

Tot simplu: în mijlocul turmei, leul trebuie să devină mielușel? Ceva mai complicat:

Provincia a desființat valori mai dintotdeauna; M. Sadoveanu exprima o realitate tragică a timpului său. Dar, azi, au apărut mijloacele de informare moderne, televiziune, telefon, computer care stau la baza făuririi unei noi culturi existențiale. Constatăm, azi, că preocupările literare și de lectură dispar în forma lor știută din epoca Guttenberg.

Cei care mereu vin, trebuie să aibă o formă de cultură spre a nu se confunda cu dobitoacele cele mute și fără minte. Poate, pentru moment informațiile și cărțile scrise să nu aibă căutare, dar:

Viitorul nu poate aparține tâmpiților, needucaților, dezaxaților, că atunci omenirea n-ar mai înainta pe scara istoriei. Chiar ca de la pătură superpusă, noua CULTURĂ va impune descoperirea valorilor anterioare, cu toate ale lor, merite, scăderi, dar cu muncă. Multă.

Contribuția unor personalități, chiar nerecunoscute de contemporanii lor (vezi Hasdeu, Macedonski, Densusianu, Pamfile...) oricum face parte dintr-un segment al Pantheonului românesc.

Acesta este îndemnul esențial al omului pieritor, Marin D.V. cel înzestrat cu harul de A FACE, să scrie, să construiască, nu să distrugă. Că unii n-ar vrea asta... e păcatul lor.

Marin, EXISTĂ !!!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 39 (1971), joi, 1 octombrie 2020)**

●

BLATURI VIZIBILE ȘI ÎNȚELEGERI INVIZIBILE

Probabil, acesta va fi ultimul articol consacrat alegerilor locale, ca un fel de concluzie la ce s-a observat în teritoriul vasluian. Ce s-a întâmplat la Iași, unde un ministru, C. Alexe, s-a implicat și s-a văzut: mai mulți primari PNL, Consiliul Județean câștigat de liberali, un procent ridicat ca scor electoral. Dacă pe ici pe acolo liberalii au pierdut (vezi cazul Prisecani) a fost cazul de conjunctură, pentru că oricum, liberalii au îngălbenit județul.

Dacă Nelu Tătaru, ministrul sănătății de azi, s-ar fi implicat și la VASLUI s-ar fi întâmplat același lucru dar aici e de mai multă vreme un blat între PSD și PNL, de pe timpul USL, când Tătaru era în campanie electorală cu Toader Dima să-și ridice procentele, adică să folosească autoritatea unui inginer doctor reputat.

Curios că în politica vasluiană se respectă o înțelegere și aceasta se datorează lui Dumitru Buzatu care nici în această campanie n-a atacat în vreun fel contracandidații, nicicum pe Tătaru, ceea ce dovedește că profesorul vasluian e un foarte bun politician.

Mai scriu o dată că dacă Tătaru s-ar fi implicat (sfătuit prost, foarte prost de Simona Polak), tânărul și promițătorul Marius Arcăleanu reușea să fie astăzi, președinte.

De altfel, obicei vechi la liberali, s-au sabotat ei între ei ca chiorii, și familia Polak a șuntat cât a putut candidatura lui Arcăleanu care are meritul de a se fi bătut de când este prezent

ca politician, pentru victoria liberalilor. Era mai cunoscut în municipiul Vaslui, și 99% aici ajungea primar, dar aceeași familie Polak și-a vârat coada=fiul... că, poate...

Adevărul curat e că Marius Arcăleanu este cea mai cunoscută figură de liberal în județul Vaslui.

Cel mai adevărat lucru e că Dumitru Buzatu e cel mai abil, cel mai fin și cel mai hotărât politician din teritoriul amintit și cât va mai candida el, nu văd cum ar putea pierde.

Ca semnal, azi: în teritoriu au existat multiple înțelegeri de tipul candidaturi ale primarilor cu viceprimarii: mă, care dintre noi iese, îl pune pe celălalt viceprimar...

Aceasta este cauza acestei campanii electorale tare anoste și fără scânteii productive, cu atâtea efecte și multiple defecte.

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 40 (1972), joi, 8 octombrie 2020)

VĂ... ZICEM:

– **Curând**, pe 5 decembrie 2020, TVV, adică televiziunea Vaslui împlinește **30 de ani**. A fost prima televiziune privată din România, aici, la comuna Vaslui, Licența 001/TV. A produs cultură locală, chiar un curent cultural-informativ concretizat în sute de autori și mai multe sute de cărți. S-a împrăștiat în lume prin reportaje, interviuri și alte materiale video-audio-scrise de pe 4 continente, 32 de țări. Mulți știu de marile și unicele noastre realizări dar în curat spirit comunist OMIT sau denigrează ce-am făcut. E păcatul

lor. Noi o să mai scriem cam până la Crăciun, pentru că de ajunul Crăciunului 1990 am difuzat prima noastră emisiune pentru ¼ din teritoriul României și Republica Moldova.

Vă invităm să ne scrieți.

– A apărut Revista noastră, dar internațională, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, nr. 23. Bucurați-vă toți, și dușmani, și prieteni, pentru că și prin el am ridicat Vasluiul pe harta culturii universale. Dovezi că e așa: 1. Înregistrăm 628 de colaboratori din toată lumea; 2. Sunt nume mari și foarte mari dintre cei afirmați și aici și în alte publicații; 3. Am găsit nișa noastră, JURNALISMUL CULTURAL pe care o slujesc toți colaboratorii; 4. Suntem în prim plan în BĂTĂLIA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ; 5. Nu ne ajută nici un fel de oficialitate, dimpotrivă, ne sabotează (vezi cazul Mocanu), deci ne ridicăm prin eforturile și valoarea noastră; 6. Nasc și în Vaslui... oameni?!?

Vă invităm să colaborați.

– Vă aducem aminte că ziarul acesta Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău a împlinit 24 de ani pe 26 septembrie, trecut. Putem considera drumul spre 25 ca un adevărat drum al împlinirilor ? Dvs. știți că în aceste peste 2 decenii n-a lipsit pagina culturală, că mii de oameni, subiecte, situații și îndemnuri po-zitive au însuflețit ziarul...că totdeauna am fost pozitivi ?! Dacă imaginea video, sunetul de pe radio Unison (Vaslui+Bârlad) s-au putut pierde, iată „scripta manent” prin ziar, pentru viața noastră trăită în acești ani.

Vă invităm să-l citiți!

În sfârșit: să nu cădem pradă nenorocitului de Covid, să rezistăm acestor 2 tururi de alegeri care în final nu vor schimba mare lucru, dar mai ales să putem rezista SECETEI care a lovit și o bună parte din Moldova noastră. Sfaturi, sunt multe, cu

faptele stăm mai rău. Din păcate se accentuează exodul creierelor de pe aceste meleaguri, și, nu spunem că rămânem tot mai proști ci că ne paște veșnica sărăcie. Chiar de secole, tot ce a produs mai bun, mai inteligent și mai durabil aceste plaiuri s-a strecurat în lume. Spre permanentul nostru dezavantaj. Golirea demografică e fapt real, hemoragia creierelor concretă, imposibila înlocuire a pierderilor este faptul curent.

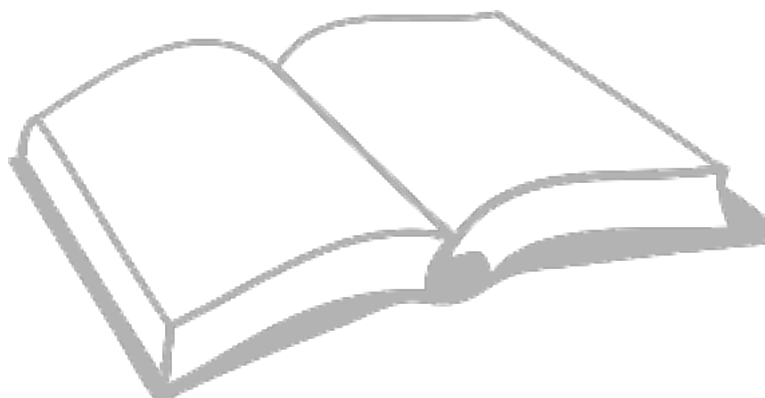
Când se ivește o minte mai luminată și pe aici, comunistoizii de azi au multă grijă să-l oculteze. De aceea vă invităm...

SĂ MEDITAȚI.

Nu cred că vom mai putea organiza Omagiu Cărții și Culturii vasluiene, ediția a VII-a, și nu știu cât din aniversarea evenimentului cultural din 5 decembrie 2020, înființarea TVV. Spre cinstea județului Vaslui, ne vom strădui, totuși.

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIV, nr. 41 (1973), joi, 15 octombrie 2020)**

„De ce-ar fi bună cartea de față?

*Ca cititorul să nu rămână asemeni animalelor celor
fără minte, multe, mute, năroade... Aceasta e o expresie a
experienței de viață, trăită, suferită, însușită, pentru cel ce
vrea să vadă, să audă, să simtă,*

SĂ ÎNVEȚE!”

Dumitru V. MARIN

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera sunt déjà intrați într-un patrimoniu.

Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

**AI. IONESCU –
Laureat al Academiei Române
(15 iulie, 2018)**

ADDENDA 1

„LUMEA” LUI MARIN:

Prof. Univ. Dr. Alexandru IONESCU
București

Prof. Univ. Dr. Adrian FOCCHI
Folclorist – București

Prof. Dr. Ing. Avram D. TUDOSIE
Academician A.O.Ș.R – Iași

Dr. în medicină Valeriu LUPU
Exeget – Vaslui

Prof. Ion Gh. PRICOP
Poet, scriitor – Duda Epureni, Vaslui

Prof. Costin CLIT
Istoric – Huși, Vaslui

Căd. Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor, epigramist – Iași

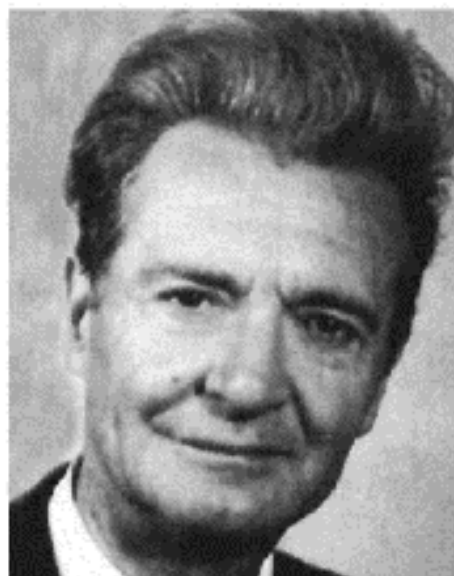
Prof. Univ. Dr. Ovidiu PAPADIMA
Folclorist – București

Prof. Dr. Docent Mihai POP
Academician – București

Gabriela Ana BALAN
Poetă – Bârlad

Prof. Univ. Dr. Vasile ADĂSCĂLITCI
Folclorist – Iași

Prof. Dr. Vița MERLAN
Istorie – Husi, Vaslui

Georg BARTH
Ziarist – Passau, Germania

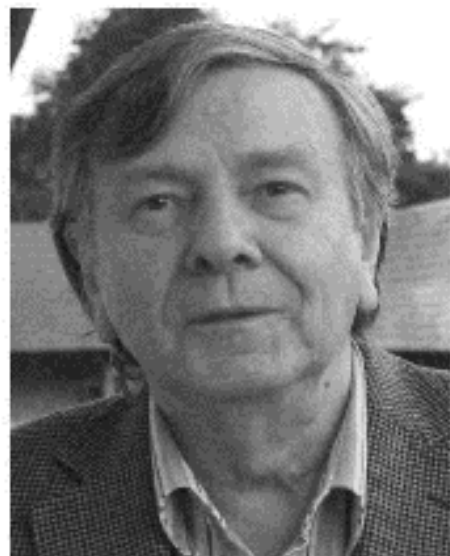
Ben TODICĂ
Ziarist, redactor emisiunii în limba
română Sydney, Australia

Stefan RACOVITZĂ
Jurnalist – Geneva, Elveția

George FILIP
Poet – Montreal Canada

Prof. Dr. Teodor CODREANU
Critic literar – Huși, Vaslui

Prof. Teodor PRACSIU
Critic literar – Vaslui

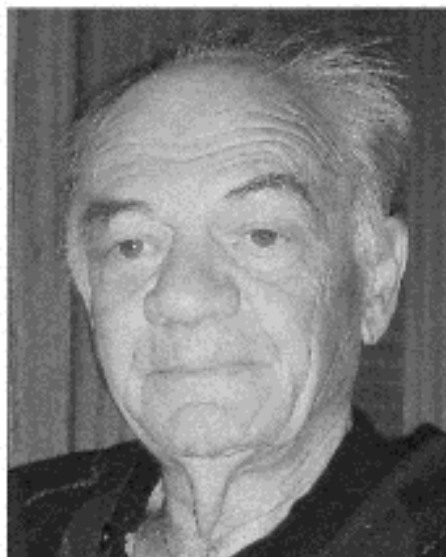
Prof. Dr. Laurențiu CHIRIAC
Istoric – Vaslui

Cătălin ȘIMPETRU
Ziarist, tehnoredactor – Vaslui

Ing. Mihai CABA
Scriitor – Iași

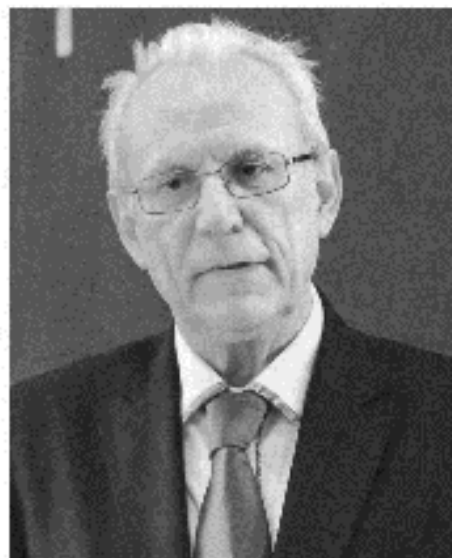
Eugen DEUTSCH
Scriitor – Iuși

Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU
Scriitor, Președinte USR Bacău – Bacău

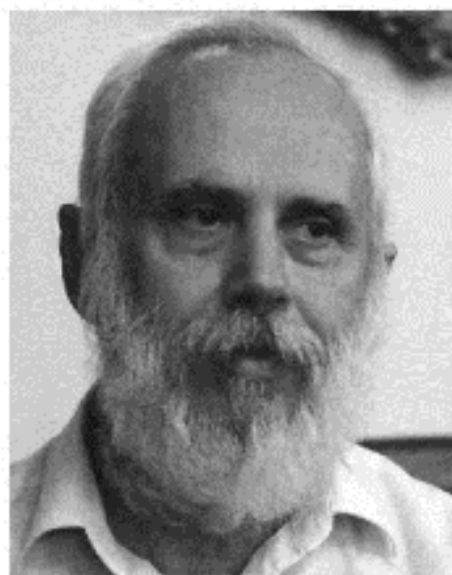
Prof. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ
Univ, Bacău, membru USR – Bacău

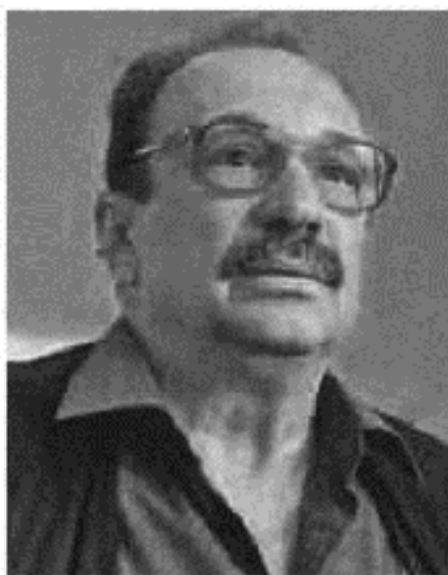
Doru Dinu GLĂVAN
Președinte UZPR – București

Prof. Univ. Dr. Daniela GIȚU
Membru USR, jurnalistă – Iași

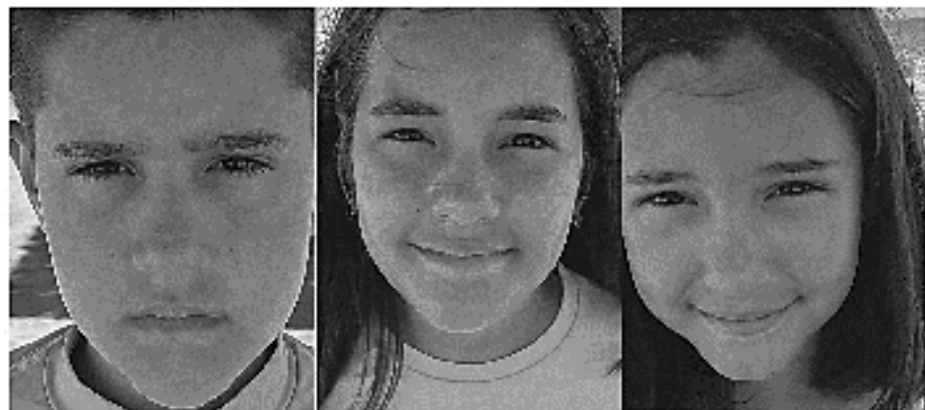

Cornel GALBEN
Scriitor, monografist – Bacău

Prof. Univ. Dr. Mihai MIRON
Membru USR, ziarist – București

LUMEA CEA MICĂ

Stefan Alexandru MARIN
n. 2008

Ana Julia MARIN
n. 2008

Eva Maria MARIN
n. 2011

Vlad Ioan MARIN
n. 2012

Rareș MARIN
n. 2008

Vasluiul văzut de sus! Sursa foto: facebook.com Orasul Vaslui

**Sediul redacției Revistei, a Ziarului, a Radioului și a TVV online.
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui.**

ADDENDA 2

OPERA

- TABLOU SINTETIC –

Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet (2017).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat**, 14 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui din 2005. A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

Traian Bănescu

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

*Cu toată aprecierea,
Traian Bănescu,*

*Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 6)*

2. Acțiuni unicate în istoria Vasluiului și nu numai: Festivalul

național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 47

de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 8 februarie 2015→, Simpozioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.**

Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinului unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andriescu etc., etc.

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova.*

Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), și proze scurte în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)*

4. Monografist:

- Liceul „Mihail Kogălniceanu” (1990), monografie la Centenar.
- „Unison Radio Vaslui continuă...” (2000), prezentare mass-media.
- **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009); Premiata de UZPR.

- Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”, 218 p. (2010), monografie culturală;

- **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.

- ...77...**Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2018, 397 pag.

- **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 412 pag.

- **Liceeni la Podu... Bacău**, Pim, Iași, 2019, 204 pag.

- **111 valori naționale pentru Vaslui**, Pim, Iași 2019, 512 pag.

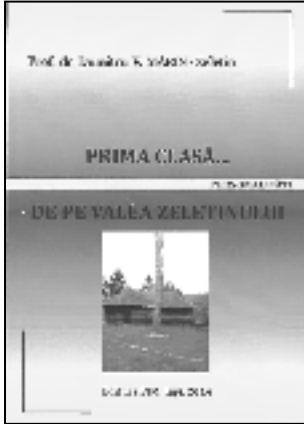
„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale

tipărite[...]. ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

*Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist (m.18.02.2020).*

*(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)*

5. Contribuții științifice:

– **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

– „*Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale*” (2009), extras.

– **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);

– D.V. Marin, „**Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin**” (coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

– D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, Iași, 2017.

– **OPERA MAGNA 1/Folcloristica**, Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– Numeroase Editoriale și articole din *Meridianul Cultural Românesc* și *Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău*.

„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

*Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977*

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

– **Tv.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

– **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

– **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.

– **75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism**, Pim 2016, 166 p.

– **...77... Noduri culturale și semne amicale**, Pim, Iași, 2018, 398 p.

– **101 vasluieni, pentru 100 de ani**,/Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.

– **111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui**, 2019, 512 p..

”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.”

Ion Iliescu,

Președinte de Onoare al P.S.D.

Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004

7. Istoria învățământului:

– „*Evoluția învățământului vasluian până la 1859*” (1980), extras + volum;

– „*170 de ani de învățământ public la Vaslui*” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

– **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

– Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

– Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

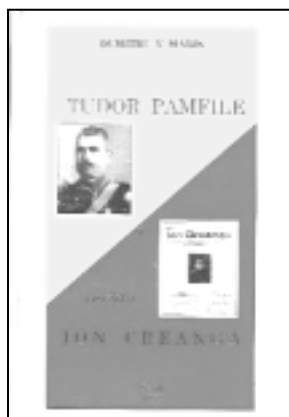

„...meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche cultură o dovedește..

Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8.Etnografie și folclor:

– Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; „contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”... - Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

– „Considerații privind cântecul popular” (1974), extras; primul studiu de gen.

– „Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

– **OFIȚERUL FOLCLORIST**, Medalion istorico-literar, M.C.R., *anIII, nr. 1 (9),2017, p123-124.*

– **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/ destine istorice**, Pim, Iași, 2017,184 p.

– „Curentul Cultural - Informațional” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

– Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cireș), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

*Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar*

9. Reportaje și memorii de călătorie:

– **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

– **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vultele muncii de jurnalist;

– **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviuri cu 50 de primari ieșeni.

– **Ceașescu -... - Bășescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului

și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Azi și mâine.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

10. Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);

– Ziarul **Meridianul** (1996 →), Teleradioeveniment (1993/94)

– T.V.V., **Unison Radio Bârlad și www.tvv.ro** (1990 →)

– **Revista Meridianul Cultural Românesc** (8 febr. 2015→) -

director-fondator, editor, critic literar;

– **Revista Onyx** - revistă de literatură, civilizație și atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor

de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziaristilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut

și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială, în toată lumea.”

15 martie 2016

Academician Constantin Toma

Profesor la Facultatea de Biologie Iași.

11. Constructorul și îndrumătorul!

– **Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,**

Onești, 1971

– Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

– Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.

– Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui

– Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de

specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

– Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

– Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

– Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

– Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

– Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

– A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

– A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

– A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre

organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 6 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018, 2019). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31(azi,40) de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director-Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”
Georg Barth, 22.02.2017, Passau, landul Bavariei, Germania

SCRISOARE DIN BAVARIA

Du bist so etwas Besonderes,
 Du bist der Beste,
 drum feiern wir heut zusammen
 zu Deinem Feste.

Happy Birthday und moege Dein Tag, so werden wie Du, ein Unikat.

Sinnate De-le Director general, Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Cu recuzia și la dvs. de naștere am înțeles necesită scrierilor ca unele versuri în lb. română. Astfel am considerat eu, că merită și pu deplin, respectul nostru – alături de unii de bine, la care se mai adaugă tradiționalul românesc – LA MULȚI ANI!

A fi ceva deosebit,
 a fi cel mai bun,
 iată motivul pr. care
 sărbătorim împreună cu dvs.

La Mulți Ani și să fie și un unică precum și dvs. un unicat!

Deci, am făcut tot posibilul pr. a traduce textul din lb. germană în lb. română. De ce folosese în ambele limbi cuvintele „deosebit, cel mai bun, unicat”? Pînădă (și) sunteți... acesta este adevărul sau altfel spus „situația actuală”? Este o confirmare din partea mea, este o dovadă în plus a înaltului spirit cultural românesc, dar și de mult profesionalism jurnalistic și organizatoric, de care dați dovadă zi de zi, precum și în fiecare săptămână, totu, de foarte mulți ani.

Deși că mai trebuie să adaug ceva:
 Vă doresc în aceste vremuri grele – MULTĂ, MULTĂ SANĂTATE!

Cu deosebită simă și foarte mult respect

Georg BARTH – Germania – aprilie 2020

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologice din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 –).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și

integrat în comunitate...”

*Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)*

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristî, Corneliu Bichinet

– Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani** - **22 - 24 august 2014**; **Ciorțești** - **29 și 30 august 2014**; **Lungani** - **Mărți, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016**; **Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitorii din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățământ și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” - Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed. a III-a, vineri, 5.05.2017,**

Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epureni, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate, în ultimii 6 ani, la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IAȘI - Luni, 27.03.2017 s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, **prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.

Încep cu gândurile noastre de grațitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÂNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînar, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,. Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață!

„Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poeții actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel

puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin

*urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlnești așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.*

Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit

despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenaclului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care

să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a

cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenușă. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ.

Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fîntînaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.

Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului “Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și

încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic "Spiru Haret" Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!

A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017

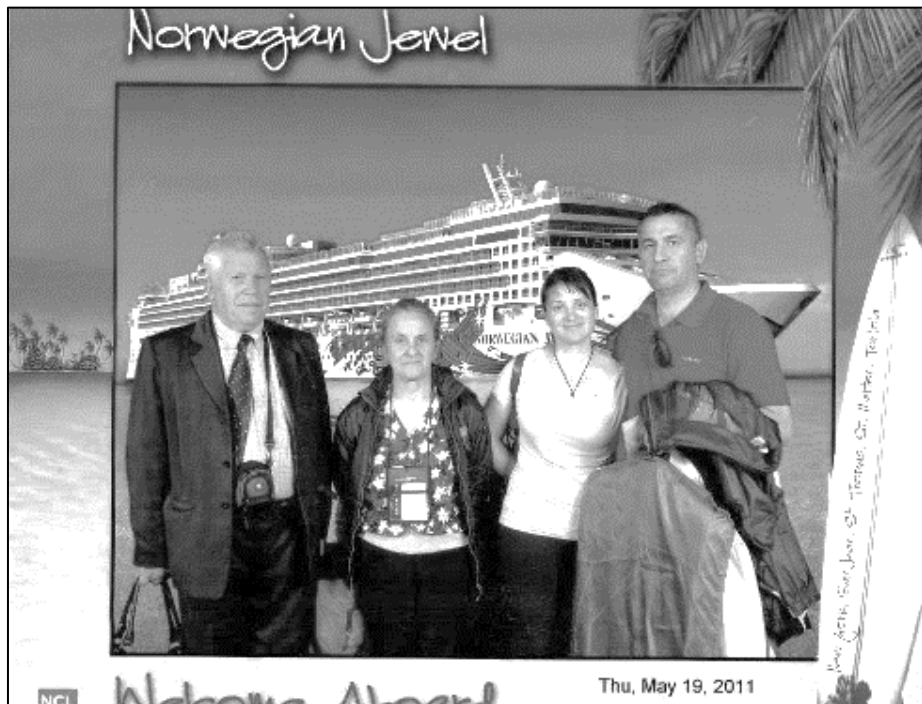

„Un om fără odihnă și fără
astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii
de după Revoluția din 1989, unul dintre
cei condamnați să construiască.”

jurnalist, Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p.
73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompierre de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999,cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman,interviu și dineu oferit in sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2dec.2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediu, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de

presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori interviuat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 76 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL.

„Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial**, 210 p. (2011);
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric**, 202 p. (2013).
- Jordan Datcu - **Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;
- **Istoria Jurnalismului din România în date**, *Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
- **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;
- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total **13**. Alte reviste și ziare.
- Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);
- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin**.
- Vasile Ghica - „**Nasc și la Tecuci oameni**”. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
- **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013**.
- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).
- **75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, Volum omagial, ed. PIM, Iași, 2016.
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezentă** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).
- B. Negoescu, (Benone Neago) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr.3/vară, 2016, p.25.
- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim, 2016, 80 pag.**
- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.
- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016

- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016
- Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.
- **Ion N. OPREA Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ** – 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.
- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.
- Constantin Chirica, **Măcărești**, file de istorie, ed..Samia, Iași, 2013, 248 pag.
- **111 Valori naționale pentru Vaslui**, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.
- Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex.,2018.

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

Cu amicitie, Adrian Grauenfels, ASILR – Israel

16. Distincții:

- **Ordinul Ziariștilor „aur”** de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.

– **Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui și diverse culte religioase.**

Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

– Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și *Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România*.

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal.

Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

*Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu,
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)*

FILM: „A fost sau n-a fost” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.î

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a împlinit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera sunt déjà intrați într-un patrimoniu.

Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

**AL. IONESCU –
Laureat al Academiei Române
(15 iulie, 2018)**

ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoaei

**În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova - Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Ratiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Basescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

2009 - Interviu cu cântăreasa
Matilda Pascal Căntăreasa

2 Iunie 2007, Vaslui - Cu Prințesa
Măgareta și Prințul consoi Endu Duda

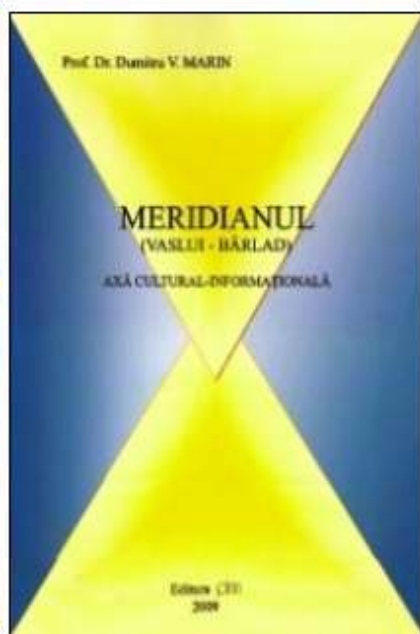

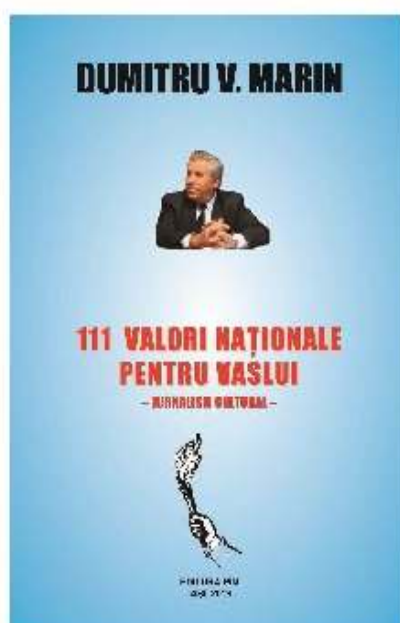
9 Iulie 2007 Trănești - Vaslui - Interviu cu
Căpitanul Andreșkiu, Iosif Lazariu, Șteve

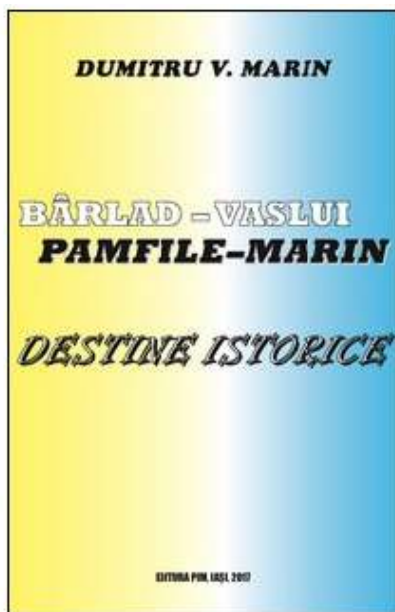

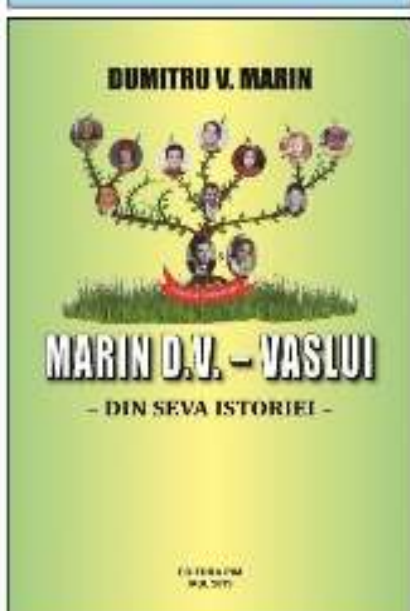
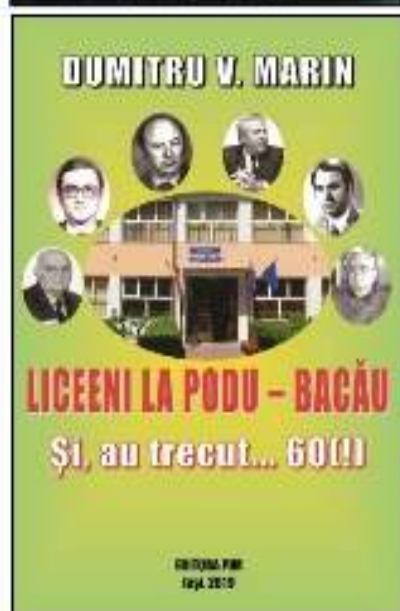
2009 - Interviu cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Miholachi

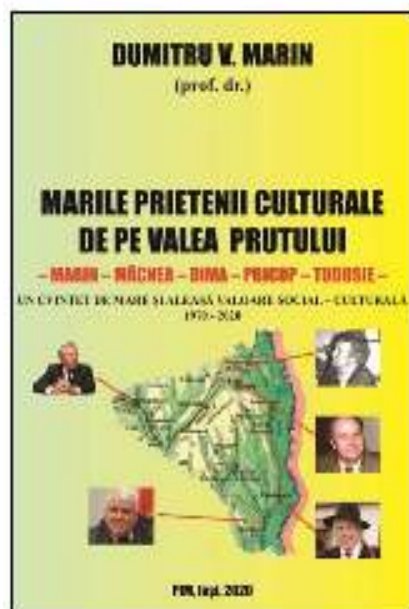
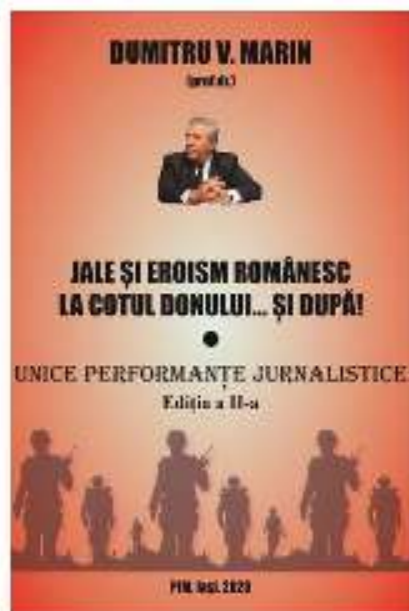
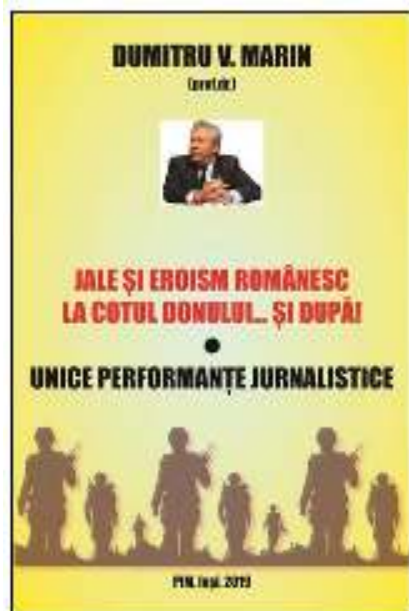

 Uniunea Ziaristilor Profesioniști
 din România
 Filiala Vaslui

Operă și viață pentru Vaslui - România
Dumitru V. MARIN

(MAREȘ)

 Uniunea Ziaristilor Profesioniști
 din România
 Filiala Vaslui

Dumitru V. MARIN - Zeletin
 - Om, operă, prezență - (II)

(MAREȘ)

 100 de ani
 Uniunea Ziaristilor Profesioniști
 din România

Uniunea Ziaristilor Profesioniști
 din România
 The Union of Professional Journalists
 in Romania

**DISTINCȚIA
 CREDINȚĂ ȘI LOIALITATE**

Sr. acad. **Dumitru V. Marin**
 Director General al grupului de presă CVNTET TE-RA - Vaslui
*pentru devotația, perseverența, strălucirea
 și puterea de a da și astăzi actual jurnalistic și publicistic
 de-a lungul unei bogate cariere*

Vaslui, 12 octombrie 2019

DIN PRESA TIMPULUI:

Cu toată siguranța: D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că:

1. Are o longevitate activă de excepție, peste 62 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957);

2. A realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău** și revista internațională **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, aceasta, doar după 5 ani, în 22 numere, având peste 600 de colaboratori din toată lumea;

3. A publicat 40 de cărți, în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele „**77... Noduri culturale și semne amicale**”, Iași, 2018, 398 pag. și „**101 vasluieni...**”;

4. A reușit 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „**Omagiu cărții și culturii vasluiene**” și multe altele (v. Pliantul „**Recorduri, Recorduri, Recorduri... numai recordurile**”;

5. A realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârfuri: Pârvoiu, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici;

6. A fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 30 de ani șef de partid-ecologist, în variante și

perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);

7. A fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, spune că „nu sunt bogat dar nu sunt sărac”;

8. A întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu peste 480 de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. **„111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui – Jurnalism cultural”** (2019, 512 p.), mai ales după 1990, când a înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV – radio – presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2019.”

9. Singurul „Mecena” pentru cultură din județul Vaslui;

10. Are destui dușmani care să-l denigreze, inclusiv pentru emblema județului Vaslui, **„101 vasluieni pentru 100 de ani”** (Iași, 2019, 404 pag.), ori **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, Pim, 2019, 512 pag., **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)**, Iași, Pim, 2020, 305 p., **Opera magna (folcloristica)**, Pim Iași, 2020, 614 p.

„Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată” (D.V.M.)

DE ACELAȘI AUTOR:

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular...** (1974) – studiu etnofolcloric, 18 pag.
- **Basme de Tudor Pamfile**, ediție îngrijită de **D.V.M.**, editura Junimea, Iași (1976), 124 pag.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) – **Istoria învățământului. 8 pag, in 16***.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”**, monografie la Centenar (1990)
- **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”** – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- **Unison Radio Vaslui continuă...** – prezentare media (2000)
- **TV.V – 15... explozia** – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- **Zăpada pe flori de cireș** – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- **Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 416 p. (2009)
- **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”** – istorie culturală – 218 p. (2010)
- **TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură** – 256 p. (2011)
- **Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică...** – monografie, 169 p. (2011)

- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** – culegere – 258 p. (2013)
- **Cu Eminescu, dascăl de suflet** – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric** – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- **„Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spițe din roata istoriei** – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei** – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- **Ceașescu –...– Bășescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului**, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- **Marin D.V. contemporanul nostru** (virtual, 2014)
- **25 – TV. V – Istorie și cultură**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I)**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism)** – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative” ... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **...77 Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018).

- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019).
- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –**, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui –** Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). **Ediția a II-a**, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020).
- **Marile prietenii de pe Valea Prutului / Marin-Mâcnea-Dima-Pricop-Tudosie/**, Iași. Pim,2020, 208 p.
- **Opera Magna 1... (Folcloristică) –** Ed. Pim, 2020. 614 pag.
- **Festival semicentenar /50:50/ Memorialistică jurnalieră**, Iași, Pim, 332 pag.
- **Opera Magna 2 (Roman)...** Pim, 2020, 515 pag.
- **Opera Magna 3 (Contribuții de lider cultural)** Pim, 2020,pag.

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

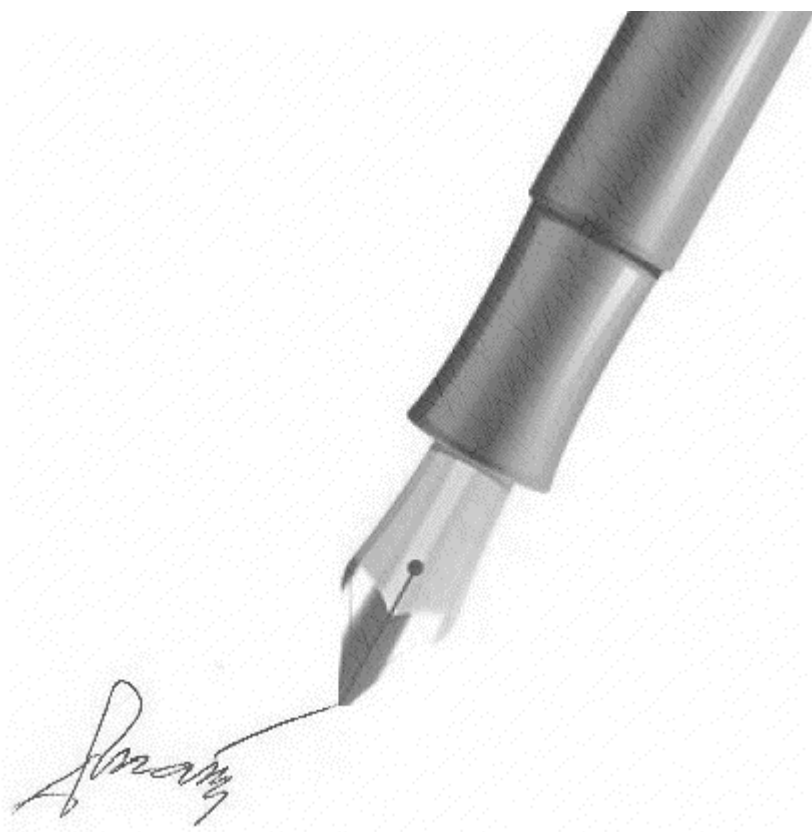
D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**(Prof. univ. dr. Alexandru Ionescu,
laureat al Academiei)**

O ALTĂ CONCLUZIE :

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani (decenii) a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor.”

*dr. în istorie
Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/2016)*

REZUMAT

Orice volum „Opera Magna...” reprezintă o dare de seamă pentru viitorime.

O carte ca aceasta dezvăluie cel puțin câteva aspecte publice și de viață: omul, importanța sa social-culturală, sistemul relațional, situarea muncii sale în plan global, ș.a.

Fie și numai editorialele în forma de față sugerează complexitatea, eforturile unice pentru a situa Vasluiul pe harta culturală a lumii, lupta cu societatea (unul contra multora), talentul personal și mai ales BĂTĂLIA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ. Un scop nobil în care s-au integrat, numai până acum, 628 de colaboratori din toată lumea.

D.V. Marin a avut harul de A FACE, observat, printre alții, de președintele României, Emil Constantinescu, concretizat prin activitate în televiziune, radio, ziar, revistă culturală și prezența pe net, dar și ca manager, om de afaceri, tată de familie, organizator de multiple manifestări publice, om politic. O figură cu totul dinamică până la cei aproape 80 de ani. Cel de sus l-a răsplătit cu o longevitate, în toate, mai rară.

Opera Magna 3 este dovada că este cel mai de seamă jurnalist vasluian din toate timpurile, omul de cultură cel mai reprezentativ din ultima jumătate de secol, promotorul valorilor locale între marginile limbii române, adică pretutindeni în lume, ajuns singur alergător de cursă lungă.

E dovada că nasc și la Vaslui oameni de valoare.

SUMMARY

Any volume "Opera Magna" is an account for the future.

A book like this reveals at least some public and life aspects: man, his socio-cultural importance, the relational system, the situation of his work globally, etc.

Even the editorials in this form suggest complexity, unique efforts to place Vaslui on the cultural map of the world, the struggle with society (one against many), personal talent and especially THE BATTLE FOR THE ROMANIAN LANGUAGE. A noble goal in which 628 collaborators from all over the world have integrated so far.

D. V. Marin had the grace to DO, observed, among others, by the President of Romania, Emil Constantinescu, materialized through activity in television, radio, newspaper, cultural magazine and online presence, but also as a manager, businessman, father, organizer of multiple public events, politician. A completely dynamic figure until he was almost 80 years old. The one above rewarded him with a longevity, in all, rarer.

Opera Magna 3 is the proof that he is the most important Vaslui journalist of all times, the most representative man of culture of the last half century, the promoter of local values between the borders of the Romanian language, ie everywhere in the world.

It is proof that I give birth to valuable people in Vaslui as well.

RÉSUMÉ

Tout volume "Opera Magna" est un compte pour l'avenir.

Un livre comme celui-ci révèle au moins quelques aspects publics et de vie: l'homme, son importance socioculturelle, le système relationnel, la situation de son travail dans le monde, etc.

Même les éditoriaux sous cette forme suggèrent une complexité, des efforts uniques pour placer Vaslui sur la carte culturelle du monde, la lutte avec la société (un contre plusieurs), le talent personnel et surtout LA BATAILLE POUR LA LANGUE ROUMAINE. Un objectif noble dans lequel 628 collaborateurs du monde entier se sont jusqu'à présent intégrés.

D. V. Marin a eu la grâce de faire, observé, entre autres, par le président de la Roumanie, Emil Constantinescu, matérialisé par une activité à la télévision, la radio, le journal, le magazine culturel et la présence en ligne, mais aussi en tant que dirigeant, homme d'affaires, père, organisateur de multiples événements publics, politicien. Une figure complètement dynamique jusqu'à ses presque 80 ans. Celui ci-dessus le récompensait d'une longévité, en somme, plus rare.

Opera Magna 3 est la preuve qu'il est le journaliste Vaslui le plus important de tous les temps, l'homme de culture le plus représentatif du dernier demi-siècle, le promoteur des valeurs locales entre les frontières de la langue roumaine, c'est-à-dire partout dans le monde, il est devenu le seul coureur de fond.

C'est la preuve que je donne naissance à des personnes de valeur à Vaslui.

SOMMARIO

Ogni volume "Opera Magna" è un racconto per il futuro.

Un libro come questo svela almeno alcuni aspetti pubblici e di vita: l'uomo, la sua importanza socio-culturale, il sistema relazionale, la situazione del suo lavoro a livello globale, ecc.

Anche gli editoriali in questa forma suggeriscono complessità, sforzi unici per collocare Vaslui sulla mappa culturale del mondo, la lotta con la società (uno contro molti), il talento personale e soprattutto LA BATTAGLIA PER LA LINGUA RUMENA. Un traguardo nobile in cui si sono finora integrati 628 collaboratori da tutto il mondo.

D. V. Marin ha avuto la grazia di FARE, osservato, tra gli altri, dal Presidente della Romania, Emil Constantinescu, materializzato attraverso l'attività in televisione, radio, giornali, riviste culturali e presenza online, ma anche come manager, uomo d'affari, padre, organizzatore di molteplici eventi pubblici, politico. Una figura completamente dinamica fino all'età di quasi 80 anni. Quello sopra lo ha premiato con una longevità, tutto sommato, più rara.

Opera Magna 3 è la prova che è il giornalista Vaslui più importante di tutti i tempi, l'uomo di cultura più rappresentativo dell'ultimo mezzo secolo, il promotore dei valori locali tra i confini della lingua rumena, cioè ovunque nel mondo, è diventato l'unico corridore di lunga distanza.

È la prova che anche a Vaslui partoriscono persone di valore.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE (INTRODUCERE) – O lume adunată Într-o (altă) carte.	5
I O REVISTĂ DINSPRE JURNALISMUL CULTURAL	11
DOCUMENT PENTRU ISTORIE	13
Proces-Verbal.....	13
EDITORIAL MCR. NR. 1 IANUARIE–FEBRUARIE–MARTIE, 2015	15
O revistă dinspre jurnalismul cultural	15
Jurnalismul cultural rămâne mijloc important de comunicare	17
Cei care au fost, dar și există!	22
FIȘE DE AUTORI	24
Prof. ing. dr. Avram D. TUDOSIE.....	24
Prof. dr. Dumitru V. MARIN.....	25
Val ANDREESCU	27
Dr. în medicină Valeriu LUPU.....	27
Comandor Mihai BATOG - BUJENIȚĂ.....	29
Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU	31
POȘTA REDACȚIEI	32
Răvașe cu suflet... la acest început de drum!.....	32
AȘA S-A PORNICIT LA DRUM.....	39
EDITORIAL MCR NR. 2 APRILIE–MAI–IUNIE, 2015.....	41
Previziune, exagerare sau... asta ne așteaptă!	41
CUVANT DE LĂMURIRE...?!	42
POȘTA REDACȚIEI	44
Gândurile cele mai bune, de început.....	44
EDITORIAL MCR NR. 3 IULIE–AUGUST–SEPTEMBRIE, 2015.....	47
Crimă culturală în formă continuată împotriva limbii române!.....	47
RÂNDURI DESPRE M.C.R.....	50
Două meridiane culturale	50

Aprecieri pentru revista Meridianul Cultural Românesc	53
MCR – o publicație din categoria „rara avis”	54
POȘTA REDACȚIEI	55
Raza gândului bun	55
EDITORIAL MCR NR. 4 OCTOMBRIE–NOIEMBRIE–DECEMBRIE, 2015.....	59
Ianuarie la români – date foarte importante.....	59
POȘTA REDACȚIEI	62
Raza gândului bun.....	62
EDITORIAL MCR NR. 5 IANUARIE–FEBRUARIE–MARTIE, 2016	65
Caragiale – cel de până azi!	65
POȘTA REDACȚIEI	70
Raza gândului bun – UN FEL DE BILANȚ –.....	70
EDITORIAL MCR NR. 6 APRILIE–MAI–IUNIE, 2016.....	73
Parisul cel frumos = de zi, cel urât = de noapte	73
POȘTA REDACȚIEI	78
Raza gândului bun.....	78
EDITORIAL MCR NR. 7-8 IULIE – DECEMBRIE 2016.....	81
Eminescu în starea lui de azi	81
POȘTA REDACȚIEI	88
Raza gândului bun.....	88
EDITORIAL MCR NR. 9 IANUARIE – FEBRUARIE – MARTIE 2017	91
Valori naționale... validate la Vaslui	91
POȘTA REDACȚIEI	102
Raza gândului bun – Adunăm, aici, gânduri, pagini, nume și mai ales TALENTE .	102
EDITORIAL MCR NR. 10 APRILIE – MAI – IUNIE 2017	109
Cultura paralelă în România.....	109
POȘTA REDACȚIEI	113
Raza gândului bun – Scurtă istorie.....	113
EDITORIAL MCR NR. 11 IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2017	117

Promotori – orașe – personalități_(Centenar 1918-2018) – Destine paralele despărțite de un secol.....	117
MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.....	127
POȘTA REDACȚIEI	134
Să tragem linie... ..	134
EDITORIAL MCR NR. 12_OCTOMBRIE – NOIEMBRIE – DECEMBRIE 2017	139
Datine – obiceiuri la Sărbătorile de iarnă – Eseu – sinteză, decembrie 2017 .	139
POȘTA REDACȚIEI	149
Ne amintim:.....	149
EDITORIAL MCR NR. 13 IANUARIE – FEBRUARIE – MARTIE 2018	151
Să ne înțelegem	151
LA ANIVERSARE.....	158
... 77... FRAGMENTE... DINTR-O CARTE	158
Un destin istoric.....	158
Un om prins în mijlocul faptelor sale	162
Un renașcentist al zilelor noastre.....	165
El fiind „hebdomadarul...” – acrostih –	167
POȘTA REDACȚIEI	168
„De dragoste”:	168
EDITORIAL MCR NR. 14 APRILIE – MAI – IUNIE 2018	171
Lucrăm la: 101 Vasluieni pentru 100 de ani!	171
POȘTA REDACȚIEI	177
EDITORIAL MCR NR. 15 IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2018	179
Trilingvismul – actualitate și viitor	179
Biserica ortodoxă „Buna Vestire” Din Montreal, UN SECOL!	183
Am trăit-o și pe asta: nuntă internațională	187
Nunta românească de acasă și nunta internațională	191
Meridianul Cultural Românesc – 15 – de 15 ori... BINE!	195
Provocări și... reușite!.....	197

La ceas de amintire.....	201
Meridianul Cultural Românesc nr. 15.....	202
De 15 ori „MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC”.....	204
Lumina din cuvânt	205
„Meridianul cultural românesc”	206
Implicare, dăruire, perseverență.....	208
Meridianul Cultural Românesc.....	210
POȘTA REDACȚIEI	211
Simplu.....	211
EDITORIAL MCR NR. 16 OCTOMBRIE – NOIEMBRIE – DECEMBRIE 2018	213
Credenționale vasluiene la Alba Iulia – 1990	213
Credenționale și credenționaliști vasluieni	217
Credenționaliștii de atunci, personalități... astăzi	222
POȘTA REDACȚIEI	224
Apărem cam la timp... Meridianul Cultural Românesc.....	224
Jurnalist și jurnalism cultural	225
EDITORIAL MCR NR. 17 IANUARIE – FEBRUARIE – MARTIE 2019	227
TÂMPENIA ANONIMATULUI.. SAU ESTOMPAREA VALORILOR ...	227
DUMITRU V. MARIN SAU PASIUNEA PENTRU EDITORIALE.....	233
POȘTA REDACȚIEI	236
AN V, NR.1.....	236
EDITORIAL MCR NR. 18 APRILIE – MAI – IUNIE 2019	241
Printre valorile secolului... ..	241
POȘTA REDACȚIEI	268
– 18 –	268
EDITORIAL MCR NR. 19 IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2019	271
?	271
O carte... din pasiune, compasiune, conștiință	272

JaLe și eroism românesc la Cotul Donului... și după!	273
POȘTA REDACȚIEI	279
MCR, Nr. 19 – Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, 23 de ani	279
EDITORIAL MCR NR. 20 OCTOMBRIE – NOIEMBRIE – DECEMBRIE 2019	281
Bătălia pentru Vaslui – 222... printre noi – Memorialistică jurnalieră	281
Meridianul Cultural Românesc – 20 –	291
Meridianul Cultural Românesc ajuns la nr. 20, O LECȚIE	291
O părere din Bavaria	293
POȘTA REDACȚIEI	296
Avem... 20(!)	296
EDITORIAL MCR NR. 21 IANUARIE – FEBRUARIE – MARTIE 2020	299
Niveluri de cultură în județe (Exemplificare: Județul Vaslui)	299
POȘTA REDACȚIEI	315
21... în 2020	315
EDITORIAL MCR NR. 22 APRILIE – MAI – IUNIE 2020	317
Festival semicentenar: FNUCT/50:50	317
POȘTA REDACȚIEI	333
EDITORIAL MCR NR. 23 IULIE – AUGUST – SEPTEMBRIE 2020	335
Realitate culturală provincială – Precizări strict necesare, pentru vremuri și oameni: COMUNISTOIZII... în acțiune (culturală!)	335
POȘTA REDACȚIEI	343
Dintre... Gândurile... numărului de față	343
O floare rară în superbul peisaj literar moldav	346
ÎNDEMN DIN GERMANIA	349
80	349
II. EDITORIALE DIN ZIARUL MERIDIANUL IAȘI –VASLUI – BACAU, ANUL 2020	351
Luna Ianuarie, a lui Eminescu	353
Eminescu... 170	354

Caragiale... după Eminescu	356
Caragiale – nesfântul, dar... tatăL.....	358
Niveluri de cultură cu pupicuri groase	359
Stop cadru, în februarie	361
Resuscitarea spiritului comunist în cultura vasluiană – DE ȘTIUT –	363
Coronavirus... local(!).....	369
Unul... contra multora	371
Coronavirusul	378
Coronavirus=război biologic?	380
Ziar cu Coronavirus	381
Ciuma, Holera, Coronavirusul	384
Vine Paștele...	386
Așa virus...	387
Am început să rămân singur?	390
Primăvara – Mama noastră	392
Pandemie-n primărie (Măi, să fie...)	394
Dobitocii, cățeii și virusii	397
Albina, vremea și Coronavirusul.....	399
Ploi și nădejdi ciuntite	402
Acum 50 de ani: începea Festivalul (!).....	403
Zulufii de pe gheb	406
Lefter e tare lefter.....	408
Ziar de... pandemie?.....	410
Covidul și porcăria politică.....	412
Știri scurte, că-i epidemie.....	413
Riscuri electorale	415
Nenorocirile anului 2020	417
Primăria... ca feudă!!!	420
Pandemia, școala, alegerile, nenorocirile.....	422

Un fel de aniversare, Festivalul Umorului.....	424
Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău... 24 de ani !!!	426
Comunistoizii... în acțiune (culturală!)	430
Blaturi vizibile și înțelegeri invizibile.....	437
Vă... zicem:	438
ADDENDA 1 „LUMEA” LUI MARIN:	443
ADDENDA 2	453
 OPERA – TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN.....	455
ICONOGRAFIE.....	479
DIN PRESA TIMPULUI:	489
DE ACELAȘI AUTOR:	491
REZUMAT	497
CUPRINS	501

„Nu greșim să afirmăm că D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, cel mai important om de cultură din ultima jumătate de secol, promotor multiplu și unic în toată Moldova, și reprezentantul nostru în lume.”

**L. M.
bibliotecară**

... ARGUMENT:

... 1/2 secol pentru OPERĂ...

... ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pățimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitorii pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM AL ACESTUI TIMP...!

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).
- Operă tipărită (selecții):**
 - Considerații privind cântecul popular... (1974) – studiu etnologic
 - Basme de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976)
 - Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980)
 - Istoria învățământului
 - Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar (1990)
 - Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
 - Unison Radio Vaslui continuă... – prezentare media (2000)
 - TV.V – 15... explozia – „Cronica locului, jurnal intim...” , 556 p. (2006)
 - Zăpada pe flori de cires – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
 - Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 p. (2009)
 - Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală – 218 p. (2010)
 - TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură – 256 p. (2011)
 - Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie, 169 p. (2011)
 - Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere – 258 p. (2013)
 - Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
 - Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
 - „Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spite din roata istoriei – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
 - Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – 338 p. (2014)
 - Ceașescu –...– Bănescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu
 - Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
 - Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
 - Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014)
 - 25 – TV. V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
 - Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
 - 77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
 - Viata „pe portative”... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
 - Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
 - ...77 Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
 - Editoriale, articole, eseuri Ed. PIM, Iași, 184 p (2018)
 - 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
 - Liceeni la Podu – Bacău, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
 - Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
 - 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 512 p (2019)
 - Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
 - Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020)
 - Opera Magna 1, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020)
 - Festival semicentenar: 50 pentru 50! F.N.U.C.T., Ed PIM, Iași, 332 p. (2020)
 - Opera Magna 2, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020)
 - Opera Magna 3, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020)
- „O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu ... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000